

B. F. PARRY

MỘNG GIỚI ONIRIA

TẬP 4

SỰ THỨC ĐẬY CỦA LOÀI TIÊN

Tiểu thuyết phiêu lưu
Y. Vân dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

Eliott rơi vào tình thế tuyệt vọng khi nhóm phiến quân bị đánh tan tác, người đại diện đồng cam cộng khổ cùng cậu đi theo kẻ thù còn tâm trí của cậu thì bị mắc kẹt ở Oniria. Nơi duy nhất có thể giữ an toàn cho cậu bé

MỘNG CHỦ LÀ Ở OZA-GORA.

Nhưng xứ Cát đang đứng trước hiểm họa khôn lường khi Quái vật tham vọng tấn công đất nước này hòng chiếm đoạt quyền kiểm soát cát thần.

Định mệnh của Eliott hơn bao giờ hết có mối liên hệ chặt chẽ với mộng giới: cậu sẽ phải đưa ra những quyết định khó khăn nhất trong cuộc đời mình, và sự lựa chọn ấy quyết định đến an nguy của cả

VƯƠNG QUỐC ONIRIA.

ISBN 978-604-56-8044-5

Giá: 179.000đ

Mộng giới - Tập 4

B. F. PARRY

MỘNG GIỚI ONIRIA

TẬP 4

SỰ THỨC DẬY CỦA LOÀI TIÊN

Tiểu thuyết phiêu lưu

Y Vân dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

*Dành cho những ai hiểu
được tầm quan trọng của mơ
ước, và những người đã quên
mất cách thực hiện chúng.*

*Tặng người cha thân yêu
của tôi.*

*Tặng Maxime, người đã bay
vào những giấc mơ của tôi.*

ĐẢO CHÍNH

Chiếc váy của nữ hoàng Dithilde đã chuyển sang màu nâu của hỗn loạn. Cùng màu với những quầng sẫm dưới mắt bà. Đêm sắp tàn, và suốt đêm bà không ngủ. Đội quân ác mộng đã xâm nhập biên giới của Hedonis vào khoảng 11 giờ tối qua. Chúng đổ về kinh thành như vũ bão, và đội quân bắt mộng tinh nhuệ của ban ĐTD cũng chỉ chống cự rất yếu ớt, nên lúc này chúng đang hướng thẳng đến cổng lâu đài.

Trong hành lang lớn, dòng sinh vật tìm nơi trú ẩn an toàn chẳng mấy chốc đã đông nghịt. Văn mặc quần áo ngủ, những cư dân hỗn hậu của Hedonis dồn về khu vực trú ẩn tạm thời trong phòng thiết triều. Nữ hoàng không còn nuôi bất kỳ ảo tưởng nào: lũ ác mộng sẽ chiếm được phòng này trước lúc bình minh.

Mộng giới ONIRIA

Rẽ một lối đi ngược dòng người đang mạnh ai nấy chạy quả là một công việc mệt mỏi. Mắt nhìn chăm chăm vào hai chiếc cúc áo mạ vàng trên bộ chế phục màu tím của người đang chịu trách nhiệm mở đường, nữ hoàng Dithilde chật vật bước đi dọc theo bức tường bên trong của hành lang lớn. Một tiếng nổ vang lên bên ngoài. Theo phản xạ, người đứng đầu vương quốc quay đầu nhìn về phía những ô cửa sổ bị che khuất bởi những chiếc máng xối. Cây cầu. Để kéo dài thời gian, những đội quân cuối cùng của ban ĐTD đã làm nổ tung cây cầu. Thời khắc cuối cùng trong triều đại của nữ hoàng đã điểm.

Nỗi lo âu khiến lồng ngực bà như bị ai đó bóp nghẹt. Những luồng khí nóng. Hơi thở gấp gáp. Bà hỗn hển, loạng choạng, vội bấu tay vào bức tranh treo trên tường. Móng tay bà cắm sâu vào đó khiến lớp toan rách toạc và nữ hoàng sụp xuống. Hai bàn tay cứng cáp của người hầu cận luôn dưới hai cánh tay của nữ hoàng và xốc bà lên. Mắt bà nhắm nghiền, đầu khế lắc lư. Tám viên quan hầu xúm lại quanh nữ hoàng, cố dành cho bà chút khoảng trống và không khí. Người hầu cận của bà, một nữ thần Hindu diện mạo kỳ dị với năm đôi tay, liền mở lọ muối rồi ghé vào trước mũi nữ hoàng và bà bỗng mở choàng mắt.

Bên chân bà, con mèo vừa quan sát chủ nhân vừa nhúu đôi lông mày.

- Không đâu, Lazare, bà thì thăm. Ta sẽ không quay lại đâu. Chúng ta gần đến nơi rồi. Đi tiếp đi.

Nhích từng xăng ti mét một, nhóm người rẽ dòng người và đi đến tận một cánh cửa ẩn sau một tấm thảm treo tường. Đám người hầu đứng lại canh gác, còn nữ hoàng thì bước qua cánh cửa, sang phía bên kia.

Bà đóng cánh cửa lại, tựa người vào đó và thở dài. Căn buồng bí mật, chỉ được chiếu sáng lờ mờ bằng vài ngọn đuốc, được bài trí hết sức đơn giản: một cái giường, một cái bàn, ba cái ghế tựa. Sư ưng Sigurim đã ở đó. Ở cùng ông ta là một người đàn ông gầy gò, vẫn còn trẻ, mặc áo sơ mi và quần đen. Ống tay áo bên trái của anh ta vén lên đến tận vai, khiến anh ta có vẻ hơi lười thôi, hoàn toàn đối lập với chiếc mũ dạ đen khắc khổ đội trên đầu. Bị che khuất một nửa trong vùng bóng tối của chiếc mũ, khuôn mặt anh ta chẳng biểu lộ điều gì. Không một chút cảm xúc. Nếu nữ hoàng Dithilde không biết trước rằng đó là một con người, có lẽ bà sẽ tưởng mình đang đứng trước một người máy. Trên ngực anh ta có đeo một chiếc đồng hồ cát gắn trong một tấm mề đay bằng vàng, cát đựng trong đó có màu xanh sẫm và đang chảy ngược từ dưới lên trên. Chính là chiếc đồng hồ cát của Elliott.

- Tất cả đã sẵn sàng, Sigurim tuyên bố. Chúng tôi chỉ còn chờ nữ hoàng nữa thôi.

Mộng giới ONIRIA

Nữ hoàng tiến về phía người đàn ông đội mũ đen.

- Người đã được lựa chọn để thực hiện nhiệm vụ này, bởi vì Sigurim thuyết phục ta rằng chúng ta có thể tin tưởng vào người.

- Tôi rất lấy làm vinh dự về điều đó, thưa nữ hoàng, anh ta trả lời với vẻ dễ thương tự động của một tổng đài điện thoại.

Nữ hoàng Dithilde nhìn anh ta dò xét.

- Chúng ta không có nhiều thời gian, thế nên người hãy nghe cho kỹ đây. Người sẽ ngủ thiếp đi ở đây, rồi thức dậy ở hạ giới. Ở đó, nhiệm vụ của người rất đơn giản: tìm cho được thân xác của phóng viên Philippe Lafontaine và chấm dứt mạng sống của hắn, rồi tìm thân xác của con trai hắn là Eliott, đeo lại chiếc đồng hồ cát vào cổ thằng bé. Người đã rõ chưa?

- Rất rõ rồi, thưa nữ hoàng.

Nữ hoàng nắm lấy chiếc đồng hồ cát và dung đưa nó trước mũi người đàn ông.

- Ta nhấn mạnh lại phần thứ hai trong nhiệm vụ của người, bà nói thêm. Gửi người đến hạ giới là chúng ta đang đùa với lửa rồi. Chúng ta không thể cho phép mình vi phạm thêm điều luật bất biến thứ hai, là ngăn cản thằng bé đó trở về nhà nó. Người phải trả lại thằng bé chiếc đồng hồ cát này bằng mọi giá, cho dù người có phải chịu lãnh bất cứ hậu quả nào.

- Tôi hiểu rồi, thưa nữ hoàng.

Nữ hoàng dò xét khuôn mặt tên sát thủ thêm một lát nữa, cố gắng tìm kiếm một biểu cảm nào đó mà bà có thể bầu víu vào, nhưng vô ích. Người đàn ông này trở lì chẳng khác nào một tảng bê tông. Bà buông chiếc đồng hồ cát ra.

- Ta hứa với ngươi là sẽ tìm cách để đưa ngươi quay trở về đây sau khi nhiệm vụ hoàn thành, bà dịu giọng nói tiếp. Vua Cát sẽ bị thuyết phục, ta tin chắc như thế. Nhưng trong lúc chờ đợi, ngay khi xong nhiệm vụ, ngươi hãy trà trộn vào đám đông người Trái đất, và lẩn trốn cho kỹ.

- Được rồi, thưa nữ hoàng.

Tên sát thủ không hề cử động dù chỉ một sợi lông mày. Nữ hoàng không thể chịu đựng nổi việc phải nhìn thấy hy vọng cuối cùng của bà trong biểu cảm kín bưng như thế. Anh ta càng ít phản ứng, bà càng cảm thấy mình có nghĩa vụ phải gán cho thời khắc mấu chốt này thêm chút thống thiết giả tạo. Bà trang trọng đặt hai bàn tay lên vai người đàn ông mặc đồ đen.

- Ngươi phải thực hiện thành công nhiệm vụ này để cứu dân tộc chúng ta, bà nói. Lực lượng phòng thủ cuối cùng của chúng ta đang lần lượt ngã xuống, và Quái vật sẽ nhanh chóng ngự mớ vấy gồm ghiếc của hần trên ngai vàng của Hedonis. Ngươi là niềm hy vọng cuối cùng của chúng ta. Nếu ngươi thất bại, toàn bộ mộng giới sẽ chìm đắm trong cảnh kinh hoàng.

- Tôi sẽ không thất bại, thưa nữ hoàng.

Mộng giới ONIRIA

Vẫn không có bất cứ biểu lộ cảm xúc nào. Nữ hoàng cảm thấy khó chịu vì bà không gây được chút ảnh hưởng nào tới người đàn ông này. Nhưng bà chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc đặt niềm tin vào anh ta.

- Ta hy vọng thế, bà nói rồi rút tay về. Mơ mộng giới trông cậy vào người đấy.

Một tiếng nổ nữa vang lên, sát gần họ.

- Lũ ác mộng vào bên trong lâu đài rồi! Sigurim thốt lên. Thừa nữ hoàng, người hãy lánh đi! Người hãy lánh ngay đi!

Nữ hoàng thoáng chút lưỡng lự.

- Thế còn ông, Sigurim? bà hỏi.

- Tôi ư, tôi phải gửi vị anh hùng của chúng ta đây sang hạ giới, con sư ưng trả lời. Người còn chờ gì nữa, thừa nữ hoàng? Người hãy lánh ngay đi khi còn kịp! Hãy bảo toàn tính mạng của nữ hoàng và mang theo niềm hy vọng của dân tộc Oniria!

Nữ hoàng vội đi về phía cửa và đặt tay lên tay nắm. Bà quay lại. Ánh mắt bà dừng một lát ở đôi mắt của vị cố vấn thân cận nhất.

- Tạm biệt! bà thì thầm.

Rồi bà mở cánh cửa.

Ở phía bên kia, đội cận vệ của bà đang đứng chờ, chẳng khác nào một con thuyền nhỏ mỏng manh

đang chao đảo trước đợt thủy triều người tràn đến như vũ bão.

- Đi thôi nào, con mèo Lazare hối thúc. Không được lãng phí thêm phút giây nào nữa.

- Ta đi theo các người, nữ hoàng nói.

Những bộ chế phục màu tím nhỏ neo, và đoàn tùy tùng hoàng gia bắt đầu chuyển động. Lần này thì dễ dàng hơn: chỉ việc buông xuôi theo dòng người xô đẩy.

Nữ hoàng Dithilde cùng đoàn tùy tùng bị làn sóng người khạc ra bên trong văn phòng hoàng gia, ai nấy đều mệt đứt hơi, đầu bù tóc rối, nhưng vẫn còn nguyên đội hình. Nữ thần Badiane đang chờ họ ở đó, cùng với một nhóm các thành viên của Đại hội đồng. Tổng số không vượt quá số ngón tay trên hai bàn tay.

- Tôi không tìm được những người khác, người phát ngôn của Đại hội đồng vừa thanh minh vừa xòe rộng hai bàn tay giơ lên trời, tỏ vẻ bất lực.

- Không sao đâu, nữ hoàng trả lời, chúng ta phải đi thôi.

Bà nhanh nhẹn đi về phía bàn làm việc của mình, lấy ra chiếc chìa khóa nhỏ vẫn đeo trên cổ, mở một ngăn kéo nhỏ và lấy trong đó ra một cái túi bằng da tắc đà hoa. Bà mở túi, lấy chiếc nhẫn có gắn một viên Sa thạch ra đeo vào ngón tay, tiếp đó nữ hoàng lấy chùng hai chục chiếc áo choàng Oza-Gora, và mười

Mộng giới ONIRIA

cánh tay của nữ thần phụ tá Hindu nhanh chóng phân phát cho cả nhóm người.

Thấp thoáng bên trong chiếc áo choàng bằng da tạc đà hoa, nữ hoàng Dithilde bước về phía chiếc lò sưởi lớn theo phong cách Trung cổ, nơi không bao giờ nhóm lửa. Bà nhắc một trong số những thanh gác củi, khởi động một cỗ máy để nhắc tấm gang khổng lồ dưới đáy lò. Rồi bà đặt tay lên lớp vữa nhám bẩn thỉu của phần tường vừa lộ ra. Một Cửa Mật xuất hiện.

Nữ hoàng quay lại, đưa mắt nhìn lần cuối văn phòng chẳng bao lâu nữa sẽ không còn là của bà, rồi bước sang phía bên kia Cửa Mật, theo sát bà là con mèo, nữ phụ tá cùng các tùy tùng. Rồi đến lượt các thành viên của Đại hội đồng bước qua cánh cửa. Tiên nữ Badiane đi cuối cùng. Ngay khi bước qua Cửa Mật, tiên nữ đọc một loạt câu thần chú để khóa nó lại. Ở phía bên kia, tấm gang đã được đóng trở lại vào đúng chỗ của nó.

Khi đám ác mộng mở được cánh cửa này, nhóm người bỏ trốn đã đi xa rồi.

Trong căn phòng bí mật, người đàn ông mặc đồ đen nằm dài trên giường, khuôn mặt vô cảm hơn bao giờ hết, chiếc mũ vải đội trên đầu, một dải băng gạc quấn trên cánh tay trái. Đứng bên cạnh anh ta,

Sigurim quắp chặt một chiếc kim tiêm trong móng vuốt, móng vuốt bên kia quắp một cái lọ.

- Chúng tới rồi! một giọng hét từ phía bên kia cánh cửa.

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn không có phản ứng gì. Sigurim bập bập mồm, nhưng vẫn tập trung vào công việc đang làm. Ông ta chọc cây kim vào lọ rồi nhẹ nhàng kéo pittông. Một thứ chất lỏng trong suốt dần dần lấp đầy chiếc xi lanh có chia độ.

- Trước khi tiêm thuốc ngủ cho người, ông ta nói, ta muốn chỉnh sửa đôi chút những chỉ dẫn dành cho người.

Ông ta rút kim ra khỏi lọ và khế ấn pittông. Vài giọt dung dịch bắn khỏi mũi kim. Có tiếng gầm gừ của loài súc vật nào đó vang lên trong hành lang lớn, tiếp theo là những tiếng la hét, tiếng súng và tiếng ẩu đả.

- Thằng bé đó rất nguy hiểm, Sigurim giải thích. Ta biết nữ hoàng đã nói gì với người, nhưng tốt hơn hết, người hãy loại bỏ thằng bé để nó không còn khả năng gây hại nữa.

- Bằng cách không trả lại chiếc đồng hồ cát cho cậu bé Mộng Chủ phải không? người đàn ông mặc đồ đen hỏi, cao giọng để át tiếng ồn của cuộc ẩu đả bên ngoài vọng vào.

Sigurim vỗ vỗ vào má trong khuỷu tay của tên sát thủ, để cho mạch nổi lên.

Mộng giới ONIRIA

- Bằng cách loại bỏ thằng bé, ông ta hét lên để người kia có thể nghe thấy. Giết chết cả cha lẫn con. Người hiểu chưa?

Tên sát thủ gật đầu.

- Được rồi, chúc người lên đường may mắn, Sigurim thì thăm.

Con sư ưng chọc kim vào cánh tay tên sát thủ, anh ta nhắm mắt lại. Ông ta đếm: một, hai, ba, bốn... Khi ông ta đếm đến năm, chiếc giường hoàn toàn trống không: người đàn ông đội mũ đen đã biến mất. Nhờ phép màu của chiếc đồng hồ cát, cả thể xác và tâm trí anh ta đã cùng lúc di chuyển đến hạ giới. Một lát sau, cánh cửa ngăn cách căn phòng với hành lang lớn vỡ tung. Ba người sói khổng lồ xông vào phòng, mặt chúng vấy đầy máu của các nạn nhân.

- Xem nào, để xem nào, gã trông có vẻ là kẻ cầm đầu găm gù. Trưởng ban ĐTD lại ẩn náu ở một góc, trong lúc quân của hắn bị tàn sát... Bắt lấy hắn! Chúng ta sẽ đưa hắn đến chỗ thủ lĩnh.

Hai người sói còn lại xông vào Sigurim, ông ta không hề chống cự.

Ông ta biết rằng có chống cự cũng vô ích.

Ở PARIS

Những khách bộ hành dáng vẻ vội vã trên vỉa hè phố Lisbonne, mệt nhoài sau một ngày làm việc, sốt ruột muốn đánh đổi cái lạnh lẽo ban đêm lấy bầu không khí ấm áp trong nhà. Không ai để ý đến người đàn ông đội mũ đen vừa đột ngột xuất hiện ngay trước tòa chung cư số 16. Người đó đưa mắt liếc nhìn xung quanh, để chắc chắn là không có ai chú ý đến mình. Rồi anh ta khẽ lắc vai, một chiếc áo choàng len dày lập tức xuất hiện trên vai anh ta, như có phép màu. Nhưng chiếc áo vẫn không đủ ngăn cản cái giá lạnh. Chỉ bằng một động tác, người đàn ông hoàn toàn có thể trang bị cho mình một lớp bảo vệ phù hợp hơn. Nhưng một chiếc áo parka của nhà thám hiểm Nam Cực ngay giữa Paris có nguy cơ thu hút sự chú ý của mọi người. Anh ta nhìn thấy biển hiệu của một quán

Mộng giới ONIRIA

bia ngay gần đó, liền bước ngay vào tránh rét. Anh ta tỉ khuỷu tay lên quầy bar và gọi một cốc trà chanh. Âm thanh lạo xạo phát ra từ một kênh truyền hình khiến anh ta ngược mắt nhìn lên chiếc ti vi treo bên trên những thùng bia và đang bật một kênh tin tức phát liên tục. Khi nhìn thấy dòng chữ hiện bên dưới màn hình, anh ta yêu cầu nhân viên phục vụ tăng thêm âm lượng.

- ... không có tin tức gì về phóng viên Philippe Lafontaine và con trai, họ đã mất tích từ hai ngày nay khỏi một bệnh viện ở Paris, nơi cả hai đã được tiếp nhận điều trị, một giọng phóng viên thuyết minh.

Các hình ảnh cho thấy hai chiếc xe cảnh sát đỗ trong khuôn viên một bệnh viện. Rồi một cảnh quay cận mặt người đàn ông bước ra từ chiếc xe đầu tiên, một người cao lớn đầu hói có vẻ mặt cau kính đang nhìn vào máy quay bằng ánh mắt giận dữ.

- Thanh tra Baratte, người phụ trách vụ việc, từ chối đưa ra bất kỳ lời bình luận nào, giọng phóng viên tiếp tục cất lên.

Ở quầy bar của quán rượu, người đàn ông đội mũ đen lấy từ trong túi ra một cuốn sổ và một chiếc bút lông. Anh ta mở cuốn sổ bằng một cử chỉ dứt khoát, mở nắp bút rồi viết lên trang đầu tiên: "Thanh tra Baratte".

VUA CÁT

Eliott leo lên cầu thang, bốn bậc một. Đến thêm nghỉ, cậu quay lại và thở ra một hơi dài bực bội.

- Mọi người nhanh chân lên! cậu hối thúc. Vua Cát đang đợi chúng ta.

- Được rồi, được rồi! Gisèle càu nhàu, bà thờ hớn hén và khạc nhổ chẳng khác nào một cái đầu máy hơi nước. Tôi đang cố hết sức đây...

Til đưa cánh tay cho bà phù thủy vịn, để giúp bà trèo lên chiếc cầu thang dài bất tận dẫn đến phòng làm việc của Vua Cát, còn Aanor thì ủng bà từ phía sau. Họ đã từ bỏ ý định sử dụng những chiếc thang máy quá tải. Thái độ của Til rất dứt khoát: không có chuyện làm ảnh hưởng đến hoạt động của các thợ cát, họ đang dốc sức làm việc nhằm giảm thiểu các tác hại của cuộc chiến đối với những cư dân hạ

Mộng giới ONIRIA

giới. Nhưng bà phù thủy leo cầu thang với tốc độ chậm như sên bò, và Eliott thầm nguyện rửa tội tinh thần trách nhiệm của các cư dân Oza-Gora. Cậu như phát điên, chỉ muốn tạo quách một đường cáp treo có mắc ghế ngồi dọc cầu thang để đẩy nhanh tốc độ đi lên của Gisèle. Nhưng điều đó là bất khả: năng lực của Mơng Chủ không có tác dụng ở bên trong lãnh địa xứ Oza-Gora. Thế nên, cậu đành bất lực đứng giậm chân tại chỗ. Suốt cả đêm cậu đã chờ đợi khoảnh khắc này, liên tục trở mình trên đệm, hình dung ra cả ngàn kịch bản cho cuộc gặp sáng nay. Và mỗi giây thêm vào cái khoảng thời gian ngăn cách cậu với phòng làm việc của Vua Cát lại càng khiến cậu khó lòng chịu đựng nổi.

Tối hôm trước, Eliott, Aanor, Til và Gisèle đã đến Thủy tinh Cung và trở về với cơ thể mệt mỏi, đầu óc choáng váng. Eliott có lẽ là người bị tác động sâu sắc nhất trong số họ. Cậu còn chưa đầy 13 tuổi, ấy thế mà chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ, số lượng những điều khủng khiếp mà cậu phải trải qua còn nhiều hơn đa số mọi người trong suốt cuộc đời. Người bạn thân nhất của cậu đã bị giết ngay trước mắt cậu; *Người đại diện*, người được chỉ định làm đối tác của cậu, đã phản bội cậu để gia nhập hàng ngũ của lũ ác mộng; Eliott đã đi qua những góc ngách khủng khiếp nhất ở Ephialtis, và chỉ rời khỏi đó để bắt gặp những điều

tồi tệ hơn trên bãi biển đông nghịt người chạy trốn: ở đó, cậu đã nhìn thấy số lượng thi thể bị phanh bụng, bị cắt xẻo, cụt chân cụt tay hoặc bị thiêu cháy nhiều hơn trong bất kỳ bộ phim chiến tranh nào. Toàn bộ cảnh tượng man rợ ấy xâm chiếm cả thể xác và tâm trí Elliott chẳng khác nào một cơn sốt dai dẳng: cậu thấy người mình toát ra mùi thối rửa, mùi máu tanh nồng và bãi nôn chỉ toàn là tội lỗi, dối trá lẫn phản bội.

Tuy nhiên, dưới lớp vỏ bị ối ba tầng đang dán chặt vào da thịt và tâm hồn ấy, có thứ gì đó giống như một tia hy vọng vẫn le lói từ thẳm sâu con người cậu, càng lúc càng mạnh mẽ hơn khi cậu tiến gần đến Thủy tinh Cung. Không dám thổ lộ tâm sự với những người đồng hành tạm thời, cậu bé Mộng Chủ trẻ tuổi đã bắt đầu nung nấu một hy vọng điên rồ: Vua Cát sẽ lấy ra từ trong chiếc mũ của ông những giải pháp diệu kỳ, chấm dứt tất cả chuỗi thảm họa này.

Nhưng chẳng có gì diễn ra giống như cậu mong muốn. Tất nhiên, khi nhìn thấy Elliott và các bạn đồng hành xuất hiện trong phòng làm việc của ông vào lúc sớm sủa như thế, mắt đỏ mọng vì buồn rầu và giận dữ, người cai quản Thủy tinh Cung đã lập tức bỏ sang một bên những công việc khẩn cấp đang khiến tổ ong của ông náo loạn. Ông dành thời gian lắng nghe họ, và theo thói quen, ông yêu cầu họ “không bỏ sót các chi tiết, bởi vì các chi tiết đều rất quan trọng”. Nhưng đến khi họ kể xong mọi việc, ông đã

Mộng giới ONIRIA

buột ra một tiếng thở dài náo nuột... và sai người đưa cả bọn đi ngủ.

- Tất cả những chuyện này đều rất đáng ngại và vô cùng phức tạp, ông nói, mà ta thì quá mệt nên không thể suy nghĩ cho thấu đáo được. Mà ta thấy mọi người cũng rất mệt rồi. Sáng mai chúng ta sẽ nói tới chuyện này, có thể tất cả sẽ rõ ràng hơn. 10 giờ, có tiện cho mọi người không?

Eliotte quá mệt mỏi nên không muốn phản bác. Cậu đành nhấn sâu những niềm hy vọng vào tận đáy lòng rồi rời khỏi đó cùng những người khác, trong lòng vô cùng hoang mang.

Vào lúc 9 giờ 30 sáng hôm sau, bốn người bạn đồng hành đã lên đường quay trở lại Thủy tinh Cung để gặp Vua Cát. Họ qua đêm trong nhà của Til, căn hộ một phòng ngủ nhỏ xíu nằm trong thành phố hang động Jarifa, ở giữa vách núi nhô ra bên trên Thủy tinh Cung. Anh chàng thợ cát trẻ tuổi vẫn giữ những thói quen của ngôi làng quê hương xa xôi, và ngủ trên một tấm nệm trải trên sàn nhà. Anh không có gì tiện nghi hơn để dành cho các vị khách. Trong khi Eliott và Aanor ra khỏi nơi trú ngụ bất tiện kia chỉ bị đau nhức vài chỗ trên người, thì Gisèle kêu oai oái mỗi lần cử động, và cứ ba bậc lại dừng một lần để thở. Til và Aanor kiên nhẫn chờ bà, thậm chí còn khuyến khích bà cứ thông thả. Cúi người trên thêm

nghi, Eliott nhìn cả ba người họ bằng ánh mắt giận dữ. Cơn khó ở ngấm ngấm xâm chiếm cậu từ hôm qua khi cậu leo lên cùng những bậc thang này vẫn còn nguyên đó, ám ảnh, choán ngợp, nhưng thể hiện ra ngoài bằng một cách hoàn toàn khác. Hôm qua, Eliott để mặc cho cảm giác khó chịu ấy nhấn chìm bản thân: cậu bị nó chiếm lĩnh, trở nên gần như lãnh đạm. Nhưng sáng nay thì ngược lại, cái miền đất ghê tởm nơi toàn bộ con người cậu từng chìm đắm vào khiến mỗi cảm xúc trong cậu đều nhuộm những sắc màu dữ dội hơn. Eliott giận điên người. Eliott sốt ruột khủng khiếp.

Cuối cùng thì bà phù thủy già cũng leo được lên đến phần mái vòm của Thủy tinh Cung. Bà vừa đặt chân lên bậc thang trên cùng, Eliott lao như bay về phía phòng làm việc của Vua Cát. Cậu gõ ba tiếng dứt khoát vào cánh cửa. Tấm ván gỗ lập tức đổ xuống, thân hình dài lòng không của Vua Cát xuất hiện.

- Vào đi, ông nói, ta đang chờ các vị.

Tim Eliott nện thành thịch như một màn độc tấu trống, trong lúc cậu đi theo người đàn ông cao lớn ấy về phía bàn làm việc của ông. Máu cậu chảy rần rật, tưởng chừng các huyết mạch sắp vỡ ra đến nơi sau một nhịp đập. Về phía mình, Vua Cát trông đầu bù tóc rối hơn bao giờ hết. Vạt áo choàng của ông rách bươm, còn đôi giày cộc cạch của ông thì há ngoác mồm mỗi lần ông nhấc chân lên.

Mộng giới ONIRIA

- Thế nào ạ? vừa ngồi xuống Elliott đã hỏi ngay. Chúng ta sẽ làm thế nào để có thể tìm lại Mơng Khách của ba cháu?

- Ông có tin tức gì về mẫu hậu của cháu không? Aanor tiếp lời cậu.

Elliott nhìn nàng chăm chăm. Cậu đã tập trung vào những bản khoản của chính mình đến nỗi quên bém mất công chúa đang lo lắng cho mẹ nàng đến mức nào. Katsia đã tiết lộ cho lũ ác mộng những bí mật của mạng liên ngân hà, nhờ đó chúng đã tẩu thoát hàng đàn hàng lũ khỏi Ephialtis. Tất cả đều chắc chắn hành động đầu tiên của Quái vật sẽ là tấn công Hedonis, với đội quân ác mộng đang khao khát trả thù của hắn. Và quân đội của mơng giới không đủ thực lực để đối phó với một đợt tấn công vũ bão như thế. Số phận của nữ hoàng Dithilde đang ngàn cân treo sợi tóc.

- Ông có biết lũ ác mộng đang ở đâu rồi không? Til hỏi. Katsia vẫn ở với chúng sao?

- Cả Jov' nữa? Gisèle hỏi. Có tin tức gì của ông ấy không?

Giọng nói của họ gấp gáp đến nỗi Elliott không nói thêm được lời nào nữa. Cậu đã lảo to khi tưởng chỉ có mình cậu là sốt ruột. Đã quen với tính cách sôi sục của Katsia và sự trong trẻo của Farjo, Elliott không hình dung được rằng sự im lặng của ba người

bạn đồng hành lại có thể che giấu những mối lo âu lớn đến thế.

Vua Cát giơ hai tay lên trời, chẳng khác nào một bác xà ích bị bốn tay súng đe dọa.

- Ôi, ôi! Bình tĩnh nào! ông nói. Từng việc một thôi các vị.

Bốn người khách lập tức im lặng. Nhưng ánh mắt họ tiếp tục đặt ra những câu hỏi mặc dù họ không thốt chúng ra miệng nữa.

- Đầu tiên là câu hỏi của cô, thừa công chúa, ông vừa nói vừa quay sang phía Aanor. Tối qua, trưởng lão Mashar đã liên hệ với nữ hoàng để thông báo cho bà về việc lũ ác mộng đã chiếm được mạng liên ngân hà. Từ đó đến giờ chúng tôi không có thêm tin tức gì.

Các ngón tay Aanor bấu chặt vào hai bên thành ghế, nhưng nàng không thốt ra tiếng nào.

- Chưa chắc chuyện này đáng lo ngại, Vua Cát nói thêm. Hẳn là nữ hoàng đang tổ chức lại quân đội của mộng giới để chống lại các ác mộng. Vì thế việc tại sao bà không có thời gian để thông báo với chúng ta về tình hình hiện tại cũng là điều dễ hiểu.

- Ông không có cách nào khác để biết chuyện gì đang diễn ra ở Hedonis hay sao? Công chúa hỏi, giọng vút cao hơn thường lệ.

Mộng giới ONIRIA

- Chúng tôi đã buộc lòng phải ngắt kết nối với phần còn lại của mộng giới, Vua Cát vừa đáp vừa lắc đầu. Chúng tôi phụ thuộc vào những thông tin mà trung tâm điều hành gửi cho theo đường ngoại giao. Chúng tôi không biết mẹ của cô đang làm gì, cũng không biết lũ ác mộng đang ở đâu, lại càng không biết Katsia có còn ở cùng chúng không. Ta rất lấy làm tiếc.

Aanor thở dài. Til vừa càu nhàu vừa ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa.

- Ta tin chắc là chúng tôi sẽ sớm biết được chuyện gì đang xảy ra ở đó thôi, Vua Cát nói bằng một giọng không hề khiến người khác an tâm.

Bầu không khí im lặng khó chịu bao trùm căn phòng.

- Thế còn cái đồng hồ cát của cháu? Elliott hỏi, không mấy hy vọng. Ông có tin tức gì về cái đồng hồ cát của cháu không?

Vua Cát quay khuôn mặt dài hơi khoằm của mình về phía cậu bé Mộng Chủ. Môi ông giãn ra, nhưng Elliott không thể xác định được là ông đang mỉm cười hay đang nhăn nhó.

- Thời hạn bốn mươi tám giờ mà nữ hoàng giao hẹn với chúng tôi đã kết thúc vào sáng nay, ông bình thản nói. Và việc lũ ác mộng chiếm giữ mạng liên ngân hà chỉ càng làm tình hình thêm nguy cấp. Ta rất sợ là chiếc đồng hồ cát của cháu sẽ sớm bị sử dụng để

đưa một thành viên của ban ĐTD đến hạ giới, thậm chí có lẽ họ đã làm việc đó rồi.

Eliott nháy dựng lên, khiến chiếc ghế cậu đang ngồi bật ra.

- Nếu thế, chúng ta phải làm gì đó để cứu ba cháu! cậu thốt lên.

- Bình tĩnh nào, Eliott! Vua Cát trấn an cậu bằng giọng ân cần như một người ông. Ta đã lo việc đó rồi. Một đội miên du đã tới hạ giới sáng nay. Họ có nhiệm vụ bảo vệ cơ thể ba cháu.

- Bảo vệ ư? Bằng cách nào ạ? Eliott vừa hỏi vừa ngồi xuống, đẩy vế nghi ngờ.

Vua Cát hất cằm về phía Til.

- Ta tin là cháu đã nhìn thấy một người miên du sử dụng một ống nghiệm đựng đầy cát, ông nói. Đó là một món vũ khí thiện chí nhưng rất hiệu quả. Ta hứa với cháu là nếu tên sát thủ mà ban ĐTD gửi đến tiếp cận với cơ thể của ba cháu, hẳn sẽ ngủ thiếp đi mà chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ông chắc chắn chứ? Eliott vẫn không chịu yên.

- Hãy tin ta, Eliott ạ. Sự an toàn của ba cháu là một trong những ưu tiên của ta, cho dù ở đây có xảy ra chuyện gì đi nữa. Cả sự an toàn của cháu cũng thế.

- Sao lại cả sự an toàn của cháu cũng thế?

- Ta đã yêu cầu những người của ta trông chừng cả cơ thể cháu nữa. Biết đâu đấy.

Mộng giới ONIRIA

Eliott mở tròn mắt.

- Sao cơ, ông nghĩ rằng tên sát thủ có thể gây hại cho cả thể xác của cháu hay sao?

- Ta chẳng bao giờ biết chắc được chuyện gì, Vua Cát nhắc lại. Thế nên tốt nhất là không để lọt bất cứ nguy cơ nào. Dù sao, ta cũng đã biết chắc một điều khi Sigurim lấy chiếc đồng hồ cát của cháu: cơ thể cháu và ba cháu nằm cạnh nhau ở bệnh viện, và những người miên du của ta sẽ hành động trước cả khi tên sát thủ đặt chân vào phòng bệnh của hai cha con cháu. Về mặt này, cháu có thể hoàn toàn yên tâm.

Vua Cát quay sang phía bà phù thủy.

- Để trả lời câu hỏi của bà, bà Gisèle ạ, chúng tôi cũng không có tin tức gì về Jov', về Pom' lẫn tất cả những người trong nhóm phiến quân đã thoát khỏi vụ tàn sát. Nhưng tôi biết rất rõ về Jov', không có người nào sáng suốt hơn ông ấy. Chắc chắn ông ấy đã dự liệu được từ lâu về khả năng mạng liên ngân hà có thể bị xâm chiếm, và đã có kế hoạch đối phó rồi.

- Bà Pom' và những người khác phải lên được tàu của thuyền trưởng Zrrrrk thì mới ổn, Aanor nhận xét. Có thể ông Jov' đã không tiên đoán được việc họ sẽ bị Katsia và Quái vật truy đuổi.

- Ô, nhưng ta tin chắc rằng viên phi công lái con tàu của Pom' sẽ không gặp khó khăn gì trong việc cắt đuôi chúng, Gisèle khẳng định. Cô bạn Katsia của

mọi người có thể cũng biết lái tàu, nhưng cô ta không có kinh nghiệm, cũng không am hiểu về mạng liên ngân hà như những người bạn ngoài hành tinh của chúng ta.

- Katsia không còn là bạn của chúng cháu nữa, Elliott gầm gừ rít lên.

Vua Cát ném về phía cậu một ánh nhìn gay gắt.

- Việc Katsia đã làm là vô cùng nghiêm trọng, nhưng cô ấy vẫn là *người đại diện*, ông nói bằng giọng của một người không chấp nhận bất cứ ý kiến phản bác nào. Tôi muốn mọi việc phải thật rõ ràng: trong giai đoạn rối ren như lúc này, hơn bao giờ hết chúng ta cần tránh những phán xét mang tính suy diễn. Nếu Katsia ngã sang phe ác mộng, thì một phần cũng là bởi vì tất cả các vị đã tin, dù chỉ là trong thoáng chốc, rằng Jov' phản bội các vị.

Elliott cúi đầu. Cách cậu ba chiếc ghế, Til cũng không có vẻ gì là thoải mái.

- Đúng là Jov' có những bí mật nhỏ của riêng ông ấy, Vua Cát nói tiếp. Nhưng ông ấy là người vô cùng trung thực. Ông ấy vẫn luôn như thế. Nếu Jov' đã nói với các vị là ông ấy đứng về phía các vị, thì ông ấy sẽ không làm điều gì có thể gây hại cho các vị, mà hoàn toàn ngược lại.

- Tất cả chuyện này là lỗi của tôi, đến lượt Gisèle thì thâm và cúi đầu. Nếu tôi không đi dạo một mình

Mộng giới ONIRIA

như một con ngọc, thì đã không bị ban ĐTD bắt, họ đã không tra tấn tôi, tôi đã không tiết lộ vị trí bãi biển của những người lẩn trốn, và chúng ta đã không rơi vào tình cảnh này...

Vua Cát đưa mắt nhìn cả bốn vị khách một lượt. Chỉ có Aanor là vẫn ngẩng cao đầu, nhưng cô đang khóc ròng vì tự cảm thấy mình tội lỗi.

- Ái chà, bốn người thế là đủ rồi đấy! người đàn ông cao lêu nghêu lớn tiếng nói. Ngẩng mặt hết cả lên xem nào! Tôi yêu cầu các vị tránh đưa ra những phán xét vội vàng, chứ không phải bắt các vị tự vấn trách nhiệm về tất cả những gì đang xảy ra tại Oniria lúc này. Các vị đã làm được rất nhiều việc, và mọi chuyện có trở nên tồi tệ thì cũng không phải là lỗi của các vị. Thế nên bây giờ, hãy sẵn sàng để tiếp tục cuộc chiến, bởi vì tình thế cấp bách lắm rồi. Oza-Gora sắp cần đến sự trợ giúp của các vị đấy.

- Oza-Gora ư? Til vừa hỏi vừa tròn xoe mắt nhìn Vua Cát.

Vua Cát thờ dãi.

- Những gì con báo lại với ta sau cuộc trò chuyện với Jabus và Quái vật là rất đáng lo ngại, ông nói. Ta đã kể sơ qua chuyện ấy với trưởng lão Mashar và Lorelys. Câu chuyện về một thế giới tốt đẹp hơn ấy, và tiếp đó là những gì Quái vật đã nói về việc điều khiển các Mơng Khách, điều đó khiến mọi người

không an tâm chút nào. Có thể hẳn chỉ nói vậy để thuyết phục Katsia đứng về phe hẳn. Nhưng nếu chẳng may hẳn còn có dự định xa hơn thế...

Ông ngừng một lát, và lại thở dài.

- Nếu thực sự Quái vật dự định tiến hành việc điều khiển các Mộng Khách trên diện rộng, ông kết luận, thì hẳn sẽ không có cách nào khác ngoài đến đây để tìm kiếm phương tiện cho việc ấy.

- Như thế có nghĩa là gì? Gisèle lo lắng hỏi.

Vua Cát mím môi.

- Như thế có nghĩa là, sớm muộn gì Quái vật cũng sẽ tìm cách xâm chiếm Oza-Gora.

- Nhưng chuyện đó là không thể được! Til thốt lên. Cách duy nhất để đến được Oza-Gora là phải có một viên Sa thạch dẫn đường, mà lũ ác mộng thì không có...

Anh đột ngột ngừng bật.

- Jabus! anh thì thầm. Chắc chắn hẳn ta đã lấy trộm một viên Sa thạch khi rời Oza-Gora.

- Nhưng hẳn sẽ không được viên Sa thạch dẫn đường nếu đang nung nấu những ý định xấu xa! Eliott nhận xét. Viên Sa thạch sẽ dẫn hẳn loanh quanh khắp mộng giới, và hẳn sẽ không bao giờ đến đích được, không phải thế sao?

- Cháu nói đúng, Vua Cát gật đầu. Viên Sa thạch

Mộng giới ONIRIA

cảm nhận được ý định của người mang nó, và sẽ không bao giờ dẫn một người đến Oza-Gora nếu người đó muốn đến đây vì những ý đồ xấu xa. Về mặt lý thuyết, chúng sẽ không thể sử dụng đá Sa thạch được. Nhưng Quái vật có những khả năng mà ta không thể ngờ đến. Hắn đã chế ngự được Katsia, ai mà biết hắn còn có thể làm được những gì. Viện Hiến triết đang được triệu tập họp đúng vào lúc này, về chủ đề này. Có lẽ chúng ta sẽ phải tiến hành những biện pháp cần thiết để bảo vệ vương quốc của mình, và ta ...

Có người gõ cửa. Vua Cát nhú mào.

- Mời vào! ông ra lệnh bằng giọng đầy uy lực.

Khuôn mặt nhẵn nhụi và tròn trĩnh của một cô gái trẻ có mái tóc đen cắt ngắn hiện ra ở ngưỡng cửa.

- Ôi, tôi xin lỗi! cô thốt lên khi nhìn thấy bốn vị khách, tôi không định làm phiền mọi người.

Cô gái có giọng nói khàn khàn, hoàn toàn đối lập với khuôn mặt non nớt chẳng khác nào mặt một đứa trẻ.

- Có chuyện gì sao? Vua Cát hỏi.

- Đúng là thế! cô trả lời kèm một cái bĩu môi ngại ngùng.

- Cô vào đây!

Cô nàng thợ cát mở hắc cửa ra. Cô gái có dáng người nhỏ nhắn, rắn chắc nhưng thon thả trong chiếc

áo thụng màu xanh lá của các thợ cát, trên tay phải là chiếc bình đựng một cây miên điệp. Cô băng qua phòng thí nghiệm của Vua Cát bằng những bước chân nhanh nhẹn rồi dừng lại ở cửa khu vực dùng làm văn phòng. Cô ngạc nhiên quan sát các vị khách và đưa tay khẽ vẫy chào Til. Khi ánh mắt cô dừng lại ở Elliott, cô há hốc miệng kinh ngạc.

- Chào Armis! Til cất tiếng.

- Chào Til, cô đáp, vẫn không rời mắt khỏi cậu bé Mộng Chủ.

Elliott bắt đầu ngo nguậy trên ghế, cậu cảm thấy khó chịu vì bị nhìn chăm chăm như thế.

- Armis thuộc nhóm miên du được ta phái xuống hạ giới để bảo vệ thân thể của cháu và ba cháu, Elliott ạ, Vua Cát giải thích. Thế nào, có chuyện gì vậy?

Cô nàng thợ cát vẫn không hề nhúc nhích. Ngược lại, đôi mắt cô càng mở to hơn nữa, đến hết cỡ.

- Armis? Vua Cát nhắc lại.

Rốt cuộc, cô gái cũng quay nhìn sang người mà cô đến gặp, khiến Elliott nhẹ cả người.

- Tôi... Xin lỗi! cô ấp úng. Tôi không ngờ lại được gặp cậu bé Mộng Chủ ở đây.

- Ta hiểu là cô thấy bối rối khi nhìn thấy cậu ấy ở đây, trong khi cô vừa rời khỏi cơ thể của cậu ấy dưới hạ giới, Vua Cát nhượng bộ.

- Đúng là thế, chính vì việc đó mà tôi đến gặp ông,

Mộng giới ONIRIA

Armis nhả mặt trả lời. Chúng tôi không tìm thấy hai người họ đâu cả.

Eliott giật mình. Vua Cát nhú mào.

- Họ không còn ở bệnh viện, Armis nói tiếp. Dưới đó đang náo động không thể tưởng tượng nổi, cảnh sát dày đặc khắp nơi. Chúng tôi đã lùng sục xung quanh để thu thập thông tin. Có vẻ như có người đã lấy cắp thể xác hai người họ. Chuyện xảy ra từ hôm qua.

- Cái gì! Elliott kêu lên, cậu đứng bật dậy khỏi ghế. Nhưng ai đã làm việc đó? Và để làm gì mới được chứ?

Một nỗi lo âu quấn thắt vừa xé rách lồng ngực cậu. Elliott quay sang Vua Cát, vẻ mặt vô cùng kinh hoàng.

- Tên sát thủ chẳng? cậu thì thầm, không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh, bởi vì cổ họng cậu như đang có một cục nghẹn chặn ngang.

Vua Cát không trả lời. Ông không hề cử động, nhưng những búi cơ trên mặt ông căng lên. Armis bước lên vài bước rồi đặt cây miên điệp lên bàn làm việc, ngay trước mặt Vua Cát.

- Vì không có cây miên điệp của người cha, chúng tôi đã đi tìm cây miên điệp của cậu con trai, cô nói.

Eliott nghiêng rặng. Đây là lần thứ hai cậu ở bên cây miên điệp của chính mình, và chuyện này vẫn khiến cậu cảm thấy khó chịu như lần trước. Armis gõ gõ ngón tay vào cái nhãn dán trên chậu. Nó được xoay

về phía Vua Cát, nên Eliott không thể đọc được gì. Một lần nữa, tim cậu bắt đầu đập liên hồi kỳ trợn.

- Chúng tôi đã miên du đến địa chỉ được cho, Armis nói tiếp. Đó là một tòa chung cư ở quận 14, Paris. Chúng tôi đã lục tung căn hộ, nhưng chẳng tìm thấy gì, không một thứ gì hết. Thật quả là điên rồ!

Vua Cát khê hé miệng thành một cái bĩu môi ngạc nhiên. Ông đứng dậy và bước về phía một chiếc bàn chân quỳ nhỏ kê giữa một cái giá đầy ắp sách và cửa sổ. Trên bàn, đặt giữa một cái túi đựng đầy cát và một bình tưới nhỏ, một cây miên diệp đang rung rinh lá đầy duyên dáng. Trước đó, Eliott không để ý thấy nó. Cái cây này có thể thuộc về ai được nhỉ, mà Vua Cát phải đích thân chăm sóc như thế?

Vua Cát nhắc chậu cây lên rồi đặt nó xuống bàn làm việc, bên cạnh chậu cây của Eliott. Cả hai cây cùng rung rinh theo một nhịp điệu êm ái và đều đặn, chứng tỏ những người hạ giới được kết nối với chúng đang ngủ ngon. Khi Armis đọc thấy cái nhãn dán trên chậu cây thứ hai, ánh mắt cô chuyển từ chậu này sang chậu khác, trên trán cô hằn rõ nếp nhăn phân vân.

- Cùng một địa chỉ, cô thì thăm. Tôi không hiểu. Như thế nghĩa là sao?

Vua Cát tựa cằm vào hai lòng bàn tay và nhìn chăm chăm vào cái cây thứ hai, vừa lắc đầu với vẻ

Mộng giới ONIRIA

hoài nghi. Eliott vẫn chẳng hiểu mô tê gì. Cậu sắp lên tiếng đòi giải thích thì rốt cuộc Vua Cát cũng quay sang phía cậu.

- Eliott này, ông nói, ta tin rằng chính bà nội cháu đã đánh cắp cơ thể cháu và ba cháu.

- Sao cơ! cậu bé thốt lên. Nhưng không thể có chuyện đó được. Bà Lu không đủ khả năng làm việc đó!

Eliott tròn xoe mắt khi Vua Cát xoay hai cái cây về phía cậu. Ở một chậu có gắn tên Eliott Lafontaine. Chậu kia gắn tên Louise Lafontaine. Và trên cả hai cái nhãn đó là cùng một địa chỉ, tại quận 14 ở Paris. Một địa chỉ hoàn toàn xa lạ với cậu.

- Điều này có nghĩa là gì? cậu thì thầm.

Không những không cho cậu câu trả lời, Vua Cát còn vừa khơi dậy trong cậu vô vàn câu hỏi, chúng nối tiếp nhau, va vào nhau trong đầu cậu mà không tìm được lối thoát. Tại sao bà nội Lu lại đánh cắp thân thể của cậu và ba cậu khỏi bệnh viện? Và bằng cách nào? Bà Lu quá mạnh mẽ, làm sao có thể vác cả hai cha con cậu được! Và lại, bà cũng không thể cứ thế cắp hai cái thân người hai bên, ung dung đi qua sảnh bệnh viện mà không bị ai phát hiện được! Cái địa chỉ này là thế nào? Và tại sao Armis cùng đội của cô lại không tìm thấy ba người họ?

Eliott những muốn hỏi Vua Cát tất cả những câu

ấy, nhưng chỉ một câu tìm được đường thoát ra môi cậu. Thật lạ lùng, đó lại là câu hỏi ít quan trọng nhất.

- Tại sao cây miên điệp của bà Lu lại ở trong phòng làm việc của ông? cậu nghe thấy mình hỏi.

- Nó vẫn luôn ở đây, Vua Cát chỉ đáp gọn lỏn.

Đó không phải là một câu trả lời đúng nghĩa.

- Tất cả những thứ này thật đẹp đẽ, Armis lên tiếng, nhưng trong tòa nhà này không còn bà nội, không còn người con trai, mà cũng chẳng còn cậu cháu trai nữa.

- Cô chắc chứ? Til hỏi, cô đã kiểm tra hằm ngậm chưa? Tầng gác nữa?

- Đương nhiên rồi! Armis cúi kính. Cậu cho chúng tôi là lũ mới học việc hay sao? Tòa nhà đó là một trường mẫu giáo.

- Tôi xin lỗi, Til nói, chuyện này có vẻ hoang đường quá!

- Tôi biết họ ở đâu.

Năm cặp mắt sừng sốt đổ dồn về phía Vua Cát. Ông đã nói câu ấy bằng một giọng xa vắng, như thể ông đang không hoàn toàn ở cùng họ trong căn phòng này. Đôi mắt ông nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, chìm đắm trong hình ảnh của một địa điểm khác, có lẽ là từ một thời kỳ khác.

Ông bỗng ngồi thẳng dậy và quay sang nhìn Elliott.

- Đích thân ta sẽ đi gặp bà nội cháu, ông tuyên bố.

Mộng giới ONIRIA

Ngay sau khi chúng ta kết thúc cuộc trò chuyện này ở đây, ta sẽ thực hiện một chuyến miên du, và sẽ làm sáng tỏ việc này.

Rồi ông quay sang phía nữ thợ cát trẻ tuổi.

- Cảm ơn Armis. Ta sẽ liên hệ với cô và nhóm của cô ngay khi trở về. Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng trong lúc chờ chỉ dẫn của ta. Từ giờ đến lúc đó, hãy nghỉ ngơi đi.

- Được rồi, thưa ông, Armis vừa nói vừa rời đi.

- Nhưng trong thời gian này, không có ai bảo vệ thân thể của ba cháu! Elliott kêu lên. Bà Lu không đủ sức chống chọi với một tên sát thủ của ban ĐTD...

Cậu bỗng im bật. Một hình ảnh vừa xâm chiếm tâm trí cậu. Hình ảnh mà Tiên cây đã cho cậu thấy khi biến cậu thành *phái viên*. Một hình ảnh dữ dội, trong số tất cả những điều kinh khủng khác mà cậu nhìn thấy vào ngày hôm ấy, và phần lớn đã xảy ra trong thực tế... Hình ảnh bà Lu đang mặt đối mặt, chống chọi với một người đàn ông đội mũ đen.

- Tên sát thủ sẽ tấn công bà Lu, cậu lắp bắp. Tiên cây đã cho cháu thấy hình ảnh ấy.

Cậu đột ngột ngẩng phắt lên, vè mặt kính hoàng.

- Ông phải thực hiện miên du ngay lập tức! cậu hối thúc. Không được để bà một mình. Bà không có cách nào để tự vệ cả!

- Bình tĩnh nào Elliott! Vua Cát ngắt lời cậu. Bình

tĩnh đi cháu. Mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát của chúng ta.

- Nhưng cháu ...

- Ta đảm bảo với cháu là tên sát thủ sẽ gặp nhiều khó khăn trong việc tìm ra bà ấy, ở nơi bà ấy đang ẩn náu lúc này, Vua Cát khẳng định. Hãy tin tưởng ở ta. Bà ấy không gặp nguy hiểm gì cả. Dù sao cũng chưa nguy hiểm.

- Làm sao ông có thể chắc chắn như thế được? Elliott kêu lên. Bà cháu đang ở đâu?

Vua Cát vừa thở dài vừa lắc đầu.

- Bà nội cháu đang ở trong hầm mộ của Paris, ông nói.

Elliott mở tròn mắt, chẳng khác nào hai dấu hỏi. Hầm mộ của Paris! Tất nhiên cậu đã nghe nói đến nơi ấy. Cậu biết rằng bên dưới thủ đô nước Pháp đây rẫy các đường hầm chằng chịt, trước đây từng là những mỏ đá. Cậu cũng biết rằng ngoại trừ một bảo tàng nhỏ, việc tiếp cận nơi này rất nguy hiểm nên đã bị chính phủ cấm, và cảnh sát thường xuyên rà soát dưới đó. Hoàn toàn không phải nơi thích hợp cho một bà già!

- Bà ấy thường xuyên xuống đó khi còn trẻ, Vua Cát giải thích. Bà ấy biết rất rõ nơi này. Vấn đề là phải biết tại sao bà ấy lại trốn xuống đó cùng với hai cha con cháu.

Mộng giới ONIRIA

- Có thể là để bảo vệ họ khỏi tên sát thủ chẳng! Aanor đánh bạo đặt giả thuyết.

Vua Cát bĩu môi nghi hoặc.

- Có thể... ông nói. Ta sẽ biết rõ hơn sau khi xuống đó gặp bà ấy.

Eliott hoàn toàn dờ dẩn trước những tiết lộ vừa rồi. Bà Lu còn che giấu bao nhiêu bí mật nữa? Dưới vẻ bề ngoài của một bà già đáng kính, bà nội cậu cũng bí hiểm chẳng khác gì một cái kết bí mật trong Ngân hàng Thụy Sĩ!

Eliott thoát khỏi cơn dờ dẩn khi cậu cảm thấy ánh mắt của Vua Cát xoáy vào mình. Cậu ngấm nghĩa khuôn mặt của người đàn ông có vẻ còn hiểu rõ bà nội cậu hơn cả cậu, rồi cup mắt nhìn xuống cánh tay ông. Vua Cát đang đưa cho cậu một đồ vật. Eliott lập tức nhận ra một viên đá truyền tin, thứ công cụ mà người Oza-Gora vẫn dùng để giữ liên lạc mọi nơi mọi lúc. Cậu cầm lấy nó nhưng không hiểu gì.

- Cảm ơn ông, cậu lúng búng. Nhưng cháu sẽ phải làm gì với cái này?

- Chờ tín hiệu của ta, Vua Cát nói. Khi ta đã gặp được bà nội cháu, chúng ta sẽ cùng đến thăm Tiên cây một chút.

- Tiên cây ư! Eliott thốt lên. Để làm gì ạ?

Vua Cát nhướn mày, rõ ràng là ông ngạc nhiên khi nghe thấy câu hỏi của cậu.

- *Người đại diện* đã theo sang phe kia, ông nói bằng giọng rành rọt. Tiên cây sẽ phải giải thích cho chúng ta hiểu bà ấy trông đợi gì ở cháu! Bởi vì mặc dù biết rõ rằng bà ấy không bao giờ sai lầm, phải thú thật với cháu là ta chưa bao giờ nghe nói đến một tình huống tương tự như lúc này.

Eliott muốn hỏi cho kỹ hơn, nhất là cậu muốn Vua Cát giải thích về cách thức mà họ sắp thực hiện để tìm lại Mộng Khách của ba cậu, nhưng tiếng chuông ngân vang đã cắt ngang đà thắc mắc của cậu. Âm thanh đó phát ra từ một chiếc hộp đặt trên mặt bàn làm việc.

Vua Cát ấn tay vào một cái nút, và khuôn mặt trưởng lão Mashar hiện ra, bỗng bệnh trong không khí, chừng hai mươi xăng ti mét phía bên trên chiếc hộp.

- *Phái viên* có đang ở chỗ ông không? trưởng lão hỏi, không hề rào trước đón sau.

- Có, Vua Cát ngạc nhiên trả lời.

- Cả công chúa Aanor nữa chứ?

- Đúng thế, nhưng...

- Tốt quá rồi. Mọi người hãy đến khán phòng của Viện Hiến triết đi. Có tin tức mới đây.

Hình ảnh trưởng lão Mashar biến mất. Bốn vị khách đưa mắt nhìn nhau, lo lắng. Vua Cát đứng dậy và choàng chiếc áo thụng màu xanh lên người, thắt sợi dây lại trên cổ.

Mộng giới ONIRIA

- Đi nào, ông nói. Chúng ta sẽ lấy một quả cầu. Và sẽ đến Viện Hiến triết trong chưa đầy hai mươi phút nữa.

Ông đi thẳng về phía cửa văn phòng, rồi dừng lại giữa khu vực phòng thí nghiệm, và quay về phía những vị khách đang bám sát gót mình.

- Mọi người hãy dừng cảm lên, ông nói. Ta tin hôm nay sẽ là một ngày dài đấy.

Theo bản năng, Eliott đưa mắt tìm ánh mắt Aanor. Có vẻ nàng cũng hoang mang chẳng kém gì cậu. Mặc dù vậy, hoặc có thể là vì vậy, cậu cảm thấy một nhu cầu khẩn thiết là được ở bên công chúa, bảo vệ nàng và được nàng bảo vệ trở lại. Công chúa lồng ngón tay mình vào bàn tay Eliott. Cậu siết chặt lấy cái neo ấy, nó đang níu giữ cậu lại với cuộc sống. Và không muốn buông nó ra nữa. Không bao giờ.

CHIẾN THẮNG CỦA NỖI KINH HOÀNG

Khán phòng của Viện Hiến triết đông nghịt người đến nỗi họ phải vất vả lắm mới len vào được. Người Oza-Gora từ khắp xứ cát đổ dồn về tụ tập trong mỗi khoảng trống, khiến cho các nhà hiền triết mặc áo thụng trắng, chủ nhân hằng ngày của nơi này, gần như mất hút giữa biển người. Ai nấy đều vươn cổ ngóng về phía một điểm ở chính giữa phòng, nơi đang phát ra những âm điệu vang rền của một bài hành khúc. Bị che khuất bởi rừng thân người cao hơn mình cả một, hai cái đầu, Eliott một tay túm chặt lấy bàn tay Vua Cát đang đi trước cậu, tay còn lại siết chặt tay Aanor đi sau. Til và Gisèle áp sát ngay sau họ. Vừa nhìn thấy Vua Cát, người Oza-Gora đã dồn nhau lại để nhường chỗ cho ông, và đoàn người mới đến rốt cuộc cũng tới được giữa phòng.

Mộng giới ONIRIA

Eliott tròn xoe mắt. Bằng một phép mầu kiến trúc nào đó có nguồn gốc từ mộng giới, đài bán nguyệt quen thuộc đã biến thành một khán phòng. Ngay chính giữa, ở độ cao đủ để tất cả mọi người ngồi trên các hàng ghế của khán đài đều có thể nhìn rõ, một quả cầu khổng lồ đang chiếu những hình ảnh ba trăm sáu mươi độ. Chẳng khác nào một quả cầu truyền tin khổng lồ. Bên trong, giữa tiếng hành khúc, đang diễn ra một hoạt động gì đó giống như một cuộc diễu binh. Phải chăng là ban ĐTD?

Vua Cát ngồi vào hàng ghế đầu tiên, bên cạnh trưởng lão Mashar. Eliott ngồi vào cạnh ông, cùng với Aanor, Til và Gisèle. Các nhà hiền triết buộc phải nhích vào để nhường chỗ cho họ. Eliott mở phanh áo khoác. Nóng kinh khủng. Tò mò trước cảnh tượng đông nghịt này, cậu dò xét những khuôn mặt đang ngược nhìn lên trần nhà. Tất cả những người này làm gì ở đây? Cuối phòng, đứng tựa lưng vào tường, cậu nhận ra trưởng đoàn lữ hành Sherpak và bà Shaïa vợ ông. Cậu khẽ vẫy tay chào họ nhưng không nhận được lời đáp: cả hai người họ đang dồn toàn bộ tâm trí vào những hình ảnh phát ra từ quả cầu, nên không để ý đến cậu.

- Ta nghĩ rằng cháu nên nhìn những hình ảnh này, Vua Cát thì thâm vào tai Eliott.

Cậu bé đỏ mặt vì bị nhắc nhở, và ngẩng đầu lên.

Cái mà lúc trước cậu tưởng là một cuộc diễu binh của ban ĐTD thực ra có vẻ giống với một cuộc diễu hành trong đêm Halloween hơn. Những sinh vật ghé tởm nhất sát cánh bên nhau bước đi, tạo nên một cảnh tượng vừa thô lậu vừa đáng sợ. Ở hậu cảnh, bóng dáng yêu kiều của lâu đài Hedonis hiện rõ mồn một trên nền trời trong vắt không một gợn mây.

Eliott quan sát Aanor. Đôi má công chúa đầm nước mắt. Trái tim thất lại vì thương cảm, cậu quay sang phía Vua Cát.

- Những hình ảnh này, cậu thì thầm, là từ đâu phát ra đấy ạ?

Vua Cát nghiêng đầu sang phía cậu.

- Truyền trực tiếp đấy, ông trả lời bằng giọng khàn đi vì xúc động. Trưởng lão Mashar đã nhận được qua đường khí động học ngoại giao một quả nang kết nối với kênh tin tức phát đi từ lâu đài Hedonis. Than ôi, mọi chuyện đã tiến triển nhanh hơn hình dung của chúng ta. Lũ ác mộng đã nắm được quyền kiểm soát thủ đô. Cuộc diễu hành này là để biểu dương lực lượng của chúng.

- Lũ ác mộng đã...

Eliott hụt hơi, không thể nói hết câu. Cậu ngược mắt nhìn về phía quả cầu. Máy quay chiếu cận cảnh hậu trường. Hàng ngàn hàng vạn ác mộng đang nối nhau diễu hành trước một khán đài, ngự trên đó là

Mộng giới ONIRIA

Quái vật với vóc dáng đồ sộ đáng ghê tởm. Bên cạnh hẳn là bóng dáng của những kẻ khác, quá nhỏ bé nên không thể nhận ra. Katsia có ở trong số đó không? Elliott rung mình khi ống kính quay cận cảnh tòa lâu đài. Mặc dù vẫn có thể đoán biết những đường nét hùng vĩ của nó trong quá khứ, nhưng khi nhìn gần, lâu đài chỉ còn là một đồng đồ nát khổng lồ. Aanor cố nén tiếng nức nở. Elliott siết chặt tay công chúa, nhưng không dám quay sang. Cậu không muốn nhìn thấy nàng khóc nữa.

Một đám đông khổng lồ đã tụ tập trong vườn của lâu đài Hedonis để quan sát cảnh tượng. Bọn họ là ai? Lũ ác mộng được giải thoát khỏi Ephialtis và vừa đặt chân đến miền đất hứa ấy chẳng? Hay là các cư dân của thủ đô, đến để nghe ngóng tình hình? Có lẽ là cả hai. Khắp nơi, từ mặt tiền tróc lở của lâu đài cho đến khán đài chính thức và cả trong tay đám đông khán giả, những lá cờ tung bay phấp phật trong gió. Những lá cờ hiệu màu tím và bạc của nữ hoàng Dithilde đã bị thay thế bằng những lá cờ khác màu đỏ có vẽ hình thù gì đó màu vàng. Thứ gì đó cử động được. Một hình vẽ. Một pha quay cận cảnh cho phép Elliott nhìn rõ các chi tiết: đó là một con chim ưng đang tung cánh. Móng vuốt của nó quắp chặt thân hình bất động của một con chồn đèn. Tin nhắn không thể rõ ràng hơn. Lá cờ này khẳng định chiến thắng của phe ác mộng trước các đội quân của ban ĐTD.

Cuộc diễu hành kết thúc. Nhạc ngừng. Máy quay di chuyển vào sân khấu chính thức. Quái vật ở đó, trong hình dạng con rồng, to lớn, mạnh mẽ, đáng sợ hơn bao giờ hết. Ba cái đầu của nó nở những nụ cười đắc thắng. Quái vật uốn ngực đầy kiêu hãnh. Nó đang đứng trước một cái bục quá nhỏ, càng tôn thêm vóc dáng đồ sộ của nó. Ba cái đầu đưa mắt quét một lượt khắp đám đông những kẻ hiếu kỳ đến dự sự kiện.

Đột nhiên, Eliott nhận ra là không còn bất kỳ tiếng động nào. Cả trong quả cầu lẫn trong khán phòng.

- Hỡi các nam nữ cư dân của mộng giới, các đồng bào yêu quý của ta.

Giọng nói phát ra từ cái đầu đen vang vọng trong khán phòng, mạnh mẽ chẳng khác nào Quái vật đang ở đó, ngay giữa họ. Giọng nói mà Eliott đã khắc sâu vào tận xương tủy như một thứ gắn liền với nguy hiểm, và bản năng sinh tồn khiến cậu túm chặt lấy tay Vua Cát. Ông ngạc nhiên quay sang nhìn cậu. Eliott ngượng ngịu mỉm cười với ông. Vua Cát đáp lại cậu bằng ánh mắt ân cần, rồi khẽ siết chặt tay cậu. Một luồng hơi ấm mang lại cho cậu cảm giác yên tâm, và các cơ bắp trên người cậu dần dần thả lỏng. Có Vua Cát bên cạnh, cậu cảm thấy mình được an toàn.

- Ngày hôm nay, chúng ta ăn mừng khởi đầu của

Mộng giới ONIRIA

một kỷ nguyên mới, Quái vật chậm rãi tuyên bố, như để tăng thêm sức nặng của từng lời hằn thốt ra. Suốt một thời gian rất dài, các ác mộng đã phải sống trong sợ hãi, bị truy quét, bị săn đuổi, bị giam cầm trong những điều kiện sống càng ngày càng bất công. Suốt một thời gian rất dài, tinh thần tố cáo đã tách biệt, chia rẽ, biến các cá nhân thành kẻ thù của nhau, trong khi họ chỉ có một mong muốn là được sống cùng nhau, trong hòa bình và hòa hợp.

- Toàn là mị dân! Aanor thốt lên giận dữ. Con quái vật này chẳng đếm xỉa gì đến số phận của các ác mộng hết.

- ... đừng quên rằng các thiện mộng cũng phải chịu đựng sự hiện diện của ban ĐTD ở khắp nơi. Đã có bao nhiêu vụ bố ráp bất hợp pháp? Đã có bao nhiêu vụ bắt bớ sai lầm? Đã có bao nhiêu thiện mộng bị tống vào tù bởi vì họ không đủ tuyệt vời, không đủ đẹp đẽ, không đủ vô tư lự trong mắt của những kẻ nắm quyền? Các bạn hoàn toàn không nhận thức được, nhưng dần dà, ban ĐTD lần lượt đã gặm nhấm các quyền tự do của các bạn, từng quyền một.

Một tiếng rít như trong ngày tận thế vang lên bên trái Elliott. Gisèle đang giờ nằm đấm về phía quả cầu.

- Bài diễn văn này, lẽ ra Jov' là người tuyên bố mới phải, đồ khiêu khích đầu xù khốn kiếp! bà cầu nhàu. Người ở đâu khi ông ấy công khai chống đối chính

sách của nữ hoàng Dithilde? Người ở đâu khi ông ấy bỏ phiếu chống lại việc thành lập ban ĐTD? Chống lại việc thống kê ADN của cư dân? Rồi chống lại việc giam cầm các ác mộng ở Ephialtis? Jov' mới là người hùng! Còn người chỉ là kẻ cơ hội khốn kiếp!

Eliott tròn xoe mắt. Bỏ phiếu ư? Vậy ra Jov' từng tham gia Hội đồng Hiến triết trước khi bị ban ĐTD truy đuổi và bị kết án để đến nỗi phải ẩn náu trong mạng liên ngân hà như một tên tội phạm? Rõ ràng là có quá nhiều chuyện mà cậu bé Mộng Chủ còn chưa biết!

Til sử dụng chiến thuật mà anh vốn rất giỏi để khiến Gisèle im miệng mà không làm bà phật ý. Những lời bình luận của bà phù thủy già có thể rất chính xác, nhưng lại ngăn cản mọi người nghe đoạn tiếp trong diễn văn của Quái vật.

- ... những người Oza-Gora anh em, nhờ sự thông thái của họ, đã nhìn thấy mối hiểm họa trong chính sách ấy. Ngày hôm nay, chúng ta có thể tự hào mà nói với họ rằng thời kỳ phân biệt chủng tộc đã qua rồi, và một thời kỳ mới đã mở ra, thời kỳ của công lý, công bằng và tự do.

Vua Cát nghiêng đầu sang phía Eliott.

- Đây chính là cách của Quái vật hòng yêu cầu người Oza-Gora chính thức thừa nhận hẳn là người đứng đầu mộng giới, ông thì thầm.

Eliott nhìn Vua Cát chăm chăm.

- Chúng ta sẽ không làm điều đó, cháu yên tâm đi, ông nói thêm. Chúng ta sẽ không bao giờ thừa nhận một người đứng đầu không do dân chúng tự do bầu lên. Như thế là trái với điều luật bất biến số mười.

Eliott nhìn về phía quả cầu, cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Quái vật lúc này đã nói to hơn, bằng giọng giật cục, vừa nói vừa khua khoảng chân tay. Có vẻ như hắn đang dồn toàn bộ sức lực vào bài diễn thuyết, cùng tất cả nhiệt huyết và đam mê trong hắn. Cảnh tượng quả thực là rất ấn tượng.

- Ngày hôm nay là một ngày trọng đại đối với vương quốc của chúng ta! Quái vật tuyên bố, mồ hôi chảy ròng ròng trên lớp vảy ở trán hắn. Ngày hôm nay, chúng ta ăn mừng chiến thắng của tự do!

Một tràng pháo tay vang dội bên trong quả cầu. Máy quay lia một lượt khắp đám đông phấn khích. Những lá cờ đỏ và vàng tung bay khắp chốn, công chúng vỗ tay và hát rống lên. Những khuôn mặt đầy phấn khích. Một số khuôn mặt rõ ràng là các ác mộng, nhưng đa số là các cư dân của Hedonis, những người đã bị bài diễn văn của Quái vật kích động. Vậy ra họ đã phải chịu đựng ban ĐTD rất nhiều, nên mới chào đón kẻ xâm lược kia một cách đầy phấn khích đến thế? Hay sau lưng mỗi người họ đều có một ác mộng sẵn sàng ngấu nghiến họ nếu họ không bày tỏ sự ngưỡng mộ đủ độ với vị vua mới?

Máy quay lia một góc hẹp trong không trung rồi quay trở lại khán đài chính. Một sinh vật bước về phía Quái vật để trao cho hắn một bó hoa lớn. Elliott rung mình nhận ra Neptane, ả người cá. Ả đã được ban ĐTD trả tiền để canh chừng nơi ở trước đây của Jov', thế mà giờ đây lại thích thú lao mình vào vòng tay đầy móng vuốt của Quái vật. Đúng là một kẻ vô liêm sỉ, đã kịp thích nghi với sự đổi thay của chế độ!

Trong khán phòng của Viện Hiến triết tại Oza-Gora, những tiếng xì xào vang lên, rồi những tiếng la ó, và chẳng mấy chốc đã biến thành âm thanh âm ĩ đến nỗi người ta gần như không còn nghe thấy những tiếng hoan hô và vỗ tay vẫn đang tiếp tục vang lên trong quả cầu. Nhân lúc lộn xộn ấy, nữ hiến triết Lorelys đứng dậy khỏi ghế dài và bước đến quỳ xuống trước mặt công chúa Aanor.

- Thừa công chúa, tôi vẫn tin tưởng vào số phận của nữ hoàng mẹ cô, bà nói. Sở dĩ Quái vật không lôi bà ra trước mặt công chúng giữa cảnh tượng khủng khiếp này, là bởi vì bà đã trốn thoát.

Aanor không kịp đáp lời bà. Một tiếng trống rền vang bên trong quả cầu, tiếng ồn ào trong khán phòng bỗng ngừng bật, và Lorelys quay về chỗ ngồi. *Chát chát bùm, chát chát bùm, chát chát bùm bùm bùm.* Đám người sói xuất hiện, diễu thành hàng trên một tấm thảm đỏ dẫn đến khán đài chính. Elliott tưởng cuộc diễu hành sắp tiếp tục. *Chát chát bùm,*

Mộng giới ONIRIA

chát chát bùm, chát chát bùm bùm bùm. Ở giữa đám người sói, một sinh vật bước lên, chậm rãi, trên người quần kín dây thừng. *Chát chát bùm bùm bùm.* Máy quay chiếu cận mặt sinh vật ấy. Eliott bỗng cảm thấy buồn nôn khi nhận ra sư ưng Sigurim, người đứng đầu ban ĐTD. Lòng bị vật trụi, mỏ te tua, mình mẩy đầy thương tích... Lũ ác mộng đã hành hạ ông ta đến biến dạng cả mặt mày. Eliott vẫn thù ghét gã sư ưng này đến tận xương tủy. Nhưng nhìn thấy ông ta như thế, cậu lại thấy ruột gan nhộn nhạo cả lên. *Chát chát bùm bùm bùm.* Sư ưng bước lên khán đài, kẹp cứng giữa bốn người sói. Trông ông ta thật đáng thương. Máy quay xoay một góc chín mươi độ. Lần này, Eliott tưởng như dạ dày cậu vừa trào lên đến tận cổ họng. Katsia đang tiến lên bằng những bước chân dứt khoát, ánh mắt lạnh như băng, tay cầm con dao cần ngọc thạch. *Chát chát bùm bùm bùm.* Khi đến gần Sigurim, Katsia giơ cánh tay trần lên trước máy quay. Bằng một động tác dứt khoát, cô lướt lưỡi dao trên da mình. Khuôn mặt cô không thể hiện chút đau đớn hay cảm xúc nào. Máy quay chiếu sát vào vết cắt ngang trên bề mặt da ở cánh tay cô, và dòng máu từ đó chảy ra.

- Vết thương của cô ta không lành lại, Aanor thì thầm. Cô ta muốn chứng tỏ với tất cả mọi người rằng con dao mình đang cầm đúng là con dao cần ngọc thạch.

- Con dao kết liễu, Elliott thốt ra trong một hơi thở.

Cơn giận âm ỉ như thiêu cháy tâm can cậu. Một làn sóng căm thù dữ dội dâng lên đến tận mặt cậu, khiến miệng cậu méo xệch đi. Cậu sẵn sàng lao vào Katsia nếu cô ta đang ở trước mặt cậu. Trước đây, cô nàng ưa phiêu lưu đó vẫn khiến cậu sợ hãi. Nhưng bây giờ thì không. Cậu đã chế ngự được các năng lực của Mộng Chủ. Cậu có thể đánh bại cô ta trong một cuộc chiến giáp lá cà. Và nếu làm thế, có lẽ cậu sẽ có cơ hội. Đúng thế, cậu sẽ nghiền nát Katsia, cậu sẽ xé nhỏ từng xăng ti mét vuông cái thân hình phản bội của cô ta, cậu sẽ bắt cô ta trả giá cho toàn bộ những điều xấu xa đã làm, bắt đầu bằng cái chết của Farjo.

Phải đến khi bàn tay Vua Cát đặt lên vai cậu thì Elliott mới nhận ra là cậu đã đứng dậy. Cậu ngạc nhiên đến nỗi loạng choạng. Bàn tay rắn chắc của Vua Cát khẽ ấn cậu ngồi xuống ghế.

- Chúng ta sẽ nói chuyện về Katsia với Tiên cây, Vua Cát thì thăm, và nhìn cậu với vẻ mặt nghiêm nghị. Trong lúc chờ đợi, cháu hãy cố gắng kiềm chế, làm ơn đi. Căm thù và khát khao trả thù không bao giờ dẫn đến điều gì tốt đẹp cả đâu.

Sùi bọt mép vì tức giận, hai hàm răng nghiến chặt, đôi nắm tay siết lại, Elliott lại nhìn chăm chăm vào quả cầu. Lũ người sói đang giữ tư thế trong tư thế quỳ gối, đầu cúi về phía trước. Katsia bước về phía

Mộng giới ONIRIA

ông ta. Bước chân cô ta chậm rãi, nhưng tự tin. Cô ta không tỏ chút thương xót nào, cũng không hề do dự, kể lưỡi dao bằng ngọc bích vào dưới cái cổ trụi lông của sư ưng. Bàn tay Katsia không hề run rẩy. Những cái dùi nện thình thình lên mặt trống. *Chát chát bùm chát chát bùm chát chát bùm chát chát bùm.* Bằng một động tác dứt khoát, Katsia cắt đứt cổ con sư ưng. *Bùm bùm bùm, bùm bùm bùm.* Rồi cô ta giơ con dao găm vấy máu lên trời, trong tiếng tung hô hò hét của khán giả. *Chát chát bùm, chát chát bùm, chát bùm chát bùm.* Máy quay dừng lại hồi lâu ở người đại diện, Katsia vẫn giơ cao thứ vũ khí vừa giết chết vĩnh viễn nhân vật đại diện cho lực lượng trấn áp. Đó chính là hình ảnh của tự do mà Quái vật muốn khắc sâu trong tâm trí mọi người.

Rồi máy quay lùi ra xa. Trong bầu không khí hoan hỉ chung, cái đầu chim ưng của Sigurim bị cắm trên một mũi giáo, nhảy nhót giữa đám đông.

Ngồi trên khán đài, giữa bầu không khí náo động của người dân Oza-Gora, Elliott chờ người như bị hóa đá. Con giận dữ đã nhường chỗ cho nỗi sững sờ, và một mớ những cảm xúc trái ngược tranh nhau xâm chiếm dòng suy nghĩ của cậu.

- Cháu cho rằng ông ta đáng bị như thế, cậu lúng búng, không mấy tin tưởng, ánh mắt nhìn mông lung.

Hai bàn tay Vua Cát đặt lên hai vai cậu. Quỳ xuống

trước mặt cậu, người đàn ông cao lớn buộc cậu bé Mộng Chủ phải nhìn thẳng vào mắt ông.

- Không đâu, Eliott, ông vừa nói vừa nhìn xoáy vào cậu bằng ánh mắt sắc lạnh. Không ai đáng bị như thế, kể cả Sigurim. Lẽ ra trưởng ban ĐTD phải được đưa ra xét xử về những tội ác của ông ta, trong một phiên tòa công bằng, rồi bị trừng trị theo pháp luật. Những gì cháu vừa chứng kiến không phải là chiến thắng của tự do, mà là chiến thắng của nỗi kinh hoàng.

Eliott không kịp trả lời. Một chàng trai trẻ mặc áo thụng trắng vừa bước đến yêu cầu họ tiến ra phía cửa.

- Bây giờ, Hội đồng Hiến triết sẽ tiếp tục thảo luận, anh giải thích.

Eliott đưa mắt nhìn khắp khán phòng một lượt. Tất cả những người Oza-Gora đến xem buổi truyền hình trực tiếp đang lục tục rời khỏi phòng.

- Chúng ta đi nào! Vua Cát lên tiếng.

Ông rảo bước và nhanh chóng lách người qua đám đông khán giả đang đổ dồn ra phía cửa, khiến Eliott mất hút bóng ông trước cả khi Giséle kịp đứng dậy khỏi ghế. Bà phù thủy già vừa kịp vịn vào cánh tay Til, Eliott đã túm tay Aanor và cả bốn người họ cùng lao ra cửa. Lối đi đã thông thoáng hơn, họ nhanh chóng ra đến ngoài. Eliott hy vọng thấy lại bóng dáng cao không mặc áo thụng xanh ở phía bên kia cửa. Nhưng cậu vừa bước vài bước trên mặt sàn lát

Mộng giới ONIRIA

đá trắng đen của hành lang, thì một vóc dáng khác, thấp hơn nhưng rõ ràng là đồ sộ hơn, lao về phía cậu. Eliott lùi lại theo bản năng, suýt thì xô ngã Aanor. Khi ngẩng đầu lên, cậu không thể nén nổi một nụ cười, và lao người vào giữa hai cánh tay to lớn đang rộng của người đàn ông đang đứng chắn đường cậu.

- Chú Sherpak! cậu kêu lên.

Trưởng đoàn lữ hành ôm siết cậu bé Mơng Chủ thật chặt, Eliott tưởng mình sắp ngạt thở đến nơi. Xét theo cái ôm siết này thì hẳn là cánh tay của Sherpak đã khỏi hẳn sau chấn thương mà lũ người sói gây ra cho ông hai tuần trước. Khi đã được thả khỏi vòng tay ông, Eliott nhận ra, bên cạnh người trưởng đoàn lữ hành từng đi cùng cậu trong chuyến đi đầu tiên đến Oza-Gora, là mái tóc xoăn của Shaïa, vợ ông.

- Gặp lại cháu thật vui quá, Eliott ạ, phu nhân của trưởng đoàn lữ hành nồng nhiệt siết chặt tay cậu. Cháu không giới thiệu các bạn cháu với chúng ta sao?

Trái tim Eliott thắt lại, còn hai hàm cậu bắt đầu run. Lần cuối cùng cậu gặp Sherpak và Shaïa, những người đồng hành của cậu chính là Katsia và Farjo. Từ đó đến nay, đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, tưởng chừng cậu đã sang một kiếp khác. Eliott nhẹ cả người khi Til đảm nhận việc giới thiệu mọi người thay cậu.

- Mọi người ở lại Oza-Gora bao lâu? Sherpak hỏi.

- Chẳng nào họ còn chưa được an toàn ở bên ngoài xứ cát của chúng ta, một giọng nói cất lên sau lưng họ.

Từ cuối hành lang lúc này đã vắng lặng, Vua Cát rải những bước dài để đến chỗ mọi người, chiếc áo thụng gần như bay đằng sau ông. Ông đã rời đi mà không chờ họ sao? Cho đến lúc này, người đàn ông vẫn luôn ân cần chu đáo ấy chỉ khẽ chào Sherpak và Shaïa, rồi rọi ánh mắt vào Eliott.

- Cháu vẫn giữ viên đá truyền tin của mình đấy chứ? ông vừa hỏi vừa sờ nắn chiếc đồng hồ cát màu trắng dùng làm ghim cài chiếc áo thụng của ông.

- Vâng ạ.

- Tốt, tốt lắm, ông nói, vẻ lơ đãng. Cháu hãy đến chỗ cổng lớn ngay khi nhận được tín hiệu của ta. Bây giờ ta phải đi đây. Tạm biệt mọi người nhé.

Ông xoay người khiến một làn gió cuốn lên, và nhanh chóng rời xa trước khi Til kịp gọi với theo:

- Thấy chờ chút đã! Bọn con phải làm gì trong lúc chờ tín hiệu của thầy?

- Ta không biết, Vua Cát vừa đáp vừa phẩy tay mà không quay mặt lại. Hãy làm những gì mọi người muốn! Ta tin con, Til ạ, con sẽ tìm ra việc gì đó để làm thôi.

Eliott dõi mắt theo cái bóng cao không màu xanh lá cho đến khi nó mất hút ở khúc ngoặt của hành lang.

Mộng giới ONIRIA

Đây là lần đầu tiên Vua Cát tỏ vẻ thờ ơ đến thế với cậu. Hay là có con ruồi độc nào đã chích phải ông?

- Ông ấy đi đâu mà vội thế? Sherpak ngơ ngác hỏi.

- Ông ấy sẽ thực hiện một chuyến miên du đến hạ giới, Til thì thầm, mắt anh vẫn mở to nhìn chăm chăm vào khúc ngoặt hành lang nơi Vua Cát vừa biến mất. Hẳn là ông đi thăm một người nào đó.

- Nghe này, Sherpak mỉm cười, tôi không biết người đó là ai, nhưng ông chủ lớn có vẻ chộn rộn quá mức đấy!

- Người ấy là bà nội cháu, Eliott thì thầm. Ông ấy đi thăm bà nội cháu.

Cậu quay sang phía trưởng đoàn lễ hành.

- Ông ấy rất thân với bà cháu, cậu nói thêm. Trong thời kỳ Đại khủng hoảng, bà cháu chính là *phái viên*, còn ông ấy là *người đại diện*. Nhưng ít lâu sau đó, bà cháu đã bị trục xuất khỏi mộng giới, và họ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

- Vậy thì, có thể nói rằng viễn cảnh được gặp lại bà cháu đã có một tác động kỳ lạ đối với Vua Cát của chúng ta! Sherpak vừa nói vừa nháy mắt.

- Dù sao đi nữa, tôi cũng có một ý tưởng để giúp các bạn bận rộn trong lúc chờ Vua Cát quay lại, Shaia tuyên bố. Xin mời cả bốn vị đến nhà tôi ăn trưa. Tôi biết có một người sẽ rất vui khi được gặp một nàng công chúa đích thực!

Eliott mỉm cười nghĩ đến Paki, cô con gái nhỏ 5 tuổi của vợ chồng Sherpak, một xoáy nước hiếu động và nói nhiều chẳng khác gì hai đứa em gái của cậu. Nhưng nụ cười của cậu nhanh chóng tắt ngấm. Cậu nhớ Chloé và Juliette kinh khủng. Và nhớ cả bà Lu nữa. Khuôn mặt cậu đột nhiên tối sầm lại. Liệu một ngày nào đó cậu sẽ được gặp lại họ chẳng? Thứ duy nhất có thể giúp cậu quay trở về hạ giới và mang theo tâm trí của ba cậu, đó chính là chiếc đồng hồ cát. Ấy thế mà, rất có khả năng là chiếc đồng hồ cát của cậu lại đang dạo chơi đâu đó dưới hạ giới, lũng lảng trên cổ một tên sát thủ thuộc ban ĐTD. Lấy lại nó hẳn là phức tạp ra trò đây.

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ, Eliott không nhìn thấy Sherpak và Shaïa đã bắt đầu bước đi trong hành lang, theo gót họ là Til và Aanor. Một cơn ho khủng khiếp khiến cậu giật mình.

- Đi nào, nhóc, Gisèle vừa nói vừa túm chặt cánh tay cậu. Chúng ta cùng đi nào. Lúc này, tất cả chúng ta đều cần chút hơi ấm tình người.

Eliott siết chặt cánh tay bà phù thủy. Đúng, bà nói đúng. Và ngôi nhà tràn đầy sức sống của Sherpak và Shaïa hẳn là phương thuốc mầu nhiệm nhất để chữa trị cơn sầu não đang dần xâm chiếm tâm hồn cậu.

5

HẦM MỘ

Bồng bênh bên trên vỉa hè chừng ba mươi xăng-ti-mét, Vua Cát ngẩng nhìn lần cuối cánh cổng của trường mẫu giáo thuộc quận 14, thành phố Paris, nơi Armis và nhóm của cô đã lục tìm vô ích. Vào giờ này trong đêm, đường phố vắng ngắt, chỉ có ánh sáng nhạt nhòa tỏa ra từ một bóng đèn đường không được điều chỉnh chính xác.

Ông hít một hơi thật sâu, rồi vừa nhăn mặt vừa thọc cánh tay trong suốt vào lớp đá dăm. Đi qua một cánh cửa hoặc một bức tường là một chuyện. Đó vốn là công việc quen thuộc đối với bất cứ thợ cát nào thực hiện miên du đến hạ giới. Nhưng chui qua những đường hầm ở Paris thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Độ dày của lớp đất, bản thân nó đã là thứ khó chịu, lại còn chứa đựng không biết bao nhiêu điều

bất ngờ. Ta không bao giờ biết mình sẽ gặp phải thứ gì, và trải nghiệm có thể vô cùng tồi tệ, ngay cả khi thân thể ta chỉ trong suốt như một bóng ma. Bởi vì mặc dù tâm trí của một thợ cát miền du không thể chạm vào bất cứ thứ gì thuộc về hạ giới, thì thị giác, thính giác và khứu giác của anh ta vẫn hoạt động tích cực, và ở người Oza-Gora thì những giác quan này lại còn phát triển hơn ở bất cứ sinh vật nào khác.

Thoạt đầu, Vua Cát băng qua một loạt đường ống - ống dẫn khí đốt, ống dẫn điện, ống cáp viễn thông, ống cáp quang - trước khi chui vào một khoảng trống hẫ hẫ là một căn hầm hoặc một chỗ trú ẩn ngậm trong lòng đất. Ông không chần chừ mà vẫn tiếp tục đi xuống, trong tư thế trồng cây chuối, dễ dàng luôn lách qua lớp bê tông và gạch đá khiến ông như bị bưng lấy mắt. Chẳng khác nào ông đang lặn trong một vùng đầm lầy giữa đêm không trăng: thật chẳng thú vị chút nào. Ông đang đi qua một lớp cát thì mặt đất bắt đầu rung chuyển. Ông vội áp hai bàn tay lên tai. Nhưng những đợt rung chuyển càng lúc càng dữ dội hơn, và hai bên thái dương ông đau buốt đến nhức nhối. Ông cuộn tròn người như một quả bóng, và cứ co quắp như thế suốt nhiều giây liền, hai hàm răng nghiến chặt. Khi rốt cuộc cơn động đất cũng dịu đi, ông duỗi thẳng tứ chi, đầu óc vẫn còn choáng váng. Chỉ có một cách giải thích duy nhất khả dĩ cho

Mộng giới ONIRIA

cơn địa chấn vừa rồi: một chuyến tàu điện ngầm vừa chạy qua sát cạnh ông. Ông vội tiếp tục đi xuống. Vì không hề muốn chờ đợi chuyến tàu tiếp theo.

Cấu trúc đất trở nên đặc hơn, rồi Vua Cát đi vào căn hầm thứ hai. Những mùi hôi thối xộc vào cổ họng khiến ông thấy buồn nôn, ông liền lấy vật áo chùng che kín mũi. Âm thanh rì rầm liên tục của một dòng nước cho thấy sự hiện diện của một con kênh ngầm nào đó. Có tiếng kêu chít chít khiến ông chú ý. Ông hạ viên Sa thạch đang đeo trên ngón tay xuống phía đó. Hai con chuột đang tranh giành nhau thứ chứa bên trong một cái túi nhựa mắc kẹt bên bờ một dòng nước ngầm cuốn theo đủ thứ rác rưởi. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông vừa đặt chân đến một trong những địa điểm tập kết chính của hệ thống cống ngầm.

Vua Cát vội vàng rời khỏi cái ổ vi trùng đó và tiếp tục chui đầu vào lớp đất. Ông nhanh chóng đến một căn hầm khác, ở đây ông gần như có thể đứng thẳng. Bầu không khí mát mẻ, nhưng trong lành. Không hề giống với bầu không khí hôi hám của những miệng cống. Xung quanh tối om. Cả thị giác của người Oza-Gora lẫn viên Sa thạch nhỏ xíu trên tay ông đều không giúp ông nhìn thấy bất kỳ thứ gì. Ông lục tìm trong chiếc túi bằng da tạc đà hoa đeo ở thắt lưng, và lấy ra một viên Sa thạch khác, to như một viên gạch. Ánh sáng của nó chiếu rọi vào vùng bóng tối,

làm hiện ra một hành lang đầy những hình thù kỳ quặc. Những khối đá trắng lớn được dựng làm cột để chống đỡ một khoảng trần quá thấp. Các bức tường mấp mô chạy dài nứt nẻ rồi mất hút trong bóng tối của những đường hầm bí hiểm. Mặt đất nện vương vãi đầy những mảnh vôi vữa tróc ra từ mái vòm không ổn định. Nơi đây chính là vương quốc của đá và im lặng. Một khu vực tách biệt, được xây bằng vôi vữa bê tông, vừa kỳ lạ vừa quyến rũ, mà thành phố đang say ngủ bên trên không hề biết đến sự tồn tại của nó.

Vua Cát vừa đặt chân đến khu vực hầm mộ.

Một cơn rung mình chạy dọc sống lưng ông, chẳng liên quan gì đến bầu không khí mát mẻ ở nơi này. Vua Cát nhắm mắt một lát, rồi hít thở sâu. Ông cần dành chút thời gian để bình tĩnh lại, trước khi đối mặt với những con quái vật của quá khứ.

Khi mở mắt ra, ông đã sẵn sàng gặp lại bà Lu.

Thoạt tiên, Vua Cát nhìn thấy cơ thể của Philippe và Eliott. Nằm cạnh nhau bên trên một lớp bìa các tông dày, cả hai đều được nối với một dây truyền nhỏ giọt và bọc kín trong những tấm chăn cứu hộ, trong một góc của căn phòng nhỏ khoét vào vách tường. Ở phía bên kia ô cửa nối căn phòng với một hành lang hẹp, bà Lu đang ngồi tựa lưng vào tường, kẹp giữa

Mộng giới ONIRIA

một ngọn đèn axetylen đã tắt và một chồng đồ hộp. Đầu nghiêng sang một bên, bà đang ngủ.

Vua Cát quỳ xuống trước mặt bà. Ông dành thời gian để thư thái ngắm bà, không đánh thức bà dậy. Giống như ông đã làm vài ngày trước, khi ông đến và để lên bàn đầu giường của bà cuốn sách lịch sử cùng những gói trà cát, với hy vọng là bà sẽ hiểu. Giống như ông đã từng làm hơn năm mươi năm về trước, lần đầu tiên ông nhìn thấy bà, thật trẻ trung và duyên dáng trong lớp chăn hoa sặc sỡ.

Tất nhiên, bà đã thay đổi nhiều. Những nếp nhăn đã xuất hiện trên trán bà, đôi má bà trước đây căng tròn giờ đã hơi xệ xuống, làn da cảm không còn nhẵn mịn và mái tóc bà đã ngả bạc. Nhưng khuôn mặt thiếp ngủ của bà Lu vẫn mang cái vẻ vừa bình thản vừa bạo dạn từng khiến ông bối rối ngay từ ngày đầu tiên ấy.

Ông lùi ra xa, lấy ống xì đồng, chum môi và thổi một hơi vào khoảng không. Làn gió khiến những sợi tóc mai của bà già đang ngủ bỗng lên rồi lại hạ xuống trán bà. Bà giật mình tỉnh dậy. Một tia lo lắng ánh lên trong mắt bà, cho đến khi bà nhìn thấy viên Sa thạch đang lơ lửng cách mặt đất chừng một mét, ngay trước mặt. Bà sững người. Miệng há ra. Rồi ngậm lại. Và ánh mắt bà cuống cuống lục tìm trong bóng tối.

- Amastan phải không? bà thì thầm. Là anh sao?

- Là anh đây.

Cả hai người không thể nói thêm lời nào, cũng chẳng biết phải làm gì. Trái tim họ đập quá nhanh, còn phổi họ lại không hít thở đủ khỏe.

- Em muốn nhìn thấy anh, bà lúng búng.

Ông nhắm mắt lại và tập trung tâm trí. Nếu muốn, ông có thể khiến cho cái thân thể trong suốt nơi tâm hồn ông trú ngụ mỗi khi miên du đến hạ giới này trở nên rõ rệt hơn. Thực ra có làm thế thì ông cũng không thể hiện hữu bằng xương bằng thịt, bà vẫn không thể chạm vào ông, nhưng bà có thể nhìn thấy ông. Dần dần, những khoảng trống suốt trên người ông trở nên có màu sắc, và ông xuất hiện trước mắt bà Lu.

Bà đã không nhìn thấy ông từ bốn mươi ba năm nay. Giá như trong hầm sáng hơn, thì người đàn ông Oza-Gora hẳn đã nhìn thấy những giọt nước mắt lăn trên đôi má của người lúc này đã được mọi người gọi là bà Lu.

- Anh làm gì ở đây thế? bà hỏi bằng giọng nghẹn ngào.

- Anh nghĩ, anh phải là người hỏi em câu ấy mới đúng, ông dịu dàng trả lời.

Ông hất cằm về phía hai thân người nằm dài phía bên kia cánh cửa.

- Và điều quan trọng nhất mà anh muốn biết, đó là hai người họ làm gì ở đó! Em đã làm cách nào để đưa được họ đến tận đây thế?

Mộng giới ONIRIA

Bà Lu chỉ tay vào chiếc túi lớn bằng thảm thêu mà đi đâu bà cũng mang theo.

- Cái túi của em có một ngăn kép, làm bằng da tạc đà hoa, bà nói. Anh còn nhớ không? Chính anh đã tặng nó cho em.

- Tất nhiên là anh còn nhớ chứ.

Ánh mắt Vua Cát nhìn mông lung vào khoảng không một lát, rồi khước môi ông bỗng nhếch lên.

- Em đã đặt Philippe và Eliott vào trong túi, bà Lu nói. Chuyện đó thật chẳng dễ dàng chút nào, cả hai cha con nhà nó đều nặng kinh lên được! Nhất là Philippe, mặc dù mấy tháng gần đây thằng bé đã gầy đi rất nhiều rồi. Thế nhưng, anh biết mọi chuyện thế nào rồi đấy: khi đã ở vào trong túi, thì chúng chẳng còn nặng chút nào nữa. Em chỉ việc rời khỏi bệnh viện, nhẹ nhàng đúng như lúc em đi vào.

Vua Cát lắc đầu, vẻ hoài nghi.

- Em có hình dung được mình đã mạo hiểm đến mức nào không? ông cầu nhàu. Em biết rõ là không được cho bất kỳ người hạ giới nào biết về sự tồn tại của cái túi này cơ mà!

Bà Lu thở dài, tựa đầu vào bức tường đằng sau.

- Em biết, em biết. Sẽ không có ai biết gì hết, em hứa với anh như thế, bà đảm bảo. Nhưng em cũng thừa nhận là em đã đặt cả ba người bọn em vào một

tình huống tế nhị. Trên kia hẳn là phải náo loạn lắm. Có lẽ bệnh viện đã thông báo về việc hai người mất tích...

- Theo người của anh cho biết, Amastan vừa cắt lời bà vừa bay về phía hai thân người đang ngủ, thì “cảnh sát giăng kín khắp nơi”. Hết trích.

Bà Lu lắc đầu.

- Đây là giải pháp duy nhất mà em tìm được, bà nói.

Ông vội quay người về phía bà.

- Giải pháp duy nhất cho vấn đề gì?

Bà gục cằm vào giữa hai đầu gối. Và không trả lời ngay vào câu hỏi của ông.

- Họ sẽ tiến hành phân tích ADN của chúng, giọng bà thì trầm, gần như không nghe rõ, ánh mắt nhìn chăm chú vào mặt đất nện dưới chân. Em không thể để họ làm việc đó.

Ông lướt đến bên bà.

- Vì sao? ông hỏi.

Cả người bà Lu bỗng run lên từng chập. Amastan kiên nhẫn chờ đợi, ông không nói gì thêm. Một lát sau, bà đưa tay lục trong túi áo choàng, lấy ra một vuông vải trắng, rồi hỉ mũi thật mạnh vào đó.

- Em biết, đã đến lúc không còn giữ bí mật được nữa, bà nói bằng giọng do dự.

Bà ngẩng đầu lên, mắt vẫn còn lấp lánh nước.

Mộng giới ONIRIA

- Philippe, bà thì thăm. Thằng bé là... Thực ra...
Nếu họ phân tích ADN của nó, họ sẽ biết...

Giọng bà tắc nghẹn trong cổ họng. Amastan vẫn chờ, ông hy vọng bà sẽ quyết định đưa ra những lời giải thích. Có biết bao điều ông muốn hỏi bà! Việc bà ở trong hầm mộ không quan trọng đến thế đối với ông. Câu hỏi thực sự, câu hỏi duy nhất, câu hỏi mà ông vẫn tự hỏi mình suốt bốn mươi ba năm nay, đó là lý do tại sao bà bị trục xuất khỏi mộng giới. Phiên tòa đó đã được xử kín, ông không bao giờ biết được họ đã nói những gì trong đó. Thông tin duy nhất mà ông biết được, đó là từ miệng nữ hoàng Dithilde: bà Lu đã vi phạm một điều luật bất biến. Cứ cho là thế đi. Nhưng là điều luật nào? Và tại sao bà lại vi phạm? Bà không nhắc lại ông, không một lời nào. Chẳng có gì. Ông vẫn bơi trong cái vực thăm ngờ vực ấy suốt bốn mươi ba năm nay.

- Em không nói được, bà thở dài.

Ông chờ thêm một lúc nữa, rồi rời đi về phía bên kia căn phòng.

- Em vẫn luôn giữ riêng cho mình một khu vườn bí mật, ông nói bằng giọng cam chịu.

Ông nhìn hồi lâu vào dây truyền đếm giọt đang chuyển thứ chất lỏng trong suốt vào mạch máu của hai người đang ngủ. Khi vĩnh viễn rời khỏi mộng giới, bà Lu mới chỉ là một nữ y tá non nớt chưa hề có kinh

nghiệm. Bây giờ, hẳn bà đã về hưu. Và đủ tự tin vào chính mình để có thể đích thân chăm sóc cho con trai và cháu trai của bà, ở một nơi hoàn toàn không phù hợp chút nào cho việc đó, hầm mộ của Paris. Amastan đã quen với những hành động kỳ quặc của bà Lu. Ông đã quan sát chúng suốt gần mười năm. Nhưng lần này, việc bà đang làm quả là điên rồ!

- Em có thể giữ họ bên ngoài bệnh viện bao lâu mà không làm nguy hại đến tính mạng của họ? ông lạnh lùng hỏi.

Bà đứng dậy, lại gần hai người đang nằm và dịu dàng vuốt tóc Eliott.

- Khoảng ba đến bốn ngày nữa, bà trả lời. Thú thực với anh, em mong rằng chúng sẽ tỉnh dậy trước thời hạn đó. Nếu không, em cũng không biết mình sẽ giải quyết chuyện này ra sao nữa.

- Cho dù họ có tỉnh dậy trước thời hạn đó, thì em cũng khó mà giải thích toàn bộ chuyện này với cảnh sát đấy! Amastan đáp lại bà bằng giọng khô khan.

Rồi ông thở dài.

- Còn một vấn đề khác nữa, ông thông báo với bà bằng giọng dịu dàng hơn.

- Vấn đề gì? bà lo lắng hỏi.

- Rất có khả năng là một tên sát thủ của ban ĐTD đã được cử xuống hạ giới bằng chiếc đồng hồ cát của Eliott. Hẳn đến đây để thủ tiêu con trai em.

Mộng giới ONIRIA

Bà Lu cố nén để không hét lên.

- Hẳn sẽ phải vất vả để tìm thấy mẹ con bà cháu em ở đây, cũng có thể hẳn chẳng bao giờ tìm thấy, nhưng anh vẫn không muốn có bất cứ rủi ro nào. Ngay khi quay về Oza-Gora, anh sẽ chỉ chỗ em ẩn náu cho người của anh. Hai thợ cát sẽ chịu trách nhiệm trông chừng suốt hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ. Họ có nhiệm vụ rắc cát ru ngủ tên sát thủ nếu hẳn xuất hiện, và lấy lại chiếc đồng hồ cát của Eliott.

- Thế nếu hẳn không xuất hiện? bà Lu hỏi.

- Vậy thì ta sẽ phải tìm cách khác để triệu hồi tâm trí Eliott và Philippe về hạ giới này, Vua Cát trầm giọng đáp.

Ông chìm đắm trong dòng suy nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu lên.

- Người của anh cũng có thể bảo vệ em khỏi cảnh sát, trong trường hợp cần thiết, ông nói thêm. Nhưng chỉ khi vô cùng cấp bách thôi. Anh không muốn việc các cảnh sát bỗng nhiên lăn ra ngủ bị đăng lên trang nhất các báo đầu.

- Cảm ơn anh, bà cúi đầu thì thầm.

- Em đừng ngại ngần gì, cứ yêu cầu họ nếu có cần thứ gì nhé, dù là cho em hay cho hai bệnh nhân của em, đồ ăn, trang thiết bị y tế hoặc bất cứ thứ gì khác. Họ sẽ thường xuyên đổi ca cho nhau, và liên tục báo tin cho anh. Có thể anh sẽ không đáp ứng được hết

mọi nhu cầu của em, nhưng anh sẽ cố hết sức. Lúc này, ở trên ấy, tình hình có hơi phức tạp một chút.

- Phức tạp ư? bà hỏi lại.

- Nữ hoàng Dithilde vừa bị đảo chính, ông thông báo bằng giọng hoàn toàn khách quan. Ngai vàng của Vương quốc Oniria lúc này đang thuộc về Quái vật.

- Cái gì! bà Lu hoảng hốt. Thế còn Elliott? Anh có biết nó đang ở đâu không? Thằng bé thế nào rồi?

Vua Cát dăm dăm nhìn bà.

- Không ổn lắm, anh e là thế. Thằng bé rất choáng váng sau tất cả những sự kiện vừa xảy đến với nó. Và nó hoàn toàn có lý do để choáng váng! Nhưng anh vẫn trông chừng nó. Nó đang ở Oza-Gora, và vẫn an toàn. Em hãy lo việc duy trì sự sống cho nó ở đây, còn anh chịu trách nhiệm bảo vệ nó ở trên ấy.

Bà Lu cắn môi.

- Liệu có còn cơ hội cứu sống ba của thằng bé không? bà hỏi thật khế.

Vua Cát lại nhìn bà dăm dăm.

- Anh hy vọng thế, ông trả lời. Con trai em là chìa khóa của tất cả những gì đang xảy ra lúc này tại mộng giới. Nếu Elliott không thể giúp Philippe lấy lại quyền kiểm soát đối với Quái vật, thì anh sợ rằng tương lai của cả Oniria lẫn hạ giới sẽ chìm trong hỗn loạn suốt nhiều năm dài đấy.

Bà Lu không trả lời. Đôi môi bà run rẩy. Cơ thể bà

Mộng giới ONIRIA

rung lên từng đợt. Bà vợ lấy chiếc khăn choàng, dùng nó trùm kín cổ và vai.

- Em cầm lấy này, Vua Cát vừa nói vừa đưa viên Sa thạch cho bà. Thứ này sẽ tiện lợi hơn chiếc đèn mỏ cũ kỹ của em đấy. Và có lẽ nó cũng giúp em sưởi ấm thêm đôi chút. Chỉ nhớ là đừng có để nó lẫn mất thôi!

Cũng giống như tất cả những đồ vật du hành từ thế giới này sang thế giới khác trong một chiếc túi bằng da tắc đà hoa, viên Sa thạch đặc lại khi nó không còn tiếp xúc với làn da của Vua Cát nữa.

Cảm giác nhoi nhói như kim châm quen thuộc lan tỏa khắp chân tay người đàn ông xứ Oza-Gora. Hiệu lực của trà cát bắt đầu giảm đi.

- Anh sắp thức dậy rồi, ông thông báo.

Ông đưa bàn tay càng lúc càng mờ dần về phía bà Lu, và các đầu ngón tay ông khê lướt trên làn da mà ông không thể chạm vào.

- Không có ngày nào trôi qua mà anh không nghĩ đến em, ông thì thầm.

Rồi ông biến mất hoàn toàn, để lại trong căn phòng tối một mình bà Lu, cô độc hơn bao giờ hết.

6

HỘI CHỢ ĐIỀU ƯỚC

Vùng sa mạc xám xịt đầy sỏi đá trải dài đến tận bên ngoài chiếc cổng lớn dẫn vào Oza-Gora đã biến thành một nơi ngổn ngang thực sự. Dù loại đồ vật chất đồng trên những tấm bạt trải thẳng xuống đất, chờ được chất lên lưng tắc đà hoa và vận chuyển vào bên trong Oza-Gora. Chỗ này là các loại thực phẩm, chỗ kia là đồng chăn dắt, những vật dụng nhà bếp hay dụng cụ sửa chữa vật vãnh, xa hơn một chút là những súc vãi, những tấm nhôm hoặc những ống nghiệm đựng đầy thứ chất tổng hợp tương đương với tủy sống của những người có khả năng thần giao cách cảm, những bao hạt giống, sách vở và thậm chí cả gia súc... Ở giữa đám đông ồn ào ấy, ngồi trên một phiến đá, trước mặt một hàng dài những người đề nghị, Eliott trông chẳng khác nào một vị vua đang

Mộng giới ONIRIA

thiết triều, xung quanh là các quần thần. Đứng bên cạnh cậu, Shaïa đảm nhiệm vai trò người tiếp vận, và ghi chép lại tất cả các yêu cầu vào một cuốn sổ, về mặt nghiêm trang không kém gì một viên thư lại Ai Cập.

Chính bà là người đã nảy ra ý tưởng này, trong bữa trưa. Do tình trạng khẩn cấp, lại còn cuộc chiến sắp tới, đã hơn hai tuần nay các đoàn lữ hành thường tiếp tế thực phẩm từ Oniria đến Oza-Gora không còn hoạt động nữa. Một số nhu yếu phẩm thiết yếu bắt đầu khan hiếm trên sa mạc Oza-Gora. Những sản phẩm mà Eliott có khả năng tạo ra theo yêu cầu, chỉ bằng một cái nháy mắt. Để làm được việc đó, cậu chỉ cần đi sang phía bên kia chiếc cổng lớn dẫn vào Oza-Gora, tức là ở ngoài phạm vi của xứ cát, là có thể sử dụng toàn bộ quyền năng của Mơng Chủ. Eliott thích cái cảm giác được làm người hữu ích, còn Vua Cát thì tạm thời lúc này không cần đến cậu. Shaïa và Sherpak chỉ còn việc tổ chức một hội chợ điều ước khổng lồ nữa là xong.

Bà Shaïa năng động đã thông báo cho tất cả các đồng nghiệp của mình, còn Til thì báo cho Bulja, giám đốc tiếp vận của Thủy tinh Cung. Mọi người từ khắp Oza-Gora đổ về khu vực này của vùng sa mạc xám xịt, để nhờ Eliott tạo ra những thứ cần kíp nhất đối với họ. Về phần mình, Sherpak đã kêu gọi

các thành viên trong đoàn lũ hành của mình tổ chức vận chuyển những sản phẩm mà Eliott tạo ra vào bên trong xứ cát. Khoảng ba chục con tắc đà hoa đã được huy động cho việc này. Còn cô nhóc Paki thì lượn lờ như một chú bướm ở giữa những đồ vật mà người hùng của cô bé đã tạo ra, vừa chạy vừa kêu lên đầy thích thú. Cô bé nở nụ cười ngây ngất mỗi khi được Eliott để ý đến, và nhìn Aanor bằng ánh mắt náy lửa ngay khi nàng công chúa tiếp cận cậu bé Mộng Chủ ở khoảng cách hơi quá gần.

Ấy thế mà, đúng lúc ấy, Aanor đang vừa đến bên Eliott vừa nhíu mày. Nàng chờ cậu tạo xong một đồng đinh vít và bu lông to tương theo yêu cầu của các kỹ thuật viên trưởng Trạm Sao xẹt, rồi quyết đoán chen vào đứng trước mặt người để nghị tiếp theo.

- Cậu cần nghỉ ngơi, Eliott ạ, công chúa nhắc nhở.

- Tôi rất ổn mà! Eliott đáp lại. Còn những người này thì lại cần tôi giúp.

Shaia ngược mắt khỏi cuốn sổ và chăm chú nhìn cậu bé Mộng Chủ.

- Aanor nói đúng đấy, bà lên tiếng. Trông cháu mệt mỏi lắm rồi. Cháu phải nghỉ ngơi một lát đi. Ta sẽ bảo những người tiếp theo chờ cháu.

Eliott nhăn mặt. Cậu ghét bị những người khác đưa ra quyết định thay mình.

- Đây đúng là một âm mưu! cậu rên rỉ. Cháu xin

Mộng giới ONIRIA

nói với mọi người là cháu rất ổn. Bây giờ, cháu đã quen với việc này rồi. Cháu không kiệt sức chỉ sau vài lần sáng tạo nữa đâu.

Aanor lùi lại hai bước, khiến cả đám đông lùi lại theo, rồi nàng dang rộng hai cánh tay.

- Hãy nhìn xung quanh cậu đi, Elliott, công chúa nói. Cậu không chỉ sáng tạo có vài lần, mà là vài nghìn lần rồi, lại còn có cả sinh vật sống nữa. Cậu cần phải nghỉ ngơi. Nếu không, khi Vua Cát gửi tín hiệu cho cậu, cậu sẽ không đủ khả năng đứng vững để mà đến gặp Tiên cây nữa đâu.

Shaïa gật đầu đồng tình rồi tiến về phía những người đề nghị mà không chờ câu trả lời của Elliott.

- *Phái viên* của chúng ta cần nghỉ ngơi, bà cao giọng tuyên bố. Cậu ấy sẽ không sáng tạo thêm bất cứ thứ gì cho đến khi có lệnh mới. Tôi sẽ ghi lại các đề nghị đặt hàng, phòng khi cậu ấy có thể tiếp tục đáp ứng trong ngày hôm nay, khi đã khỏe lại.

Một loạt những tiếng thì thầm thất vọng lan khắp dòng người xếp hàng, nhưng không ai nghĩ đến việc phản bác quyết định của Shaïa. Người Oza-Gora đã được học ở trường về những chiến công của các *phái viên* và người đại diện từng nhiều lần cứu mộng giới trong suốt Lịch sử. Họ biết ơn *phái viên* vì đã dành cho họ chút thời gian và sức lực để đóng vai Ông già Noen, nhưng họ thà chịu đựng thiếu thốn mọi bề

còn hơn là khiến *phái viên* sao nhãng khỏi sứ mệnh chính của mình.

Ngược lại, nhân vật chính thì lại không nhìn nhận mọi việc theo cách ấy.

- Tôi đã nói với công chúa là tôi rất ổn rồi mà! cậu phản đối khi Aanor đưa tay nắm lấy tay cậu để kéo cậu về phía căn lều đang được dùng làm đại bản doanh của chiến dịch.

Họ đi qua một tấm vải bạt màu cam rực rỡ, trên đó chất đống đủ loại đồ đạc lộn xộn: những chiếc bình đựng đầy mật rồng hoặc vảy rồng, những cái lọ có dán nhãn “nước đá chuột đồng”, “hơi thở cuối cùng của một kẻ bị kết án tử” hoặc “nước mũi quỷ khổng lồ”, những cái lồng trong đó lũ dơi hắc ám bay loạn xạ... Và ở trung tâm của cái đống lộn xộn ấy, Giséle đang cười ngoác miệng giữa những nguyên vật liệu giúp bà có thể sớm tiến hành trở lại những hoạt động của một phù thủy hóa học.

- A, Eliott này! bà gọi cậu. Ta đã quên nhờ cháu một việc, ta còn cần một cái vạc nữa. Cái vạc của ta đã ở lại Mỏ Chết, mà...

- Để sau đi ạ, Aanor ngắt lời bà, thậm chí còn không thèm đi chậm lại.

Eliott còn chưa kịp phản đối, họ đã về đến lều. Chỉ khi đã vào đến trong lều, khi Aanor rút cuộc cũng buông tay cậu, Eliott mới để mặc cho cơn giận dữ trong người mình bùng nổ hết cỡ.

Mộng giới ONIRIA

- Vẫn chẳng có tin tức gì của Vua Cát, thế mà công chúa lại muốn tôi ở trong cái lều này để gặm móng tay cơ đấy! cậu gào lên.

- Cậu lo lắng đến thế cơ à? Aanor vừa hỏi vừa rót một thứ chất lỏng màu cam vào hai cái cốc.

Eliott nhìn xoáy vào đôi mắt vàng óng của công chúa, mắt cậu ánh lên đầy giận dữ.

- Bà tôi đã lấy cắp thân xác của tôi và ba tôi để giấu chúng vào trong hầm mộ, cậu nhắc lại, giọng cậu như vỡ vụn. Ngay lúc này, chiếc đồng hồ cát của tôi đang chu du dưới hạ giới, lủng lẳng trên cổ một tên sát thủ do ban ĐTD cử xuống để thủ tiêu BA TÔI; tất cả các nỗ lực của tôi để giải thoát tâm trí cho ba tôi đều thất bại, kể cả Vua Cát cũng chẳng còn biết phải làm gì; người duy nhất có thể giúp chúng ta là Tiên cây, ấy thế mà tôi buộc phải ngoan ngoãn ngồi chờ ông chủ xứ cát quay lại để có thể đến gặp bà ấy? Thế nào, công chúa muốn tôi phải nói gì bây giờ? Tôi không lo lắng, mà tôi sắp phát điên lên đây!

Aanor đưa một cốc nước cho Eliott.

- Eliott, cậu đang căng thẳng quá mức rồi, nàng nói bằng giọng run rẩy.

- À phải rồi! Eliott kêu lên. Thế thì công chúa hãy để tôi xoa dịu thần kinh mình bằng cách làm việc gì đó hữu ích. Vẫn còn cả đồng người cần tôi, ở bên ngoài kia kia.

Đôi mắt vàng óng của công chúa ngấn lệ, nàng cúi đầu xuống.

- Cậu đang phát khùng, cậu đang mất kiên nhẫn, cô thì thầm. Mình không nhận ra cậu nữa đấy, Elliott ạ. Mình có cảm giác như đang nghe Katsia nói.

Đối với Elliott, đó quả là một cú sốc điện. Đầu óc cậu bắt đầu quay mòng mòng. Nổi mọt mọt tích tụ chột đố ập xuống vai cậu. Cậu loạng choạng bước mấy bước về phía tấm thảm dày có trải đầy gối ở góc lều. Cậu quỵ sụp xuống, rồi ngã người nằm nghiêng lên đó, vùi mặt giữa hai bàn tay. Cậu không biết tại sao mọi chuyện lại đến nước này, cậu cũng không biết mình đang ở đâu và đang làm gì ở nơi đây, đầu óc cậu trống rỗng, cậu không còn đủ sức suy nghĩ nữa. Tất cả những gì cậu có thể làm ngay trong lúc này chỉ là khóc. Khóc không ngừng.

Một tấm chăn bông phủ lên thân hình đang nức nở của cậu, và một bàn tay rất dịu dàng vuốt ve mái tóc cậu.

- Cậu không khỏe, Elliott ạ, Aanor thì thầm. Cậu đang vô cùng căng thẳng. Cậu phản ứng với mọi chuyện theo bản năng... Chuyện này là hoàn toàn bình thường, sau tất cả những gì cậu đã trải qua. Nhưng cậu không thể cứ mãi thế này, cậu phải để cho bọn mình giúp cậu.

- Til cũng đã trải qua những chuyện giống tôi,

Mộng giới ONIRIA

Eliott sục sịt đáp. Cả công chúa cũng đâu khá hơn gì: hàng ngàn hàng vạn người đã bị sát hại trước mắt nàng. Nhưng cả công chúa lẫn Til đều không bị quy ngã.

- Cậu đừng quên rằng mình là người Oniria, Eliott ạ, công chúa đáp lại và vẫn tiếp tục vuốt tóc cậu. Đối với chúng tôi, những tổn thương về tinh thần cũng giống như những vết thương trên thân xác: chúng lành lại rất nhanh, mặc dù chúng tôi vẫn còn nhớ về chúng. Còn Til, anh ấy không gắn bó với Farjo và Katsia như cậu, anh ấy cũng không bị lôi kéo vào tất cả những chuyện này giống như cậu. Và lại, Til đã 20 tuổi rồi, anh ấy đã là một người đàn ông, trong khi cậu ...

Eliott nhóm dậy, mũi đỏ ửng lên, còn ánh mắt thì đầy vẻ trách móc.

- Trong khi tôi thì mới 12 tuổi, tôi mới chỉ là một thằng nhóc! cậu câu kinh nói nốt câu của Aanor.

- Mình đâu có nói thế! Aanor phản bác.

- Nhưng cậu đã nghĩ thế, Eliott kết luận.

Aanor mím môi.

- Eliott này, cậu là người trẻ tuổi nhất trong số chúng ta, điều đó thì đúng, nàng nói. Nhưng cậu cũng là người can đảm nhất. Và mình ngưỡng mộ cậu vì điều đó, cậu biết mà.

Công chúa nghiêng người về phía cậu, nhắm mắt lại và áp môi mình lên môi Eliott. Cậu thoáng lùi lại vì

bất ngờ, nhưng rất nhanh, sự tiếp xúc với làn da mềm mại dịu dàng ấy đã xóa nhòa tất cả: mọi nghi ngờ, lo âu, mệt mỏi lập tức được xếp hết xuống hàng thứ yếu. Chỉ còn một thứ duy nhất tồn tại: đôi môi mềm mại vô song của Aanor. Lần đầu tiên từ suốt bao nhiêu ngày nay, Eliott được tận hưởng, trong vòng vài giây, một khoảnh khắc hạnh phúc thuần chất.

- E hèm! ai đó khê hăng giọng.

Eliott và Aanor lập tức tách xa nhau, y hết hai đứa trẻ con bị bắt quả tang đang vạch bút chì lên tường. Vua Cát vừa lại gần chúng vừa nheo nheo mắt. Ánh mắt ông di chuyển từ Eliott sang Aanor, rồi lại từ Aanor sang Eliott. Ông không hề có vẻ tức giận. Mà chỉ đang lo lắng. Ông thở dài, rồi nhìn thẳng vào Aanor.

- Thưa công chúa, khi nào cô có thời gian rảnh, tôi có điều này muốn nói với cô.

Trong giọng ông không có chút gì là trách móc, nhưng Eliott cảm thấy không khí như tắc lại trong cổ họng cậu.

- Được rồi, thưa ông, công chúa trả lời.

Bầu không khí im lặng ngượng ngùng bao trùm lên họ. Eliott đứng đưa người trên tấm thảm, lúc này cậu thấy nó đột nhiên chẳng còn êm ái chút nào hết. Cậu nhẹ cả người khi Vua Cát chuyển sang chủ đề khác.

Mộng giới ONIRIA

- Ta mong cháu tha lỗi vì đã đến muộn, Eliott ạ, ông nói. Sau khi gặp bà nội cháu, ta đã bị cuốn vào mấy việc khẩn cấp ở Thủy tinh Cung. Mọi người bảo rằng ta sẽ gặp được cháu ở đây...

- Bà cháu thế nào rồi ạ? cậu bé Mơng Chủ vội hỏi.

- Bà cháu khỏe, tình hình đang trong tầm kiểm soát, Vua Cát khẳng định. Ít nhất là vào thời điểm hiện tại. Bà cháu đã buộc phải đưa cơ thể của cháu và cha cháu vào hầm mộ vì một lý do nào đó mà ta không hiểu rõ, nhưng bây giờ cả ba mẹ con bà cháu đều đã an toàn. Đội của Armis đang trông chừng cho cả ba người, về mặt này cháu có thể yên tâm. Chỉ có một điều...

Eliott ngồi thẳng dậy, tim đập thình thình. Đằng sau vẻ mặt đầy trấn an kia, Vua Cát sắp cho cậu biết thảm họa gì đây?

- Chỉ có một điều, Vua Cát nhắc lại, đó là bà cháu sẽ không thể duy trì sự sống cho hai cha con cháu bên ngoài bệnh viện trong một thời gian dài được: bà ấy không có đầy đủ các vật dụng cần thiết đối với tình trạng hiện thời của hai ba con cháu. Và ta không dám hình dung điều gì sẽ xảy đến với bà ấy nếu bà ấy phải mang theo cơ thể của cháu và ba cháu quay trở lại bệnh viện! Thế nên chúng ta không còn lựa chọn nào khác: hai cha con cháu bắt buộc phải quay về hạ giới trước khi mạng sống của hai người bị đe dọa trong hầm mộ ở Paris.

- Chúng cháu có bao nhiêu thời gian ạ? Elliott hỏi.

- Khoảng ba ngày.

- Ba ngày! cậu bé Mộng Chủ kêu lên. Nhưng cháu làm thế nào mà hồi phục được tâm trí cho ba cháu, còn tìm lại chiếc đồng hồ cát của cháu nữa, chỉ trong có ba ngày?

- Đó chính xác là câu hỏi mà chúng ta sẽ hỏi Tiên cây, Vua Cát trả lời. Thôi nào, ta đi thôi, trời sắp tối rồi, chúng ta sẽ chỉ kịp đi gặp bà ấy trước giờ giới nghiêm.

- Giới nghiêm ư! Aanor ngạc nhiên. Lệnh giới nghiêm nào thế ạ?

- Lệnh giới nghiêm mà Hội đồng Hiền triết vừa quyết định ban bố trước nguy cơ phe ác mộng sẽ tổ chức tấn công, Vua Cát trả lời. Cổng lớn sẽ đóng khi đêm xuống, không một viên Sa thạch nào có thể cho phép chúng ta vào bên trong được nữa. Do đó, chúng ta không được để mất thêm dù chỉ một phút, nếu không muốn phải qua đêm bên ngoài xứ cát. Công chúa Aanor, tối nay ta sẽ nói chuyện với cô, ngay khi ...

Câu nói của Vua Cát bị cắt ngang bởi tiếng la hét bên ngoài căn lều. Những giọng nói xen lẫn nhau, tiếng đồ vật rơi vỡ loảng xoảng: có thứ gì đó vừa xuất hiện và phá vỡ sự bình yên của chiến dịch “Ông già Noen” mà Sherpak và Shaïa đang triển khai. Vua Cát vén tấm vải che cửa lều, và hai thiếu niên chạy đến bên ông. Elliott buột miệng thở dài vì bức bối: mặc dù

Mộng giới ONIRIA

đã kiếng người trên đầu mũi chân, cậu vẫn quá thấp nên không thể nhìn được qua hàng chục người mặc áo thụng đứng túm tụm đằng trước căn lều.

- Có chuyện gì thế ạ? cậu hỏi.

Cao hơn Elliott đến cả hai cái đầu, Vua Cát neho mắt nhìn mà không nói gì. Đột nhiên, ông buột thở dài, rồi nghiêng người về phía Aanor.

- Nữ hoàng mẹ cô vẫn còn sống, thừa công chúa, ông thông báo. Bà ấy vừa đến đây, với sự hộ tống của khoảng chục thành viên trong Đại hội đồng.

- Mẹ! Aanor kêu lên.

Công chúa chạy lao ra, lách vào đám đông những người hiếu kỳ, họ tránh sang một bên khi cô chạy qua, nhân đó cũng giải phóng tầm nhìn cho Elliott. Công chúa chạy đến bên một dáng người mặc váy màu tím, bà ta đang đi về phía họ bằng những bước chân mệt mỏi, xung quanh bà là chừng chục lính gác và cũng chừng chục sinh vật khác đang mệt mỏi rũ rượi: các thành viên của Đại hội đồng. Aanor dừng lại cách mẹ vài mét để thực hiện một động tác chào không chê vào đâu được. Nhưng nữ hoàng Dithilde đã tiến lại sát bên cô, rồi choàng tay ôm siết lấy cô. Một vết màu trắng xuất hiện bên chân công chúa: con mèo Lazare vừa cọ người vào chân cô vừa kêu gừ gừ. Ngay cả vị nội tướng nghiêm khắc của Hoàng gia cũng thấy rằng hoàn cảnh này có thể cho phép vi phạm đôi chút phép lịch sự của vương quốc.

NHỮNG KẺ THÙ TỐT NHẤT

Chẳng mấy chốc, chiếc lều đã đầy chật nhóm người chạy trốn khỏi lâu đài Hedonis và đi bộ đến Oza-Gora, theo chỉ dẫn của viên Sa thạch gắn ở chiếc nhẫn mà nữ hoàng Dithilde đeo trên ngón tay. Aanor cùng Vua Cát chạy đi chạy lại để sắp xếp chỗ ngồi và mang nước giải khát cho từng người mới đến, kể cả các lính gác, còn mèo Lazare thì quan sát cảnh tượng ấy bằng đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên. Về phần Eliott, cậu co rúm người trong góc tối nhất của căn lều, hy vọng không ai để ý đến mình. Nữ hoàng Dithilde chỉ luôn khiến cậu gặp rắc rối kể từ khi cậu đến mộng giới, và cậu không hề muốn phải trò chuyện với bà ta. Cậu quan sát Aanor, nàng trông còn rạng rỡ hơn mọi ngày. Nữ hoàng ôm ấp nàng bằng ánh mắt nửa âu yếm nửa ngạc nhiên. Aanor vẫn luôn nói với Eliott

Mộng giới ONIRIA

rằng bất chấp tất cả những gì khiến họ đối lập với nhau, thì cả hai đã yêu nhau bằng một tình yêu chân thành. Một tình yêu bất di bất dịch, không gì có thể thay đổi nổi, theo ý muốn của Dwayne Sunbolt, một người hạ giới đã tưởng tượng ra họ, và cả người này lẫn người kia đều không thể làm gì để thay đổi tình yêu ấy. Cho đến tận lúc này, Eliott vẫn không hiểu điều đó đúng đến mức nào. Và cậu không thể ngăn mình cảm thấy có chút nhói đau trong tim. Tìm được sự an ủi trong vòng tay người mẹ yêu thương chính là cảm giác mà cậu đã hoàn toàn quên lãng. Một niềm hạnh phúc mà cậu không còn biết đến từ hơn mười năm nay, và cậu sẽ không bao giờ được biết đến nữa.

Eliott muốn rời khỏi căn lều. Cậu chẳng có việc gì ở đây hết. Nơi duy nhất lẽ ra cậu đang phải ở, đó là bên cạnh Tiên cây. Nếu Vua Cát không thể cùng cậu đi gặp bà, thì Til sẽ hộ tống cậu. Hoặc Sherpak. Hoặc cậu sẽ đi một mình. Thế nào cũng được, còn hơn là phải ở lại đây thực hiện màn ngoại giao mệt mỏi bên cạnh bà nữ hoàng mà cậu căm ghét. Chỉ cần cậu nhớ lại đoạn thần chú để được Tiên cây gọi đến, là có thể tới được bàn tay đá kỳ lạ nơi sinh vật kỳ diệu ấy cắm rễ. Đoạn thần chú ấy bắt đầu bằng “Người là đáng luôn biết, luôn thấy, luôn...” Eliott nhắm mắt. Cậu đã quên mất rồi. Còn một động từ thứ ba nữa, cậu chắc chắn là thế. Nhưng là động từ nào? Luôn lắng nghe

chăng? Không, không phải thế. Có lẽ là luôn thấu hiểu? Cũng không nốt...

Vừa cố nhớ lại đoạn thần chú, Eliott vừa cố nép mình đi dọc lớp vải sẫm màu, càng gây ít tiếng động càng tốt, hướng ra phía cửa. Bên ngoài, có vẻ như mặt trời đã bớt gay gắt. Trời sắp tối rồi, và đi cùng với đêm tối là lệnh giới nghiêm. Eliott đặt chân lên tia nắng chệch chệch chiếu vào cửa lều. Cậu rùng mình khi nghe thấy một giọng nói đầy uy lực vang lên sau lưng:

- Eliott, mời cháu lại đây nào.

Là Vua Cát. Eliott rửa thẩm trong bụng, rồi quay người lại. Vua Cát đang nhìn cậu chăm chăm... Cũng giống như nữ hoàng Dithilde, Aanor, con mèo Lazare, tiên nữ Badiane và tất cả các thành viên của Đại hội đồng. Cậu bé Mộng Chủ chỉ muốn vắt chân lên cổ bỏ chạy, nhưng cậu quá kính trọng Vua Cát nên không thể không vâng lời ông. Cậu liền bước về phía chiếc gối mà người đàn ông cao không chỉ cho cậu, khuôn mặt cậu kín bưng không để lộ cảm xúc gì. Xét cho cùng, chẳng có gì buộc cậu phải mỉm cười hết: Vua Cát đã yêu cầu cậu nhập hội với họ, chứ đâu có bảo cậu phải tỏ ra dễ mến.

Nữ hoàng Dithilde nhìn cậu ngồi xuống, bà không nói năng gì. Bàn tay bà vuốt bộ lông dài trắng của mèo Lazare bằng một cử chỉ căng thẳng, con mèo kêu gừ gừ trên đầu gối bà.

Mộng giới ONIRIA

- Tôi xin miễn cho mình việc giới thiệu *phái viên* đã được Tiên cây chỉ định để đưa thế giới của chúng ta thoát khỏi cơn khủng hoảng hiện tại, Vua Cát lên tiếng. Tôi chắc là mọi người đều đã biết cậu ấy?

Nữ hoàng Dithilde cố nén một cái nhăn mặt khó chịu.

- Quả đúng là chúng tôi đã từng gặp nhau, bà trả lời.

Bà đưa một tay về phía Elliott, kèm theo một nụ cười lấy lệ. Elliott vẫn để yên tay trong túi quần.

- Tay người đâu, tên Mơng Chủ ranh con! mèo Lazare găm gừ và đứng bật dậy, vẻ bất bình.

Bắt gặp ánh mắt khẩn khoản của Vua Cát, Elliott đưa tay ra bắt tay nữ hoàng. Cậu có cảm giác khó chịu như vừa bị kéo tuột về mấy năm trước, khi Christine hoặc bà Lu buộc cậu phải bắt tay chào bà hàng bánh.

Cậu giật mình khi Vua Cát đặt tay lên cánh tay cậu.

- Elliott, cháu có thể tạo ra một quả cầu cách âm không? Cuộc nói chuyện mà ta muốn tiến hành với nữ hoàng Dithilde đây, với sự tham gia của cháu, phải được giữ bí mật hoàn toàn.

- Được ạ, Elliott trả lời, một quả cầu kiểu gì ạ?

- Tốt nhất là chúng ta vẫn đứng nguyên ở nơi chúng ta đang ở: hãy để nữ hoàng được tận hưởng một khoảng thời gian nghỉ ngơi xứng đáng. Nhất là đừng có tạo ra một nơi nào đó rồi đưa chúng ta đến đấy! Cho dù nó nằm đâu ở Oniria, lũ Quái vật cũng

có thể bắt chợt được chúng ta. Trong khi ở đây, mặc dù ta đang ở bên ngoài cánh cổng, ít nhất chúng ta cũng được bảo vệ nhờ chuyển động liên tục của Oza-Gora. Nhưng chúng ta cần được cách ly với những người khác đang có mặt trong lều, về mặt âm thanh, bằng cách tạo ra một loại quả cầu cách âm nào đó. Cháu nghĩ cháu có làm được không?

- Cháu sẽ thử xem, Elliott vừa trả lời vừa vò đầu bứt tai trước nhiệm vụ phức tạp mà cậu được giao.

- Hãy cho cả mình vào trong quả cầu, mình xin cậu đấy, Elliott, Aanor xen vào. Mình muốn tham gia cuộc trò chuyện này.

- Thôi nào con yêu, nữ hoàng Dithilde khẽ nói và vỗ vỗ vào bàn tay con gái, con hãy cư xử cho phải phép. Những chuyện này không liên quan gì đến con đâu.

Aanor thu hết can đảm nhìn thẳng vào mắt mẹ.

- Con đã thay đổi rồi, mẹ ạ, nàng nói. Và con nghĩ những điều Vua Cát muốn nói với mẹ cũng liên quan đến con không kém gì mẹ đâu.

Nữ hoàng khẽ lùi lại, vẻ giận dữ. Nhiều thành viên trong Đại hội đồng quay nhìn về phía bà. Bà lập tức lấy lại nụ cười quen thuộc.

- Nhưng rốt cuộc, con yêu ạ, con không được quyền tham dự vào công việc của vương quốc, nữ hoàng nói bằng giọng ngọt ngào.

Mộng giới ONIRIA

- Xin bà thứ lỗi, thưa nữ hoàng, Vua Cát lên tiếng xen vào, công chúa con gái bà đã biết hết mọi việc liên quan đến Vương quốc Oniria kể từ khi cô ấy bị Quái vật bắt cóc. Cô ấy hoàn toàn có quyền tham gia cuộc nói chuyện của chúng ta, và lại ...

Ông hạ giọng:

- Cô ấy biết hết mọi chuyện rồi, thưa nữ hoàng.

- Mọi chuyện ư? nữ hoàng vừa thì thầm vừa nhú mào. Kể cả những chuyện mà ta đã yêu cầu ông giữ bí mật chẳng?

- Mọi chuyện, Vua Cát khẳng định. Công chúa Aanor đây không cần phải thông qua tôi để biết được mọi chuyện. Hơn nữa cả Hội đồng Hiền triết của Oza-Gora cũng đã biết được những kế hoạch bí mật của bà.

Nữ hoàng chăm chăm nhìn Eliott với vẻ khó chịu, rồi quay sang Aanor, công chúa vẫn nghiêm trang nhìn bà. Mèo Lazare đảo mắt nhìn hết người này đến người kia, đầy băn khoăn.

- Mọi chuyện rõ ràng là đã xoay theo chiều hướng mà ta không hề mong đợi, nữ hoàng vừa thở dài vừa vuốt ve đầu con mèo, nó nhắm mắt lại và tiếp tục kêu gừ gừ trong cổ họng. Ta đã hy vọng những chuyện này ít bị đồn thổi ra ngoài, nhưng vẫn gánh trách nhiệm về từng hành động của mình. Thôi được rồi! Chúng ta bắt đầu nói chuyện thôi.

Về mặt mỗi thể hiện rõ mồn một trong giọng nói của bà. Eliott nhắm mắt lại và tập trung tâm trí. Yêu cầu của Vua Cát đặt ra cho cậu không hề đơn giản. Cậu hình dung ra nhiều cách thức khác nhau, nhưng không có giải pháp nào thỏa đáng, cuối cùng cậu lựa chọn một quả cầu hoạt động theo mô hình một máy chủ bảo mật: ta có thể tiếp cận nó từ bất cứ điểm nào trong căn lều, nhưng chỉ khi được quản trị viên, tức là chính cậu, mời vào quả cầu. Vẫn nhắm mắt, đầu tiên cậu tạo ra quả cầu, trong đó chỉ có một mình cậu. Cậu không còn nghe thấy cả tiếng gừ gừ của con mèo Lazare, tiếng trò chuyện của các thành viên Đại hội đồng, lẫn tiếng váy sột soạt phát ra từ chiếc váy lụa của nữ hoàng khi cọ vào những chiếc gối. Cậu chỉ còn nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập của chính cậu. Rồi cậu mời Vua Cát vào cùng cậu. Tiếng thở của người đàn ông cao khồng, ngay sát cậu, khẳng định rằng cậu đã thành công. Sau đó, cậu mời Aanor vào quả cầu, và cuối cùng là nữ hoàng Dithilde.

Chỉ đến lúc ấy, Eliott mới mở mắt ra. Cậu quan sát con mèo Lazare, nó vẫn nằm ườn trên đầu gối nữ hoàng, nhưng tiếng gừ gừ đều đặn trong cổ họng nó không còn vang đến tai cậu nữa.

- Lazare, người chỉ là một lão già phá đám, cậu hét lên. Người khiến tất cả mọi người phát ngán với mớ lễ nghi rườm rà của người.

Mộng giới ONIRIA

Con mèo không hề nhúc nhích. Eliott ngẩng đầu lên, vẻ mặt hài lòng. Aanor cắn môi để không cười phá lên.

- Được rồi, quả cầu đã hoạt động, cậu bé Mơng Chủ tuyên bố. Nếu nghe thấy cháu nói, hẳn là con mèo này đã móc mắt cháu rồi!

Aanor cười khúc khích.

- Lazare không nghe thấy người nói đâu, Eliott ạ, nữ hoàng quở trách, nhưng ta thì có đấy. Và ta đề nghị người không rêu rao những thứ vớ vẩn như thế trước mặt ta nữa.

Aanor nhin cười, ngồi thẳng người và lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm trang không chê vào đâu được. Eliott nghĩ rằng công chúa đã được lập trình để phản ứng như một bé gái ngay khi mẹ cô cao giọng. Cậu thầm bất bình về chuyện đó, và trong lòng cậu chất chứa nỗi thù hận. Chuyện này vượt quá khả năng của cậu. Công chúa không thể thoát khỏi hoàn cảnh của mình, còn cậu thì không thể chế ngự cảm xúc của bản thân. Theo một cách nào đó, không ai trong hai người họ làm chủ được phản ứng của mình. Sự khác biệt nằm ở chỗ, cậu có thể hy vọng sẽ tiến bộ và tự giải phóng mình một ngày nào đó. Còn công chúa thì không.

- Eliott sẽ tỏ thái độ lịch sự đúng mức cần thiết, Vua Cát vừa đảm bảo vừa một lần nữa đặt tay lên cánh tay cậu bé. Có đúng thế không, Eliott?

Ông quay sang phía cậu.

- Hoan nghênh quả cầu này, có vẻ nó hoạt động rất tuyệt! ông nói và nháy mắt về đồng lõa, khiến Eliott tươi tỉnh hơn một chút.

Rồi Vua Cát lại quay sang phía nữ hoàng, vẻ mặt nghiêm trang:

- Thưa nữ hoàng, bà có xem được cuộc diễu hành mà Quái vật tổ chức sáng nay không?

- Tôi có nghe nói, nữ hoàng trả lời. Khắp những nơi chúng tôi đi qua, người dân Oniria chỉ bàn tán về chuyện ấy... Chúng tôi có nghe bập bõm được vài đoạn. Tôi biết về vụ hành quyết Sigurim, nếu ông muốn ám chỉ việc ấy.

- Tôi xin chia buồn với bà về mất mát liên quan đến vị trưởng ban ĐTD, thưa nữ hoàng, Vua Cát nói. Tôi muốn chắc chắn là bà đã nắm được thông tin, và đúng là thế. Phần còn lại, trưởng lão Mashar và Lorelys sẽ giải đáp tất cả các câu hỏi của bà. Về phần mình, tôi đang lo lắng một chuyện khác. Cậu bé Mộng Chủ của chúng ta phải trở về hạ giới càng sớm càng tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự cân bằng của hai thế giới. Nhưng chỉ mình bà là có thể trả lời được câu hỏi mấu chốt này: chiếc đồng hồ cát của Eliott đang ở đâu?

- Nó đang ở hạ giới, nữ hoàng trả lời, không mấy may xúc động.

Mộng giới ONIRIA

Vua Cát nhắm mắt và thở ra một hơi dài.

- Tôi đã chuẩn bị tinh thần để nghe câu trả lời này, ông thì thâm, nhưng một phần trong con người tôi vẫn hy vọng một câu trả lời khác. Vậy đúng là bà đã phái một sát thủ của ban ĐTD sang thế giới kia?

- Đúng thế, nữ hoàng trả lời bằng giọng đầy thù địch. Và ông sẽ không khiến tôi hối tiếc về việc ấy được đâu, cho dù ông có là Vua Cát đi chăng nữa. Nhất là bây giờ, khi Quái vật đã chiếm giữ được ngai vàng của Hedonis. Sigurim đã phải trả giá bằng sinh mạng của ông ấy, để tên sát thủ có thể hoàn thành sứ mệnh của mình. Nhờ có sự hy sinh của Sigurim, mộng giới của chúng ta có thể sẽ có cơ may không chìm vào cơn hỗn loạn.

Hình ảnh Katsia cắt cổ sư ưng lại xâm chiếm tâm trí Elliott, và cậu bỗng cảm thấy buồn nôn dữ dội. Cậu muốn xua đuổi hình ảnh khủng khiếp đó ra khỏi đầu và thay thế nó bằng một hình ảnh khác, đẹp dễ hơn gấp bội, nên cậu liền quay sang nhìn Aanor. Nhưng nàng công chúa trẻ tuổi, mắt nhắm lệ, hai tay che trước miệng, dường như đang rất bối rối.

- Vậy là đúng thế, hả mẹ! Aanor rên rỉ. Mẹ đã vi phạm điều luật bất biến số hai! Mẹ đã yêu cầu một tên sát thủ giết hại một người Trái đất vô tội! Con không muốn tin chuyện này...

- Con gái yêu quý của ta, nếu con không thể chịu

đựng những sự thật mà người đứng đầu Hoàng gia buộc phải thực hiện, thì con không nên tham dự cuộc trò chuyện này của chúng ta, nữ hoàng đáp lại bằng giọng gay gắt. Chỉ một nạn nhân để cứu cả một vương quốc, như thế là thiệt hại tối thiểu rồi.

- Bà đang nói về ba tôi đấy! Elliott hét lên.

Cậu muốn đứng dậy, nhưng Vua Cát đã giơ tay ngăn cậu lại. Elliott đành ngồi xuống, trong lòng sôi sục.

- Điều gì phải làm thì đã làm rồi, cho dù mỗi người chúng ta có nghĩ gì, và bây giờ điều cần thiết là đưa ra các giải pháp phù hợp để tránh những hậu quả tàn khốc mà việc vi phạm một điều luật bất biến có thể gây ra, Vua Cát trầm tĩnh tuyên bố. Thưa nữ hoàng, đề nghị bà nhắc lại chi tiết những gì mà bà đã ra lệnh cho tên sát thủ.

- Tôi là một người có trách nhiệm, xin nhắc lại phòng khi ông quên mất điều đó, nữ hoàng đáp trả. Tôi đã thực hiện mọi biện pháp cần trọng, sao cho việc này càng gây ít hậu quả càng tốt.

- Đề nghị bà hãy đi vào chi tiết cho. Bà đã đưa ra những mệnh lệnh gì?

Nữ hoàng nhìn chăm chăm vào mặt Vua Cát.

- Tìm người tạo ra Quái vật, thủ tiêu anh ta, trả lại chiếc đồng hồ cát cho cậu bé Elliott và biến mất, bà lạnh lùng liệt kê.

Vua Cát nhướng mày.

- Trả lại chiếc đồng hồ cát cho Eliott cũng nằm trong mệnh lệnh ư? ông ngạc nhiên hỏi.

- Đương nhiên! Ông nghĩ tôi là người thế nào chứ? bà biện minh. Và lại, tôi cũng trông chờ là ông sẽ thể hiện thiện chí bằng cách giúp tôi đưa tay sát thủ kia trở lại thế giới của chúng ta, với một chiếc đồng hồ cát trắng của ông, ngay khi hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Vua Cát nghiêng người về phía trước. Trán ông chỉ còn cách trán nữ hoàng chừng hai chục xăng ti mét.

- Và bà có chắc chắn rằng hắn là người đáng tin cậy không, thưa nữ hoàng? ông hỏi.

- Tôi chắc chắn, bà trả lời mà không cụp mắt xuống. Đó là một trong những sát thủ giỏi nhất, và hắn nổi tiếng là luôn thực hiện đúng theo mệnh lệnh, không sai một ly. Chúng tôi đã chọn một kẻ có nhân dạng, để hắn ta không bị phát hiện giữa đám đông người Trái đất. Nhưng khả năng phân tích và trí nhớ của hắn thì ngang ngửa với một người máy, còn khứu giác và thính giác vượt xa người Oza-Gora. Sát thủ này cũng có thể thay đổi trang phục tùy ý, nên sẽ dễ dàng biến thành người khác và hòa mình vào xung quanh. Và lại, đó cũng chính là việc hắn sẽ làm theo nghĩa đen, bởi vì sát thủ này còn có khả năng xuyên tường. Mong Khách sáng tạo ra hắn đã quên gán cho hắn một cái tên, nhưng các đồng nghiệp của hắn ở

ĐTD đặt biệt danh cho hắn là “chó săn”. Cho đến lúc này, hắn chưa bao giờ mất dấu con mồi cả.

Eliott rùng mình. Ý nghĩ rằng một kẻ như thế đang săn đuổi ba cậu khiến cậu chỉ muốn hét lên và bỏ trốn. Nhưng Vua Cát thì lại không tỏ vẻ gì là chấn động cả.

- Thừa nữ hoàng, tôi lấy làm tiếc vì phải thông báo với bà rằng người của tôi sẽ khiến cho khả năng thành công của tên sát thủ giảm đi đáng kể, ông nói, đầu vẫn vươn về phía nữ hoàng chẳng khác nào một con bò tót sẵn sàng húc đối thủ. Chúng tôi sẽ lấy lại chiếc đồng hồ cát và đưa người của bà về thế giới chúng ta, đúng như trật tự cần có. Nhưng chúng tôi sẽ ngăn cản, không cho hắn sát hại ba của Eliott.

- Cái gì! Nữ hoàng hét lên, tay bà túm chặt bộ lông của mèo Lazare.

Con mèo ngẩng đầu lên và chăm chăm nhìn hai nhân vật có ảnh hưởng nhất của mòng giới, không hiểu đang xảy ra chuyện gì, vì không thể nghe được lời họ nói.

- Ông không có quyền làm thế, nữ hoàng nói tiếp. Ông không thể chống lại các quyết định mà tôi đã đưa ra. Đúng là tôi đang tạm thời để mất quyền nắm giữ ngai vàng. Nhưng tôi vẫn là nữ hoàng hợp pháp của Vương quốc Oniria!

- Tôi không phải là công dân của Oniria, thưa nữ

Mộng giới ONIRIA

hoàng! Vua Cát lạnh lùng đáp lại. Tôi không phải thần dân của bà. Và lúc này chúng ta đang ở trên đất Oza-Gora. Tôi chỉ phải tuân thủ các điều luật được áp dụng tại Oza-Gora, cũng như những điều luật bất biến trên thế giới của chúng ta. Những điều luật mà cả bà cũng phải tuân thủ, nữ hoàng ạ, mặc dù có vẻ như bà đã quên điều đó. Nhờ vào người của tôi, có thể bà có cơ may ngăn chặn được một vụ việc đáng tiếc, và thoát khỏi phán xét của Ủy ban công lý của Đại hội đồng, một khi ủy ban ấy được thành lập.

- Ông đang đe dọa tôi phải không? Nữ hoàng rít qua kẽ răng.

- Không đâu, Vua Cát trả lời. Chỉ là một lời nhận xét thôi.

Đến lượt nữ hoàng cúi người, ghé sát mặt gườm gườm nhìn Vua Cát.

- Nếu tôi mà là ông, tôi sẽ không sai lầm đứng ra làm người bảo vệ cho các điều luật bất biến đâu, bà nói bằng giọng đầy ẩn ý. Mọi chuyện có thể quay ngược chống lại ông đấy.

Nữ hoàng Dithilde và Vua Cát nhìn nhau chòng chọc trong một lát. Tình trạng căng thẳng giữa hai người họ dường như có thể sờ thấy được. Eliott đưa mắt nhìn hết người này đến người kia, trong lòng đầy phân vân. Nữ hoàng nói vậy là có ý gì? Cậu đưa mắt dò hỏi Aanor, và hiểu ra rằng cả công chúa cũng

không biết nữ hoàng che giấu điều gì đằng sau những lời lẽ bí hiểm ấy.

- Tôi cho rằng đã đến lúc nữ hoàng ghé qua lâu đài thượng khách của Oza-Gora, Vua Cát tuyên bố và đứng dậy, tỏ ý chấm dứt cuộc trò chuyện ở đây. Trưởng lão Mashar của chúng tôi sẽ sớm đến nghênh đón bà với tất cả những nghi lễ trang trọng xứng với vị thế của bà.

Eliott nhắm mắt và lần lượt mời từng người ra khỏi quả cầu mà cậu đã tạo ra, trước khi xóa bỏ chính bản thân quả cầu. Khi cậu mở mắt ra, những lời trò chuyện của các thành viên còn sót lại của Đại hội đồng lại vang đến tai cậu.

- ... tìm ra một cách thức giao tiếp với các công dân từ nơi trú ẩn của chúng ta tại Oza-Gora, giọng một người nói. Đó là cách duy nhất để nuôi dưỡng niềm hy vọng và ngăn cản họ thần phục Quái vật.

- Tôi có một ý tưởng, nhưng có lẽ nó sẽ không làm các vị hài lòng đâu, một giọng nói khác đáp lời.

- Chúng tôi nghe đây.

- Theo tôi được biết, người duy nhất nắm giữ một mạng liên ngân hà có khả năng tiếp cận toàn bộ Vương quốc Oniria một cách bí mật từ lâu đài, chính là Jov'.

- Jov' ư! Nhưng anh đúng là điên rồi! Dù sao, chúng ta cũng không thể nhờ đến ông ta!

Mộng giới ONIRIA

- Tuy nhiên, ông ta lại là người duy nhất có thể giúp chúng ta. Và nếu ông ta không ra mặt chào đón Quái vật, thì có nghĩa là ông ta không ủng hộ việc thay đổi chế độ.

- Cho phép tôi được nghi ngờ điều đó! Tôi xin nhắc để anh nhớ rằng suốt bốn năm vừa rồi, ông ta đã dành toàn bộ thời gian để giải phóng lũ ác mộng ra khỏi Ephialtis.

- Dù thế nào đi nữa, cũng chẳng ai trong số chúng ta biết ông ta đang ở đâu, giọng thứ ba xen vào. Chúng ta sẽ phải tìm ra một ý tưởng khác để duy trì mối liên hệ với các công dân của mộng giới.

Tim Eliott thất lại. Cả cậu cũng không biết Jov', Pom' và những người còn sống sót khác sau cuộc tàn sát đang ở đâu. Liệu họ có còn sống không? Mặc dù Gisèle và Vua Cát có vẻ rất tin tưởng, nhưng Eliott thấy không hề có gì là chắc chắn trong chuyện này. Katsia đang nắm giữ con dao kết liễu. Chị ta đã không ngần ngại dùng nó để giết Farjo, và chị ta tin chắc là Jov' đã phản bội họ... Nếu ông vua nổi loạn ấy mà rơi vào tay Katsia, thì chắc chắn là sẽ bị chị ta giết chết.

Những ý nghĩ u ám của Eliott bị Vua Cát cắt ngang, ông kéo cậu riêng ra một chỗ, để những người Oniria khỏi nghe thấy.

- Eliott này, ta vừa nhận được một tin nhắn từ

Thủy tinh Cung, ta phải khẩn cấp đến đó. Chưa đầy một giờ nữa, lệnh giới nghiêm sẽ được ban bố, hôm nay chúng ta sẽ không kịp đi gặp Tiên cây đầu. Sáng mai chúng ta sẽ đi sớm, được chứ?

- Không, không được đâu ạ! Eliott cúi kính đáp. Ông vừa nói với cháu là cháu phải tìm được ba cháu trước ba ngày, thế mà ông lại cứ trì hoãn thời điểm đi gặp Tiên cây. Nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta sẽ không bao giờ đến đó được!

- Ta rất tiếc, Eliott ạ. Thực sự là ta không có lựa chọn nào khác. Cháu biết rằng cuộc chiến ở Oniria có tác động đáng kể đến giấc ngủ của người hạ giới. Ấy thế mà số lượng những người không còn nhận được đồng hình ngày càng tăng lên. Trong tình cảnh cấp bách này, chúng ta sẽ phải sử dụng các đồng hình khúu giác vẫn còn đang trong quá trình thử nghiệm. Ta là người duy nhất biết rõ toàn bộ phạm vi tác động của các đồng hình ấy, ta phải có mặt trong những thử nghiệm đầu tiên, nếu không chúng ta có nguy cơ gây ra những thiệt hại đáng kể ở thế giới của cháu. Chuyện rất nghiêm trọng đấy, Eliott ạ, và rất cấp bách nữa!

- Cháu cứ tưởng nhiệm vụ của cháu nằm trong số được ưu tiên hàng đầu cơ đấy! Eliott bất bình.

- Đúng là như thế, Vua Cát khẳng định. Nhưng cháu nghĩ xem, Eliott: cho dù tối nay chúng ta có đi gặp Tiên cây đi nữa, thì chúng ta cũng không kịp tiến

Mộng giới ONIRIA

hành bất cứ hành động nào bên ngoài Oza-Gora sau khi đã nhận được lời khuyên của bà ấy.

- Mặc kệ lệnh giới nghiêm đi! Elliott thốt lên. Chúng ta hoàn toàn có thể qua đêm bên ngoài xứ cát.

- Trong tình hình rối loạn hiện nay thì không thể được, như thế quá nguy hiểm, Vua Cát đáp lại bằng giọng không chấp nhận bất cứ lời phản bác nào. Sáng sớm mai cháu hãy đến trước cổng lớn. Từ giờ đến lúc ấy, cháu hãy tranh thủ nghỉ ngơi đi, được không? Tốt hơn hết là cháu phải thật khỏe mạnh để có thể sử dụng tốt nhất các năng lực của mình.

- Hừm, Elliott cau kinh càu nhàu.

Vua Cát đặt bàn tay to lớn của ông lên vai cậu bé **Mộng Chủ**.

- Chúng ta sẽ đi đến đó, Elliott ạ, ông nói bằng giọng dịu dàng hơn. Tiên cây đã chỉ định cháu là bởi vì bà ấy biết rằng cháu có thể thành công.

- Bà Lu và Jov' cũng từng nói như thế, cậu càu nhàu. Nhưng đó là trước khi Katsia bán linh hồn của chị ta cho quỷ dữ kia!

Cậu ngẩng đầu lên.

- Trong lịch sử, đã có khi nào một *phái viên* và một *người đại diện* thất bại trong sứ mệnh của mình không, hả ông? cậu hỏi.

- Chưa bao giờ, Vua Cát khẳng định.

- Tại sao ạ?

- Ta không biết. Cứ tự nhiên như thế thôi. Đôi khi, phải chấp nhận rằng có một số chuyện vượt ra ngoài tầm hiểu biết của chúng ta.

Vua Cát lùi dần ra phía cửa, như thể ông sợ phải rời mắt khỏi Eliott. Một dáng người chỉ thấp hơn ông một chút phải tránh sang một bên để khỏi va vào ông. Ra đến ngoài vùng ngược sáng, khuôn mặt của người mới đến ấy hiện ra rõ ràng. Chính là Til.

- A, Til đây rồi! Vua Cát kêu lên. Con đến vừa đúng lúc! Ta buộc phải rời đi, và sáng sớm mai ta có hẹn với Eliott để đi gặp Tiên cây. Nhưng bất chấp toàn bộ sự tôn trọng mà ta dành cho anh bạn trẻ của chúng ta, ta vẫn không hề tin tưởng cậu ta sẽ tuân thủ những mệnh lệnh không hợp ý mình. Ta có thể giao cho con nhiệm vụ làm sao đó để cậu bé Mộng Chủ được an toàn bên trong Oza-Gora cho đến khi có lệnh giới nghiêm được không?

- Ơ... Vâng! Til lúng búng.

- Cảm ơn Til, ta biết là có thể trông cậy ở con mà, Vua Cát nói rồi biến mất.

Til quay sang phía Eliott, khẽ bĩu môi về ngưỡng nghịu.

- Được rồi, tôi cho rằng chúng ta phải vào bên trong thôi, anh nói bằng giọng gần như hối lỗi. Cậu đi theo tôi, hay tôi phải vác cậu lên vai như vác một bao khoai?

Mộng giới ONIRIA

Eliott giận điên người. Nếu cậu là một nhân vật trong truyện tranh, có lẽ mọi người có thể nhìn thấy một cột khói đen bốc lên từ đỉnh đầu cậu.

- Được thôi, cậu cầu nhau. Em đi theo anh.

Cậu quay lại để ra hiệu cho Aanor, nhưng công chúa đang mải mê tranh luận với nữ hoàng. Cậu liền từ bỏ ý định thu hút sự chú ý của nàng, và nối gót anh bạn Til, trái tim nặng trĩu chẳng khác nào một quả khinh khí cầu sắp bay lên khỏi mặt đất.

VÁN SÀN CỘT KỆT

Chloé giật mình tỉnh dậy. Cô bé chắc chắn là mình vừa nghe thấy một tiếng động. Tiếng một tấm ván sàn kêu cọt kẹt. Đôi mắt mở tròn xoe của Chloé nhìn chăm chăm vào quang sáng dịu mà ngọn đèn ngủ hắt lên trần. Cô bé không dám cử động. Từng thớ thịt trên người cô bé đều đờ ra, vì sợ làm chấn ga kêu sột soạt. Chloé dỏng tai lắng nghe. Thoạt tiên, cô bé nghe thấy tiếng lục đục của nôi hơi, rồi tiếng ngáy của mẹ mình, to hơn bình thường vì đồng thuốc ngủ mà nếu không dùng thì mẹ cô bé sẽ không thể ngủ nổi. Ngoại trừ những âm thanh đó thì không còn gì hết. Không một tiếng động nào. Thậm chí cô bé còn không nghe thấy tiếng thở của Juliette, mặc dù Juliette chỉ ngủ cách Chloé chừng ba mét. Một chiếc xe hơi chạy qua trên phố. Tiếng gió thổi khiến những tấm rèm run rẩy... Không có gì khác.

Mộng giới ONIRIA

Có lẽ cô bé vừa nằm mơ chẳng?

Từ hai ngày nay, Chloé ngủ không yên giấc. Thật ra, cô bé còn gần như chẳng thể nào ngủ nổi. Từ khi Elliott và ba biến mất khỏi bệnh viện, cô bé cảm thấy rất sợ. Cả ngày lẫn đêm, cả ở nhà lẫn ở trường, trong bếp hay trong phòng tắm, cô bé không thể nào đọc sách, cũng chẳng thể chơi đùa, chốc chốc lại giật mình và chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến cô bé quay ngoắt người nhìn ra sau, chờ đợi xuất hiện trước mắt một băng đảng xã hội đen trang bị vũ khí đến tận rằng nhảy xổ vào mình. Ngay cả sự hiện diện của một cảnh sát trông chừng ngày đêm trước cửa căn hộ cũng không đủ để cô bé cảm thấy yên tâm.

Về phía cuộc điều tra, vẫn chẳng có tiến triển gì. Cảnh sát đã không bỏ qua bất cứ giả thuyết nào. Ấy thế nhưng, một trong số đó lại có cái tên khiến Chloé rung mình. Thanh tra Baratte gọi đó là “giả thuyết bắt cóc”. Ông không nói gì nhiều về giả thuyết đó. Ít nhất là trước mặt cô bé. Nhưng bộ não đầy ắp tưởng tượng của Chloé đã đưa ra ý tưởng riêng của nó về giả thuyết này. Một ý tưởng mà cô bé không thể giữ riêng cho mình nữa.

Chloé trượt sang một bên giường rồi đặt hai chân xuống sàn nhà lạnh băng. Cô bé rung mình, đứng hẳn xuống sàn nhà, quờ quạng tìm đôi dép bông đi trong nhà để dưới gầm giường, rồi kéo tấm chăn cuốn

quanh người như một cái kén. Sau khi đã trùm kín người, cô bé nhón chân đi đến bên giường Juliette, rồi ngồi lên đó.

- Juliette! cô bé vừa thì thầm vừa khẽ lay lưng chị gái.

Đang ngủ, Juliette xoay người lại, càu nhàu.

- Này, Juliette! Chloé vẫn gọi tiếp.

- Sao thế, có chuyện gì vậy? Juliette hét lên rồi bỗng ngồi bật dậy trên giường, hai mắt mở to kinh hoàng.

Các đường nét trên mặt Juliette giãn ra khi cô bé nhìn thấy em gái mình.

- Ôi trời, hóa ra là em, Juliette cắn nhần. Đừng có đánh thức chị như thế chứ!

- Em xin lỗi.

- Máy giờ rồi?

Chloé đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức dạ quang đặt trên bàn đầu giường chị gái.

- Gần 5 giờ sáng, cô bé nói.

- Chị hy vọng đây là chuyện nghiêm trọng, nếu không thì em liệu hồn đấy! Juliette đe.

Lần này, Chloé nghe thấy rõ ràng tiếng ván sàn cọt kẹt trong hành lang, ngay phía bên kia cửa phòng ngủ của hai chị em.

- Chị có nghe thấy không? cô bé rên rỉ hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Có, Juliette thờ dài. Nhưng tối qua em cũng nghe thấy những tiếng động, chị đã ra xem, chị đã lục tung cả hành lang lên và chẳng thấy có ai hết. Chị cá là hôm nay cũng như thế, và không hề có ý muốn ra khỏi giường đâu. Lạnh chết mất.

- Nhưng...

- Thì em tự ra mà xem đi!

Chloé run rẩy từ đầu đến chân. Cô bé không được bạo gan như Juliette. Cả hai đều biết rằng Chloé sẽ không đời nào dám mạo hiểm một mình mò ra xem xét bên ngoài cửa phòng.

- Chính vì thế mà em đánh thức chị sao? Juliette hỏi. Để chị ra hành lang xem có gì không?

- Không chỉ có thế, Chloé trả lời. Thật ra, em đang nhớ đến cái phong bì mà bà Lu đã đưa cho chúng ta trước khi bỏ đi.

- Ủ, thế thì sao?

- Chị không muốn mở nó ra xem sao à?

- Tất nhiên là chị có muốn! Juliette trả lời. Nhưng chúng ta đã hứa là sẽ không làm thế rồi mà.

Chloé vẩy vò một góc chiếc chăn có in những bông hoa xanh và trắng đang quấn trên người.

- Nhưng em lo ngại... cô bé lúng búng. Chị biết đấy, cả anh Eliott lẫn ba đều mất tích, rồi bà Lu cũng không quay lại... Có thể ai đó đã bắt cóc cả ba người

thì sao! Và có thể là hần sắp đến đây để bắt cóc cả chúng ta nữa!

- Bà Lu không bị bắt cóc, Juliette đánh chính. Bà đi có việc vài ngày, bà đã đến chào tạm biệt chúng ta và bảo chúng ta đừng có lo lắng còn gì.

- Đúng thế, nhưng đây là TRƯỚC khi ba và anh Elliott biến mất khỏi bệnh viện, Chloé vẫn nói tiếp. Nếu đúng như thế, thì cả bà Lu cũng đã bị bắt cóc, nhưng vì chúng ta không biết bà đi đâu, nên không biết chuyện thôi.

Juliette méo xệch miệng. Thái độ im lặng của cô bé càng khích lệ Chloé tiếp tục trình bày ý tưởng của mình.

- Có thể trong chiếc phong bì đó, bà Lu có nói bà sẽ đi đâu, cô bé gợi ý. Em thì tin rằng chúng ta nên giao chiếc phong bì đó cho cảnh sát. Như thế, họ sẽ kiểm tra được xem bà Lu có ổn không!

- Chiếc phong bì đó không phải là để giao cho cảnh sát, nó được gửi cho mẹ! Juliette đáp lại. Và bà Lu đã bảo chúng ta phải hứa là sẽ không đưa nó cho mẹ trước một tuần.

Chloé như lại nghe thấy tiếng bà Lu vang lên trong cái đầu nhỏ bé đầy kinh hoàng của cô bé.

- Bà phải đi có việc vài ngày, bà nói. Bà rất tiếc, bà biết bây giờ không phải lúc thích hợp, nhưng bà có chuyện buộc phải làm. Các cháu đừng có lo lắng gì cả

Mộng giới ONIRIA

nhé. Bà sẽ sớm quay về thôi. Và bà có một nhiệm vụ giao cho các cháu đây.

Bà lấy từ chiếc túi bằng thảm thêu bất ly thân của mình một phong bì dày bằng giấy kraft rồi đưa cho hai đứa:

- Hãy giấu chiếc phong bì này vào một chỗ nào đó thật kín đáo, được không các cháu? Nó chứa đựng những điều vô cùng quan trọng đối với bà, nhưng bà không thể mang nó theo được. Và nhớ là đừng kể về nó với bất cứ ai, cho dù có xảy ra chuyện gì, được không? Bà nói nghiêm túc đấy. Các cháu đã lớn rồi. Bà tin tưởng vào hai đứa. Hãy hứa với bà là các cháu sẽ không kể về chiếc phong bì này với bất kỳ ai nhé.

Hai chị em sinh đôi không hiểu tại sao bà Lu lại ra đi, lại càng không hiểu tại sao bà lại giao chiếc phong bì này cho chúng. Nhưng chúng cảm thấy rất vui vì được bà nội tin tưởng và giao cho chúng nắm giữ một điều bí mật. Và thế là cả hai cùng hứa.

- Một tuần nữa, nếu bà vẫn chưa quay trở về, các cháu hãy đưa phong bì này cho mẹ, bà Lu nói thêm. Một tuần nữa, chứ không phải trước đó, các cháu nhớ chưa? Và cấm các cháu tự mở phong bì, bằng bất cứ giá nào! Các cháu có hứa là sẽ làm đúng như lời bà dặn không?

Hai đứa sinh đôi lại hứa lần nữa.

Nhưng hôm nay, Chloé sợ đến mức không còn biết chắc liệu nó có muốn giữ lời hứa nữa hay không.

- Dù thế nào chị cũng không nói cho em biết chỗ chị cất nó đâu, Juliette nói.

- Nhưng...

- Chloé, chúng ta đã hứa rồi mà! Juliette nhắc nhở. Thế nên bây giờ, em về giường em đi, để yên cho chị ngủ.

Juliette quay người, xoay hẳn mặt vào tường, Chloé đành phải quay về giường mình. Nó vừa ngáp vừa chui vào trong lớp chăn lạnh giá, nằm co người như con tôm cho nhanh ấm. Vì thiếu ngủ nên nó cảm thấy mệt nhoài. Có lẽ Juliette nói đúng. Đúng là hai chị em nó đã hứa. Nhưng Chloé vẫn không khỏi cảm thấy kỳ lạ vì bà Lu rời đi đúng vào ngày Eliott và ba chúng nó mất tích. Vừa kỳ lạ vừa đáng lo. Nó lại ngáp lần nữa, và hai mắt nó hấp háy. Cuối cùng, nó ngủ thiếp đi.

Ở bên kia vách tường, lẫn trong bóng tối của hành lang, người đàn ông đội mũ đen không bỏ sót lời nào trong câu chuyện giữa hai bé gái.

9

THAO TÚNG

Trong khu vực riêng tư của ngự phòng thuộc lâu đài Hedonis, Quái vật đã vứt bỏ những móng vuốt và lớp vảy gôm ghiếc để khoác lên người diện mạo lịch lãm của một chàng trai trẻ vô cùng quyến rũ. Nhưng mặc dù đôi mắt không còn vàng khè, hàm răng không còn nhọn hoắt, thì ánh mắt hắc vẫn sắc lạnh và nụ cười vẫn xảo quyệt như trước. Một con quái vật trong lớp vỏ bọc văn minh.

Đám triều thần xúm xít xung quanh Quái vật cũng gôm ghiếc chẳng khác gì tên chúa tể. Phù thủy Tromar với nước da vàng ệch trần giữ bên phải hắc, trong khi Bóng Tối đứng ở bên trái, thân hình hắc biến đổi mỗi khi có ai đó cất tiếng. Khi Quái vật nói, Bóng Tối xuất hiện dưới vóc dáng yêu kiều của một cô gái trẻ mà không ai biết danh tính.

Đám lâu la còn lại gồm chừng ba chục sinh vật đủ loại hình thù: vài người sói, một con ma cà rồng, vài gã khốn khổ ăn mặc rách rưới và đủ loại sinh vật kỳ dị khác. Trong số chúng, chỉ có duy nhất Katsia là không vừa được lôi thẳng ra từ Ephialtis. Ánh mắt cảnh giác, các thớ cơ trên thân hình căng lên, lúc nào cô cũng để một tay trên báng khẩu súng lục, tay kia nắm lấy cán dao. Còn Jabus, gã khiến người ta luôn chú ý vì sự vắng mặt thường xuyên của mình. Nhưng Katsia không vô thức đến độ nói ra điều đó. Nhất cử nhất động của cô đều nằm trong tầm liếc mắt của Quái vật, cùng cả nửa những kẻ đang có mặt trong phòng.

- Buổi lễ quả là đã thành công rực rỡ, thưa Đức Vua, tên ma cà rồng ca tụng bằng giọng xun xoe. Có vẻ cư dân Hedonis sốt ruột muốn chuyển hướng lòng trung thành của họ nhiều hơn là chúng ta dự kiến.

- Đừng có phấn khích quá sớm, Quái vật rít lên. Thắng lợi của chúng ta còn rất mong manh, và đám dân chúng sẽ đổi ý ngay khi gió đảo chiều. Đám dân lành ở Hedonis chẳng bao lâu sẽ quên rằng chính chúng ta đã giải thoát bọn họ khỏi ban ĐTD, mà chúng ta thì không thể chế ngự họ mãi mãi bằng nỗi sợ được. Chúng ta phải cho bọn họ một thứ khác.

Đám quần thần nhìn nhau hoang mang. Còn Katsia không hề rời mắt khỏi Quái vật. Cô biết chính

Mộng giới ONIRIA

xác hẳn muốn nói đến điều gì, và không khỏi ngưỡng mộ đầu óc sáng suốt của vị vua mới.

- Ta muốn ban tặng cho những cư dân Oniria một thứ xứng đáng mà ta là người duy nhất có thể cho họ, Quái vật nói tiếp. Một thứ mà tất cả bọn họ sẽ đánh nhau để có được, nhưng các người sẽ được tận hưởng đầu tiên, vì các người đã trung thành phục vụ ta từ nhiều tháng nay.

Vị chúa tể mới quả là một tay truyền giáo tài ba. Đám quần thần kẻ nào kẻ nấy dán mắt vào miệng hắn, đứng bất động chẳng khác gì một bầy thú nhồi rơm. Quái vật đưa mắt nhìn khắp cử tọa một lượt. Hắn dừng lại hồi lâu ở Katsia, cô cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút. Cô sẵn sàng giết ai đó còn hơn là phải thừa nhận điều này, nhưng cô không hề dừng dưng trước ánh mắt thiêu đốt của con quái vật đẹp trai đến choáng váng kia.

Và chính cô là người được hắn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống, khi hắn tuyên bố:

- Ta muốn ban tặng cho các người quyền kiểm soát cát thần, và cùng với nó là quyền năng biến đổi thế giới của chúng ta đúng như chúng ta mong muốn.

Những tiếng thì thầm nổi lên. Lời tuyên bố khiến đám quần thần xôn xao, chúng quay ra tranh luận với nhau. Rất nhiều lần, Katsia nghe thấy mấy từ “điều luật bất biến”. Đám quần thần nói đúng: kiểm soát

cát thần, tác động tới giấc mơ của một người hạ giới vì lợi ích cá nhân của chính mình là việc rất nghiêm trọng. Làm vậy là vi phạm các điều luật bất biến số một và số năm. Nhưng còn có thể nói gì, khi mà bản thân nữ hoàng Dithilde cũng không ngần ngại lén lút vi phạm những điều luật thiêng liêng nhất của mộng giới? Ít ra, Quái vật cũng còn danh chính ngôn thuận làm việc đó một cách công khai, vì lợi ích của tất cả mọi người! Katsia thích thú hình dung ra cuộc sống của bản thân, khi cô được thoát khỏi ảnh hưởng của Natalia Divanova, người Trái đất đã tạo ra cô. Tự tạo cho mình một danh tính theo ý mình... Còn hơn cả những gì cô dám hy vọng từ trước đến giờ!

- Ta muốn giới thiệu với các người một người, Quái vật sang sảng tuyên bố.

Những tiếng rì rầm ngừng bật, và những cái đầu cùng quay về phía một ô cửa hai cánh vừa mở ra. Một người thanh niên mặc áo thụng đen bước vào. Cánh tay phải của anh ta buông thõng, bất động. Tay trái anh ta cầm một chiếc mũ kỳ lạ. Đám quần thần thân thiết của Quái vật vươn cổ ra nhìn, cố đoán xem đó là vật gì. Ánh mắt Katsia bỗng đánh lại. Càng ngưỡng mộ vẻ quyến rũ và trí tuệ của Quái vật bao nhiêu, cô càng thấy gã người Oza-Gora lúc nào cũng quần quanh bên váy ông chủ này thiếu bản lĩnh bấy nhiêu. Kể cả Til, với những phản ứng hoàn toàn dễ đoán

Mộng giới ONIRIA

chẳng khác nào một anh chàng hướng đạo sinh tốt bụng, cũng có cá tính hơn gã Jabus này.

- Các người hãy nhìn bộ xương di động này xem! một tên người sói chế nhạo. Ước gì ta được dùng bộ hàm của mình để nghiền nát nó.

- Jabus đến với chúng ta từ xứ cát Oza-Gora, và kẻ nào dám động đến một sợi tóc của anh ta sẽ ăn đủ với ta đấy! Quái vật tuyên bố mà không hề lên giọng.

Câu nói của hắn có tác động ngay lập tức: những giọng nói im bặt, những cái đầu cúi gục xuống. Jabus tiến lên giữa vòng cung được tạo bởi đám triều thần quỳ rạp. Gã không hề run sợ. Nhưng không phải vì gã gan dạ, Katsia không lăm về điều này. Chỉ đơn giản là gã tin rằng mình được Quái vật che chở vĩnh viễn. Giữa hai kẻ đó có một mối liên hệ bí ẩn và mạnh mẽ mà Katsia nóng lòng muốn tìm hiểu nguồn cơn, và hơi có chút ghen tị.

- Từ trước đến nay, những kẻ nắm quyền lực tối cao của Vương quốc Oniria vẫn thuyết phục chúng ta rằng cư dân Oza-Gora làm việc để đảm bảo điều tốt nhất cho tất cả mọi người, giọng Quái vật sang sảng. Người Oza-Gora nắm quyền năng lớn đến nỗi phần lớn chúng ta coi họ như một dân tộc thiêng liêng. Giống như những người tiền nhiệm, nữ hoàng Dithilde phải tuân thủ theo các điều luật bất biến của họ, với cái cố rằng Vua Cát và thần dân của ông ta

làm việc để phụng sự mộng giới và sự cân bằng của hai thế giới.

Hắn đột ngột đứng dậy khỏi ngai vàng.

- Đó chỉ toàn là chuyện tào lao! hắn rít lên bằng giọng của loài bò sát.

Những cái đầu ngẩng lên, bắn khoắn. Đôi mắt nheo nheo của Quái vật lướt khắp cử tọa để chắc chắn rằng tất cả những kẻ có mặt đều chăm chú lắng nghe hắn nói.

- Sự thực, đó là người Oza-Gora đã thao túng chúng ta từ thuở hồng hoang, chẳng khác gì những con rối.

Giống như tất cả những người khác, Katsia nhìn như dán mắt vào miệng Quái vật.

- Jabus, người đang đứng đây, là một chuyên gia về cát thần, Quái vật nói tiếp. Anh ta sẽ giải thích cho các người biết về những thử nghiệm nhỏ mà người Oza-Gora đang bí mật tiến hành ở xứ của họ.

Jabus trưng ra chiếc mũ mà gã mang theo.

- Đây là một chiếc mũ đồng hình, gã bắt đầu. Một cỗ máy cho phép kiểm soát giấc mơ của người hạ giới.

Gã đặt chiếc mũ xuống và lấy từ trong túi ra một bức ảnh, một cái ống đồng hình mới tinh, và một cỗ máy giống hệt như cỗ máy mà Til đã sử dụng vài ngày trước để dốc hết cát trong những chiếc ống đồng hình mà Farjo đã tìm thấy trong lãnh địa của Quái

Mộng giới ONIRIA

vật. Tim Katsia khẽ nhói lên khi cô nhớ đến khoảng thời gian ấy. Cô nhớ Farjo. Cô bặm miệng, nghiêng răng. Cờ chỉ đó kéo dài chưa đầy một giây, nhưng cô lập tức cảm thấy ánh mắt của Quái vật dán vào mình. Sinh vật có khả năng quan sát khủng khiếp đó không bỏ lỡ bất cứ phản ứng nào của cô. Cô buộc mình lấy lại vẻ mặt lạnh như băng. Cô không muốn Quái vật cho rằng cô hối tiếc về hành động của mình.

- Chỉ cần đưa một tấm ảnh hoặc một bức tranh giống như thế này vào cổ máy, rồi đặt cổ máy lên đầu, Jabus vừa nói vừa thao tác. Khi được sử dụng đúng cách, cổ máy này cho phép in hình ảnh mà ta đã chọn vào tâm trí của người hạ giới trước khi anh ta thiếp ngủ. Ngay khi đến mộng giới của chúng ta, Mộng Khách sẽ tạo ra hình ảnh mà chúng ta đã gợi ý cho anh ta.

- Nói một cách cụ thể, Quái vật tóm tắt, các điều luật bất biến nghiêm cấm chúng ta tác động đến giấc mơ của Mộng Khách, nhưng người Oza-Gora thì lại không ngần ngại làm việc đó trong khi người ngoài không hề hay biết.

Những tiếng rì rầm giận dữ vang lên trong đám quần thần.

- Vẫn chưa hết, Quái vật nói tiếp. Jabus thân mến, người hãy giải thích cho mọi người biết về công việc sàng lọc cát mà các thợ cát đồng nghiệp của người thực hiện với cát thần trước khi phân phối chúng.

Jabus liền hắng giọng.

- Cát khai thác từ các công trường bao gồm chín mươi phần trăm là cát tạo ác mộng, và chỉ có mười phần trăm là cát tạo thiện mộng, gã nói. Nhưng chúng tôi không dùng loại cát đó để phân phối. Trước tiên chúng tôi phải sàng lọc cát, cho đến khi tỉ lệ chỉ còn lại tối đa ba mươi phần trăm cát tạo ác mộng.

Quái vật nhìn thẳng vào Katsia:

- Thưa quý cô *người đại diện*, cô đã từng được tham quan các xưởng sàng lọc cát của Vua Cát, cô có xác nhận thông tin này không?

- Có, đúng là như thế, cô nói.

- Các người thấy chưa! Quái vật đắc thắng tuyên bố. Các người nghĩ xem, tại sao đa phần cư dân của Oniria lại là các thiện mộng, áp đảo các ác mộng? Là bởi vì người Oza-Gora đã quyết định như thế, đơn giản vậy thôi. Họ đã tự cho mình cái quyền ưu tiên số lượng các thiện mộng và gây thiệt hại cho các ác mộng, trong khi cấu trúc tự nhiên của cát thần lại muốn rằng chúng ta chiếm số lượng áp đảo. Các người có thấy chuyện này là bình thường không? Ta thì không.

Những lời phản đối càng lúc càng ảm ĩ. Katsia phải thú thật rằng cô chưa từng nhìn nhận mọi việc dưới góc độ này. Cho đến bây giờ, cô vẫn luôn tin tưởng vào đạo đức nghề nghiệp của Vua Cát và các thần dân

Mộng giới ONIRIA

của ông. Nhưng phải thừa nhận rằng lời nói của Quái vật không phải là không có ý đúng. Nó có khả năng làm lung lay những niềm tin vững chắc nhất.

- Ta cảm thấy các người còn lưỡng lự, chưa muốn tin tưởng ta, Quái vật thì thâm. Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi. Từ khi các người được sinh ra, người ta đã định hình suy nghĩ của các người như thế. Người ta đã dạy cho các người tin rằng người Oza-Gora hoàn toàn chính trực, và không ai có thể động đến họ.

Quái vật đứng dậy và đi đi lại lại trước đám quần thần, giống như một vị tướng đang điểm quân.

- Các người muốn bằng chứng ư? Rồi các người sẽ có! hần nói tiếp. Từ hôm nay trở đi, ta là người đứng đầu của mộng giới, không kẻ nào có thể phản bác sự thật này. Ngay cả dân chúng Hedonis cũng vừa tung hô ta, trong khi họ chưa bao giờ tung hô nữ hoàng Dithilde như thế.

Hần ngừng lại. Rồi lại tiếp tục bước đi, chậm rãi hơn.

- Các người có biết rằng người Oza-Gora có luật lệ là cử một phái đoàn ngoại giao trong vòng hai mươi bốn giờ sau khi một vị vua mới lên ngôi ở Oniria để chính thức thừa nhận việc người đó nắm quyền lực tối cao không? hần hỏi.

Quái vật đột ngột quay ngoắt người lại.

- Thế nhưng ta xin đánh cược với các người, lần này họ sẽ không cử đoàn ngoại giao nào đến đây!

hắn gầm lên. Vì sao ư? Bởi vì họ không thể chịu đựng được việc ngai vàng của Oniria lại nằm trong tay một ác mộng.

Quái vật quay lại ngồi lên ngai vàng.

- Mọi việc đều bày ra đó, các bạn của tôi ạ, hẳn kết luận. Lẽ ra các ác mộng phải thống trị thế giới của chúng ta, ấy thế mà chỉ vì mong muốn của người Oza-Gora, chúng ta chỉ còn là một nhóm nhỏ đáng thương. Chính chúng ta phải hành động để thiết lập lại sự cân bằng mà tự nhiên đã sắp đặt.

Hắn cúi người về phía trước. Toàn bộ các con mắt đều đổ dồn về hắn, Katsia cũng nằm trong số đó.

- Ta hẹn gặp các ngươi vào ngày mai, vẫn tại đây, hẳn nói. Nếu ta nói đúng, nếu người Oza-Gora không gửi bất cứ phái đoàn nào đến đây, chúng ta sẽ nắm quyền kiểm soát mọi việc. Chúng ta sẽ đích thân đến Oza-Gora để tìm cát thần, thứ đã bị lũ phản bội đó chiếm giữ quá lâu, thứ mà chúng ta mới có quyền nắm giữ.

Đám người sói là những kẻ đầu tiên vỗ tay hưởng ứng, rồi toàn bộ đám quần thần có mặt trong ngự phòng cũng vỗ tay theo. Quái vật và Jabus cùng nở nụ cười thỏa mãn. Để không gây chú ý, Katsia cũng vỗ tay. Tuy nhiên, trong màn thể hiện của Quái vật có điều gì đó khiến cô băn khoăn. Điều gì đó mà cô không dám nói ra giữa buổi thiết triều này, bởi vì

Mộng giới ONIRIA

khiến thủ lĩnh mất mặt trước tất cả mọi người chính là cách tốt nhất để thấy mình bị quay chín như một con ngỗng. Nhưng ngay khi đám triều thần đã tản ra, cô vội vàng lao theo Quái vật và Jabus khi bọn chúng cũng rời đi.

- Chờ đã! cô gọi. Tôi có một câu muốn hỏi ngài.

Quái vật quay lại và bao bọc cô bằng nụ cười ngọt ngào quyến rũ nhất của hắn.

- Cô đánh giá cao màn thể hiện nho nhỏ của chúng ta chứ, *người đại diện* thân mến? hắn hỏi. Ta biết rằng những thông tin mà ta vừa phổ biến cho đám quần thần có sức hút rất lớn. Hắn là lời đồn đang lan tỏa. Nó sẽ nhanh chóng được khuếch đại, bị bóp méo... Chỉ trong vòng vài giờ nữa, toàn bộ Hedonis sẽ nổi giận vì những việc làm không thể chấp nhận của người Oza-Gora. Và chúng ta sẽ nhanh chóng có thêm nhiều người đứng về phía mình, ủng hộ chúng ta nghiêm túc nghĩ đến việc chiếm quyền cai trị ở xứ cát.

- Đúng thế, Katsia trả lời, đó chính là chuyện tôi muốn nói với ngài. Bởi vì ngài không có ý định thuyết phục người Oza-Gora hợp tác với ngài, điều đó có nghĩa là ngài dự định ép buộc họ bằng bạo lực. Câu hỏi của tôi rất đơn giản: ngài định làm thế nào để đến được Oza-Gora?

- Chúng ta sẽ để cho viên Sa thạch của ta dẫn đường, Jabus trả lời bằng giọng hiền nhiên.

- Nó sẽ không dẫn các vị tới đó đâu, Katsia đáp lại. Sa thạch cảm nhận được ý định của người nắm giữ nó. Nó sẽ hiểu rằng các vị muốn chiếm cát thần, và sẽ dẫn các vị đi lòng vòng trong Vương quốc Oniria mà không bao giờ dẫn các vị đến cánh cổng lớn đâu.

Jabus nhìn thẳng vào Katsia bằng ánh mắt giận dữ, như thể gã muốn giết chết cô. Còn Quái vật, nếu có bất ngờ về thông tin này thì hẳn cũng không biểu lộ cảm xúc gì. Hẳn lại gần cô nàng ưa phiêu lưu, nhìn cô bằng ánh mắt xuyên thấu.

- Và cô có ý tưởng nào đó về cách thức giúp chúng ta khắc phục khó khăn ấy, phải không Katsia yêu quý? hẳn thì thâm.

Cô gái trẻ nuốt nước bọt, không thể rời mắt khỏi mắt Quái vật. Hẳn tiến đến sát bên cô, vẫn không rời mắt khỏi cô. Rồi hẳn khẽ nghiêng đầu, tặng cho cô nàng ưa phiêu lưu nụ cười quyến rũ nhất. Katsia như tan chảy. Cô đang biến thành một bong bóng xà phòng nóng sáng, vô cùng ngoan ngoãn trong đôi bàn tay thành thạo của kẻ nguy hiểm nhất mòng giới. Cô biết điều đó.

Và cô thích thế.

- Đúng vậy, tôi có một ý tưởng, cô thì thâm.

BAN CÔNG

Eliott nhón chân chuẩn ra ngoài ngay khi Til vừa ngủ thiếp đi. Nếu không thể ra khỏi xứ cát vì lệnh giới nghiêm, ít ra cậu cũng có thể rời khỏi phòng của Til mà không mạo hiểm gì đến tính mạng. Chỉ còn có hai người họ ở trong căn phòng nhỏ như cái hang này. Giséle đã nhẹ cả người khi được Shaïa mời đến ở nhà mình, còn Aanor thì theo mẹ vào lâu đài dành cho khách của Oza-Gora, một ngôi nhà tiện nghi nằm ở trung tâm thủ đô lịch sử của Oza-Gora, giữa Viện Hiến triết và những cánh đồng đầu tiên của ốc đảo.

Eliott đã mượn Til một cái áo thụng của thợ cát, cậu phải xắn cả ống quần và tay áo lên để khỏi giống với chú lùn Simplet trong *Bạch Tuyết và bảy chú lùn*. Cậu không cảm thấy thoải mái lắm trong bộ dạng khó coi ấy, nhưng nhờ bộ cánh này cậu sẽ ít bị chú

ý hơn là trong bộ quần áo hằng ngày của người hạ giới. Hành trình của cậu trong quả cầu diễn ra tốt đẹp. Vài người Oza-Gora hiếm hoi vẫn còn ở bên ngoài vào giờ muộn màng này không để ý đến cậu. Trời đêm khá sáng, nên Eliott có thể tìm được đường đi qua những con phố gấp ghe của Oza-Gora, với cái mốc dẫn đường là mái vòm trắng sáng lung linh của Viện Hiến triết. Cậu tự giới thiệu mình ở tầng trệt của lầu đài dành cho khách, và người gác cổng, ngái ngủ nhưng thích thú vì được làm quen với *phái viên*, đã vui vẻ chỉ cho cậu vị trí phòng của công chúa Aanor. Nhưng Eliott không hề có ý định đi cầu thang bộ trong nhà: cậu quá sợ phải mặt đối mặt với nữ hoàng Dithilde. Đây là chưa kể đến việc viếng thăm một nàng công chúa trẻ vào lúc nửa đêm chắc chắn không phù hợp với quy định của Vương quốc Oniria. Eliott liền lịch sự cảm ơn người gác cổng, rồi đi ra vườn. Cho đến lúc này, kế hoạch của cậu đã vô cùng suôn sẻ. Cậu chỉ còn phải đóng vai Romeo bên dưới ban công của nàng Juliette nữa mà thôi.

Nhưng khi cậu đến bên dưới cửa sổ phòng Aanor, Eliott bỗng nhận ra rằng ban công cao hơn cậu tưởng, mà trên tường không có phần nào nhô ra để cậu có thể trèo lên, và ở đây, ngay trong xứ Oza-Gora, cậu không thể trông cậy vào năng lực của Mộng Chủ để có thể tạo cho mình một đôi cánh. Quá quen với việc sử dụng phép thuật của trí tưởng tượng để giải quyết

Mộng giới ONIRIA

bất cứ khó khăn nào dù là nhỏ nhất, cậu đã quên mất khả năng tiên đoán mọi việc. Cậu không có cái móc hay sợi dây nào.

Bực tức vì sự ngu ngốc của bản thân, Eliott nhặt một nắm sỏi nhỏ, rồi ngồi xổm đằng sau một bụi cây thưa. Cậu đóng tai lắng nghe. Tiếng bước chân đều đặn của một nhóm lính gác đi tuần đang tiến lại gần cậu. Eliott nín thở. Hai bóng người mặc đồng phục màu tím đi qua mà không nhìn thấy cậu. Cậu chờ cho đến khi tiếng bước chân đã đủ xa rồi mới đứng dậy, ném một loạt những hòn sỏi nhỏ vào cửa chớp bằng gỗ trên phòng ngủ của Aanor, làm vang lên những tiếng kêu bồm bộp. Rồi cậu lại ngồi thụp xuống, rình chờ phản ứng của công chúa. Nhưng cửa chớp không mở ra. Nhóm lính gác lại đi tuần lần hai. Eliott chờ họ đi xa, đứng dậy và ném thêm một nắm sỏi nữa, nhiều hơn và âm ĩ hơn. Lần này, cửa chớp bật mở. Aanor xuất hiện nơi ban công, trên người mặc chiếc váy ngủ dài màu trắng. Trong ánh trăng, nàng mới xinh đẹp làm sao! Ngồi xổm trong bụi cây, Eliott nhìn như muốn ngốn ngấu thiên thần vừa tỏa sáng trong bóng đêm ấy. Tim cậu như đang nhảy điệu zumba, nhưng toàn bộ các cơ bắp trên người cậu lại sưng sờ bất động.

- Ai đó? Aanor hỏi.

Eliott đưa mắt kiểm tra để biết chắc là đám lính gác không ở quanh đó, rồi đứng thẳng dậy.

- Là tôi đây, cậu thì thầm. Eliott đây.

Aanor tiến thêm một bước, cúi người qua lan can và mỉm cười khi nhìn thấy cậu bé Mộng Chủ đang đứng sững giữa bụi cây thù chẳng khác nào nhụy của một bông hoa.

- Cậu làm gì ở đó vậy?

- Sáng sớm mai tôi sẽ đi gặp Tiên cây, Eliott giải thích. Tôi không biết khi nào sẽ quay lại. Tôi muốn chào tạm biệt công chúa.

- Chờ đã, để mình xuống, công chúa trả lời.

Eliott tưởng sắp nhìn thấy công chúa đi ra bằng cửa chính. Nhưng thay vào đó, vài phút sau, công chúa lại xuất hiện trên ban công, tay ôm một đồng vải. Đúng lúc công chúa cúi xuống, tiếng bước chân của đám lính gác lại vang lên ở một góc của ngôi nhà. Aanor áp sát người vào vùng bóng tối của bức tường, Eliott ngồi thụp vào trong bóng của bụi cây. Mối hiểm nguy qua đi, công chúa thắt buộc thứ gì đó vào ban công, ngay sát bức tường, rồi một dòng thác bằng vải trắng đổ xuống đến tận mặt đất. Thứ mà Eliott tưởng là một đồng quần áo thực ra là một sợi thừng kết bằng ga giường. Aanor bước qua lan can bằng một động tác uyển chuyển, rồi trượt xuống mà không gây ra tiếng động nào. Sau đó, công chúa cẩn thận quấn sợi dây tạm đó vào và giấu nó trong đám cành của một cây hồng leo, trước khi đến gặp Eliott.

Mộng giới ONIRIA

Nếu đám lính gác không có ý định ngược mắt lên, họ sẽ chẳng nhìn thấy gì cả.

- Ôi trời! Elliott thốt lên. Cứ như thể công chúa đã làm việc này suốt đời vậy.

- Đúng thế mà! Aanor thích thú trả lời và nắm lấy tay cậu để kéo cậu đi sâu vào vườn. Đã hai mươi một năm nay mẹ giam mình trong một cung điện nào đó của bà, và gần như từng ấy năm mình thường xuyên trốn ra ngoài để ngắm nhìn xem thế giới ra sao, bằng chính mắt mình. Mình sẽ mãi mãi biết ơn Dwayne, vì đã tặng cho mình lối thoát này!

Elliott đột ngột dừng lại.

- Hai mươi một năm? cậu nhắc lại, hai mắt mở tròn xoe. Công chúa 21 tuổi rồi sao?

- Không, mình 14 tuổi! Aanor phì cười. Nhưng mình 14 tuổi suốt hai mươi một năm nay rồi.

Elliott trầm ngâm đi theo công chúa qua những lối đi càng lúc càng tối trong khu vườn, đến tận ốc đảo. Một ý nghĩ đang luồn lách tìm đường trong bộ não trẻ tuổi của cậu. Một ý nghĩ khó chịu. Một ý nghĩ mà cậu không muốn có. Dù sao cũng không phải vào lúc này. Để ngăn ý nghĩ khó chịu ấy không xâm chiếm tâm hồn mình, cậu tự bắt bản thân hít hà mùi thơm của những bông hoa cam. Cậu ép mình phải ngắm nghía, từ nơi những lá cọ để lọt xuống từng mảng ánh trăng, những cánh đồng trồng linh lăng hoặc những

loài hoa lạ xâm chiếm các khoảnh đất đã được canh tác. Cậu ép mình cảm nhận lớp đất mềm mại trên con đê nơi cậu đang bước đi, khi cậu cùng Aanor tiến gần đến dòng sông mang đến sự sống cho toàn bộ ốc đảo Oza-Gora. Cậu muốn được ở đây và vào lúc này, tay trong tay với Aanor. Những chuyện khác có thể chờ đến ngày mai. Ngày mai sẽ là một ngày khác.

Đến sát bờ sông, Aanor xuống khỏi triền đê và rẽ một lối đi giữa đám cỏ cao, cho đến tận một cây cọ có thân ngã rạp nơi cả hai có thể trèo lên ngôi. Công chúa duyên dáng vắt chân qua thân cây. Eliott cũng trèo lên và ngồi cách công chúa vài xăng ti mét, về phía ngọn cây. Như thế, cậu có cảm giác cậu cao hơn công chúa. Thật dễ chịu.

- Cậu còn nhớ cái lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Aanor hỏi. Chính là trong khu vườn mà cậu đã tạo ra, ở Hedonis. Cùng với dòng sông sô cô la. Và căn lều...

- Tất nhiên là tôi còn nhớ chứ, Eliott đáp.

- Tán cọ này làm mình nghĩ đến khu vườn đó.

- Ừ, cũng hơi giống.

Aanor cúi đầu.

- Mình không biết liệu có ngày nào mình gặp lại khu vườn ấy không nữa, công chúa buồn bã nói.

- Tôi hy vọng là có, Eliott thở dài. Dù thế nào, tôi cũng hứa với công chúa là sẽ làm tất cả những gì mình

Mộng giới ONIRIA

có thể. Vua Cát có vẻ tin tưởng. Ông ấy tin chắc là tôi sẽ thành công. Còn tôi thì không rõ lắm. Thật ra, tôi gần như không có sự lựa chọn nào khác. Nếu tôi thất bại, tôi thậm chí không dám hình dung chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Aanor vội quay sang phía Eliott.

- Cậu sẽ thành công mà, Eliott!

- Công chúa không biết được đâu! cậu đáp lại. Mới vừa đây thôi chính công chúa cũng nói rằng bản thân sợ không được gặp lại khu vườn nữa mà.

Aanor không trả lời. Công chúa chỉ nép người trong vòng tay Eliott và ngả đầu vào hõm cằm cậu. Cậu bé Mơng Chủ dịu dàng ôm công chúa, và nhắm mắt lại. Tâm trí cậu bắt đầu lang thang, và cậu nghĩ đến những gì đã xảy ra trong căn lều lúc buổi chiều, khi Vua Cát bắt gặp họ đang hôn nhau.

- Chiều tối nay, công chúa đã nói chuyện với Vua Cát chưa? Eliott đột ngột hỏi.

Aanor run lên trong vòng tay cậu.

- Rồi, công chúa nói.

- Sao rồi? Ông ấy muốn gì?

Aanor thờ dãi.

- Cậu thực sự muốn biết sao?

- Tất nhiên rồi!

Công chúa ngồi thẳng dậy.

- Mình đã hy vọng cậu sẽ không hỏi mình câu ấy ngay tối nay, cô thì thầm.

Công chúa ngẩng đầu lên và đôi mắt vàng óng của nàng nhìn sâu vào mắt Elliott. Đôi mắt thường ngày hết sức dịu dàng của công chúa thiện mộng lúc này chất chứa vẻ nghiêm trang đến mức Elliott không còn nhận ra chúng nữa.

- Ông ấy chỉ nhắc nhở mình về điều luật bất biến số ba, công chúa nói.

- “Cuộc sống của một Mộng Chủ là ở hạ giới, cuộc sống của một người Oza-Gora là ở Oza-Gora, còn cuộc sống của một người Oniria là ở Vương quốc Oniria, không ai được làm trái với nguyên tắc này”, Elliott đọc. Tôi không bao giờ hiểu được ý nghĩa của điều luật này! Còn cậu, cậu có biết nó có nghĩa là gì không?

Aanor cắn môi.

- Điều luật này có nghĩa là cuộc sống của cậu không phải ở thế giới này, Elliott ạ, công chúa nói. Còn cuộc sống của mình là ở Vương quốc Oniria.

Công chúa im lặng một chút.

- Khi cậu đã hoàn thành nhiệm vụ mà Tiên cây chờ đợi ở cậu, cậu sẽ phải quay về thế giới của cậu, Aanor nói tiếp bằng giọng nghen ngào. Còn mình, mình sẽ ở lại đây.

- Nhưng tôi vẫn có thể tiếp tục đến gặp công chúa hằng đêm mà! Elliott phản đối.

- Trong bao lâu? công chúa buồn bã thì thâm. Ba năm, bốn năm chẳng? Rồi sau đó thì sao?

Elliott thở dài.

- Sau đó, tôi sẽ dần dần trở thành một người trưởng thành, còn công chúa thì sẽ vĩnh viễn 14 tuổi, cậu nói.

Elliott vừa phát biểu thành lời cái ý nghĩ đáng ghét mà cậu cố gắng xua đuổi lúc trước. Đối mặt với sự thật hiển nhiên, những con đê mà cậu đã dựng nên để bảo vệ trái tim mình vừa đổ sập, và nỗi u sầu sâu sắc xâm chiếm toàn bộ con người cậu. Nhưng cậu không khóc. Trong thâm tâm, cậu đã biết điều này ngay từ đầu.

- Cuộc sống của chúng ta không thể phù hợp với nhau, cậu cúi đầu nhận xét.

- Đúng thế, Aanor vừa nói vừa thở dài. Khi cậu đã thực hiện thành công sứ mệnh của mình, khi cậu đã cứu được ba cậu, cậu sẽ trở về thế giới của cậu. Cậu sẽ tiếp tục cuộc sống trước đây, và cậu sẽ quên mình.

- Tôi sẽ không bao giờ quên công chúa! Elliott kêu lên và ngồi thẳng người dậy.

Aanor mỉm cười buồn bã. Một nụ cười tạm biệt. Công chúa khẽ gõ đầu ngón tay vào thái dương cậu bé.

- Vậy cậu sẽ giữ mình trong một góc ký ức của cậu,

công chúa thì thầm. Giống như một câu chuyện đẹp để mà ta không rõ nó có thực sự xảy ra không, hay chỉ là một giấc mơ.

Eliott tóm lấy bàn tay Aanor và đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay rất đôi mềm mại ấy. Đột nhiên, cậu đỡ người.

- Cậu có nghe thấy không?

- Không, Aanor thì thầm. Cái gì thế?

- Suyt!

Eliott căng tai nghe ngóng. Lại là âm thanh sột soạt ấy. Cậu nhảy xuống khỏi cây cọ và khê khàng nhón chân đi về phía một khóm cây ăn quả. Cậu nghe rõ tiếng thở hổn hển, giống như tiếng thở của một con thú nhỏ. Cậu dừng lại một lát, rồi nhảy vọt tới và đột ngột rẽ đám cành lá. Ngay trước mắt cậu là hai con mắt sáng rực, tròn xoe. Một con mèo!

Đám lông trắng tinh vụt bỏ chạy. Eliott đuổi theo. Cậu băng qua những khoảnh ruộng, nhảy lên đê, luồn lách giữa những cành cây ăn quả giống như một con chó săn đang đuổi theo con mồi. Nhưng con mèo chạy rất nhanh và luồn lách khắp nơi, nên Eliott bị nó bỏ xa. Dần dần, cây cối thưa thớt hơn và những bức tường của tòa lâu đài dành cho khách hiện ra. Eliott dần bước chạy nhanh hơn. Đến ngưỡng cửa, tiếng bước chân đều đặn của đám lính gác vang lên ở đoạn ngoặt của lối đi. Cậu chạy vào nép sau một

Mộng giới ONIRIA

khóm chuối, vừa kịp lúc để không bị họ phát hiện. Cũng vừa kịp lúc để nhìn thấy một mớ lông dài trắng leo dọc cây hồng, lên đến tận ban công phòng Aanor và chui tọt vào trong.

Vài phút sau, công chúa chạy đến chỗ cậu, thở hổn hển.

- Làm sao mà cậu chạy nhanh thế được? công chúa vừa hỏi vừa cố hít thở bình thường trở lại. Cậu là người nửa hạ giới nửa Oza-Gora, hay là cậu...

- Đó là Lazare, Eliott cắt lời công chúa.

Aanor ngược mắt nhìn cậu, hoảng hốt.

- Cậu chắc chắn chứ?

- Chắc chắn, Eliott khẳng định. Nó vừa leo lên phòng công chúa. Tôi không biết nó đã theo chúng ta ngay từ đầu hay mới chỉ đánh hơi tìm ra chỗ chúng ta... Dù sao, nó cũng đã nhìn thấy chúng ta.

Aanor thở dài.

- Chết tiệt! công chúa vừa nguyên rủa vừa siết chặt nắm tay. Lazare đúng là một kẻ tọc mạch, ông ta sẽ kể hết mọi chuyện với mẫu hậu. Có thể mình sẽ phải nói lời vĩnh biệt với trò leo dây rồi!

- Tôi rất tiếc! Eliott nói, đẩy vế thông cảm.

Aanor ngẩng đầu nhìn cậu, nhưng kỳ lạ là công chúa đang mỉm cười rất tươi.

- Không có gì nghiêm trọng đâu, công chúa nói. Chuyện này cũng đáng mà.

Công chúa lục trong túi áo choàng ngủ và lấy ra một chiếc khăn mùi soa trắng tinh bằng đăng ten, và đưa cho Eliott. Một chữ “A” được thêu bằng chỉ vàng.

- Chắc hẳn đây chính là việc mà một quý cô thời Trung cổ sẽ làm với người anh hùng của lòng mình trước khi anh ta ra trận để đánh tan kẻ thù, phải không? nàng hỏi, vẻ láu lỉnh.

Eliott nheo mắt, không hiểu công chúa muốn nói gì. Aanor dúi chiếc khăn vào tay cậu.

- Hãy giữ chiếc khăn này bên chàng, hiệp sĩ ạ! công chúa thì thầm. Và khi chàng thiếu dũng khí, hãy lấy nó ra. Chàng sẽ biết rằng em tin tưởng ở chàng. Và chàng sẽ chiến thắng.

Công chúa đặt một nụ hôn lên má Eliott rồi vội vã đi về phía cây hồng. Nàng kéo sợi dây kết bằng ga giường xuống, leo lên, vẫy tay ra hiệu tạm biệt với người hùng của mình rồi biến mất sau cửa chớp phòng mình. Eliott vẫn không nhúc nhích. Cậu vẫn đứng đằng sau khóm chuối, cầm trong tay chiếc khăn mùi soa của Aanor. Tiếng bước chân đều đặn của đám lính đi tuần tiến lại gần, kéo cậu về với thực tại. Đã đến lúc quay về phòng của Til. Cậu nép mình trong vùng bóng tối của khóm chuối để chờ cho đám lính gác đi qua, rồi biến mất trong màn đêm.

VỤ LỤC SOÁT

Trên đường về nhà sau khi đưa Chloé và Juliette đến trường, Christine băng qua các lối đi trong công viên Monceau bằng những bước chân vội vã. Đó là thói quen của chị ta. Christine không biết cách đi nào khác. Tuy nhiên, ngày hôm ấy, không có cuộc hẹn nào chờ chị ta cả. Chị ta cũng không có cuộc điện thoại nào cần gọi gấp, không có hồ sơ nào đang chờ giải quyết. Vì thế Christine không đến văn phòng, mà đang trở về nhà mình. Vả lại, chị ta cũng không còn nơi nào gọi là văn phòng cả. Văn phòng ở Paris đã được tiếp quản sớm một chút bởi ả sói cái đang rất sốt ruột muốn thế chân Christine. Còn văn phòng ở London ... Chỉ có Chúa mới biết liệu ngày nào chị ta mới chuyển đến đó được.

Bác sĩ đã yêu cầu Christine nghỉ làm trong hai tuần

- “để bắt đầu”, ông đã giải thích rõ như thế - và một mớ thuốc cần uống để bình tĩnh lại, để ngủ ngon, để tiêu hóa ... trên thực tế, gần như là tất cả. Chị ta, người mà mới vài tuần trước còn tự cho mình là một phụ nữ mạnh mẽ, độc lập, một nữ luật sư xuất sắc với sự nghiệp sáng rực, bây giờ lại cần đến một mớ các hợp chất hóa học để có thể tiếp tục trở dậy mỗi sáng. Trong suốt những tuần vừa qua, toàn bộ thế giới của Christine đã đổ sụp: người ta thông báo với chị ta rằng chồng chị ta sắp chết, rồi đến lượt con trai riêng của chồng bị hôn mê, và đỉnh điểm là cơ thể bất động của hai người ấy biến mất khỏi bệnh viện. Christine đã phải gấp gáp hủy bỏ vụ chuyển nhà đến London dự kiến vào cuối tuần sau, và thông báo với ông chủ mới người Anh là chị ta không thể xác định được thời điểm đến nhận công việc mới. Đối với một phụ nữ có thói quen kiểm soát tất cả, đó là điều không thể chấp nhận. Christine, vốn luôn tự quản lý bản thân rất tốt, đã bắt đầu gào thét và khóc lóc bất cứ lúc nào. Chị ta, người luôn đi tiên phong, lúc này không còn mong muốn bất cứ điều gì. Chị ta, người vốn luôn tìm ra giải pháp cho mọi việc, bây giờ chỉ còn nhìn thấy toàn những vấn đề. Đơn giản vì Christine không tự nhận ra chính mình nữa.

Thế rồi, với vụ nghỉ việc này, chị ta trở thành người mẹ nội trợ đối với Chloé và Juliette. Nhưng Christine

Mộng giới ONIRIA

không biết cách làm một người mẹ nội trợ. Chị ta thấy rõ là hai cô con gái sinh đôi của mình cũng phải chịu đựng tình cảnh này không kém gì chị ta. Nhưng Christine không biết phải làm gì, cũng không biết phải nói gì. Chị ta cảm thấy bất lực. Và mẹ chồng chị ta lại chọn đúng lúc này để “đi xả hơi” trong vòng vài ngày. Để xả hơi thì đúng là bà đã làm được rồi đấy! Đã hai ngày nay vụ Philippe và Eliott mất tích được nhắc đến trên tất cả các bản tin truyền hình, ấy thế mà vẫn chẳng thấy tăm hơi bà Lu đâu cả!

Và lại, nghĩ cho cùng, có điều gì đó không hợp lý trong việc bà Lu đi vắng. Việc ra đi vội vã, vào thời điểm tồi tệ nhất, đối với một phụ nữ đã quen tận tụy toàn tâm toàn ý với con trai và các cháu nội của mình quả là một việc không hề hợp lý. Còn chưa kể bà ấy ra đi đúng vào ngày cơ thể hai cha con Eliott mất tích. Một sự trùng hợp kỳ lạ, ít nhất là thế! Bà Lu có liên quan gì đến vụ mất tích này không? Christine xua đuổi ý nghĩ đó bằng một cái phẩy tay, như thể đó chỉ là một con ruồi. Không, chuyện đó hoàn toàn phi lý. Bà Lu hẳn là đã đi ẩn mình trong một tu viện hoặc ở một xó xỉnh nào đó trên núi hoang. Kiểu ý tưởng kỳ quặc ấy hoàn toàn có thể nảy sinh trong đầu bà.

Dù sao đi nữa, có một điều chắc chắn: Christine không bao giờ hiểu được người phụ nữ này.

Gần đến số 16 phố Lisbonne, Christine ngừng đầu lên và chờ người. Hai chiếc xe cảnh sát đỗ hàng đôi trước tòa nhà. Chị ta vội rảo bước nhanh hơn về phía cổng vòm. Trước khi Christine kịp bấm mã số, cánh cổng đã mở ra, và khuôn mặt tròn trĩnh của bà gác cổng xuất hiện. Bà già chuyên đưa chuyện này trưng ra bộ mặt vô cùng nghiêm trọng.

- Họ đang ở trên tầng năm! bà tuyên bố, không hề rào trước đón sau. Nhà bà Binoche.

- Ai thế? Christine hỏi.

- Cảnh sát chứ còn ai nữa! bà gác cổng trả lời, trong giọng nói lộ rõ vẻ phẫn khích. Có một ông... Cái người mà chúng ta nhìn thấy trên ti vi, trong vụ của chồng cô ấy.

- Thanh tra Baratte sao?

- Đúng rồi! Và cả những người khác nữa. Tôi thắc mắc không biết họ muốn gì ở cái nhà bà Binoche ấy. Bà ta lúc nào cũng kín đáo và lịch sự, ấy thế mà...

Christine lăm bắm một câu cảm ơn cho có rồi leo lên cầu thang bốn bậc một, bỏ mặc bà gác cổng tha hồ hậm hực vì vẻ lạnh lùng và mất lịch sự của chị ta. Nếu thanh tra Baratte đến đây, thì hẳn là đã có manh mối mới liên quan đến vụ mất tích của Philippe và Elliott. Thế nên chị ta chẳng có thời gian đâu mà quan tâm đến những lời bình luận của bà gác cổng.

Mộng giới ONIRIA

Lên đến tầng ba, viên cảnh sát cầm chốt đang đứng canh chừng trước căn hộ nhà Christine lao đến bên chị ta.

- Chị Lafontaine này, thanh tra Baratte đã yêu cầu tôi nói với chị rằng ông ấy chờ chị ở nhà bà hàng xóm của chị trên tầng năm, anh ta thông báo.

- Anh có biết về việc gì không? Christine vội hỏi. Có tin gì mới sao?

- Tôi không biết, viên cảnh sát đáp, vẻ mặt tiu nghỉu.

- Đương nhiên rồi, Christine càu nhàu.

Và chị ta tiếp tục đi lên. Cánh cửa căn hộ nhà bà Binoche mở toang. Các cảnh sát đi đi lại lại trong hành lang. Tất cả bọn họ đều đeo găng tay. Christine bắt chuyện với một người trong số họ.

- Thanh tra Baratte đâu? Christine hỏi.

Người ta đưa chị ta vào bếp. Viên thanh tra cao lớn hói đầu đang ngồi bên bàn, tay cầm một máy ghi âm. Ở phía bên kia tấm vải dầu có in những bông hoa to tướng, bà chủ nhà đang cầm chặt cốc cà phê trên tay, run rẩy chẳng khác nào một cây cầu lúc có đoàn tàu chạy qua.

- A, chào chị Lafontaine, tôi đang chờ chị đây! viên thanh tra cất tiếng.

Christine rùng mình. Vẻ mặt của thanh tra Baratte không để lộ bất cứ cảm xúc gì. Không thể biết ông ta mang đến tin tốt hay tin xấu. Việc ông ta kiểm

chế cảm xúc không hề khiến Christine khó chịu, mà ngược lại. Tuy nhiên, chị ta vẫn chưa xác định được là có thể tin tưởng vào ông ta hay không, trong việc giải quyết vụ rắc rối của gia đình. Baratte có phải là một người thông minh không, hay chỉ có vẻ là người thông minh? Lúc này, Christine chưa vội đưa ra nhận định nào.

- Có chuyện gì vậy thưa ông? chị ta hỏi. Tại sao lại có cảnh lộn xộn này?

- Bà Colette Binoche đây sáng nay đã cung cấp cho chúng tôi một thông tin mấu chốt, nó sẽ làm thay đổi hướng điều tra của chúng tôi, viên thanh tra thông báo.

Christine bắn khoăn, chăm chú nhìn người phụ nữ lớn tuổi.

- Thông tin gì vậy? chị ta hỏi.

- Lần cuối cùng chị nhìn thấy mẹ chồng chị là khi nào vậy, chị Lafontaine? thanh tra Baratte hỏi, thay cho câu trả lời.

- Mẹ chồng tôi ư? Christine ngạc nhiên hỏi lại. Ông đã hỏi tôi câu này rồi, thanh tra ạ, và tôi đã trả lời ông rồi. Mẹ chồng tôi đã ghé qua nhà tôi vào sáng Chủ nhật, khoảng 9 giờ, để báo với chúng tôi rằng bà cảm thấy không ổn sau tất cả những sự kiện vừa xảy ra, và bà đi xả hơi trong vài ngày để cho sức khỏe hồi phục.

Mộng giới ONIRIA

- Bà ấy có nói rõ với chị là mình đi đâu không?

- Không! Tôi đã nói với ông điều đó rồi mà, thưa thanh tra, Christine cúi kính đáp.

- Và chị cũng không hỏi bà ấy?

- Mẹ chồng tôi là một phụ nữ rất độc lập, thanh tra ạ.

- Tôi hiểu, ông ta vừa trả lời vừa nghịch chiếc nút bấm trên máy ghi âm.

Baratte mời Christine ngồi xuống rồi vừa ghé người về phía chị vừa nheo mắt.

- Chị Lafontaine này, chị có biết rằng từ hai tuần nay, mẹ chồng chị đã chiếm một phòng trong căn hộ của bà Colette Binoche, hàng xóm của chị, người đang có mặt ở đây, không?

Nếu không ngồi trên ghế, hẳn Christine đã ngã ngửa ra sau. Chị ta đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn bà Binoche, bà đang nhìn chăm chăm vào tấm vải dầu, hai bàn tay xoắn vặn vào nhau.

- Không, tôi không biết chuyện đó, Christine sững sờ trả lời.

- Louise đã yêu cầu tôi giữ bí mật, bà Binoche thanh minh bằng giọng của một bé gái hối hận. Bà ấy nói rằng cô sẽ không đánh giá cao việc bà ấy ở trong tòa nhà, khi mà cô đã yêu cầu bà ấy biến khỏi đời cô. Nhưng bà ấy vẫn muốn trông chừng lũ trẻ. Đặc biệt

là thằng bé Eliott. Thế nên tôi đã cho bà ấy ở nhờ, và giữ bí mật giúp bà ấy. Thậm chí tôi còn giúp bà ấy liên lạc với thằng bé.

Christine buột ra một tiếng thở dài não nuột.

- Khi bà ấy rời đi cùng với mấy chiếc va li vào sáng Chủ nhật vừa rồi, bà hàng xóm nói tiếp, bà ấy đã nói với tôi là vài hôm nữa sẽ quay về. Tôi không lo lắng gì cả, mà vẫn tiếp tục nếp sống giản dị quen thuộc của mình. Tôi sống hơi tách biệt với mọi người, các vị biết đấy. Tôi không ra ngoài nhiều. Nhưng sáng nay, tôi muốn nghe tin tức một chút. Tôi bật ti vi lên, và biết được rằng chồng cô cùng con trai cô đã biến mất khỏi bệnh viện, đúng vào ngày Louise rời đi. Tôi đâm lo lắng, tôi đã nghĩ có thể cả bà ấy cũng bị mất tích. Thế nên tôi đã gọi cho cảnh sát.

Mắt Christine mở tròn xoe, còn to hơn mắt của một ngôi sao hết thời.

- Và bà không hề có ý định báo cho tôi biết, phải không? chị ta hỏi.

- Ôi, tôi không muốn làm phiền cô... Cô đã gặp nhiều bất hạnh lắm rồi!

Christine sững sờ không nói nên lời. Thanh tra Baratte liền tận dụng ngay dịp đó. Ông quay sang phía Christine, ngón tay cái nhấn nút bật máy ghi âm. Ngọn đèn đỏ nhấp nháy theo một nhịp độ đều đặn: ông đang ghi âm lời chị ta nói.

- Mẹ chồng chị ở đâu trước khi chuyển đến đây? ông hỏi.

- Ở nhà tôi.

- Từ bao lâu rồi?

- Từ khi chúng tôi ở trong căn hộ này. Nghĩa là từ khi chúng tôi cưới nhau. Trước đó, mẹ chồng tôi đã sống cùng Philippe và Eliott. Bà chuyển đến sống cùng họ sau khi Marie, vợ trước của Philippe, qua đời. Cách đây mười năm rồi.

- Vậy tại sao hai tuần trước mẹ chồng chị lại đột ngột chuyển chỗ ở? viên thanh tra hỏi.

- Chúng tôi đã cãi nhau, Christine giải thích. Mẹ chồng tôi toàn nói những điều vợ vẫn gây ảnh hưởng xấu đến lũ trẻ, nên tôi đã ... Tôi đã tống bà ra cửa.

- Hai người cãi nhau vì việc gì?

- Nhưng rất cuộc, rõ ràng ông đang hỏi cung tôi đấy! Christine cau kinh. Tôi xin nhắc để ông nhớ rằng tôi là luật sư, thưa thanh tra. Tôi biết rõ mình có những quyền gì. Nếu ông muốn hỏi cung tôi, thì không phải là giữa hai cánh cửa này, mà hãy triệu tập tôi đến đồn cảnh sát theo đúng quy định của pháp luật!

Khóe miệng viên thanh tra nhếch lên, trông không có vẻ gì là dễ chịu.

- Thưa chị Lafontaine, mẹ chồng chị là người cuối cùng đi vào phòng bệnh nơi hai người mất tích đang được điều trị, ông nói. Bà ấy đã biến mất một cách bí

ẩn kể từ sáng Chủ nhật. Bà ấy lén lút sống ở đây từ hai tuần nay, và bà ấy có lý do để giận chị...

- Ông đang ám chỉ điều gì vậy? Christine hỏi.

- Tôi không ám chỉ gì cả, viên thanh tra trả lời. Tôi đang giải thích cho chị hiểu tại sao tôi nghi ngờ bà Louise Lafontaine đã bắt cóc chồng và con trai chị. Người của tôi đang lục tung phòng của mẹ chồng chị nhằm tìm kiếm các manh mối, với sự cho phép của bà Colette Binoche để mền đây. Lúc này, tôi dành ưu tiên cho việc tìm ra bà ấy. Tất nhiên, tôi đã thông báo cho công tố viên. Ông ấy sẽ cho triệu tập thẩm phán nhằm mở một cuộc điều tra pháp lý.

- Một cuộc điều tra pháp lý, Christine lạnh lùng nhắc lại. Một cuộc điều tra về vụ bắt cóc mà mẹ chồng tôi là nghi phạm số một.

- Chính xác là thế, viên thanh tra gật đầu.

Ông nhấn vào nút “off” trên máy ghi âm rồi đặt nó xuống bàn. Christine hiểu rằng điều ông sắp nói ra sẽ chỉ có mấy người họ biết với nhau. Các thớ thịt trên người chị ta căng lên.

- Nhưng chị biết một cuộc điều tra như thế là thế nào rồi đấy, ông nói thêm, về đồng lõa. Các thẩm phán của chúng tôi đang ngập đầu trong công việc, và tôi sợ rằng vụ điều tra này sẽ bị chậm trễ. Tất cả những chuyện đó có nguy cơ ảnh hưởng xấu đến cơ hội nhanh chóng tìm lại hai người mất tích. Và chị

Mộng giới ONIRIA

biết rằng trong những trường hợp như thế này, mỗi giờ mỗi phút đều rất đáng giá...

- Vậy là ông muốn tôi đàm đơn kiện, tôi đứng tên bên nguyên và thúc đẩy thẩm phán nhanh chóng xúc tiến vụ điều tra, Christine bổ sung cho câu nói của viên thanh tra, trong giọng nói của chị ta không có chút cảm xúc nào.

Viên thanh tra coi phản ứng chuyên nghiệp của Christine là một biểu hiện đồng tình. Ông nở một nụ cười thành thực.

- Tôi biết rằng chúng ta sẽ hiểu nhau mà, chị Lafontaine ạ, ông nói. Như tôi đã nói với chị, ưu tiên số một bây giờ là tìm ra mẹ chồng chị. Nếu việc lục soát căn phòng không mang lại kết quả gì, chúng ta sẽ phải tiến hành các quy trình khác, rà soát các tài khoản ngân hàng của bà ấy chẳng hạn, rồi hỏi han người thân, bạn bè...

Viên thanh tra càng nói, những lý lẽ phản bác càng dồn nén và xô đẩy nhau trong tâm trí Christine. Tất cả những lý lẽ âm thầm lặp đi lặp lại trong đầu người phụ nữ suốt hai ngày nay mỗi khi chị ta thấy ngạc nhiên vì sự vắng mặt khó hiểu của mẹ chồng.

- Nói cho cùng, chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả! Christine bác bỏ, cả với chính bản thân mình lẫn với viên thanh tra. Dù sao, ông cũng không thể cho rằng Louise đã rời khỏi bệnh viện vào sáng Chủ nhật và

mang theo hai người kia trong chiếc va li có bánh xe của bà ấy được.

Viên thanh tra nhú mày.

- Tất nhiên là không rồi, ông nói. Nhưng lúc này, khi đã biết chúng ta phải tìm kiếm điều gì, tôi chắc chắn là chúng ta sẽ tìm thấy những yếu tố cho phép tái lập một kịch bản logic hơn.

- Nhưng dù sao, Christine nói thêm, cũng phải có một lý do cho một hành động như vậy. Bà ấy làm thế nhằm mục đích gì? Bà ấy rất yêu quý Philippe và Elliott, nên chẳng có lý do gì để đặt tính mạng họ vào vòng nguy hiểm như vậy cả.

- Chị đã kể với tôi rằng hai người cãi nhau, viên thanh tra ám chỉ.

Christine mở tròn xoe mắt, ngơ ngác.

- Trả thù ư? chị ta kêu lên. Ông quên ngay ý nghĩ đó đi, thanh tra ạ. Đúng là chúng tôi có cãi nhau và tôi đã tống bà ấy ra cửa. Nhưng sẽ là hoàn toàn hiểu sai về mẹ chồng tôi nếu nghĩ rằng...

Chị ta bỏ lửng câu nói. Thanh tra Baratte sẽ không bao giờ chấp nhận lập luận tâm lý thốt ra từ miệng một người phụ nữ thậm chí còn không biết mẹ chồng mình đã ở đâu trong suốt hai tuần.

- Với lại, sau đó chúng tôi đã làm lành với nhau rồi! Christine đảm bảo, đồng thời cũng ngưỡng ngậu nhận ra lập luận này quá ít thuyết phục.

Mộng giới ONIRIA

- Ô vâng! viên thanh tra vừa đáp lại vừa mỉm cười đầy châm chọc, làm lạnh với nhau tốt đến nỗi chị vẫn không hề biết rằng mẹ chồng mình chỉ sống cách mình có hai tầng nhà.

- Tôi đã nói với ông rồi, Christine vừa giận dữ nói vừa đứng thẳng người lên, mẹ chồng tôi là một phụ nữ rất độc lập!

Christine run rẩy cả người, và chị ta tự giận dữ với chính mình vì đã để mất bình tĩnh đến mức ấy trước mặt một thanh tra cảnh sát. Nhưng giả thuyết của người đàn ông này mới thật vô căn cứ và khó chấp nhận làm sao! Christine có nhiều điểm bất đồng với Louise, đúng là như thế. Và phải thừa nhận rằng sự vắng mặt của mẹ chồng chị ta có điều gì đó đáng ngờ. Nhưng cho rằng bà Lu có thể đã bắt cóc Philippe và Elliott bất chấp tính mạng họ đang bị đe dọa, chỉ để trả thù con dâu vì đã tống bà ra khỏi cửa thì không: Christine sẽ không bao giờ tin điều đó! Không thể có chuyện như vậy, xét dưới mọi góc độ của sự việc. Nếu thanh tra Baratte không thể hiểu được điều đó, thì rõ ràng ông ta không có chút trí tuệ nào! Ngược lại, ông ta chống đỡ và tin chắc rằng những kết luận ông ta đưa ra là có căn cứ chắc chắn. Chính điều đó khiến ông ta trở thành một người nguy hiểm.

- Chị phản ứng rất linh hoạt, chị Lafontaine ạ, viên thanh tra nhận xét mà không thèm nhìn Christine.

Có phải chị đang tìm cách che giấu cho một nghi phạm không?

Christine những muốn lao vào mà tóm cổ viên thanh tra. Có lẽ chị ta đã làm thế nếu không có người gõ vào cánh cửa phòng bếp. Một trong số những viên cảnh sát đeo găng tay bước qua ngưỡng cửa.

- Tôi xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, thưa thanh tra, chúng tôi đã lục soát xong. Không có gì đáng lưu ý, không có manh mối nào. Chỉ có vài đồ đạc cá nhân, chẳng có gì đáng chú ý.

- Thật đáng tiếc! viên thanh tra thờ dài. Chúng ta sẽ phải xem xét các bản sao kê ngân hàng thôi.

Ông đứng dậy.

- Anh hãy ngồi vào chỗ của tôi, anh Mercier, ông nói với viên cảnh sát trẻ. Tôi giao cho anh lấy lời khai của chị Lafontaine đây.

- Lời khai nào? Christine hỏi.

- Đơn kiện của chị với tư cách là bên nguyên, Baratte giải thích. Tờ đơn sẽ cho phép chúng tôi tìm ra mẹ chồng chị.

- Nhưng tôi...

Viên thanh tra đến sát gần Christine.

- Chị có thể tin tưởng ở chúng tôi, thưa chị, ông ta vừa nói vừa nheo mắt. Nếu Louise Lafontaine không liên quan gì đến chuyện này, tôi sẽ phát hiện ra điều

Mộng giới ONIRIA

ấy và bà ấy sẽ chẳng có gì phải lo cả. Nhưng nếu chị từ chối viết tờ đơn kiện này, cuộc điều tra của tôi sẽ giậm chân tại chỗ trong khi thời gian thì cứ trôi đi, và chúng ta sẽ dễ mất cơ hội tìm lại chồng và con trai chị, khi họ còn sống.

Christine nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Mạng sống của Philippe và Eliott đang ngàn cân treo sợi tóc. Đương nhiên đó chính là ưu tiên số một. Được thôi, chị ta sẽ làm đơn kiện. Nói cho cùng, việc đó cũng chẳng có gì là xấu. Vụ điều tra sẽ rời khỏi bàn tay độc quyền của cảnh sát để chuyển sang thẩm quyền của tòa án, một thế giới nơi Christine cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Chị ta sẽ đâm đơn kiện với tư cách bên nguyên, và sẽ là luật sư của chính mình. Như vậy, Christine sẽ có thể theo sát vụ việc. Đồng thời, chị ta sẽ phát hiện ra mẹ chồng mình đang che giấu điều gì.

Chị ta ngẩng đầu lên, tràn trề một quyết tâm mới mẻ.

- Anh có thể cất bút của anh đi được rồi, anh Mercier ạ, chị ta nói với viên cảnh sát vừa ngồi xuống trước mặt mình. Tôi sẽ tự gửi đơn kiện của tôi đến ông thẩm phán.

Dưới đó hai tầng, viên cảnh sát canh chừng căn hộ nhà Christine nhìn thấy một trong số các đồng nghiệp đeo găng tay của anh ta đi xuống. Một mình.

- Các cậu có tìm thấy gì không? Anh ta hỏi.

- Chẳng tìm được gì cả, người kia trả lời.

Người này tiếp tục đi xuống mà không bình luận gì thêm, rồi bước ra vỉa hè. Anh ta bỏ qua hai chiếc xe cảnh sát và đi tiếp đến tận công viên. Ở đó, anh ta chui vào một bụi cây. Khi trở ra, bộ đồng phục cảnh sát đã biến mất, thay vào đó là trang phục đầy đủ của một doanh nhân, com lê cà vạt và cặp táp xách tay. Anh ta đi thêm vài bước rồi ngồi xuống một chiếc ghế dài, sau đó thọc tay vào túi và lấy ra một tấm khăn lụa. Chiếc khăn lụa mà anh ta đã tìm thấy giữa đồng chăn gối, trong căn phòng mà cảnh sát vừa lục soát. Anh ta đã nhét nó vào tay áo thay vì cất nó vào chỗ cũ. Các cảnh sát khác không nhận thấy điều gì. Anh ta áp chiếc khăn vào mũi, nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Anh ta để cho mùi của chiếc khăn thấm đẫm vào hai bên hốc mũi. Một mùi hương pha trộn giữa hoa nhài và hoa trà, quyến với mùi da của một phụ nữ vừa chớm tuổi già... Anh ta hít hà chiếc khăn thêm nhiều lần, cho đến khi thứ mùi duy nhất ấy khắc sâu trong tâm trí anh ta. Rồi anh ta bỏ lại chiếc khăn vào túi.

Bây giờ, Chó Săn đã biết rõ mùi của bà già Louise Lafontaine kia. Khả năng đánh hơi huyền thoại của hắn ta sẽ làm nốt những việc còn lại: hắn chỉ cần quay lại bệnh viện và lần theo dấu vết của bà già. Hắn sẽ

Mộng giới ONIRIA

tóm được bà già trước đám người cảnh sát rất lâu. Và nếu phán đoán của thanh tra Baratte là đúng, cùng với bà già, hẳn ta sẽ tìm ra hai kẻ cần phải tiêu diệt.

Chó Săn mỉm cười thích thú khi hình dung ra vẻ mặt của viên thanh tra hỏi đầu nếu một ngày kia ông ta kết thúc vụ điều tra của mình. Tất cả những gì ông ta tìm thấy sẽ chỉ là hai cái xác không hồn. Hoặc ba, nếu bà già chống đối làm Chó Săn vướng víu tay chân.

ĐÀO THOÁT

Katsia tiến lên trong hành lang tối om, không gây ra bất cứ tiếng động nào. Vào giờ này, đa số các ác mộng chiếm đóng lâu đài Hedonis đều đang ngủ. Cô nàng ưa phiêu lưu cảm thấy túi quần nặng trĩu vì viên Sa thạch của Jabus đang dè vào đùi. Cô đã không gặp may may khó khăn nào khi lấy nó khỏi tay gã thợ cát.

Cô tiến lại gần đích. Cô nhìn thấy khoảng hõm của một ô cửa sổ có thể tận dụng để làm đài quan sát, ở phía bên kia hành lang. Cô đếm đến ba, băng ngang hành lang không chút tiếng động rồi nép mình trong bóng tối của nơi ẩn nấp mới. Katsia đã không nhầm: từ đó, cô có thể nhìn bao quát toàn bộ cửa phòng nơi Philippe Lafontaine đang bị giam giữ, cùng với hai tay lính cầm súng đứng gác. Chúng không phát hiện ra cô. Cô có thể trông chờ vào hiệu ứng bất ngờ.

Mộng giới ONIRIA

Bằng một cử chỉ đầy mê tín, Katsia chỉnh lại chiếc túi đeo chéo trên người để nó về đúng vị trí nơi cô thích cảm nhận sức nặng của nó. Rồi cô lao ra khỏi vùng bóng tối và giơ tay chém mạnh vào gáy gã lính đầu tiên, một cú đánh dứt khoát và hiểm hóc. Gã lính đổ ụch. Gã thứ hai lao vào Katsia. Cô túm lấy cánh tay gã, tận dụng đà lao của gã để khiến gã chao đảo, rồi hạ gục gã bằng một cú thúc đầu gối vào đầu. Sau đó, cô rút trong giày ra một cái kẹp, bẻ thẳng nó ra rồi tra nó vào trong ổ khóa cùng với một trong những chiếc trâm dài mà cô vẫn dùng để làm vũ khí, công cụ và trâm cài tóc. Katsia loay hoay với hai đồ vật đó, tập trung cao độ, cho đến khi một tiếng cạch cho cô biết rằng cánh cửa đã được mở khóa. Cô xoay tay nắm, rồi bước vào.

Thoạt nhìn, cô tưởng rằng căn phòng trống rỗng và tù nhân đã biến mất: trên giường chần gối lộn xộn nhưng không có ai nằm, cả chiếc ghế cũng trống không. Katsia còn chưa kịp đưa mắt nhìn lần thứ hai. Có thứ gì đó lao đến, đâm thẳng vào sườn cô. Cô uyển chuyển ngã người xuống đất, xoay người một góc chín mươi độ rồi đập đối thủ ngã xuống thảm bằng một cú đá dữ dội. Rồi cô đứng bật dậy, lao vào cái bóng vừa tấn công mình trước khi nó kịp đứng dậy. Một người đàn ông gầy guộc, tóc hai bên thái dương đã ngã muối tiêu, nằm sấp trên sàn nhà, hai

tay bị trói quặt ra sau lưng, và trên tay cầm một món vũ khí thảm hại là một chiếc đĩa. Chính là Philippe Lafontaine. Người đàn ông tội nghiệp đã làm hết những gì ông có thể làm. Nếu là Jabus thì có lẽ ông đã có cơ hội. Nhưng ông lại gặp phải cô.

Katsia lật người Philippe lại không chút nề nang, và cố nén cơn buồn nôn. Cô không phải loại người dễ xúc động nhưng khi nhìn thấy người đàn ông này mở to đôi mắt khô khốc, ăn mặc lôi thôi và đeo những thanh chống mí khiến người ta nghĩ đến những dụng cụ tra tấn khủng khiếp nhất, cô cảm thấy hết sức khó chịu. Nếu Jabus đã bỏ công phòng bị đến thế này chứng tỏ là Philippe đã trở thành một Mộng Chủ toàn năng. Một Mộng Chủ có thể sáng tạo ra bất cứ thứ gì mà ông ta tưởng tượng ra chỉ bằng một cái chớp mắt... Hoặc trốn khỏi hắn ta.

Katsia đỡ người đàn ông đứng dậy. Ông cố vùng vẫy để thoát ra.

- Yên nào, yên nào, cô nói. Tôi đến để đưa chú ra khỏi đây.

Đôi mắt trợn trừng của Philippe nhìn Katsia chăm chăm.

- Cô cùng phe với chúng! ông kêu lên. Tôi nhận ra cô rồi. Chính cô đã giết con khi để đứng về phe Quái vật.

Khuôn mặt Katsia tối sầm lại.

Mộng giới ONIRIA

- Đó là chuyện tôi cần làm, cô lắm bầm. Đừng có cử động nữa, chú chỉ tốn sức vô ích thôi. Hãy giữ sức đi, chú sẽ cần phải khỏe mạnh đấy.

- Để làm gì chứ? Philippe hỏi. Cô sẽ làm giống như Jabus chẳng? Cô sẽ chụp cái mũ quý quái kia lên đầu tôi để ép tôi làm theo ý cô chẳng?

Katsia thở dài. Cô đã không chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự kháng cự dai dẳng đến thế từ người mà cô đến để giải thoát.

- Tôi nói với chú rồi, tôi đến để đưa chú ra khỏi đây, cô vừa nói vừa cầm dao cắt xoẹt sợi dây trói hai tay Philippe sau lưng. Chú và tôi, chúng ta sẽ trốn khỏi đây. Và chúng ta sẽ đến gặp con trai chú, Eliott.

Hai bàn tay vừa được giải phóng, Philippe đã lập tức đưa lên mặt để tháo bỏ những thanh chống mắt đang tra tấn ông như một cực hình.

- Chưa được đâu! Katsia kêu lên và túm chặt hai cổ tay của người đàn ông đến từ hạ giới. Tôi rất xin lỗi, tôi có thể hình dung được là như thế này rất khó chịu, nhưng chú vẫn phải đeo chúng thêm ít lâu nữa.

- Tại sao?

- Tại vì chú còn chưa học được cách sử dụng các quyền năng của mình, và chỉ một cái chớp mắt của chú thôi cũng có thể đặt cả hai chúng ta vào vòng nguy hiểm.

- Quyền năng của tôi ư? Quyền năng gì?

- Quyền năng của một Mộng Chủ, Katsia đáp. Chú sẽ có thể tháo bỏ những thanh chống mắt ấy khi chúng ta đi xa khỏi đây, tôi hứa đấy. Còn lúc này, chú hãy tin tưởng và đi theo tôi. Chúng ta sẽ gặp lại Eliott.

- Tại sao tôi lại phải tin cô? Philippe hỏi. Ai mà biết được rằng cô thực sự sẽ dẫn tôi đi gặp Eliott?

Katsia nghiêng răng, bực tức vì buộc phải tìm cách thuyết phục Philippe. Cô buông một bên cổ tay ông ra, rồi thọc tay trái vào túi quần. Cô lấy ra chiếc nhẫn của Jabus. Viên Sa thạch sáng lên trong bóng tối. Cô giơ nó trước mũi Philippe.

- Chú có nhận ra vật này không? cô hỏi.

- Là nhẫn của Jabus, Philippe trả lời. Lúc nào hắn cũng đeo nó trên tay.

- Từ bây giờ, chiếc nhẫn là của chú, Katsia vừa nói vừa lồng chiếc nhẫn vào ngón tay Philippe. Khi chúng ta đã đi xa khỏi lâu đài, chú sẽ để mặc cho nó dẫn đường. Nó sẽ đưa chúng ta đến một nơi được gọi là Oza-Gora.

- Tôi đã nghe thấy cái tên này rồi, Philippe nhận xét. Chính là nơi Jabus đã bỏ trốn khỏi đó.

- Đúng thế, và đó cũng chính là nơi ở của Vua Cát. Ông ấy sẽ giúp chú liên lạc với Eliott, rồi cả hai cha con sẽ có thể cùng quay về thế giới của mình. Nhưng lúc này, chúng ta phải rời khỏi lâu đài trước

Mộng giới ONIRIA

khi mấy gã lính gác mà tôi đã đánh ngất trong hành lang tỉnh lại.

Có vẻ như Philippe vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục. Katsia quyết định chơi lớn. Cô quay người và bước vài bước về phía cửa. Vẫn không nghe thấy tiếng bước chân của Philippe sau lưng, cô quay lại, hai tay chống nạnh.

- Chú muốn ở lại làm tù nhân của Quái vật hơn sao? cô hỏi. Tùy chú thôi! Còn tôi, tôi sẽ không ở lại đây thêm dù chỉ một giây để phải nghe theo lệnh của con quái vật ấy nữa. Tôi đã nhầm, tôi tưởng rằng hẳn có thể thay đổi mọi sự, nhưng đó là một sai lầm. Tôi đi đây. Tôi đi ngay đây. Hãy đi theo tôi nếu chú muốn gặp lại con trai mình. Còn nếu không thì cũng chẳng sao, nhưng chú sẽ không có cơ hội nào khác đâu.

Cô quay người và đi ra hành lang.

- Chờ đã! Philippe gọi cô.

Katsia dừng sững lại. Philippe đưa mắt nhìn nhanh hai gã lính gác nằm sõng soài dưới đất, rồi đi đến sát bên Katsia.

- Tại sao cô lại làm việc này? ông hỏi. Tại sao cô lại giúp tôi ra khỏi đây?

Cô nàng ưa phiêu lưu chăm chăm nhìn người đàn ông rõ ràng là chẳng có gì giống với một Mơng Khách để bảo này.

- Bởi vì tôi là người duy nhất có thể làm việc này, cô trả lời.

Hai người chăm chăm nhìn nhau. Rồi Philippe túm lấy tay Katsia, và họ bắt đầu chạy.

Ẩn mình trong bóng tối của một trong những ô cửa sổ trên hành lang rộng, Quái vật quan sát hai bóng người vừa rời khỏi lâu đài rồi bơi qua hồ, hướng về phía khu vườn kiểu Pháp.

Đến lượt Jabus lại gần cửa sổ.

- Với tất cả lòng kính trọng tôi dành cho ngài, thưa chủ nhân, tôi không hiểu tại sao ngài có thể để cho ả ta ra đi cùng với tù nhân của chúng ta, gã nói. Tôi đã chứng minh với ngài giá trị và lòng trung thành của tôi. Còn cô ta thì không. Có thể cô ta đang chơi trò hai mặt với chúng ta.

- Người bị lòng ghen tuông đố kỵ làm cho mờ mắt rồi, Jabus ạ, Quái vật nói, vẫn không rời mắt khỏi hai kẻ bỏ trốn lúc này vừa sang đến bờ bên kia.

- Thế còn ngài, thưa chủ nhân? Ngài có tin chắc là mình không bị làm mờ mắt không?

Quái vật quay sang nhìn Jabus bằng ánh mắt hắc ám, khiến gã lập tức cúi gục đầu. Theo phản xạ, gã ép chặt bàn tay tàn phế vào ngực, bên trên trái tim.

- Xin lỗi chủ nhân, tôi không muốn xúc phạm ngài.

- Từ khi nào người không còn tin tưởng ở ta nữa, hả Jabus? Quái vật hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Tôi tin tưởng ở ngài, thưa chủ nhân, Jabus đảm bảo.

Quái vật nhìn gã đầy khinh bỉ trong một lát.

- Tốt, hắn nói. Vậy thì hãy quay vào ngủ đi. Ta sẽ cảnh báo cho lũ người sói, để chúng bắt đầu mộ quân cho chúng ta. Trong vài ngày nữa, chúng ta sẽ hành quân tiến vào Oza-Gora, và cát thần sẽ thuộc về chúng ta.

NGUỒN GỐC CỦA CÁI ÁC

Ẩn sĩ

Chín tháng trước,
ở ngoại ô Vương quốc Oniria,
trong một vùng bị các đội quân
của ban ĐTD sao nhãng...

Lối vào hang hiện ra sau một khúc đường vòng, Jabus liền dừng lại. Đã hai giờ đồng hồ nay, gã bước đi một mình giữa trời nắng, trên con đường gập ghềnh này, và rốt cuộc gã cũng đến đích. Một cảm giác pha trộn giữa phần khích và lo sợ khiến ruột gan gã nhộn nhạo cả lên.

Người ta đã rỉ tai gã rằng ẩn sĩ sống trong hang này là một nhân vật vô cùng trí tuệ và sáng suốt. Một sinh vật quyền năng nhưng khắc nghiệt. Lời đồn nói rằng ẩn sĩ rất tàn nhẫn với những khách viếng thăm, và không dung thứ cả sự thâm hại lẫn thái độ khoe khoang, và sẽ thẳng thừng đáp lại bằng một luồng lửa chết người. Nhưng Jabus tự biết mình còn lâu mới thâm hại. Là thợ cát học việc có năng khiếu nhất khóa, mặc dù tuổi còn trẻ, gã đã thể hiện là kẻ rất có năng lực trong lĩnh vực đồng hình, khiến ngay cả Vua Cát cũng phải để ý. Với lại, gã sẽ cố gắng để không khiến chủ nhân phật ý.

Ở bàn quầy của một quán rượu, vào giờ mà những người chín chắn đã đi ngủ từ lâu, một cư dân ưa đùa chuyện trong làng đã thì thầm với gã rằng ẩn sĩ là một ác mộng. Ác mộng. Hai từ đó đã kéo gã người Oza-Gora trẻ tuổi ra khỏi cơn đờ đẫn chán chường vẫn đồng

hành cùng gã khi gã đi khắp Vương quốc Oniria mấy tháng vừa qua, trong chuyến "tìm hiểu" mà chương trình đào tạo các thợ cát học việc buộc gã phải hoàn thành. Kể từ đó, trong lòng gã chỉ có một nỗi ám ảnh: gặp mặt ẩn sĩ.

Sáng hôm đó, Jabus rút cuộc cũng tìm thấy cái hang, và niềm ao ước cháy bỏng nhất của gã sắp thành hiện thực. Bất chấp các nguy cơ và rủi ro. Có thể gã sắp chết.

Nhưng gã chưa từng cảm thấy mình đầy sức sống đến thế.

Thoạt nhìn, cái hang dường như vắng tanh, không một bóng người.

Jabus chờ cho đến khi mắt gã quen với bóng tối, và ánh mắt gã bị thu hút bởi một đồ vật tưởng như không thể xuất hiện ở cái nơi hẻo lánh này: một bàn cờ. Một bàn cờ với 64 ô đen và trắng, đặt trên một chiếc bàn bằng đá: 16 quân cờ trắng và 16 quân cờ đen, sẵn sàng giao chiến. Jabus tiến lại gần.

- Người chọn bên nào?

Jabus giật mình. Tận cuối hang, một đôi mắt của loài bò sát vừa xuất hiện từ trong bóng tối. Toàn bộ phần còn lại trên thân của ẩn sĩ, Jabus chỉ nhìn thấy một cái bóng khổng lồ mà gã không thể gọi tên. Nhưng giọng nói, đầy uy lực như từ dưới đáy hang vọng lên, thì rõ ràng là giọng nói của một sinh vật khủng khiếp.

- Xin chào, chủ nhân, gã người Oza-Gora vừa nói vừa nghiêng mình. Tôi tên là Jabus và tôi...

- Ta đâu có hỏi tên người! sinh vật bí ẩn vừa nói vừa khắc ra một tia lửa ngắn. Ta muốn biết người chọn bên nào.

Jabus nhìn bàn cờ, đầy nghi hoặc. Chủ nhân thực sự sẽ đánh giá gã bằng một ván cờ chăng?

- Có lẽ người muốn rời đi chăng? ẩn sĩ hỏi bằng giọng khinh miệt. Như thế là khôn ngoan hơn đấy. Ta không thích bị thua, nhưng ta cũng không thích thắng. Nếu chiến thắng đó là quá dễ dàng! Nếu ta không thích ván cờ, người sẽ chịu chung số phận với quân vua của người.

Jabus khó nhọc nuốt nước bọt. Liệu gã có nên tiết lộ với ẩn sĩ về thân phận Oza-Gora của gã, như thế gã sẽ trở nên bất khả xâm phạm nhờ các quy định theo truyền thống của tổ tiên chăng? Gã lập tức xua đuổi ý nghĩ đó. Chắc chắn ẩn sĩ sẽ lập tức không thèm để ý đến gã nếu gã tự ẩn mình đằng sau tấm khiên ấy. Giải pháp thay thế mà gã đang có thật hiển nhiên: gây ấn tượng với chủ nhân, hoặc chịu chết.

- Tôi xin chọn quân trắng, gã tuyên bố, tim đập thành thịch.

Những chiếc răng nhọn hoắt hình tam giác hiện ra trong bóng tối. Sinh vật bí ẩn kia đang cười.

- Người đi trước đi, sinh vật đó tuyên bố.

Ván cờ bắt đầu. Ẩn sĩ vẫn nấu mình trong bóng tối và đưa ra các chỉ dẫn cho Jabus, gã di chuyển các quân

cờ đen theo những mệnh lệnh mà gã nhận được. Ấn sĩ chơi rất nhanh, trong khi Jabus phải mất nhiều phút để xem xét tất cả các nước đi khả dĩ. Gã người Oza-Gora bị chiếu tướng và thua cờ sau năm nước đi. Đúng lúc gã hiểu ra rằng mình vừa mất quân vua, Jabus định bỏ trốn, vì tin chắc mình sắp phải chịu chung số phận với quân cờ bằng gỗ kia. Nhưng bỏ trốn đi đâu? Với ai? Sinh vật duy nhất mà gã nóng lòng muốn gặp đang ở ngay trước mặt gã. Phần còn lại, tất cả mọi thứ, đều chỉ là nhạt nhẽo vô duyên và thất vọng. Jabus bấu chặt lấy chiếc ghế nơi gã đang ngồi, dán mắt vào vùng bóng tối, chờ đợi bản án sắp giáng xuống.

Không có tia lửa nào phụt ra. Ấn sĩ đã bắt đầu chán ngán cảnh cô độc chẳng? Hay thua cờ sau năm nước đi chính là một dấu hiệu để bày tỏ lòng kính trọng đối với sinh vật này? Jabus không biết phải giải thích thế nào. Gã chỉ biết có một điều: sinh vật này đã quyết định giữ lại mạng sống cho gã. Đôi mắt của loài bò sát biến mất, chứng tỏ cho kẻ viếng thăm biết rằng đã đến lúc gã nên rời đi.

Gã người Oza-Gora lao xuống con đường mòn với sự hấp tấp sống còn của những kẻ vừa nhìn vào mắt thần Chết. Trong thư viện thuộc tu viện của các thầy tu rộng nơi gã đang trọ, gã tìm thấy nhiều cuốn sách dạy về chiến lược chơi cờ. Gã dành hết thời gian còn lại của ngày và một phần đêm hôm đó để học thuộc các chiến thuật trong đó.

Ngày hôm sau, Jabus lại lên đường đến cái hang, tin chắc là gã sẽ chơi tốt hơn hôm trước.

- Tôi chọn quân trắng, gã tuyên bố và ngồi xuống đằng trước bàn cờ.

Đôi mắt vàng khè của loài rắn sáng lên trong bóng tối, và một tia lửa vừa dài vừa chính xác phụt ra từ đáy hang. Bàn cờ bốc cháy. Jabus hét lên đau đớn. Bàn tay phải của gã, đã đặt lên một trong những quân tốt, vừa biến thành một ngọn đuốc, và ngọn lửa đang sắp lan ra khắp các phần còn lại trên thân thể gã. Gã lao ra ngoài cửa hang và lăn lộn trên nền đất đầy cát, vất vả lắm mới dập tắt được ngọn lửa.

- Người tưởng thế nào, đồ khốn kiếp? sinh vật bí ẩn găm gù. Người tưởng người ngang tài ngang sức với ta chăng?

Điên cuồng vì giận dữ và đau đớn, Jabus phải vận đến một nỗ lực phi thường để không hét lên.

- Trả lời ngay! Ắn sĩ giận dữ quá. Người tưởng người ngang tài ngang sức với ta chăng?

- Thưa không! Jabus rên rỉ.

- Nói to lên! Ắn sĩ yêu cầu.

- Thưa không! Jabus hét lên, thân người như gập làm đôi vì đau đớn.

- Thế thì hãy nhớ kỹ điều này vào lần tới, khi người dám xuất đầu lộ diện trước mặt ta!

Ngày thứ ba, Jabus xuất hiện trước cửa hang với bàn tay phải băng kín, cánh tay treo lủng lẳng bằng một cái khăn. Bên cánh tay bị thiêu cháy khiến gã đau đớn khủng khiếp, nhưng gã vẫn bất chấp tất cả, quyết tâm xuất hiện trước mặt ẩn sĩ. Gã đưa mắt liếc nhanh về phía bàn thờ. Nó vẫn ở đó, y như ngày đầu tiên. Không hề có dấu vết của ngọn lửa đã bùng cháy ở đó ngày hôm trước. Thứ đồ vật này thật ngớ ngẩn ở Oniria, và Jabus không lấy thế làm ngạc nhiên. Gã cup mắt nhìn xuống đất, thái độ vô cùng khúm núm. Gã không nói lời nào. Gã chờ đến khi ẩn sĩ cho phép gã ngồi xuống bên bàn thờ.

Nhưng ẩn sĩ không cho phép gã. Jabus đành đứng yên, không nhúc nhích. Vết thương của gã rỉ nước, miệng gã khô đắng, đầu óc gã quay cuồng, nhưng gã vẫn đứng yên đó. Đến tối, kiệt sức, gã quay trở về trên con đường gập ghềnh sỏi đá. Gã và ẩn sĩ không trao đổi với nhau bất kỳ lời nói hay tín hiệu nào.

Ngày hôm sau, gã lại đến hang lần nữa. Gã chờ lâu hơn nữa. Quái vật thậm chí còn không mở mắt. Ngày hôm sau nữa, rồi ngày tiếp theo, mọi chuyện vẫn như cũ. Ngày nào Jabus cũng đến cái hang, chờ đợi suốt nhiều giờ liền, không nói lời nào cũng không ngẩng đầu lên, rồi cuối cùng lại ra về. Ở tu viện, gã ngốn ngấu hết tất cả những cuốn sách dạy chơi cờ trong thư viện. Tu sĩ rỗng ngày nào cũng thay băng cho cánh tay của gã, và thấy thương hại cho gã trai trẻ buống bình. Ông cho mang

sách vở từ đầu kia của Vương quốc Oniria đến để giúp cho việc nghiên cứu của gã. Ngày này sang ngày khác, Jabus dần tiến bộ về kỹ thuật và chiến thuật chơi cờ. Ngược lại, vết thương của gã thì không lành, để lộ thân phận người Oza-Gora của gã. Tu sĩ rồng không bình luận gì. Nhưng nhìn nụ cười đầy cảm thông của ông, Jabus hiểu rằng gã sẽ không bao giờ có thể sử dụng bàn tay phải của mình được nữa.

Sau bốn tuần, sự bướng bỉnh của gã thợ cát rốt cuộc cũng được bù đắp.

- Người chọn bên nào? ẩn sĩ hỏi gã.

Jabus cố nén một nụ cười có thể khiến gã phải đánh đổi nốt bàn tay còn lại.

- Tôi chọn quân trắng, gã trả lời mà không ngẩng đầu lên.

Gã chơi cờ bằng bàn tay trái, thi thố hết toàn bộ những chiến thuật mà gã đã học được trong các cuốn sách. Gã thua cờ sau mười ba nước đi. Khi quân vua của gã bị loại, gã vẫn ngồi trên ghế, mắt nhìn dán vào bàn cờ, và chờ đợi. Có tiếng sột soạt của tấm nệm rơm nhả nhúm cho gã biết rằng ẩn sĩ vừa đứng dậy. Cái bóng khổng lồ tiến lại gần gã, cho đến khi che phủ hết toàn bộ 64 ô trên bàn cờ.

- Người là ai, người từ đâu đến và tại sao người lại đến tìm ta? ẩn sĩ hỏi.

• Ở khoảng cách này, và không có tiếng vọng của cái hang, giọng ẩn sĩ có vẻ thân thiện hơn. Gần như giọng của con người.

- Tôi tên là Jabus. Tôi đến từ Oza-Gora và tôi...

- Oza-Gora, sinh vật bí ẩn nói. Lẽ ra ta có thể giết chết người!

- Vâng, thưa chủ nhân, Jabus đáp, đầu vẫn cúi thấp.

- Làm thế, ta sẽ biến thành một kẻ sát nhân.

Đó không phải là một lời trách móc. Mà chỉ là một lời nhận xét.

- Như thế, có lẽ tôi sẽ được trở thành một trang trong những cuốn sách sử, Jabus trả lời.

- Tham vọng của người là thế chăng? ẩn sĩ hỏi. Trở thành một trang trong những cuốn sách sử?

- Tôi không biết, gã thợ cát lúng búng. Có lẽ... Dù sao, tôi cũng thấy vui với ý nghĩ ấy.

- Phải biết chính xác mục đích của mình là gì nếu muốn đạt được chúng, ẩn sĩ nói. Người muốn hay không muốn đi vào Lịch sử?

- Tôi muốn, thưa chủ nhân.

- Có phải vì thế mà người đến tìm ta không? Để ta giúp người đi vào Lịch sử?

Jabus suy nghĩ. Lúc đầu, gã chỉ muốn gặp một ác mộng. Nhưng mong muốn ấy, thật lạ lùng trong mắt mọi người, che giấu một nhu cầu thâm kín hơn. Jabus tuyệt vọng tìm kiếm một ý nghĩa cho cuộc đời gã. Và linh tính

của gã mách bảo gã rằng chính ở đây, bên cạnh vị chủ nhân đặc biệt này, rốt cuộc gã sẽ tìm thấy thứ mình đang tìm kiếm. Đi vào Lịch sử ư? Đúng thế, đó là một cách nói. Gã muốn rằng cuộc đời gã sáng chói hơn cuộc đời những đồng bào của gã, giống như ngôi sao Bắc Cực tỏa ánh sáng lấn át ánh sáng của tất cả những ngôi sao khác.

- Ta báo trước với người, rốt cuộc ẩn sĩ cũng lên tiếng, người sẽ phải thi hành mọi mệnh lệnh của ta mà không được cự cãi. Người sẽ chỉ được rời đi khi nào ta quyết định như thế. Nếu người âm mưu lẩn trốn mà không được phép của ta, ta sẽ giết người.

Jabus rung mình. Vậy là ẩn sĩ chẳng hề đếm xỉa gì đến thân phận người Oza-Gora của gã. Ẩn sĩ sẽ không ngần ngại phạm một tội lỗi được coi là vô cùng nghiêm trọng trên khắp cõi của Vương quốc Oniria.

- Tôi đồng ý, thưa chủ nhân, gã nói rành rọt.

Im lặng một lát. Jabus không dám cử động. Thậm chí gã chỉ dám thở khē.

- Người có thể ngẩng đầu lên, ẩn sĩ nói.

Jabus vâng theo.

Lần đầu tiên, gã nhìn vào ba cái đầu của kẻ vẫn tự xưng là Quái vật. Và gã biết rằng cuối cùng, cuộc đời gã cũng bắt đầu.

*“Phải biết chính xác
mục đích của mình là gì
nếu muốn đạt được chúng, ẩn sĩ nói.
Người muốn hay không muốn
đi vào Lịch sử?”*

TÂM GIỚI

Bầu trời vẫn cháy rực những ráng vàng và cam của buổi bình minh trước lúc mặt trời mọc thì Eliott và Vua Cát đã rời khỏi vùng đất thân thuộc xứ Oza-Gora để đến gặp Tiên cây. Hai người cùng đọc câu thần chú giúp họ tiếp cận được với sinh vật thần diệu ấy mà không phải đi qua các Cửa Mật. Lần này, Eliott cố gắng để ghi nhớ:

Người là đấng luôn biết, luôn thấy và luôn nhớ,

Tôi là kẻ đi tìm, hoài nghi và mù mờ,

Người phán xét vô tư, lại thông thái tốt vời,

Hãy gọi tôi đến ngay, tôi cần được giúp đỡ!

Hai người lặng lẽ bước xuống dưới chân đồi sỏi đá, đi về phía lòng bàn tay khổng lồ hóa đá nơi Tiên cây cắm rễ. Đêm qua, cả Eliott lẫn Vua Cát đều ngủ ít,

và mắt cả hai người đều hiện rõ những quảng thâm. Eliott bước đi như một cái máy, dán mắt nhìn vào gót giày của người đàn ông cao không, bàn tay cậu vuốt ve chiếc khăn mùi soa của Aanor bỏ trong túi quần. Cậu không còn u sầu, không còn sốt ruột, cũng không còn lo lắng như ngày hôm trước... Cậu vẫn còn ngái ngủ thành ra tâm trạng lại đỡ nặng nề.

Phái viên hiện tại và *người đại diện* trong quá khứ đứng bên nhau, trước mặt Tiên cây vẫn còn đang ngủ. Rất nhanh chóng, phép mầu huyền diệu làm biến đổi hình dạng của cây thành một bà tiên rạng rỡ bắt đầu hoạt động. Tán lá xào xạc rồi tách ra, thân cây sáng lên, lớp vỏ cây nhẵn dần cho đến khi trở thành một làn da... Eliott xoa xoa thái dương, như cậu vẫn làm ở lớp mỗi khi phải tập trung vào bài học đầu tiên trong buổi sáng. Nhưng chẳng ích gì. Khi sinh vật bất tử, bất khả chiến bại và không thể sai lầm đưa mắt nhìn cậu, nỗi mệt mỏi trong cậu tan biến. Toàn bộ tâm hồn cậu căng lên, hướng về phía người phụ nữ có đôi chân ăn sâu vào lòng đất và mái tóc dài xanh mướt lẫn vào tán lá ấy.

Bà mỉm cười.

- Ta đang chờ cháu đây, Eliott ạ.

Cậu bé Mộng Chủ rung mình.

- Vậy là bà biết hết những chuyện đã xảy ra? cậu hỏi. Bà biết rằng Katsia đã bỏ đi cùng với Quái vật?

Mộng giới ONIRIA

Rằng chị ta đã giết chết Farjo? Rằng bọn chúng đã tàn sát những người nổi dậy cũng như những người tị nạn, và Jov' đã bỏ trốn? Rằng lũ ác mộng đã tiến hành một vụ đảo chính? Rằng nữ hoàng đã trốn đến Oza-Gora? Rằng ba cháu đang bị mắc kẹt trong lâu đài Hedonis, ông ấy đang trở thành Mơng Chủ, rằng cháu phải đưa ba cháu về hạ giới trong vòng hai ngày nữa và...

- Chuyện đã xảy ra rồi, Eliott ạ, Tiên cây nhẹ nhàng cắt lời cậu. Ba cháu đã rời bỏ vị thế của Mơng Khách để trở thành một Mơng Chủ. Và ông ấy không còn ở Hedonis nữa, ông ấy đang trên đường đến Oza-Gora. Ông ấy đi cùng *người đại diện*. Ông ấy đeo trên tay chiếc nhẫn có gắn một viên Sa thạch.

- Cái gì? Eliott và Vua Cát đồng thanh kêu lên.

- Katsia đã giải thoát ba cháu khỏi nanh vuốt của Quái vật sao! cậu bé Mơng Chủ thốt lên, đầy hoài nghi.

- Lũ ác mộng đang trên đường đến Oza-Gora! Vua Cát hoảng hốt.

Hai câu nói ấy được thốt ra cùng lúc. Eliott và Vua Cát nhìn nhau đầy băn khoăn, rồi cùng quay sang phía Tiên cây.

- Mỗi nguy và giải pháp thường song hành với nhau, bà nói.

- Nhưng chúng cháu phải chuẩn bị tinh thần đón chờ điều gì từ Katsia? Eliott lo lắng hỏi.

- Hãy tin tưởng, cậu bé *phái viên* ạ! Tiên cây trả lời. Hãy giữ cho tâm trí cháu được rộng mở, không ngây thơ nhưng cũng không định kiến. Ta đã không sai lầm khi chọn Katsia. Hơn bao giờ hết, cô ấy là *người đại diện*, và tương lai của Oniria nằm trong tay cô ấy cũng giống như nó đang nằm trong tay cháu, Elliott ạ. Thời điểm quyết định sắp đến rồi.

Nếu bất kỳ ai khác vừa nói với cậu những điều này, có lẽ Elliott đã cảm thấy bản thân mình bị đè nặng bởi cảm giác bất lực cùng những trách nhiệm nặng nề. Nhưng trong giọng nói của Tiên cây có điều gì đó nhẹ nhàng và sáng rõ khiến cậu bỗng dấy ắp dũng khí. Khi ở bên bà, cậu cảm thấy mình có khả năng di chuyển cả những trái núi.

Tiên cây đưa ánh mắt bí ẩn nhìn sang Vua Cát.

- Dân tộc của người phải chuẩn bị tinh thần chiến đấu, Amastan ạ, bà cảnh báo.

Các thớ cơ trên mặt người đàn ông cao không chột đánh lại.

- Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm, để bảo vệ xứ cát, ông khẳng định.

Tiên cây mỉm cười.

- Ta biết rằng người dân xứ cát rất dũng cảm, nhưng các người sẽ không thể một mình đẩy lui một kẻ thù vừa đông lại vừa hùng mạnh như thế. Ta sẽ ở

Mộng giới ONIRIA

bên các người. Và *phái viên* sẽ mang lại cho các người sự trợ giúp mang tính quyết định.

- Xin bà chờ đã! Cháu biết rằng càng ngày cháu càng chế ngự tốt hơn các quyền năng của *Mộng Chủ*, nhưng cháu không thể một mình đánh bại cả đội quân ác mộng được! Elliott phản bác.

Tiên cây quay sang mỉm cười với cậu bé *Mộng Chủ*.

- Có ai nói thế đâu? bà nói. Quyền năng *Mộng Chủ* của cháu là rất lớn, *phái viên* trẻ tuổi ạ, nhưng cháu còn có một quyền năng to lớn hơn nhiều. Chính vì quyền năng ấy mà ta đã chọn cháu đấy.

- Quyền năng nào ạ? Elliott ngạc nhiên hỏi.

- Đó là quyền năng mà cháu phải tự mình phát hiện ra. Không cần phải gọi tên thì mới có thể sử dụng được quyền năng ấy. Đừng quá lo lắng, Elliott ạ, khi đến lúc, bản năng của cháu sẽ dẫn dắt cháu. Còn bây giờ, hãy tập trung vào nhiệm vụ mà ta sắp giao phó cho cháu đây.

- Nhiệm vụ nào ạ?

- Cháu sẽ đưa ánh sáng về lại với Oniria, Tiên cây tuyên bố.

Elliott tròn xoe mắt.

- Cháu sẽ vào tâm giới và thắp sáng trở lại ngọn lửa đang ngủ sâu trong đó. Như thế, cháu sẽ đánh thức các nàng tiên ánh sáng. Các nàng tiên ấy sẽ dẫn dắt

những người thiện chí đến với giải pháp của họ, cũng như giải pháp cứu rỗi hai thế giới của chúng ta.

Eliott nhú mào, rồi đưa mắt dò hỏi Vua Cát. Thay cho câu trả lời, người đại diện trong quá khứ chỉ hất cằm nhắc cậu nhìn về phía Tiên cây. Cậu liền quay sang bà. Hai cánh tay dang rộng về phía cậu, Tiên cây ra dấu bảo cậu đến gần bà.

- Cháu không chắc là đã hiểu rõ những gì bà chờ đợi ở cháu, cậu vừa nói vừa bước đến bên bà bằng những bước chân ngập ngừng.

Cậu càng lại gần thì lớp vỏ cây, cũng là chiếc váy của Tiên cây, càng sẫm màu hơn.

- Chỉ đơn giản là khơi lại một đống lửa, Tiên cây nói. Cháu sẽ nhận ra khi nhìn thấy nó, và sẽ biết mình phải làm gì. Khi những ngọn lửa đã bốc cao lên đến bầu trời, các nàng tiên ánh sáng sẽ thức dậy.

- Nhưng ngọn lửa nào ạ? Nó ở đâu? Và những nàng tiên đó là ai ạ?

Thân cây đã chuyển hoàn toàn sang màu đen. Nó nở rộng ra, và những đường viền của một cánh cửa bắt đầu xuất hiện. Eliott hiểu ra rằng cậu sẽ phải đi vào bên trong Tiên cây. Cậu vội quay lại nhìn Vua Cát.

- Ta sẽ chờ cháu ở đây, Eliott ạ, người đàn ông cao không trấn an cậu.

Một loạt bậc thang hiện ra ở phía bên kia cánh cửa vừa mở ra trong thân cây. Eliott lưỡng lự đứng trước

Mộng giới ONIRIA

chiếc cầu thang xây bằng gạch dẫn sâu vào nơi chốn xa lạ ấy.

- Đừng sợ, Elliott, Tiên cây thì thâm. Cháu đừng sợ lạc đường. Hãy để cho bản năng dẫn dắt mình, bằng cách ấy cháu sẽ tìm ra con đường cho bản thân. Sẽ không dễ dàng, nhưng chính những khó khăn này sẽ giúp cháu đạt được mục đích của mình.

Elliott nuốt nước bọt. Chiếc cầu thang này sẽ dẫn cậu đi đến đâu? Cái “tâm giới” ấy là gì? Bên trong cái gì? Bên trong ai?

Tiếng sột soạt của tán lá mầu nhiệm dịu dàng bao bọc Elliott, xua tan những lo sợ của cậu chẳng khác nào một nhát chổi vừa quét sạch đám bụi. Một làn hơi ấm mới mẻ tiếp thêm dũng khí cho cậu. Một niềm tin chắc chắn và êm dịu dần hình thành trong tâm trí cậu bé **Mộng Chủ**. Cậu đang ở đúng nơi cậu phải ở, và cậu biết mọi người chờ đợi gì ở mình. Chỉ còn duy nhất một việc phải làm: tiến lên.

Elliott hít một hơi thật sâu để nhịp tim đang đập loạn của cậu bình tĩnh trở lại. Rồi cậu đặt chân lên bậc thang đầu tiên.

Không có bậc thang thứ hai. Ngay khi Elliott đặt bước chân đầu tiên về phía nơi chốn hoàn toàn xa lạ ấy, Tiên cây, cánh cửa, cầu thang, Vua Cát, tất thảy đều biến mất. Cậu bé **Mộng Chủ** thấy mình đang ở

một nơi kỳ lạ, dày đặc sương mù, và các giác quan không còn giúp được gì cho cậu trong việc xác định vị trí của bản thân, còn bầu không khí bao quanh cậu thì dày đặc và dính dớp, khiến cậu có cảm giác như đang bơi trong một cái đầm lầy đầy bùn. Nhưng cậu lại không hề thấy khó chịu. Cậu không nóng, không lạnh, không đau đớn, thậm chí không sợ hãi. Chỉ là cậu cảm thấy mình bị cắt đứt khỏi tất cả những gì tạo nên thực thể con người cậu, cả ở hạ giới lẫn ở mộng giới. Thế rồi có một luồng sáng. Cậu vươn người về phía đó, cậu muốn di chuyển. Nhưng môi trường nơi cậu đang ở liên biến đổi hoàn toàn. Không thể giải thích tại sao, cũng không hề lo lắng, Eliott thấy mình đang ở một nơi mà cậu biết là hoàn toàn khác với tất cả những nơi cậu từng đến cho tới hiện tại, ấy thế nhưng nó lại chứa đựng một phần hiển nhiên, một cảm giác thân thuộc mà cậu bé Mộng Chủ không thể nào xác định được. Chẳng sao cả. Cậu đang ở đây, đó là điều đáng kể duy nhất.

Nơi đây là một khu rừng. Không phải một khu rừng đã được cải tạo và sắp đặt đẹp đẽ như những khu rừng nơi Eliott vẫn thỉnh thoảng dạo chơi ở hạ giới. Cũng không phải một khu rừng thẳm đẫm cá tính của những người tạo ra nó, giống như những khu rừng vẫn thấy ở Oniria. Không, đây là một khu rừng được để mặc, nguyên sơ, không hề bị chỉnh sửa. Còn hơn cả một khu rừng, đây là tâm hồn của một khu

Mộng giới ONIRIA

rừng. Những thân cây quấn quýt nhau vươn lên trời cao bằng những cái cành vắn vẹo, tấm toàn bộ phần dưới rừng trong vùng bóng tối êm đềm. Không hề có lối đi. Vài phiến đá tập hợp quanh một vũng nước. Toàn bộ phần mặt đất còn lại đều phủ kín một màu xanh: nào cỏ, nào dương xỉ, và đặc biệt là thứ rêu bao phủ tất cả, bắt đầu từ những thân cây và cành cây khô mục trải khắp phần dốc thoải thoải, nơi bám rễ của toàn bộ hệ thực vật ở đây.

Eliott biết rằng cậu chỉ có một mình trong khu rừng này, nhưng cậu không hề cảm thấy cô đơn. Tiếng chim hót ríu ran khiến khung cảnh vừa vui tươi lại vừa yên bình. Elliott nhắm mắt một lát để lắng nghe. Thật tuyệt vời! Một tiếng láy rền vừa vang lên, át hẳn những âm thanh khác, vang vọng hơn, nhấn nhá hơn. Không phải là một tiếng hót, mà là một lời mời gọi. Elliott tập trung tâm trí để xác định xem tiếng hót đó bắt nguồn từ đâu. Rồi cậu mở mắt ra và tiến lên, theo sự dẫn dắt của đôi tai. Bước đi trên miền đất gập ghềnh và đầy chướng ngại này quả là không dễ dàng. Elliott buộc phải đi từ từ, vừa đi vừa quan sát. Vốn vẫn tự hào là mình có khả năng quan sát rất tốt, với “bộ cảm biến chi tiết” cho phép cậu nhận biết những gì đã số những người khác bỏ qua, ấy thế mà lúc này cậu vẫn có cảm giác chưa bao giờ nhìn thấy một khu rừng như thế này trước đây. Chẳng khác nào

một đứa bé ngất ngây trước mọi thứ, cậu phát hiện ra những loại nấm màu sắc kỳ lạ đến không tưởng mọc dưới những gốc cây, những con côn trùng chen chúc trong những lớp cây lá mục, thứ mùi ẩm của đất mùn xộc vào mũi, những tia sáng xuyên qua tán cây làm đám cỏ ánh lên muôn hồng ngàn tía, những hình thù kỳ dị của những thân cây - chỗ này là khuôn mặt đờ đẫn của một người lùn dị dạng giữ cửa, chỗ kia là cái hang của một loài vật có bộ móng quặp... Càng quan sát, Elliott càng cảm thấy mình gần bó đến mức thân thiết với cái góc thiên nhiên mà cậu mới trông thấy lần đầu tiên này.

Tiếng chim hót vừa dẫn đường cho Elliott bỗng im bật, cậu liền ngẩng đầu lên. Ánh mắt cậu bị thu hút bởi một luồng sáng thoát ẩn thoát hiện phía xa, như đang chơi trò ú tim với các thân cây. Luồng sáng đến gần hơn, nó rung rinh trong gió rồi hiển hiện thành một bóng người. Từ đó tỏa ra một luồng năng lượng dịu dàng, khiến tim Elliott rung lên.

Chính là mẹ cậu. Mẹ Marie của cậu. Giống hệt như lần cuối cùng cậu nhìn thấy mẹ, mười năm về trước. Cậu đã từng hình dung ra cảnh này trong đầu đến hàng trăm lần. Elliott thấy mình đang đứng, tay ôm chặt con thú bông, đòi mẹ âu yếm thêm lần nữa trước khi đi ngủ. Cậu nhìn thấy mẹ dịu dàng cúi người bên giường cậu, mà không biết rằng mình đang hôn đứa con trai lần cuối cùng trong đời.

Mộng giới ONIRIA

Thế mà bây giờ, mẹ lại đang đứng đó, trước mặt cậu, hoàn toàn có thực. Elliott những muốn chạy đến phía mẹ, choàng tay ôm lấy mẹ, nhưng đôi chân cậu vẫn chôn chặt trong đám rêu dính dớp. Cậu những muốn thổ lộ với mẹ tất cả tình yêu cậu dành cho mẹ, nhưng đôi môi run rẩy của cậu không nghe theo ý cậu. Cậu đành nhìn sâu vào mắt mẹ, tan chảy trong ánh nhìn ấy và nói với mẹ, không bằng lời nói cũng không bằng cử chỉ, tất cả những gì cậu nghĩ về mẹ, tất cả khoảng trống mà mẹ đã để lại từ mười năm nay, từ khi mẹ qua đời. Mẹ cậu đón nhận tất cả những gì cậu thổ lộ, rồi từ đáy đôi đồng tử của mẹ gửi đến cậu toàn bộ tình yêu vẫn không ngừng đồng hành với Elliott, mỗi ngày trong suốt tuổi thơ của cậu. Cậu tắm mình trong cảm giác ngọt ngào khi biết chắc là mình được mẹ yêu thương, cậu biết rằng mình đang sống trong một khoảnh khắc có ý nghĩa đến mãi mãi sau này.

Mẹ cậu mỉm cười, và toàn bộ khu rừng dường như vừa lấy lại sinh khí. Tiếng chim hót ríu ran lại vang lên bên tai Elliott, sắc xanh và nâu của thảm thực vật trở nên dày hơn, mùi thơm của mặt đất rừng lại xộc vào mũi cậu. Đúng lúc ấy, mẹ cậu quay người bước đi.

Rốt cuộc, cơ thể cậu đã thoải mái hoạt động trở lại, Elliott đi theo, hy vọng đuổi kịp mẹ. Nhưng cậu càng đến gần thì mẹ cậu càng đi nhanh hơn, rồi bỏ chạy. Elliott dốc sức đuổi theo. Cậu vấp vào một cành

cây và ngã nhào. Bóng mẹ Marie dừng lại một lát, mẹ quay nhìn ra sau. Nhưng Eliott vừa đứng được dậy, mẹ cậu lại đi tiếp. Bây giờ thì cậu thấy rõ ràng là mẹ đang muốn cậu đi theo. Nhưng tại sao? Và đi đến đâu? Liệu mẹ cậu có nói được không?

- Mẹ ơi! Eliott kêu lên. Mẹ ơi! Mẹ chờ con với!

Nhưng càng nghe cậu gọi, mẹ cậu càng bước nhanh hơn, và chỉ chậm lại để chắc chắn rằng cậu vẫn đi theo đằng sau.

- Mẹ nói chuyện với con đi, mẹ ơi! Eliott nài nỉ, mắt cậu lúc này đã nhòa lệ.

Mẹ cậu vẫn tiếp tục bước đi. Mẹ dẫn Eliott đến một quả đồi nhỏ. Lên đến đỉnh, Eliott đưa mắt tìm kiếm hình bóng mẹ. Mẹ cậu đang đi xuống một đường trượt, về phía một hồ nước trong vắt phản chiếu một đỉnh núi phủ đầy tuyết. Đến lượt cậu đi xuống sườn dốc đầy cỏ, cho đến lối đi hẹp đầy sỏi đá chạy ven hồ. Nước hồ trong vắt, chẳng khác nào cảnh tượng trong một tấm bưu thiếp. Eliott đưa mắt tìm mẹ, và cậu thấy mẹ mình đang đứng trong làn nước chờ cậu, cách bờ vài mét. Chỉ có khuôn mặt mẹ cậu nhô lên bên trên mặt nước trong veo gợn sóng. Mẹ nhìn cậu chăm chăm, rồi lặn xuống.

Một câu hỏi lớn vờn muốn hình thành trong tâm trí Eliott, nhưng một niềm tin chắc chắn lập tức xua tan nó. Cậu phải đi theo mẹ. Và cậu có thể đi theo

Mộng giới ONIRIA

mẹ. Cậu không cần tạo ra cho mình những cái vây cá hay một chiếc áo lặn dành cho những nhà thám hiểm dưới đáy đại dương, giống như cậu có thể sẽ làm ở thế giới bên ngoài. Cậu chỉ cần lao xuống nước. Cậu sẽ hít thở được, và cậu sẽ biết mình phải đi đâu.

Eliott đưa mắt nhìn một lượt khắp cái hồ, khu rừng bao bọc xung quanh và đỉnh núi phản chiếu dưới mặt hồ, rồi lao mình xuống nước.

ÔNG NGOẠI VÙNG BREST

Eliott lướt đi dưới mặt nước hồ chẳng khác nào đây là nơi thân thuộc với cậu. Việc hít thở hoàn toàn dễ dàng, thị giác của cậu vẫn tinh nhạy như trên đất liền, và cậu chỉ cần muốn đến nơi nào đó là cơ thể cậu tự định hướng đến đó, không cần Eliott phải cố sức. Chỉ có âm thanh là giảm đi một chút so với bình thường. Một bầy cá chép vảy bạc lướt qua trước mặt cậu trong một vũ điệu uyển chuyển. Cậu đưa tay muốn chạm vào chúng, nhưng chúng chạy trốn, để lại đằng sau những xao động vang đến tận tai Eliott giống như một điệu nhạc êm ái.

Một cảm giác còn dịu dàng hơn nữa thay thế cho nỗi sợ hãi: mẹ cậu vừa nhô lên bên cậu, rồi đan một bàn tay vào tay cậu. Mẹ mỉm cười với cậu, rồi khẽ kéo cậu về phía đáy hồ. Eliott càng lặn sâu xuống

Mộng giới ONIRIA

thì càng thấy bớt sợ. Lần đầu tiên từ hơn mười năm nay, cậu để mặc cho mình được dẫn dắt bởi bàn tay yêu dấu của mẹ, và đặt toàn bộ niềm tin tưởng của mình vào đó. Với niềm vui chưa từng biết đến, cậu phó mặc hoàn toàn bản thân cho người mà cậu biết chắc là chỉ muốn đem lại hạnh phúc cho cậu.

Ánh sáng chiếu xuống từ mặt hồ giảm dần. Chẳng bao lâu, nó được thay thế bằng một nguồn sáng khác, có bản chất khác hẳn, bắt nguồn từ dưới đáy hồ. Đó cũng chính là nơi mẹ Marie đang kéo Elliott xuống. Hai mẹ con nhanh chóng đến một phiến đá bằng phẳng chìm trong bóng tối, nhô ra bên trên một giếng ánh sáng. Họ đậu xuống đó giống như hai chú chim mù quáng, rồi tiến về phía mép vách đá. Đến đó, Elliott thốt lên một tiếng kinh ngạc, tạo ra một bong bóng nước lặn lẽ trôi lên đến tận mặt hồ. Dưới chân cậu, đẹp lung linh như một viên ngọc quý vừa được nhả khỏi vỏ trai, là một tòa thủy cung trắng đến lóa mắt. Những tháp canh nhỏ trên lớp mái dát vàng vươn về phía mặt hồ, những vòm cung tinh tế mang lại cho các bầy cá một cảnh bài trí xứng với những vị hoàng thân vĩ đại nhất, và cả ngàn ngôi sao lấp lánh rải rác xung quanh khiến toàn cảnh trông như vừa được lấy ra từ một câu chuyện thần tiên.

Elliott buông mình lướt về phía tòa thủy cung nơi mỗi chi tiết mới mẻ lại khiến cậu càng thêm choáng ngợp. Một câu thơ từng học ở trường hiện ra trong

tâm trí cậu bé Mộng Chủ, trích từ một bài thơ hẳn là đã được viết ra để dành cho nơi này: “Ở đó, tất thảy đều ngăn nắp và đẹp đẽ, lộng lẫy, bình yên và êm ái.”

Đúng, chính xác là như thế.

Hai mẹ con Eliott đi qua một mái vòm không có cánh cửa để vào bên trong tòa thủy cung không có lính gác cũng chẳng có cửa nào bị khóa. Những cây cột bằng đá cẩm thạch trắng nâng đỡ một hành lang mở trên đó chất chồng vô số vỏ sò lấp lánh và những con sao biển. Eliott cảm thấy choáng ngợp trước vẻ xa hoa lộng lẫy của nơi đây. Ấy thế mà cậu còn hầu như chưa hề thấy những gì cần thấy. Sau một khúc quanh, Eliott nhìn thấy ba sinh vật quyến rũ nhất cậu từng gặp trong đời. Thân hình họ trong suốt, giống như màn nước, làn da trắng muốt lấp lánh những sắc màu sống động của những con sứa xinh đẹp nhất. Khuôn mặt, phần thân trên, đôi cánh tay mềm mại của họ đẹp đến hoàn hảo, chẳng khác gì những tượng thần Vệ nữ Hy Lạp. Bàn tay họ chuyển động không ngừng trong một vũ điệu duyên dáng và tử tốn, khiến tấm màng mỏng che phủ phần thân trên dập dờn như tấm khăn voan của cô dâu trong ngày cưới. Mái tóc dài của họ trong suốt, chẳng khác nào một bó dây rục rịch, bập bênh theo dòng nước quanh ba cái xúc tu thanh nhả thay cho tứ chi.

Eliott không thể rời mắt khỏi ba sinh vật ấy. Họ

Mộng giới ONIRIA

xinh đẹp đến nỗi cậu quyết định cho rằng ít nhất họ cũng phải là những nữ thần.

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, hãy lại đây!

Tiếng hát của ba sinh vật ấy rung lên trong tim Elliott mà không cần phát ra khỏi miệng họ, cũng không cần vang đến tai cậu. Giọng hát êm ái, mềm như lụa, không thể nào cưỡng nổi. Cậu buông tay mẹ mà không hề biết, rồi bơi theo họ đến tận một căn phòng, ở đó, trên những bức tường có treo những tấm gương khổng lồ.

- Gương gọi người kia! ba sinh vật tiếp tục hát. Hãy lại gần! Hãy lại gần đi! Hãy để gương tiết lộ với người những bí mật của quá khứ...

Một trong những tấm gương bỗng sáng rực lên, nổi bật hơn những tấm khác. Elliott không thể cưỡng nổi ý muốn lại gần để nhìn cho thật rõ. Cậu đến sát bề mặt phủ mờ ấy và quan sát hình phản chiếu của chính mình. Qua tấm gương, Elliott nhìn thấy mình rõ nét hơn bao giờ hết. Tấm gương không chỉ giúp cậu nhìn thấy thân hình cậu, mà còn phản chiếu nhiều thứ khác nữa: cậu nhận thấy rõ rệt những nhược điểm và ưu điểm của bản thân, những cảm xúc đang chế ngự cậu, những đặc điểm cơ bản trong tính cách của cậu. Elliott cảm thấy mình như bị lột trần, bộc lộ hết những nguồn sức mạnh và cả những yếu đuối trong tâm hồn. Cậu bất giác lùi lại.

Đúng lúc đó, hình ảnh nhòe đi. Những cái bóng hiện ra, ở hai bên hình phản chiếu của chính cậu. Nổi tò mò trỗi dậy, Elliott cố đoán xem những cái bóng đó là gì. Cậu càng nhìn kỹ, các hình ảnh đó càng trở nên rõ nét, trong khi hình phản chiếu của cậu mờ dần. Chẳng mấy chốc, toàn bộ hình bóng của Elliott biến mất, và cậu mãi mê ngắm nghía một nơi chốn khác, một thời điểm khác. Những cái bóng trở thành những con người bằng xương bằng thịt, và cậu nhìn thấy rõ ràng từng người một.

Elliott giật mình khi nhận ra ba cậu, trẻ hơn rất nhiều, cũng như ông ngoại cậu, người mà cậu vẫn gọi là “ông ngoại vùng Brest” bởi vì ông sống ở đó, tận chót mũi vùng Bretagne. Cậu quan sát cảnh quan xung quanh họ. Những giá sách chất đầy sách kia, những tấm ván lát chân tường bằng gỗ sẫm màu kia... Chính là phòng làm việc của ông ngoại Elliott, trong ngôi nhà nơi cậu vẫn đến nghỉ hè mỗi năm hai tuần. “Ông ngoại vùng Brest” và Philippe ba cậu đang ngồi bên một chiếc bàn chơi bài bridge, cả hai cùng cúi nhìn xuống một bàn cờ.

- Công việc mà anh đang làm, cái nghề phóng viên chiến trường ấy, rất là nguy hiểm có đúng không? “Ông ngoại vùng Brest” vừa hỏi vừa di quân tốt tiến một nước.

Elliott ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói rất trẻ trung của ông ngoại.

Mộng giới ONIRIA

- Nghề nghiệp nào mà chẳng có độ rủi ro nhất định ạ, Philippe vừa trả lời vừa nhún vai.

- Tôi hiểu, ông ngoại nói tiếp. Nhưng dù sao, Marie và anh có lẽ sẽ có con... Anh không nghĩ rằng sẽ là không ngoan hơn nếu anh chuyển sang một nghề nghiệp thích hợp với cuộc sống gia đình hay sao? Một công việc không buộc anh phải đi đến những vùng đất nguy hiểm nhất trên thế giới. Anh có thể tìm được một công việc như thế chứ, phải không?

- Có thể ạ, Philippe lạnh lùng nói. Nhưng nghề phóng viên chiến trường là niềm say mê của cháu, và cháu không hề có ý định bỏ nghề đâu bác ạ.

Eliott ngoái đầu lại, đưa ánh mắt dò hỏi nữ thần ở gần cậu nhất trong số ba người. Phải chăng những gì cậu đang nhìn thấy đã thực sự xảy ra?

- Tắm gương tiết lộ những bí mật của quá khứ, nữ thần đó hát lên trong đầu cậu.

Eliott lại quay về phía tắm gương, tò mò chẳng khác nào cậu đang lật giở một cuốn album cũ của gia đình.

- Philippe này, anh sẽ cưới con gái tôi, "ông ngoại" vẫn nói tiếp. Vì tình yêu đối với con bé, tôi yêu cầu anh điều này: hãy từ bỏ nghề phóng viên chiến trường và tìm một công việc xứng đáng với một người cha tương lai.

- Hóa ra bác rủ cháu chơi ván cờ này chính là để nói chuyện ấy! Philippe cúi kính. Cháu hiểu nỗi lo lắng của bác, nhưng cháu đảm bảo là mọi chuyện rồi sẽ ổn cả. Với

lại Marie chưa bao giờ yêu cầu cháu từ bỏ nghề phóng viên chiến trường cả.

“Ông ngoại vùng Brest” ngẩng đầu lên. Ánh mắt ông, nụ cười ông khắc nghiệt đến nỗi Eliott rùng mình. Cậu đã nhìn thấy biểu cảm này ở đâu đó, cậu tin chắc như thế. Nhưng là ở đâu? Chắc chắn là không phải trên mặt ông ngoại cậu!

- Marie còn trẻ, nó lại đang yêu anh, “ông ngoại” nói. Tất nhiên là nó sẽ chẳng yêu cầu anh làm gì hết. Nhưng tôi là cha nó, và vai trò của tôi là chăm lo cho hạnh phúc của con bé. Thế nên tôi yêu cầu anh lần cuối cùng, Philippe ạ. Hãy tìm một công việc khác đi.

Eliott nhìn thấy hai bàn tay ba cậu nắm chặt lại dưới gầm bàn cờ. Rồi Philippe đứng dậy, xô chiếc ghế ra khiến nó kêu lên kèn kẹt.

- Câu trả lời của cháu là không, ba cậu nói. Bây giờ, xin bác thứ lỗi cho cháu, nhưng Marie đang chờ cháu.

Ba cậu đã đặt tay lên tay nắm cửa, giọng “ông ngoại” bỗng vang lên sau lưng ba cậu.

- Anh bị chiếu tướng hết cờ rồi, Philippe ạ, ông vừa nói vừa di chuyển quân xe đến vị trí không để cho quân vua của đối thủ có bất cứ cơ hội chống trả nào.

Philippe biến ra ngoài phòng sau khi đóng sầm cánh cửa, và hình ảnh nhòe đi. Bóng dáng “ông ngoại vùng Brest”, bàn cờ, ván lát chân tường, bàn làm việc, tất cả đều mờ dần cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Mộng giới ONIRIA

Eliott thoáng nhìn thấy hình phản chiếu của chính cậu trước khi những cái bóng khác lại hiện ra, đưa cậu đến một địa điểm khác. Lại là Philippe, ba cậu, vẫn ở cùng độ tuổi như trong cảnh trước, nhưng lần này ba cậu đóng nguyên bộ trang phục của một hiệp sĩ thời Trung cổ. Vị phóng viên đang ngồi trên lưng một con ngựa phi nước đại, một tay lăm lăm cây kiếm, tay kia cầm khiên, phóng về hướng một tòa lâu đài sừng sững vươn lên bầu trời. Đôi mắt Philippe màu trắng. Eliott há hốc miệng, như bị thôi miên. Vậy là nhân vật đang lao đi trước mặt cậu không phải Philippe, mà là Mơ Khách của Philippe. Những gì cậu đang chứng kiến chính là một giấc mơ của ba cậu. Quả là một cảm giác kỳ lạ! Eliott đang xâm nhập vào vùng riêng tư sâu kín nhất trong tâm trí ba mình... Cậu cảm thấy ngại ngùng. Và cả choáng váng nữa. Đồng thời còn có chút thích thú: cho đến lúc này, Eliott tưởng mình là thằng ngốc duy nhất khi đã hơn 8 tuổi mà thi thoảng vẫn mơ mình là một hiệp sĩ anh dũng. Nhưng có vẻ như ba cậu cũng có những giấc mơ giống cậu, trong khi ông đã lớn tuổi hơn cậu rất nhiều! Chẳng còn thiếu gì cả: bộ áo giáp, con ngựa, tòa lâu đài, nàng công chúa...

Eliott mở tròn xoe mắt khi một nàng công chúa đội trên đầu một chiếc mũ chóp màu trắng hiện ra bên cửa sổ của tòa tháp cao nhất: chính là mẹ cậu, Marie, đang vẫy một chiếc khăn mùi soa! Hình ảnh

do Mộng Khách của Philippe tạo ra, theo nhu cầu của ông trong giấc mơ.

- *Ta đến giải thoát nàng đây!* Hiệp sĩ Philippe hét lên đầy hào sảng.

Eliott cố nén để khỏi phá lên cười: cảnh tượng này quả thực rất lố bịch!

Niềm vui của cậu đột ngột tan biến khi một sinh vật khủng khiếp nhất từ trước đến nay hiện ra chắn giữa hiệp sĩ Philippe và nàng công chúa: một con rồng khổng lồ ba đầu, một đầu xanh, một đầu đen và một đầu đỏ, thân hình phủ đầy vảy đen, móng vuốt dài như những lưỡi dao, cái đuôi lực lưỡng với tận cùng là một ngòi độc chết người...

- Quái vật! Eliott hét lên và bật nhảy một bước về sau.

Bên trong tấm gương, cả con rồng lẫn chàng hiệp sĩ đều không nghe thấy tiếng hét của cậu. Ở bên ngoài thì ngược lại, tiếng hét của cậu con trai đã làm xao động khuôn mặt sáng rực và cảm lạnh của Marie. Mẹ bước đến bên cậu, và bằng một cái vuốt ve âu yếm, mẹ khuyến khích cậu xem tiếp. Khuất phục trước cử chỉ đầy dịu dàng ấy, Eliott ép mình phải tập trung chú ý vào tấm gương, cùng sinh vật ba đầu đang được tái hiện trong đó...

Cậu cố nén một tiếng hét. Ánh mắt dữ dằn và sắc lạnh của Quái vật, nụ cười ma quái của hãn là những

Mộng giới ONIRIA

thứ đã quá quen thuộc với cậu: cậu đã nhìn thấy từ chính con Quái vật ấy, dù trong hình dạng rỗng hay trong hình dạng người. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu hiểu ra rằng biểu cảm ấy thuộc về một người khác. Đó chính xác là biểu cảm mà cậu vừa nhìn thấy trên mặt “ông ngoại vùng Brest”.

Như để khẳng định những gì Eliott vừa hiểu ra, một chiếc bàn và một bàn cờ xuất hiện giữa chàng hiệp sĩ và con rỗng.

- Nếu người thắng, người sẽ được kết hôn cùng công chúa, con rỗng tuyên bố. Nếu người thua, người sẽ phải trả giá bằng mạng sống của chính người. Người chọn bên nào?

Câu hỏi dội lại thành một chuỗi tiếng vọng: “Người chọn bên nào?” “Người chọn bên nào?”, “bên nào”, “... nào”, “... nào”. Hình ảnh lại nhòe đi, và Eliott lại nhìn thấy hình ảnh của chính cậu. Đứng bất động đằng trước tấm gương, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của bản thân mà không hề nhìn thấy gì, cậu sững sờ. Cậu vừa hiểu ra rằng ba cậu không tạo ra Quái vật một cách ngẫu nhiên. Philippe đã có một trải nghiệm khó chịu với ông ngoại của Eliott, “ông ngoại vùng Brest”. Một trải nghiệm có tác động mạnh đến nỗi nó biến thành cơn ác mộng đối với ba cậu. Và theo cơ chế riêng của giấc mơ, ông bố vợ quá bảo bọc con gái đã biến thành một con rỗng ba đầu

điên cuồng canh giữ tòa lâu đài nơi công chúa Marie bị giam cầm. Còn ván cờ, cái cờ mà “ông ngoại vùng Brest” viện ra để nói chuyện riêng với chàng rể tương lai, thì đã biến thành phương cách để giải thoát nàng công chúa xinh đẹp...

Eliott nhớ lại những lời nói của Cox, nhân viên ban ĐTD chuyên nhai kẹo cao su, người đã nghiên cứu toàn bộ quá khứ của Quái vật: “Quái vật là kẻ bảo vệ một tòa lâu đài thời Trung cổ, nơi có giam giữ một nàng công chúa”... Nàng công chúa đó chính là Marie, mẹ Eliott. Và ác mộng tồi tệ nhất của Oniria đã được sinh ra từ một cuộc tranh cãi giữa ba cậu và ông ngoại cậu. Eliott mím môi khi nhớ đến tất cả những điều kinh khủng mà Quái vật đã gây ra: những xác người trên bãi biển, vụ hành quyết nơi công cộng, sự phản bội của Katsia, cái chết của Farjo... Cậu không thể ngăn mình nghĩ rằng nếu ngày hôm ấy ba cậu không tạo ra Quái vật vì một vụ tranh cãi vợ vắn, thì có lẽ tất cả những chuyện đó đã không xảy ra. Một giọng nói vang lên trong đầu cậu như một lời phản bác tất cả những ý nghĩ vô lý đó: “Các Mộng Khách không phải chịu trách nhiệm về những sinh vật mà họ tưởng tượng ra, chỉ có các Mộng Chủ mới phải chịu trách nhiệm.” Chính Aanor đã nói với cậu câu ấy.

Chắc hẳn là nàng nói đúng.

Chắc hẳn là thế.

SỰ THẬT

Bề mặt tấm gương vẫn phản chiếu hình ảnh của Elliott. Cậu quay người vì nghĩ rằng buổi trình diễn như thế là kết thúc. Ba nữ thần-tiên cá vẫn ở đó, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cậu bằng những đôi mắt tuyệt đẹp của họ, và tiếp tục khiêu vũ cho mình cậu thưởng thức. Mẹ cậu mỉm cười với cậu, bao bọc lấy cậu bằng tình mẹ dịu dàng. Elliott không hiểu tại sao họ lại cho cậu thấy những gì vừa diễn ra trong tấm gương, nhưng cũng chẳng có gì quan trọng. Cậu cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

- Hãy xem đi, Mộng Chủ trẻ tuổi, hãy xem đi, còn chưa hết đâu, ba con sửa hát lên trong đầu cậu. Bây giờ tấm gương sẽ tiết lộ với người điều mà người vẫn luôn muốn biết...

“Điều mà mình vẫn luôn muốn biết”, Elliott thầm

nhắc lại mà không cố gắng tìm hiểu xem đó là gì. Tâm trí nặng nề của cậu yên ổn tắm trong cảm giác dịu dàng, và cậu thấy như thế này thật dễ chịu. Cậu không muốn tự đặt cho mình thêm câu hỏi nào nữa.

- Những gì người vẫn luôn muốn biết... ba con sửa vừa hát vừa uốn lượn những đôi cánh tay trong suốt.

Mà đặt câu hỏi phỏng có ích gì, bởi vì các nữ thần đã nói cho cậu biết những gì cậu phải làm và phải cảm nhận... Chẳng còn phải đưa ra quyết định, cũng chẳng còn phải chịu trách nhiệm, như thế này mới dễ chịu làm sao!

- Điều mà người vẫn luôn muốn biết, Mộng Chủ trẻ tuổi ạ, hãy nhìn xem!

Eliott quay đầu nhìn vào tấm gương. Cậu muốn biết, bởi vì các nữ thần đã nói thế. Ồ, đúng thế! Cậu muốn biết xiết bao! Một cái bóng đã hiện ra trên bề mặt luôn thay đổi của tấm gương. Rồi càng lúc càng trở nên rõ nét, và một lần nữa cậu lại chìm đắm vào một cảnh tượng trong quá khứ. Đó là một phòng khách mà cậu chưa từng nhìn thấy, nhưng cậu lập tức nhận ra một số đồ đạc trong đó. Không còn nghi ngờ gì nữa: đó chính là căn hộ của bà Lu. Ba cậu, Philippe, vừa bước vào, tay cầm một tờ giấy. Ba cậu vẫn còn trẻ. Vị phóng viên để kiểu râu ba ngày mới cạo, giống như khi Eliott còn nhỏ xíu. Ba cậu có vẻ vội vã. Không cười áo choàng, Philippe bắt đầu lục lọi trong các ngăn tủ,

Mộng giới ONIRIA

thu dọn đồ đạc vào một cái túi lớn màu đỏ. Có tiếng chuông vang lên. Philippe lục trong túi và lấy ra một chiếc điện thoại loại cũ rích.

- A, con chào bố.

Eliott giật mình. “Bố” chính là ông ngoại vùng Brest. Lại là ông ngoại!

- Mẹ con bị trượt ngã trong phòng tắm. Ba chỗ gãy xương ở cánh tay trái. Mẹ con đã được mổ sáng nay rồi. Mọi chuyện đều ổn cả, nhưng họ vẫn giữ mẹ con lại bệnh viện để theo dõi thêm vài ngày nữa.

Một nỗi lo lắng khiến cổ họng Eliott nghẹn lại, khi cậu hiểu ra rằng ba cậu đang nói đến bà Lu. “Khi mẹ con qua đời, bà đang ở bệnh viện”, chính bà nội đã nói với cậu như thế. Phải chăng đây là điều mà tấm gương sắp cho cậu thấy? Cái chết của mẹ cậu? Cậu quay ngoắt người ra sau, tìm kiếm ánh mắt của Marie. Mẹ cậu gật đầu mỉm cười, và cậu hiểu rằng mình đã đoán đúng. Cổ họng vẫn nghẹn thắt vì lo sợ, Eliott quay nhìn vào tấm gương. Ba cậu vẫn đang nói chuyện điện thoại.

- Vâng, tất nhiên là con đã hủy chuyến đi đến Afghanistan rồi! Bố biết đấy, kể từ khi ba con mất, mẹ con chỉ còn có mình con. Bây giờ con phải mang mấy thứ đồ đến bệnh viện cho mẹ con, con phải ngắt máy đây. Tạm biệt bố.

Ngắt điện thoại rồi, Philippe tiếp tục lục lọi trong

phòng bà nội Eliott. Vị phóng viên kiểm tra danh sách, lấy đồ từ trong tủ, bỏ vài món vào cái túi đỏ, xếp những thứ khác vào chỗ cũ... Có một lúc, ông lấy từ trên giá xuống một cái hộp. Đó là một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ được sơn những họa tiết hoa cỏ. Philippe ngồi lên giường, tay cầm chiếc hộp. Đột nhiên, vị phóng viên không còn có vẻ gì là vội vã nữa. Philippe mở hộp ra, và ánh mắt vị phóng viên trở nên đáng sợ, như mắt một người bị ám. Ba cậu thò tay, lấy từ trong hộp ra một vật gì đó. Eliott hét lên. Chính là chiếc đồng hồ cát. Chiếc đồng hồ cát CỦA CẬU! Hay đúng hơn là chiếc đồng hồ cát mà bà Lu đã giao cho cậu hai tuần trước, cùng với sứ mệnh giải cứu ba cậu. Chính vì thế mà về mặt ba cậu bỗng trở nên đầy khao khát đến thế! Philippe đã bị chiếc đồng hồ cát quyến rũ, giống hệt như Eliott vào lần đầu tiên cậu nhìn thấy nó. Cậu nhìn ba cậu lật chiếc đồng hồ cát, trượt nó giữa những ngón tay. Cậu biết chính xác điều gì sẽ xảy ra sau đó: chiếc đồng hồ cát sẽ áp đặt ý muốn của nó lên ba cậu, và tối đó ba cậu sẽ đeo nó trên cổ để đi ngủ.

Tắm gương nhòe đi. Một cảnh tượng khác hiện ra trước mắt Eliott. Lại là một căn phòng khác: phòng của ba mẹ cậu. Marie đã nằm trên giường. Philippe sắp đi ngủ. Đúng như cậu đã nghĩ, Eliott đoán thấy chiếc đồng hồ cát cộm lên dưới áo ngủ của ba cậu, và sợi dây mỏng mảnh đeo quanh cổ. Ba cậu đang sắp

Mộng giới ONIRIA

sửa du hành vào mộng giới, trở thành một Mộng Chủ mà không hề được chuẩn bị trước. Ba cậu sẽ không biết cách sử dụng trí tưởng tượng của mình. Thế nếu ba cậu gặp một ác mộng thì sao? Elliott những muốn hét lên để cảnh báo, nói cho ba cậu biết những gì sắp diễn ra, dạy cho ba cậu biết cách nhắm mắt và vẽ ra các đồ vật trong đầu, chỉ cho ba cậu biết cách làm thế nào để tự vệ, dạy cho ba cậu nghệ thuật nhảy chỗ... Nhưng tất cả chỉ là vô ích, đương nhiên. Cảnh tượng này đã từng xảy ra, nó diễn ra trong quá khứ, và Elliott chẳng thể thay đổi được bất cứ điều gì. Philippe nằm xuống, tắt đèn đầu giường và âu yếm ôm vợ. Elliott mở tròn xoe mắt, kinh hoàng. Ba cậu sắp ngủ thiếp đi, trên cổ đeo chiếc đồng hồ cát, và lại ôm mẹ cậu trong vòng tay. Ba cậu sẽ dẫn mẹ cậu đến mộng giới cùng mình.

Và mẹ cậu sẽ chết ở đó.

Elliott hoảng hốt lùi lại một bước. Cậu không chắc là mình muốn tận mắt nhìn xem chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Nhưng một bàn tay nắm lấy vai cậu và kiên quyết kéo cậu đến trước tấm gương. Elliott quay lại. Chính là mẹ cậu. Mẹ Marie mỉm cười, nhưng bàn tay cứng rắn chẳng khác nào một gọng kìm. Sau lưng mẹ cậu, ba con sửa đã sắp lại gần. Những cái xúc tu dài của họ bỗng bỗng theo sóng, quây kín không gian xung quanh Elliott. Lần đầu tiên kể từ khi tới tòa thủy

cung này, một nỗi nghi ngờ len lỏi trong tâm trí cậu bé Mộng Chủ: liệu cậu có được tự do rời khỏi nơi đây không?

- Tấm gương sẽ tiết lộ cho người biết điều mà người vẫn luôn muốn biết! những giọng hát lại vang lên trong đầu Eliott. Hãy nhìn đi, Mộng Chủ trẻ tuổi!

Vũ điệu của ba con sứa càng thêm quyến rũ hấp bội. Tiếng hát của họ du dương đến nỗi trái tim Eliott như được nâng bổng lên, đầy quả cảm, và nỗi nghi ngờ rụt rè kia tan chảy cho đến khi biến mất hoàn toàn. Eliott đưa mắt nhìn mẹ, mẹ cậu đang đứng ngay bên cạnh cậu. Marie đã buông vai Eliott ra, và vẫn đang nhìn cậu bằng ánh mắt đầy tin tưởng cùng nụ cười khuyến khích và tự hào như trước. Yên tâm, Eliott lại đắm chìm vào việc quan sát hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương. Và đột nhiên cậu nhận ra một điều kỳ lạ: trong gương không có mẹ cậu. Tấm gương không phản chiếu hình ảnh của Marie.

Eliott còn chưa kịp ngạc nhiên thêm. Hình ảnh đã nhòe đi. Một cảnh tượng mới đã xuất hiện. Chính là mẹ cậu, Marie, đang ngồi xếp bằng tròn trên một tấm thảm, một xấp giấy đặt trên đầu gối. Mẹ cậu đang vẽ. Eliott ngấm nhìn mẹ không chớp. Cậu quan sát từng cử chỉ của mẹ, với lòng thành kính gần như đối với một vị thánh. Khuôn mặt đầy tập trung kia, cánh tay đang cử động uyển chuyển theo nhịp điệu của cây

Mộng giới ONIRIA

bút chì kia, bàn tay mềm mại kia... Đôi mắt Eliott lướt nhìn xuống tận trang giấy mẹ cậu đang vẽ, và cậu chờ người. Ba cái đầu, một đôi cánh, những cái vảy đen sì: chính là con rồng trong cuốn sổ vẽ màu nước, con rồng giống hệt với Quái vật. Bức vẽ cuối cùng của Marie trước khi mẹ cậu qua đời.

- *Anh xin lỗi, anh về muộn. Eliott ngủ rồi à?*

Philippe vừa về. Vị phóng viên nhìn vào tập tranh vẽ và nhú mày.

- *Thằng bé mệt, nó ngủ được một giờ rồi. Mẹ anh thế nào?*

Eliott như muốn tan chảy vì hạnh phúc khi nghe thấy giọng nói của mẹ cậu. Giọng nói mà đã mười năm nay cậu không còn được nghe thấy. Giọng nói mà cậu đã quên mất các âm sắc, nhưng lại nhận ra ngay lập tức. Những giọt nước mắt vui sướng long lanh đậu trên khóe mi cậu.

- *Ổn rồi, có lẽ ngày mai mẹ sẽ về nhà... Đây, con rồng của em trông sống động thật đấy!*

- *Cảm ơn anh! Anh có tưởng tượng được không, đêm qua em đã mơ thấy nó đấy. Một giấc mơ như thật, không thể tin nổi, em chưa từng mơ thế bao giờ! Em đã bị con rồng này ám ảnh suốt cả ngày. Nhưng em chỉ vừa mới có thời gian để vẽ nó ra thôi. Em nghĩ có thể dùng nó để làm bìa cho cuốn sách về lũ quái vật của em.*

Tim Eliott thất lại. Bức vẽ này đúng là Quái vật. Linh cảm của cậu chính xác, cậu đã đúng ngay từ

đầu! Mẹ cậu đã gặp con Quái vật này trong chuyến du hành đầu tiên đến Oniria.

- Anh... Đêm qua cả anh cũng mơ thấy con rồng này, Marie ạ. Giống hệt. Chính xác là nó.

- Anh đang đùa em đấy à?

Eliott nhìn sững vào tấm gương, cậu mở to hai mắt để chúng không nhắm lại. Từ khóe mắt cậu, những giọt nước mắt lăn ra càng lúc càng nhiều, rồi hòa vào sóng nước. Không còn là những giọt nước mắt của niềm vui. Mà là những giọt nước mắt giận dữ, buồn rầu và sợ hãi.

Một cảnh tượng mới hiện ra, trong phòng ngủ của ba mẹ cậu. Philippe cho Marie xem chiếc đồng hồ cát. Đến lượt mẹ cậu bị nó thu hút, đeo nó lên cổ mình. Eliott khóc đến nỗi tưởng như làm nước hồ dâng lên. Cái kết sắp đến rồi, cậu biết điều đó. Cậu những muốn hét lên, giằng cái đồng hồ cát kia ra khỏi cổ mẹ cậu! Nhưng mẹ cậu đã nằm xuống và ngủ thiếp đi trong vòng tay Philippe. Tấm gương liền thuật lại giấc mơ của họ. Một cuộc dạo chơi vui vẻ ở vùng đồng quê đầy những điều bất ngờ vốn chỉ có ở Oniria. Cậu nhìn thấy ba mẹ cậu nằm dài trên thảm cỏ ở một sườn đồi, tận hưởng ánh mặt trời mùa xuân ấm áp lan tỏa trên khuôn mặt rạng ngời của họ.

- Ôi, anh yêu, nơi này quả là tuyệt diệu.

Mộng giới ONIRIA

- Đúng thế, nhưng dù sao anh cũng không cảm thấy thoải mái cho lắm. Chắc chắn toàn bộ chuyện này chỉ là một giấc mơ. Nhưng là một giấc mơ rất thực, một giấc mơ logic, đặc biệt lại là một giấc mơ chung của hai chúng ta... Nghe chẳng hợp lý chút nào!

- Em thì em chẳng biết chúng ta đang ở đâu, cũng không biết chúng ta đến đây bằng cách nào, nhưng có một điều chắc chắn: em đã nảy ra vô vàn ý tưởng cho những tác phẩm minh họa. Mà này, anh có nghĩ là chúng ta sẽ gặp lại con rồng không?

- Con rồng nào?

- Anh biết mà, con rồng ba đầu hơi dữ tợn mà chúng ta nhìn thấy hôm qua. Con rồng mà em đã vẽ lại ấy. Nó không ngừng hỏi anh, với vẻ đầy ghen tị, là anh đã làm thế nào để giải thoát được em! Nó gọi em là "nàng công chúa được ta bảo vệ"...

- Hừm, con rồng ấy thì tránh đi là tốt hơn cả.

- Rất có thể nó đang ở ngay sau ngọn đồi này và chỉ chờ em rời xa anh để bắt cóc em.

Eliott nhìn thấy mẹ cậu rời đi vài bước, vươn cao hai cánh tay đón ánh mặt trời, hạnh phúc và tràn đầy sức sống.

- Ngay đằng sau ngọn đồi này... Ái chà, cái con rồng chết tiệt ấy!

Chính Philippe là người vừa cất tiếng nói. Vẫn nằm dài trên cỏ, vị phóng viên đang nhắm mắt. Và

thế là Eliott hiểu ra. Hai mắt tròn tròn vì kinh hoàng, cậu bắt đầu hét lên.

- Không, không đâu! cậu gào to. Mở mắt ra đi ba! Đừng nghĩ đến Quái vật, con xin ba đấy! Đừng nghĩ đến nó, ba làm nó xuất hiện bây giờ!

Tiếng hét của cậu tan loãng dưới đáy hồ. Giận dữ, bất lực, Eliott nhìn thấy một cái bóng khổng lồ phủ lên vóc dáng mảnh mai của mẹ cậu, thân hình nằm dài của ba cậu và một nửa bãi cỏ. Cậu nhìn thấy một bàn chân quái dị tóm lấy Marie và ba cái đầu cùng nở nụ cười ghê tởm đầy đặc trắng. Cậu nhìn thấy ba cậu đứng bật dậy, lao thẳng về phía Quái vật, Philippe chỉ vừa kịp tránh một ngọn lửa thiêu rụi một khoảng cỏ dài đến cả chục mét. Cậu nhìn thấy ba cậu cầu xin con rồng, hét lên để mong nó rủ lòng thương.

- *Người không có quyền cướp nàng công chúa được ta bảo vệ mà không đếm xỉa gì đến ta! Nếu người muốn giải thoát cho nàng, người phải đánh bại ta trong một ván cờ.*

Một bàn cờ, một cái bàn, một cái ghế hiện ra giữa Philippe và Quái vật. Eliott nhìn thấy ba cậu ngồi xuống và bắt đầu chơi. Cậu nhìn thấy mẹ cậu đang tìm cách thoát thân nhân lúc con rồng sao nhãng. Nhưng một con rồng ba đầu thì không có lúc nào sao nhãng hết. Cái đầu màu xanh lập tức quay sang và buộc Marie phải lùi lại bằng một hơi thở, khiến bãi cỏ ngập trong sắc trắng xóa của một màn tuyết.

Mộng giới ONIRIA

- Tại sao nàng lại muốn đi theo hắn, hả kho báu của ta? Ta ở đây là để bảo vệ nàng, nàng biết rõ điều đó mà. Hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.

Eliott những muốn lao vào túm cổ con Quái vật vừa dám gọi mẹ cậu là “kho báu của ta” vừa ngăm nhìn Marie đầy âu yếm. Toàn bộ nỗi căm hận Quái vật trong cậu lan khắp chân tay, sôi sục trong lòng cậu. Eliott run lên khi nhìn thấy ba cậu lao về phía con Quái vật trong một hành động đầy tuyệt vọng. Thật điên rồ! Vậy là ba cậu không hiểu rằng cơ may duy nhất để chiến thắng con rồng là sử dụng quyền năng Mơng Chủ của chính mình? Ba cậu không biết rằng Quái vật chính là do mình tạo ra, và có thể bắt nó làm bất cứ điều gì mình muốn, chẳng khác nào một con rối? Không, thay vì thế, Philippe bị hất ngã sông soài trên mặt đất sau một hơi thở của cái đầu đen. Marie chạy lao về phía chồng, Quái vật giữ mẹ cậu lại bằng một cú đập tay quá hấp tấp. Thân hình Marie bay lên rồi rơi xuống nơi đáng lẽ mẹ cậu không nên rơi xuống: cái ngòi độc chết người ở đầu chót đuôi của con rồng. Mẹ cậu lập tức dờ người. Bà đã chết.

Eliott áp chặt những ngón tay xò rộng trên má, mắt cậu đỏ hoe vì khóc và giận dữ, khuôn mặt cậu méo xệch đi vì tức tối. Cậu gào lên. Trước mặt cậu, bên trong tấm gương, Quái vật đưa tay ôm lấy xác Marie. Bằng một cú móc vuốt, nó thả rơi chiếc đồng hồ cát trên ngực nàng công chúa được nó bảo vệ.

Sáu con mắt vàng khè của nó mở trừng trừng vì kinh ngạc.

- *Một Mộng Chủ!*

Con rống quay sang phía Philippe, vị phóng viên đang cố đứng dậy:

- *Tại sao người không nói gì với ta? Người đã biến ta thành một kẻ sát nhân. Một tên khùng bố! Ta sẽ buộc phải ẩn mình. Nàng chết rồi! Chết rồi, người nghe rõ chưa! Và tất cả là lỗi của người!*

Eliott vẫn chưa hết sững sờ. Toàn bộ niềm tin trong cậu vừa đổ sụp. Vậy là Quái vật đã không nói dối, khi hằn khẳng định rằng cái chết của Marie là một tai nạn! Hẳn chưa từng muốn giết mẹ cậu. Và có lẽ hẳn sẽ không làm thế nếu biết rằng mẹ cậu là một Mộng Chủ. Ở bên trong tấm gương, con rống bỏ trốn, để mặc Philippe ở lại một mình bên xác vợ. Phần còn lại diễn ra như trong một đoạn phim tua nhanh: Philippe nhặt chiếc đồng hồ cát, lẩn trốn khi có một cặp đôi dạo chơi cưỡi ngựa đi đến. Hai kỵ sĩ nhìn thấy thân hình bất động của Marie, liền chạy đi cảnh báo. Philippe đắm đuối nước mắt quay lại tìm xác vợ và bế Marie vào rừng...

Rồi hình ảnh lại nhòe đi. Hoặc chính là ánh mắt Eliott nhòe đi sau làn nước mắt. Có lẽ là cả hai. Một cảnh tượng khác hiện ra. Philippe mắt đỏ hoe đi vào phòng bà Lu, Eliott 2 tuổi nằm gọn trên tay bà, nửa

Mộng giới ONIRIA

thức nửa ngủ. Philippe cất chiếc hộp gỗ sơn về chỗ cũ, đằng sau chồng áo gi lê của bà Lu. Vậy ra đây chính là lý do tại sao chiếc đồng hồ cát vẫn ở chỗ bà Lu cất nó. Và chính vì thế mà bà Lu không hề nghi ngờ điều gì. Philippe đã giữ kín điều bí mật, một mình, trong suốt mười năm trời.

Eliott quỳ sụp xuống sàn, hai tay ôm đầu. Cậu đã hiểu ra, cậu không còn muốn xem thêm nữa. Bây giờ thì cậu biết chuyện gì đã xảy ra, và cậu chỉ còn có thể làm được duy nhất một việc: đó là khóc. Khóc cho cái chết của mẹ cậu, điều mà có lẽ cậu chưa từng làm trước đây. Hồi ấy, cậu còn nhỏ quá! Cậu cứ khóc như vậy cho đến khi mệt lử. Khi đã cạn nước mắt, cậu vẫn quỳ như thế hồi lâu, hai cánh tay ôm lấy hai chân, gục mặt trên đầu gối.

Cuối cùng, Eliott ngẩng đầu lên. Trước mặt cậu, tấm gương phản chiếu lại hình ảnh của cậu, chẳng khác nào một cái tát. Mí mắt cậu sưng phồng vì buồn khổ, hai má hõm lại vì đau đớn. Cậu không còn nhận ra chính mình. Và không chỉ có hình thức bên ngoài của cậu thay đổi. Còn có một thứ khác nữa. Một nỗi u ám chất chứa trong tim, nỗi u ám mà chỉ một lát trước vẫn chưa hề có. Eliott nhìn gần hơn. Thứ này giống như cơn giận dữ, nhưng... Không, còn nguy hiểm hơn thế. Đó là nỗi hận thù. Và nó không dành cho Quái vật. Chính Philippe là người đã lấy chiếc

đồng hồ cát trong phòng ngủ của bà Lu. Chính ba cậu đã đưa Marie đi cùng đến mộng giới. Chính ba cậu đã làm con rồng xuất hiện sau đôi, cũng chính ba cậu đã không biết cách bảo vệ mẹ cậu trong khi ba cậu là người duy nhất có thể làm điều đó, lại vẫn là ba cậu đã che giấu sự thật và để Eliott lớn lên trong sự ngây ngốc. Eliott giận ba mình. Kinh khủng. Như thế có thể giết chết Philippe được.

Ở đó, trong tấm gương, khi Eliott đang đối mặt với cảm giác dữ dội vừa nảy sinh thì có điều gì đó khiến cậu chú ý. Bên cạnh khối u ám ấy, một quang sáng mờ đi trông thấy. Eliott nhìn thẳng vào đó, và ngay lập tức nhận ra. Đó là tình yêu cậu dành cho ba của mình. Và thế là một nỗi buồn khủng khiếp khiến cổ họng cậu nghẹn lại. Liệu ta có thể cùng lúc vừa yêu vừa hận một ai đó không? Thay cho câu trả lời, một đốm sáng nhỏ xíu xuất hiện, ở bên cạnh cái đốm đen to tướng của nỗi hận thù. Eliott nheo mắt. Đó là một luồng sáng mới mà cậu không biết từ đâu hiện ra. Nó ở đó, ngay giữa tim cậu, và Eliot không thể nào gán cho nó một cái tên. Đó là một sức mạnh sống động, vẫn đang ở dạng phôi thai. Một phẩm chất của trái tim đang khai hoa nở nhụy, và cậu cảm thấy vô cùng bất lực. Phải chăng cậu đang quan sát cái quyền năng mang tính quyết định mà Tiên cây đã nói với cậu? Cái quyền năng sẽ giúp cậu hoàn thành sứ mệnh của một *phái viên*?

Mộng giới ONIRIA

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, lại đây nào!

Eliott quay đầu lại. Ba nữ thần đã tách xa khỏi cậu. Họ bỗng bồng bềnh ở đầu kia hành lang, đằng trước một cánh cửa. Cánh tay họ vươn ra đây mời mọc, lôi kéo cậu đi cùng họ. Eliott lưỡng lự một lát, cậu muốn hiểu rõ hơn về cái luồng sáng kia trong tim mình... Nhưng họ xinh đẹp quá! Tiếng hát của họ, sau nỗi buồn và cơn giận dữ, mới có sức mạnh an ủi làm sao! Và cả mẹ cậu cũng ở cùng họ. Người mẹ mà cậu vừa nhìn thấy đã chết trước mắt cậu lại đang ở đó, cách cậu vài mét, vẫn rạng rỡ chẳng khác nào mười năm về trước. Mẹ cậu đang mỉm cười.

Không chút suy nghĩ, Eliott tiến về phía họ.

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, lại đây nào!

Cứ như thế cậu vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Càng tiến về phía cuối hành lang, Eliott càng cảm thấy cơ thể mình nhẹ bỗng. Nỗi buồn đau và giận dữ tan biến, thay vào đó là một cảm giác vô cùng thanh thản. Eliott tiến lên bằng những bước chân mỗi lúc một vững tin hơn, mỗi lúc một vui vẻ hơn, về phía những sinh vật tuyệt diệu đang chờ đợi cậu, đang chăm chú nhìn cậu. Sau lưng họ, cánh cửa vừa mở ra, để lộ một khu vườn ngập chìm trong ánh sáng... Quả là tuyệt đẹp! Đó là lời hứa hẹn về một cuộc đời không nước mắt. Vậy thì tranh đấu để làm gì? Tại sao cậu phải tìm cách cứu cái người phải chịu trách

nhệm về mọi chuyện, trong khi cậu có thể ở lại đây, cùng với người mẹ mà cậu xiết bao nhung nhớ.

- Hạnh phúc đang vẫy gọi người! Hãy lại gần đây! Lại gần đây!

Lúc này, Eliott gần như lao chạy. Cậu chỉ còn mong mỗi có một điều: đến bên mẹ cậu và ở với mẹ suốt phần đời còn lại.

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, lại đây nào!

Những giọng nói ngọt ngào nâng đỡ bước chạy của Eliott, kéo cậu càng lúc càng nhanh về phía mẹ mình. Lúc này, mẹ cậu đang đứng đó, bà chỉ chờ đợi một mình cậu. Chỉ còn vài mét nữa, cậu sẽ ở bên mẹ Marie mãi mãi. Eliott đến bên ngưỡng cửa. Trước khi bước ra vườn, cậu đưa mắt nhìn lần cuối toàn bộ khung cảnh phía sau, hành lang lộng lẫy, những tấm gương bí ẩn đã tiết lộ với cậu biết bao điều. Cậu nhớ lại những hình ảnh mình vừa nhìn thấy: mẹ cậu khi còn sống, thật xinh đẹp, thật rạng rỡ. Giọng nói của mẹ cậu vang lên bên tai cậu. Cậu mỉm cười và quay nhìn về phía khu vườn, sẵn sàng đi theo mẹ mãi mãi. Đúng lúc mắt Eliott nhìn vào phiên bản người mẹ đang đứng trước mặt, có điều gì đó thắt lại trong tim cậu. Sinh vật này có những đường nét của mẹ cậu, sự dịu dàng, nụ cười, đôi mắt tràn ngập tình yêu thương của mẹ cậu. Nhưng vẫn còn thiếu một thứ gì đó. Giọng nói chẳng? Đúng, nhưng không chỉ có thế.

Mộng giới ONIRIA

Còn có một thứ khác nữa. Eliott đột nhiên nhớ ra rằng người mẹ câm nín này không có hình ảnh phản chiếu trong gương. Vẫn những tấm gương đã phản chiếu hình ảnh sống động của chính cậu, thật khó mà chịu đựng bởi vì hình ảnh ấy không nói dối, đó là một hình ảnh của thực tế. Nếu mẹ cậu không có hình ảnh phản chiếu trong đó, thì có nghĩa là

Thì có nghĩa là mẹ cậu không có thực. Mà chỉ là một ảo ảnh.

Trái tim Eliott nảy lên một nhịp, và cậu lùi lại một bước. Lập tức, mẹ cậu túm lấy tay cậu. Cậu vùng vẫy và thoát ra được, rồi tiếp tục lùi bước. Ba con sứa tiến lại gần cậu, ra sức khua khoắng cánh tay. Eliott quan sát bọn họ, càng lúc càng thấy lo lắng, và cố lùi lại thật nhanh. Một trong ba con sứa tiến nhanh hơn và vòng ra sau lưng cậu. Một sợi tua của nó lướt qua chân Eliott, khiến cậu đau nhói như bị điện giật. Cậu hét lên đau đớn, rồi cúi xuống quan sát cẳng chân. Ở nơi con sứa vừa chạm vào, ống quần của cậu đã bị thủng. Cậu kéo nó lên, và phát hiện ra trên bắp chân có một vết đỏ đáng sợ. Một vết bỏng! Hóa ra những sinh vật này không chỉ có vẻ bề ngoài của các con sứa, chúng còn có cả những tế bào gây ngứa của loài sinh vật đó nữa.

Eliott đứng thẳng người lên, tim cậu đập thình

thịch. Ba con sửa lúc này đã quây kín cậu. Những cái tua dài của chúng tạo thành một hàng rào điện cao thế xung quanh cậu. Elliott đã bị mắc bẫy. Cổ họng cậu nghẹn lại, hơi thở cậu ngắt quãng. Eliot quay ngoắt người, hy vọng tìm được một lối thoát. Nhưng thay cho ô cửa sổ mà cậu đang hy vọng gặp được, cậu va phải một trong những tấm gương, và hét lên một tiếng kinh hoàng. Ở hình ảnh phản chiếu trong gương, ba nữ thần xinh đẹp tuyệt trần đã biến thành ba á ác mó khủng khiếp. Những cái miệng trần há hoác chỉ chực đón mồi, những đôi mắt vằn tia máu, những đôi bàn tay đầy máu và móng vuốt, những cái xúc tu lờm chớm răng móc chứa đầy nọc độc... Hóa ra đây mới là hình dạng thật của bọn chúng.

Bằng một động tác tuyệt vọng, Elliott dồn toàn bộ sức lực đập chân xuống nền đá và rẽ sóng ngoi lên đến tận mái vòm. Nhưng hàng rào sửa lập tức đuổi theo cậu, và cậu lại rơi vào tình cảnh giống hệt lúc trước, chỉ khác là cao hơn trước vài mét. Lũ sửa di chuyển trong chớp mắt và dồn cậu lùi ngược về phía cuối hành lang, nơi có cái cánh cửa, ảo ảnh của mẹ cậu cùng khu vườn bí ẩn kia. Cứ mỗi khi Elliott có động tĩnh là lập tức những cái xúc tu sẽ thắt chặt lại. Đã hai lần cậu dính phải những cái vuốt ve bóng rắt của chúng. Chất độc ngấm dần vào các thớ thịt trên người cậu. Chân cậu, tay cậu, vai cậu bỗng trở nên nặng trĩu. Elliott chỉ có hai lựa chọn: vâng lời chúng

Mộng giới ONIRIA

hoặc bị bóng. Cậu cúi đầu nhìn xuống sàn thủy cung, những mong tìm được một ý tưởng. Những sợi xúc tu dài ngoằng đập dềnh dưới chân cậu chẳng khác nào những con hải quỳ, nhưng ở giữa tám mạng chết người ấy, có một lỗ thủng. Một khoảng trống vừa đủ rộng để cậu lọt qua, có lẽ thế, mà không thiệt hại quá nhiều, và thoát khỏi cái bẫy đang càng lúc càng siết chặt lại quanh cậu. Elliott ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Có thể cậu có một cơ hội. Cậu ngoi về phía mái vòm, kéo theo lũ sứa.

Khi cả bốn gần như chạm trần, Elliott đột ngột quay ngoắt người giống như một vận động viên bơi lội khi đến đầu bể bơi, dồn sức đập thật mạnh, và lao người về phía sàn thủy cung. Trái với những gì cậu đã dự kiến, khoảng trống mà cậu đã nhìn thấy bên dưới chân cậu mở rộng ra: cũng giống như cậu, ba ả sứa buộc phải vòng ngược lại để lao theo cậu, và lúc này đám xúc tu của chúng dựng ngược hướng lên trên. Elliott lắc hông thật mạnh để thực hiện một cú ngoặt là là mặt sàn, sau đó lao thẳng về phía cánh cửa dẫn vào hành lang, chính là cánh cửa thông ra hành lang, cánh cửa dẫn đến tự do. Ba ả sứa bám theo sát gót cậu. Chúng bơi nhanh, nhanh hơn cậu rất nhiều. Elliott chợt nhớ ra rằng cơ thể cậu chuyển động trong cái hồ này nhờ sức đẩy của ý chí cũng ngang bằng với sức đẩy của các cơ bắp, cậu liền hướng toàn bộ tâm trí về phía cánh cửa. Elliott tăng tốc, nhưng như thế vẫn

chưa đủ. Cái bóng của một trong ba ả sứa đã vượt lên phía bên trên cậu. Bằng giá nào cậu cũng không được để cho ả vượt trước, nếu không cậu sẽ bị giam cầm trong một mạng lưới xúc tu đầy chất độc. Cậu liền tập trung toàn bộ ý chí và sức lực. Cánh cửa chỉ còn cách cậu vài mét.

Cái bóng sững lại phía trên cậu. Lập tức, một luồng điện dữ dội phóng vào lưng Elliott. Ả sứa di chuyển theo chiều ngang để tấn công con mồi. Elliott chồm lên. Mặt cậu méo xệch vì đau đớn. Nhưng cậu không được quyền bỏ cuộc. Không phải lúc này, khi cậu đã đến sát đích như thế. Thu hết sức lực còn lại, cậu giữ cho đầu thật thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào vòm cung của cái cánh cửa mà nhất định cậu phải vượt qua. Lưng cậu bỗng rất đau đớn, tưởng như cậu sắp ngất xỉu đến nơi, nhưng cậu vẫn trụ vững và tiếp tục lao tới. Đúng lúc vai cậu chui qua cánh cửa, một cái xúc tu quấn vào quanh mắt cá chân của Elliott. Một trong ba ả sứa đã tung đòn, giống hệt một cầu thủ bóng đá hạ một đối thủ. CƠN ĐAU DỘI LÊN NHỨC NHỐI khiến Elliott muốn nôn mửa. Cái xúc tu kéo cậu về phía sau. Cậu đã mệt nhoài. Đầu Elliott lùi ra sau, và lại ở bên dưới cánh cửa. Cậu liền nín thở, rồi, chẳng khác nào một vận động viên karate, cậu hét lên một tiếng, tập trung toàn bộ sức mạnh trong người vào đó. Thân người cậu đẩy bật về phía trước. Có thứ gì đó rách toạc đằng sau cậu. Chân cậu chẳng? CƠN ĐAU

Mộng giới ONIRIA

lan tỏa khắp chân cậu bé Mơng Chủ vẫn dữ dội đến mức cậu không còn cảm nhận được nó nữa.

Eliott băng ngang hàng cột, chui qua một vòm cung và quẩy mạnh hông để lao thẳng lên phía mặt hồ. Cậu giằng giụa nước mắt vì đau đớn, từng thớ thịt trên người cậu đều rên xiết, duy chỉ có ý chí là còn giúp cậu tiến lên. Một lát sau, Eliott đánh liều liếc mắt nhìn xuống dưới. Không có ả sứa nào hết. Cậu đã bỏ xa chúng chẳng? Đờ đẫn vì lo sợ, Eliott nhìn xuống chân. Chân cậu vẫn ở đó, bao bọc bởi một mảnh xúc tu đang sáng lên trong nước. Kích thước nó đã tăng gấp đôi, và một phần da thịt tím tái trôi hẳn ra ngoài chiếc giày basket rách bươm, trông thật kinh khủng.

Eliott những muốn dừng lại và nghỉ ngơi. Nhưng cậu không thể cho phép mình làm điều đó. Nỗi mệt mỏi cực độ khiến cậu không thể trôi lên nhanh chóng, nhưng cậu vẫn trôi lên, bằng mọi giá. Chẳng bao lâu, cậu sẽ vượt qua ngọn tháp cao nhất của tòa thủy cung. Cậu còn phải ngoi thêm mấy chục mét nước nữa để ra được khỏi cái hồ đáng nguyên rủa này?

Thế rồi đột nhiên, cậu không còn nhìn thấy gì hết. Eliott cụp mắt nhìn xuống, tìm kiếm hình bóng của tòa thủy cung đồ sộ vẫn đang ở rất gần cậu, nhưng nó đã tối om và hòa lẫn vào với làn nước xung quanh

Eliott. Còn mặt hồ thì vẫn còn quá xa để cậu có thể nhìn thấy ánh sáng bên trên. Hai bàn tay Eliott bắt đầu run lên, những vết thương ra sức hành hạ cậu bé. Phải chăng mặt hồ vẫn ở bên trên đầu cậu? Ở độ sâu này, trong bóng tối bao trùm, cậu không thể nào định hướng được. Cậu chỉ còn là một kẻ bị lột da trôi nổi, phó mặc thân mình cho loài cá. Quả là một cơn ác mộng!

Eliott cố nhắm mắt để tưởng tượng ra một cây đèn mờ gần trước trán, nhưng vô ích: quyền năng Mộng Chủ của cậu không có tác dụng ở nơi này. Phía xa xa, có thứ gì đó bỗng hiện ra. Một luồng ánh sáng tiến lại gần. Rồi một luồng nữa. Cậu chờ đợi một lát, bất động chẳng khác nào một con cá bơi đang ẩn mình. Rồi cậu kinh hoàng nhận ra những chuyển động giật cục ấy, những cái ô không ngừng co rút ấy: lũ sứa đang tìm cậu!

Đến nước này thì Eliott đành liều, được ăn cả ngã về không. Không biết mình đang đi về hướng nào mặc dù cậu hy vọng bằng cả trái tim rằng mình đã chọn được hướng đúng, Eliott vươn hai bàn tay nắm chặt về phía trước và lao người theo, lúc đầu còn chậm rãi, rồi càng lúc càng nhanh. Cuộc chạy đua của cậu khiến nước chuyển động và không thoát khỏi sự thính nhạy của lũ sứa, cả ba ả cùng lao về phía cậu. Chúng rút ngắn dần khoảng cách, còn Eliott thì dồn sức để tăng tốc. Cậu phải lên đến mặt hồ trước

Mộng giới ONIRIA

chúng. Tim cậu đập mạnh đến nỗi Elliott có cảm giác âm thanh ấy vang dội khắp hồ. Lũ sứa tiến đến gần cậu. Cậu lao nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn nữa!

Và cậu đâm sầm vào một vách đá khổng lồ. Toàn thân Elliott quay cuồng, đảo lộn, bập bênh giống như một cái chai bị sóng đánh, hết lần này đến lần khác, những phần da rách trên các vết thương bị sóng rút ra. Và rồi cuối cùng, những cơn nhồi lắc ấy cũng chấm dứt. Elliott đã dạt vào đâu đó, có lẽ là một hốc đá, cậu nằm bất động, người gập làm đôi, cánh tay phải mắc kẹt bên dưới đuôi còn ruột gan thì như dội ngược ra tận miệng. Cậu mệt lử, không thể nào thay đổi tư thế nằm. Chỉ có đôi mắt cậu là còn cử động được: cậu rình chờ ba kẻ truy đuổi cậu. Lúc này mà chúng xuất hiện thì chỉ việc nhặt cậu về là xong. Cậu sẽ không thể thoát khỏi chúng thêm lần nữa. Nhưng Elliott chờ một lúc lâu, vẫn không có chuyện gì xảy ra. Thế rồi một luồng sáng mờ ảo xuất hiện, giống như những ngọn đèn pha của một con tàu trong đêm đen. Elliott nghiêng răng, nín thở. Nếu có thể, hẳn cậu đã bắt cả tim mình ngừng đập. Luồng sáng lại gần, chậm chạp. Một trong ba ả sứa xuất hiện, ngay sát gần cậu. Elliott nghe thấy tiếng hát của ả trong đầu, ả đang gọi cậu:

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, lại đây nào!

Vẫn quyến rũ như trước, tiếng hát của ả sứa mở ra một lỗ hổng trong trái tim cậu:

- Mẹ người đang đợi người, *phái viên* trẻ tuổi ạ!

Eliott nhắm mắt lại. Ý chí của cậu lâm vào một cuộc chiến không khoan nhượng nhằm chống lại chính nó. “Hạnh phúc vĩnh cửu, Eliott ạ!” ý chí thì thầm. “Ảo ảnh vĩnh cửu, Eliott ạ”, vẫn là ý chí lập tức phản bác. Ả sửa lại gôn, và giọng hát của ả càng tăng thêm âm lượng trong đầu cậu, thì cậu càng muốn đi theo ả. Nhưng Eliott cưỡng lại. Những sinh vật này muốn biến cậu thành sở hữu của chúng, chúng muốn giam cầm cậu trong quá khứ. Chính vì thế mà chúng mới cho cậu biết mẹ cậu đã chết như thế nào. Chúng muốn cậu hiểu rõ phần trách nhiệm của ba cậu. Chúng muốn cậu từ bỏ quyết tâm cứu ba của mình. Cơn giận dữ lại xâm chiếm trái tim Eliott. Chúng không có lý sao? Ở bên ngoài kia, có điều gì dành cho Eliott đâu? Farjo đã chết, Katsia đã phản bội cậu, ba cậu không xứng đáng được cậu cứu sống... Tại sao cậu phải chiến đấu trong khi bản thân chỉ cần để mặc mọi thứ và đến với một cuộc sống êm đềm trong khu vườn dưới đáy hồ, cùng với mẹ cậu? Eliott muốn vươn tay về phía ả sửa. Nhưng cánh tay cậu bị mắc kẹt giữa vách đá và đùi cậu. Cậu chỉ nhắc nó lên được một chút.

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, lại đây nào!

Làm sao cậu có thể không gục ngã trước lời mời gọi ấy? Những tấm gương đã nói dối, ba ả sửa này là

Mộng giới ONIRIA

những nữ thần. Họ xứng đáng được cậu vâng lời. Cậu chỉ phải ra khỏi cái hốc này, rút cánh tay ra. Eliott nhích khuỷu tay lên vài xăng ti mét, và các ngón tay cậu bắt gặp thứ gì đó mềm mại, ngay bên cạnh túi quần cậu.

- Hạnh phúc đang vẫy gọi người, hãy lại đây!

Eliott tìm cách rút tay ra, và các ngón tay cậu lướt trên lớp vải mềm mịn. Cái gì thế nhỉ? Và tại sao thứ này lại khiến cậu bối rối? Cậu kéo thêm chút nữa. Khuỷu tay cậu sắp thoát ra rồi. Ngón áp út của cậu bắt gặp một họa tiết nổi hằn lên, giống như một đường thêu ...

Tim Eliott chột nẩy lên. Là chiếc khăn mùi soa của Aanor! Thứ mà đầu ngón tay cậu chạm vào từ nãy đến giờ chính là chiếc khăn mùi soa của công chúa. Công chúa đã gửi gắm nó cho người hùng của mình. Công chúa trông đợi ở cậu. Công chúa tin tưởng ở cậu. Cậu phải hoàn tất sứ mệnh của mình.

Nhưng làm thế phỏng có ích gì? Mọi chuyện đã hỏng bét từ trước rồi. Lũ ác mộng sắp tấn công Oza-Gora. Quái vật sẽ giết cậu. Ở lại đây chẳng phải tốt hơn sao?

Không, Vua Cát đang chờ cậu ở ngoài, và cả ông cũng tin tưởng ở cậu. Tiên cây đã chọn cậu. Cậu phải đánh thức các nàng tiên ánh sáng. Ra khỏi cái hốc này, tìm ra ngọn lửa, thắp sáng nó lên. Đúng rồi, chính là

thế. Ra khỏi cái hồ này, tìm ra ngọn lửa, thấp sáng nó lên. Đó chính là những việc cậu phải làm.

- Lại đây, *phái viên* trẻ tuổi, lại đây nào!

Không! Cậu không muốn sống trong quá khứ với một người đã chết. Cậu sẽ không tuân theo giọng nói kia. Ra khỏi cái hồ này, tìm ra ngọn lửa, thấp sáng nó lên. Ra khỏi cái hồ này, tìm ra ngọn lửa, thấp sáng nó lên. Cậu phải tập trung vào mục tiêu ấy, để chống lại lời mời gọi của ả sứa.

Luồng ánh sáng tiến lại gần. Những cái xúc tu trong suốt của ả sứa rập rình trong sóng nước, chỉ cách chân Eliott chưa đầy hai chục xăng ti mét. Nếu một trong số chúng sượt vào người cậu, thì cậu thua chắc: hoặc ả sứa sẽ biết là cậu đang ở đây, hoặc cơn đau sẽ ngăn cản cậu tiếp tục cuộc chiến trong tâm trí. Hoặc cả hai. Mắt mở trừng trừng vì kinh hoàng, Eliott ép mình nhắc đi nhắc lại trong đầu đoạn điệp khúc giúp bản thân kháng cự: ra khỏi cái hồ này, tìm ra ngọn lửa, thấp sáng nó lên. Ra khỏi cái hồ này, tìm ra ngọn lửa, thấp sáng nó lên. Ra khỏi cái hồ này, tìm ra ngọn lửa, thấp sáng nó lên.

Những chiếc xúc tu nhảy múa trước mắt Eliott giống như những ngọn lửa trong lò sưởi: cũng nóng rực và quyến rũ như thế. Phải khó khăn lắm cậu mới giữ được điệp khúc trong tâm trí, cậu lặp lại nó càng

Mộng giới ONIRIA

lúc càng chậm, quên hết các từ ngữ. Cậu bầu víu vào từ duy nhất còn nhớ được: ra ... ra ...

- Lại đây nào, lại đây!

Ra, ra! Ả sửa lướt qua ngay bên trên cái hốc. Elliott kinh hoàng nhìn thấy đôi cánh tay duyên dáng, bộ ngực, thân thể hình cái ô của ả. Các ngón tay cậu co quắp, bấu chặt lấy đường chỉ thêu trên chiếc khăn mùi soa của Aanor.

- Lại đây, lại đây nào!

Ra, ra, ra, chống lại, ra, ra, chống lại, ra ... Ả sửa dừng lại phía trên cái hốc. Tiếng hát của ả vang dội trong đầu Elliott, đến mức cậu tưởng như đầu mình sắp vỡ tung. Cậu nhắm mắt lại. Ra, chống lại, ra, chống lại, ra, chống lại, ra ... Một lát sau, giọng hát đi xa dần. Giọng hát thứ hai vang lên đằng xa, rồi giọng hát thứ ba. Elliott không hiểu lời hát nói gì. Những bài hát ấy không dành cho cậu. Dần dần, nỗi căng thẳng vẫn làm tê liệt cơ thể cậu biến mất. Cậu vẫn nhắm mắt, nhắc đi nhắc lại điệp khúc bây giờ đã không còn có ích gì nữa, như thể đó là một lời chúc phúc. Một lát sau, cậu nhận ra rằng không còn gì khác ngoài những lời lẽ lặp đi lặp lại ấy vang lên trong đầu cậu. Cậu mở mắt ra. Không có luồng sáng nào trước mặt, cậu lại chìm vào vùng bóng tối bao trùm. Cuối cùng, Elliott tự cho phép mình thả lỏng tâm trí.

Một luồng ánh sáng mạnh xuất hiện phía xa.

Nhưng không hề giống với thứ ánh sáng huỳnh quang phát ra từ cơ thể mấy ả sứa. Elliott hiểu rằng chúng đã thấp lại đèn ở tòa thủy cung dưới đáy hồ. Phải chăng chúng đã từ bỏ việc tìm kiếm cậu? Elliott chờ thêm một lát nữa, rồi thực hiện một nỗ lực ý chí, thứ duy nhất có thể đưa cậu ra khỏi cái hốc. Cậu duỗi thẳng thân thể tê dại và bước đi vài bước, hai cẳng chân đau nhói sau mỗi bước trườn. Ngay gần đó, cái vách đá khổng lồ nơi lúc trước cậu với mẹ vừa đi dựng lên đồ sộ, che khuất toàn bộ tòa thủy cung. Bên trên cậu là mặt hồ, tuy vẫn chưa thể nhìn thấy nhưng đã đầy hứa hẹn. Cậu không còn bị lạc nữa. Cậu không còn bị truy đuổi nữa. Cậu đã sống sót!

Elliott vươn cánh tay lên quá đầu và lao mình về phía mặt hồ. Chẳng mấy chốc, ánh sáng mặt trời nhuộm muôn hồng ngàn tía cho làn nước trong vắt, và cậu cảm thấy tim mình nhẹ nhõm hơn. Cậu đưa mắt liếc nhìn xuống phía dưới. Không có ả sứa nào trong tầm mắt Elliott: cậu đang bơi một mình giữa bầy cá nước ngọt.

Cuối cùng, Elliott lên đến mặt hồ. Một nhào tưởng sắp ngất đi đến nơi nhưng phấn khích vì vẫn còn sống và được tự do, cậu đu người lên bờ. Cậu bò bằng cả hai chân hai tay ra khỏi làn nước. Bị đè nặng bởi trọng lượng cơ thể trong không khí, Elliott không thể đứng dậy nổi. Ở đây, toàn bộ vùng bờ hồ đều phủ kín tuyết.

Mộng giới ONIRIA

Eliott lẽ ra đã bị đóng băng tại chỗ, nhưng thật lạ lùng là cậu không thấy lạnh. Cậu bò về phía khu rừng, tạo thành một vệt chạy dài trên lớp áo choàng trắng tinh bao phủ mặt đất. Huy động toàn bộ phần sức lực còn lại, cuối cùng Eliott cũng nhào người được đến tận một thân cây lớn rỗng giữa, dường như ở đó chỉ để chờ đợi cậu. Cậu chọt vật chui vào bên trong hốc cây và cuộn tròn người lại.

Kiệt sức, cậu nhắm mắt lại, và chìm ngay vào giấc ngủ.

THÉOPHILE

Vừa nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ khóa, Théophile đã nhảy xuống khỏi giường và mở cửa phòng ngủ của cậu. Mẹ cậu mở to đôi mắt mệt mỏi. Bà không quen với việc bắt gặp cậu con trai 13 tuổi sau khi đi trực ở bệnh viện về.

- Con không ngủ sao? bà lo lắng hỏi. Đã quá nửa đêm rồi đấy! Có chuyện gì thế?

- Mẹ có biết tin tức gì về Eliott và ba cậu ấy không? Théophile hỏi.

Nữ điều dưỡng đóng cửa ra vào, thở ra một hơi dài.

- Không, không có gì cả. Hôm nay canh sát lại hỏi cung Liliane, cô ấy trực quây đón tiếp hôm cuối tuần, con biết đấy. Họ hỏi cô ấy cả đồng câu hỏi về bà của Eliott. Mẹ có cảm giác họ đang quay vòng tròn.

Mộng giới ONIRIA

- Trên ti vi nói rằng bên tư pháp đã mở một cuộc điều tra, Théophile nói. Họ nói về một vụ bắt cóc...

- Ô là là, chuyện này rắc rối quá!

Bà để áo choàng và chìa khóa xuống bàn, rồi đi đến ôm hôn cậu con trai.

- Chắc mẹ sắp phải kiễng chân lên thì mới hôn được con mất, bà nói đùa. Con đã trở thành một chàng thanh niên thực thụ rồi! Chỉ cần hết đám mụn này, mẹ tin chắc là cả đám con gái sẽ chạy theo con thôi.

- Thôi đi mẹ, Théophile cúi kính. Mẹ nghĩ giờ là lúc để đùa sao?

Mẹ cậu lùi lại để ngắm nghía kỹ hơn khuôn mặt đầy lo lắng của cậu con trai đang tuổi vị thành niên.

- Mẹ không biết rằng con thân với Eliott cơ đấy, bà thì thầm.

- Con không thân với cậu ta, Théophile càu nhàu.

- Thế thì tại sao con lại lo lắng cho bạn ấy đến mức không ngủ được thế?

- Mẹ ơi, cậu ấy bị hôn mê rồi lại bị bắt cóc: cả trường con chỉ nói về mỗi chuyện này thôi!

Sự thực là như thế. Nhưng Théophile cố tình không giải thích tại sao cậu quan tâm đến chuyện đang diễn ra hơn tất cả những người khác. Cậu sẽ không bao giờ thú nhận với mẹ cậu rằng Arthur, Clara và cậu đã đối xử tệ với Eliott ngay từ đầu năm học. Khi biết tin

Eliott rơi vào hôn mê, cậu như bị một cú sốc điện. Thế nhờ Eliott không bao giờ tỉnh lại thì sao? Nếu Eliott chết, Théophile sẽ phải ân hận mãi mãi vì đã phá hủy những tháng cuối cùng trong đời một người bạn cùng lớp. Trong khi mẹ cậu, một điều dưỡng viên chuyên ngành chăm sóc đặc biệt, lại dành cả cuộc đời mình để làm điều ngược lại. Đúng là chẳng có gì đáng tự hào cả.

Thế nên Théophile mới sốt sắng tìm hiểu về vụ việc, cứ như thể làm thế thì chuyện này sẽ có một kết cục tốt đẹp ấy. Cậu hết lòng hy vọng có thể lại tiếp tục đánh lộn trên vỉa hè với cậu chàng Eliott bé nhỏ gầy guộc.

- Hôm nay, cảnh sát đã đến hỏi han chúng con, cậu kể. Họ hỏi chúng con cả đồng câu hỏi. Họ muốn biết Eliott có thói quen chui vào những xó xỉnh nào, cậu ta hay chơi với ai, đại loại thế.

- Rồi sao, họ có tìm thêm được manh mối nào không?

- Không, làm gì có ạ! Cậu ta chẳng có bạn bè gì, thế nên chẳng ai có thể trả lời họ được.

- Sao cơ, Eliott không có lấy một người bạn ở trường sao? mẹ cậu ngạc nhiên.

- Không ạ. Cậu ấy quá kỳ cục.

- Kỳ cục thế nào?

- À thì con không biết, lúc nào cậu ấy cũng cúi kính, hoặc không trả lời khi người khác nói chuyện

Mộng giới ONIRIA

với cậu ấy. Đầu óc lúc nào cũng trên mây trên gió, suốt ngày cậu ấy chỉ ở một mình trong góc sân để vẽ vời. Thậm chí cậu ấy còn bịa ra cho mình những người bạn tưởng tượng!

- Tội nghiệp cậu bé! mẹ Théophile thở dài.

Bà dịu dàng vuốt tóc con trai.

- Mẹ rất mừng vì ít ra con cũng có bạn bè ở trường. Chẳng hạn như bạn Arthur mà con hay kể với mẹ. Có lẽ một hôm nào đó con nên mời bạn ấy đến nhà mình chơi. Mẹ sẽ rất vui nếu được làm quen với bạn ấy.

- Vâng, chuyện đó để sau đi ạ, Théophile lẩm bẩm. Chúc mẹ ngủ ngon.

- Chúc con ngủ ngon, cưng của mẹ.

Théophile kéo lê đôi chân đi tắt đến bên giường mình, rồi vừa càu nhàu vừa trốn vào trong lớp chăn nệm đã trở nên lạnh toát. Mời Arthur đến nhà cậu ư? Không bao giờ có chuyện đó. Théophile sẽ xấu hổ chết mất, vì căn hộ nhỏ bé và thiếu thốn nơi mẹ con cậu đang ở, vì những bộ quần áo lạc mốt của mẹ cậu, hoặc vì chiếc ti vi nhỏ xíu mà tối thứ Bảy nào hai mẹ con cậu cũng xem cùng nhau. Còn Arthur, cậu ta ở trong một căn penhouse rộng thênh thang có cả hiên, cậu ta đã đi khắp nơi trên Trái đất, thường xuyên đi xem kịch hoặc đến các bảo tàng, còn bố mẹ cậu ta thì nói được bao nhiêu là thứ tiếng. Mời cậu ta đến đây thì cậu sẽ phải chịu nhục là cái chắc!

LÍNH GÁC ĐÊM

Những đám mây trải ra ngút mắt, tròn trĩnh và thân thiện chẳng khác gì những quả cầu to tướng bằng bông. Phía bên trên, mặt trời chiếu sáng rực rỡ. Đây đó thấp thoáng một cầu vồng hoặc chớp nhợt trợt của một nhà thờ. Trên những đám mây, Philippe và Katsia bước đi thật khẽ khàng cẩn trọng, mỗi bước đi là một lần kiểm tra độ chắc chắn của chỗ họ sắp đặt chân xuống.

- Rốt cuộc, chúng ta có thể nghỉ một chút được không? Philippe hỏi. Suốt nhiều giờ liền chúng ta chẳng gặp một ai, mà tôi thì mệt rồi.

- Viên Sa thạch nói gì? Katsia hỏi.

Vì không thể nhắm đôi mắt đang bị hành hạ bởi những thanh chống, Philippe cúi đầu xuống. Ông giơ lên phía trên đầu Katsia một bàn tay mềm oặt,

Mộng giới ONIRIA

và lập tức cảm nhận được rung động quen thuộc chỉ hướng đi cần phải theo. Vị phóng viên ngẩng đầu lên và chỉ tay về phía đỉnh của một tháp nước vươn cao bên trên biển mây, phía xa xa.

- Chắc chắn đó chính là một Cửa Mật, Katsia nói. Chúng ta hãy đi qua đó. Để xem sang phía bên kia chúng ta có thể nghỉ chân được không. Ở đây thì tôi nghĩ là không nên. Tôi không thích chỗ này.

Philippe thờ dài, vai chùng xuống.

- Ở phía bên kia có khi còn tệ hơn ấy chứ, ông lầm bầm qua kẽ răng, rồi bám theo sát gót cô nàng ưa phiêu lưu.

Philippe và Katsia đã đi bộ không nghỉ từ khi trốn ra khỏi lâu đài Hedonis. Họ đi qua nhiều nơi, lạc trong một ngôi nhà có đến cả ngàn cánh cửa, dạo chơi trong một tàu ngầm bỏ hoang, rồi bò qua một cái hang thỏ, nhảy khỏi một tòa nhà chọc trời, men theo một vùng nông thôn nơi cây cối nặng trĩu trĩt những quả táo vàng...

Càng khám phá thế giới này, danh sách những câu hỏi trong đầu Philippe càng dài thêm. Vừa đi, ông vừa cố gắng tái lập, từng chút một, cuốn phim về những gì đã xảy ra với mình. Philippe nhớ một ngày nào đó đã từ Nhật Bản trở về sau chuyến công tác, quay về căn nhà ở Paris, gặp lại những người thân ở đó, Christine, ba đứa con, và bà mẹ. Sau đó là một hố

đen. Vài hình ảnh, hay đúng hơn là những mẫu hình ảnh, xuất hiện trong tâm trí vị phóng viên mỗi khi cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Chúng mờ nhạt và lộn xộn đến nỗi rốt cuộc Philippe tin chắc rằng mình đã bị chuốc ma túy. Thế rồi mọi chuyện thay đổi. Mới cách đây hai tuần, hoặc có thể là ba tuần, Philippe bắt đầu chế ngự được bản thân mình, từng chút một. Những suy nghĩ liên mạch lại bắt đầu hình thành trong tâm trí, những khái niệm về thời gian và không gian trở nên rõ ràng hơn, vị phóng viên đã lấy lại được trí nhớ... Các tác động của ma túy đã suy giảm.

Điều đầu tiên mà Philippe hiểu ra khi “trở lại bề mặt”, đó là mình đã bị gã thanh niên điên khùng kia, cái gã Jabus không lúc nào rời khỏi Philippe đó, bắt cóc. Sau đó, vị phóng viên nhận ra rằng Jabus thực hiện việc thôi miên, gây ra đủ loại ảo giác. Để làm gì? Philippe hoàn toàn không biết. Ngược lại, ông đã hiểu gã làm việc đó bằng cách nào. Có hai thứ đồ vật cho phép Jabus làm chủ tâm trí của Philippe: cái mũ mà vị phóng viên bị chụp lên đầu, và thứ cát mà gã không ngừng rắc vào cái cây lạ lùng được gã mang theo khắp nơi. Tất cả những chuyện ấy khiến Philippe kinh hoàng. Một hôm, ông đã nháy bỏ vào Jabus, giật cái mũ ra, dốc sạch cái túi đựng đầy cát của gã... Toàn bộ những gì Philippe đạt được, đó là bị kiểm soát chặt hơn.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng nếu tình cảnh bó buộc ngăn cản Philippe hành động, thì tâm trí vị phóng viên lại càng lúc càng tự do hơn. Cuối cùng, ông đã hiểu ra rằng những gì mình đang nhìn thấy không chỉ là một cơn hoang tưởng điên khùng. Nó có một phần thực tế. Và cơn ác mộng tồi tệ nhất của Philippe, cái con rồng không ngừng ám ảnh ấy, cũng nằm trong đó. Philippe đành phải chấp nhận một điều hiển nhiên: ông đã quay trở lại *thế giới ấy*. *Thế giới* mà ông từng đến trước kia, dù không hữu ý, thế giới từng là nơi vị phóng viên phải trải qua những thời khắc tồi tệ nhất trong cuộc đời. *Thế giới* tồi tệ mà Philippe đã hy vọng có thể lãng quên mãi mãi. Philippe không biết mình đã làm cách nào để đến được đây: hồi ấy, vị phóng viên phải đeo một chiếc đồng hồ cát lên cổ... Trên thực tế, Philippe biết rất ít chuyện về *thế giới* này. Khi nghe đám bắt cóc nói chuyện với nhau, ông chỉ hiểu rằng thế giới này không quá khác biệt với thế giới của mình, và rằng các cư dân ở đây cũng xâu xé lẫn nhau trong những cuộc chiến giành quyền lực như ở thế giới kia.

Thế rồi con trai Philippe xuất hiện, và sự hiện diện của thằng bé có tác dụng như một ánh đèn chớp trong tâm trí vị phóng viên. Elliott, ở *thế giới này*, là điều mà Philippe không thể nào chịu đựng nổi. Ngay sau đó, vị phóng viên chỉ còn một nỗi ám ảnh: trốn thoát, tìm lại con trai và đưa thằng bé trở về hạ giới, thế giới mà lẽ ra cha con họ không bao giờ nên rời khỏi. Khi giải

thoát Philippe khỏi nơi giam cầm ở Hedonis, Katsia rốt cuộc đã giúp Philippe có khả năng làm được điều đó. Nhưng cô nàng này rất thất thường, không thể dự đoán được, và ông đã từng chứng kiến cô ta làm những chuyện khủng khiếp. Thế nên Philippe phải đề phòng.

- Đó đúng là một Cửa Mật, Katsia tuyên bố.

Philippe ngẩng đầu lên. Phía bên trên màn mây, trên hình dáng lượn tròn bằng bê tông của tòa tháp nước nổi lên một bề mặt hình ô van màu đen. Katsia bước vào đó không chút lưỡng lự. Philippe đi theo cô, bây giờ vị phóng viên đã quen với việc này.

Ở phía bên kia Cửa Mật nóng đến ngột ngạt, một khu rừng rối rắm nhằng nhịt, một bầu muối vo ve trong ánh hoàng hôn, những con vật không thể gọi tên nhưng nhúc nhích trên mặt đất, và những con khác, thật đáng buồn vì có thể thấy rõ ràng chúng là lũ nhện, đang cử động tám cái chân trên những cành cây. Philippe nhắm mắt.

- A, tôi thích nơi này hơn! Katsia kêu lên. Tốt rồi, chúng ta có thể nghỉ ngơi theo ý chú rồi.

Cô nàng ưa phiêu lưu có vẻ vô cùng thoải mái ở cái nơi đầy thù nghịch này. Trong vài phút, cô dùng dao rửa phát quang toàn bộ thảm thực vật bao quanh một khóm cây, chẳng một tấm bạt giữa hai thân cây và

Mộng giới ONIRIA

mắc một cái võng. Philippe say sưa nhìn cô gái trẻ tóc vàng đang hành xử hết như một quân nhân lão luyện, và mang theo trong cái túi dết nhỏ đủ thứ trang thiết bị cần thiết để sống sót này. Rõ ràng, Katsia không phải một người bình thường.

- Tôi tháo những thanh chống mí ra đây, vị phóng viên vừa tuyên bố vừa đưa tay lên mắt.

- Đừng sớm quá thế! cô nàng ưa phiêu lưu vừa hét lên vừa nhảy bổ về phía Philippe.

Hai tay vẫn bất động trong không khí, Philippe nhìn cô chăm chăm.

- Làm sao mà cô sợ hãi thế, tôi thấy cô có sợ gì đâu nhỉ? vị phóng viên hỏi.

Katsia đứng thẳng người trở lại.

- Tôi đã nói với chú rồi. Chú không biết cách sử dụng các quyền năng của mình. Chú có thể làm những chuyện ngu ngốc và khiến cả hai chúng ta gặp nguy hiểm.

- Thế thì tốt cuộc, hãy nói cho tôi biết những cái quyền năng chết tiệt ấy là gì đi! Philippe nổi cáu. Hãy dạy tôi cách sử dụng chúng, và tôi hứa là sẽ không làm bất kỳ chuyện ngu ngốc nào.

- Làm chủ các quyền năng của một Mơng Chủ không thể một sớm một chiều mà biết ngay được, mà chúng ta thì không có thời gian, cô nàng ưa phiêu lưu đáp trả bằng giọng cộc lốc. Chắc chắn Quái vật

đã nhận ra sự biến mất của chúng ta, và đã cử đám lính canh đi tìm chúng ta. Chúng ta phải đến được Oza-Gora càng sớm càng tốt. Đó là nơi duy nhất ta được an toàn.

- Cô đã hứa sẽ giải thích với tôi! Philippe ý kiến.

- Không, Katsia sửa lại. Tôi đã hứa là chú có thể tháo những thanh chống mí ra, và chú sắp được làm thế rồi. Chỉ còn phải cẩn trọng một chút trước khi ...

Cô mở túi dệt và lấy ra một cuộn thừng, rồi dỡ ra. Sợi thừng có màu hồng nhạt, phủ đầy những sợi lông nhỏ xíu màu vàng. Một sợi thừng được tết từ da người, và cô bắt đầu buộc vào xung quanh thắt lưng Philippe. Ông trợn tròn mắt vì giận dữ khi nhận ra cái thứ đồ vật kinh tởm đã buộc chặt mình với Jabus suốt những tuần qua. Chỉ cần nhìn thấy cái dải da người dài dằng dặc này là Philippe đã cảm thấy buồn nôn.

- Tại sao lại phải dùng sợi thừng này? vị phóng viên hỏi bằng giọng hung hãn.

- Để chúng ta khỏi bị chia tách vì bất cẩn, Katsia vừa trả lời vừa kéo sợi dây để kiểm tra độ chắc chắn của nút buộc. Chú và tôi, chúng ta người nọ cần người kia. Nếu chú chuồn khỏi tay tôi, chú sẽ không còn người bảo vệ. Còn tôi thì sẽ không còn cách nào để đến được Oza-Gora cả. Tôi thà cẩn trọng vẫn hơn.

Mộng giới ONIRIA

Máu bốc lên thái dương Philippe. Vị phóng viên tháo chiếc nhẫn có gắn viên Sa thạch khỏi ngón tay và đưa nó cho Katsia.

- Thế thì cô cầm lấy cái nhẫn này đi! Philippe nói. Như thế, tôi sẽ buộc phải đi theo cô, nên cô có thể thôi làm tôi ngán ngẩm với cái sợi dây thừng ghê tởm của cô!

Ánh mắt Katsia nhìn sững vào viên Sa thạch. Cánh mũi cô bỗng phập phồng, cho thấy cô đang bối rối. Rồi cô đưa tay ra khê bóp để các ngón tay Philippe nắm lấy chiếc nhẫn, và ngẩng đầu lên.

- Tôi đã đưa cho chú chiếc nhẫn này như một vật làm tin, cô nói. Nó là của chú.

Cô nắm lấy đầu kia của sợi dây thừng.

- Có vẻ như chú không hiểu rồi, cô nói thêm. Quyền năng Mơng Chủ của chú có thể cho phép chú rời khỏi nơi này dù chú không muốn.

Cô vươn tay ra để thắt sợi thừng quanh ngực Philippe. Nhanh như cắt, vị phóng viên chộp lấy bàn tay cô.

- Làm sao tôi có thể rời khỏi nơi này dù không muốn? ông hỏi. Hãy giải thích cho tôi đi.

Katsia ngược nhìn vị phóng viên bằng ánh mắt đầy dữ tợn. Philippe vẫn không nao núng.

- Tôi không cho phép cô trối tôi, vị phóng viên tuyên bố. Nếu cô làm thế, tôi sẽ cắt đứt sợi dây thừng.

Thế nên hoặc là cô giải thích cho tôi, hoặc cô sẽ chuốc lấy rủi ro là chúng ta tách rời nhau.

Katsia mím môi.

- Cái đó gọi là thuật nhảy chỗ, cô cầu nhàu. Chú nhắm mắt lại, hình dung ra trong đầu một nơi nào đó. Khi mở mắt ra, chú đã ở đó rồi.

Philippe buông bàn tay Katsia, kinh ngạc.

- Tôi... tôi nghĩ tôi đã làm thế rồi, với Jabus, vị phóng viên lúng búng. Tôi nhìn thấy một nơi, và chỉ chớp mắt sau chúng tôi đã ở đó. Thế là tôi tưởng mình có năng lực tiên tri, giống như một nhà ngoại cảm...

- Jabus đã đặt hình ảnh nơi hắn muốn đến vào tâm trí chú, và thế là hai người đến đó, Katsia giải thích. Sợi dây thừng cho phép hắn di chuyển cùng với chú. Quái vật và hắn đã sử dụng chú như một phương tiện giao thông.

- Thật không thể tin được! Philippe kêu lên. Vậy nếu bây giờ, tôi hình dung là mình đang tắm trong một bể bơi, thì tôi sẽ ở trong một bể bơi chẳng?

- Mọi việc là như thế khi chú còn là một Mộng Khách, đúng thế. Nhưng bây giờ chú đã là một Mộng Chủ. Để sử dụng được các quyền năng của mình, chú phải nhắm mắt lại.

- Thế nên chúng mới phải dùng đến những thanh chống mí này.

- Đúng thế.

Mộng giới ONIRIA

Philippe cảm thấy thật khó tin. Nhảy chỗ! Nói cách khác là di chuyển tức thời, giống như trong những cuốn truyện tranh khoa học viễn tưởng mà vị phóng viên từng đọc khi còn nhỏ. Thật quá đổi phi thường! Nhưng tất cả những gì ông đã nhìn thấy, tất cả những gì ông đã trải qua ở *thế giới này* buộc vị phóng viên phải chấp nhận những điều điên rồ nhất là có thật, và đặc biệt là chuyện nhảy chỗ. Chính Philippe đã từng trải qua. Vị phóng viên biết rằng Katsia không nói dối.

- Cô có thể cắt sợi dây thừng của cô đi được rồi đấy, Katsia ạ, Philippe tuyên bố. Tôi sẽ không bỏ rơi cô đâu.

- Nhưng chú có thể bắt cần mà nhắm mắt và ...

- Trong trường hợp tệ nhất, tôi cho rằng chiều khứ hồi cũng hoạt động được chứ? Philippe hỏi.

- Đúng thế, Katsia thừa nhận, nhưng ...

- Thế thì cắt sợi thừng của cô đi. Làm ơn đấy.

- Nhưng tôi ...

- Tôi có tin tưởng cô thì mới theo cô đến tận đây chứ. Thế nên bây giờ đến lượt cô, hãy tin ở tôi.

- Tôi thấy là chú không để cho tôi có lựa chọn nào khác rồi, Katsia nói.

- Cả cô cũng thế, cô đâu có để cho tôi được lựa chọn, Philippe trả lời.

Katsia miễn cưỡng tháo sợi dây khỏi người

Philippe. Nhưng cô vẫn không rời mắt khỏi vị phóng viên. Philippe cảm thấy mình chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào là Katsia sẽ lao bổ đến. Vị phóng viên ngồi lên văng. Rồi vô cùng thận trọng, Philippe tháo bỏ những thanh chống mí. Thật nhẹ nhõm làm sao khi cuối cùng hai mí mắt cũng được ve vuốt bề mặt khô khốc của đôi nhãn cầu. Philippe dụi mắt, chớp mắt, rồi lại dụi mắt thêm lần nữa. Còn lâu nước mắt mới có thể trào lên được, bụi bặm dường như đã bị khảm sâu vào trong mắt vị phóng viên, nhưng dần dần, rốt cuộc Philippe cũng cảm thấy nhẹ cả người.

Vừa mở mắt ra, Philippe đã thấy ngay trước mũi mình là cái bình bằng kim loại mà Katsia đang đưa cho ông.

- Chú uống đi, cô ra lệnh. Chú phải bù nước cho cơ thể.

Vị phóng viên uống nước, rồi ngả người nằm xuống văng, cẩn thận để không nhắm mắt quá lâu. Katsia xếp những phiến đá thành một vòng tròn rồi châm lửa, mắt vẫn không ngừng liếc về phía Philippe đây cảnh giác. Con dao găm ánh lên ở thắt lưng cô. Chính là con dao mà Philippe đã nhìn thấy cô dùng để giết chết con khỉ. Chưa đầy hai ngày trước. Vị phóng viên lại như nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong mắt cậu con trai, và ánh mắt đầy đắc thắng của Quái vật...

Mộng giới ONIRIA

Philippe đột ngột ngồi bật dậy.

- Katsia này, tại sao cô lại rời bỏ Quái vật? vị phóng viên hỏi.

Cô nàng ưa phiêu lưu vẫn tiếp tục xếp những thanh củi nhỏ vào bếp, đầy chăm chú.

- Tôi đã nói chuyện đó với chú ở lâu đài rồi mà, cô trả lời. Tôi đã tưởng hẳn có thể thay đổi mọi chuyện, nhưng tôi đã nhầm. Tôi liền bỏ đi. Hết chuyện.

- Katsia này, hai ngày trước tôi cũng có mặt khi cô chọn theo phe Quái vật, Philippe vẫn bướng bỉnh. Tôi đã nhìn thấy ánh mắt cô khi cô ngẩng nhìn con Quái vật ấy. Cô đã tin tưởng ở hẳn, Katsia ạ. Thật sự tin tưởng. Thế nên tôi xin hỏi cô: đến hôm nay, điều gì đã thay đổi?

- Chú lo chuyện của chú đi! cô nàng ưa phiêu lưu cầu nhàu. Lý do gì khiến tôi rời bỏ hẳn cũng không liên quan đến chú. Tôi đưa chú đến gặp con trai, đấy là tất cả những gì chú nên quan tâm.

- Đúng là như thế, Philippe vẫn nói tiếp. Cô thay đổi ý kiến quá đột ngột. Với lại, tại sao cô lại dẫn tôi theo? Cô hoàn toàn có thể đi một mình kia mà! Ai mà biết được là cô không sử dụng tôi như một miếng mồi nhử để bẫy Eliott? Có thể chính Quái vật đã gợi ý cho cô đến giải thoát tôi. Để tiếp cận Eliott! Để giết thẳng bé chẳng hạn?

- Không đâu! Katsia hét lên. Mộng Chủ là một người thiêng liêng trong thế giới của chúng tôi. Eliott phải được bảo vệ. Và bây giờ là cả chú nữa.

Philippe nheo mắt.

- Thú thực với cô là tôi khó lòng chấp nhận lập luận về sự thiêng liêng thốt ra từ miệng một cô nàng đã phản bội bạn bè và giết chết một trong số họ ngay trước mắt tôi, vị phóng viên nói.

Katsia ném cho Philippe một cái nhìn đen tối.

- Luật lệ ở thế giới của chúng tôi khác với luật lệ của các chú, cô nói. Các khái niệm về tốt và xấu cũng thế.

- Được rồi, thế thì hãy giải thích với tôi về các luật lệ ở thế giới của cô đi, Philippe vừa nói vừa nhìn xoáy vào Katsia bằng ánh mắt cứng rắn nhất.

Katsia thở dài. Cô không nói gì mà quẹt một que diêm, đặt nó vào giữa đồng bụi nhùi và tờ giấy mà cô đã khéo léo sắp đặt, ngọn lửa bùng lên. Hàng chục con vật lập tức tránh ra xa.

- Chúng tôi có mười điều luật quan trọng hơn tất cả các điều luật khác, rốt cuộc cô cũng lên tiếng. Chúng tôi gọi đó là những điều luật bất biến. Chúng rất thiêng liêng. Bảo vệ các Mộng Chủ thuộc một trong những điều luật ấy.

- Và người ở đây không bao giờ vi phạm bất cứ điều luật nào trong số đó? Philippe hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Không bao giờ, cô trả lời.

Ánh mắt Katsia nhìn mông lung vào những ngọn lửa. Philippe lại nằm dài xuống vũng, mắt nhìn chăm chú vào tấm bạt chẳng bên trên.

- Vậy ra đó chính là điều đã thay đổi? ông hỏi. Quái vật đã vi phạm một điều luật bất biến, khiến cô bất bình, và chính vì thế mà cô bỏ đi?

Katsia cười gằn.

- Quái vật đã vi phạm các điều luật bất biến từ lâu rồi! cô nói. Trong mắt hằn, chúng chẳng có gì quan trọng cả.

- Và cô biết điều đó khi chọn đứng về phe hằn? Philippe ngạc nhiên hỏi.

- Đúng thế, tôi đã biết điều đó, Katsia trả lời, giống như tôi biết rằng về phía họ, nữ hoàng Dithilde và Sigurim cũng vi phạm những điều luật bất biến.

Cô quay nhìn Philippe. Đôi đồng tử của Katsia sáng lên, phản chiếu những ngọn lửa đang nhảy nhót.

- Tôi và Eliott từng ở về phe thứ ba, cô nói. Tôi cứ tưởng rằng chúng tôi cùng đấu tranh cho công lý, nhưng... Tôi đã biết được rằng cả phe đó cũng dùng đến những mảnh khóc tồi tệ. Thế nên tôi đã quyết định là chẳng có lý do gì để mình là kẻ ngu ngốc duy nhất tuân theo luật chơi, trong khi tất cả những kẻ khác đều gian lận. Tôi đã quyết định sẽ chỉ nghĩ đến

bản thân mình, và tôi đã tin rằng Quái vật có thể mang đến cho tôi những gì tôi cần.

- Nhưng hóa ra không phải vậy, Philippe nói nốt câu của Katsia.

- Quái vật đã điều khiển tôi giống như hần điều khiển tất cả mọi người, Katsia nói. Hần đã làm tôi lóa mắt với những gì tôi hy vọng, nhưng lại lợi dụng tôi để leo được lên ngai vàng của Hedonis. Tôi đã cho hần tất cả những gì tôi có lúc ấy: các thông tin tôi biết, năng lực của tôi, hình ảnh *người đại diện* của tôi, thứ đã mang lại cho hần một phần tính chính danh, tất cả. Tôi đã thiếu cẩn trọng, nhưng lại hiểu ra điều đó quá muộn màng. Bây giờ, tôi chẳng còn gì để dâng cho hần, và Quái vật thì không hề biết đến từ “biết ơn”. Tôi sẽ không bao giờ đạt được những gì mình mong muốn, vì không còn gì để đánh đổi cả. Nếu ở lại phe Quái vật, tôi sẽ trở thành nô lệ của hần.

Philippe gật đầu.

- Cô bỏ đi là đúng, vị phóng viên nói.

- Tại sao chú lại nói thế? Katsia vội hỏi.

- Jabus và Quái vật đã quá quen với việc coi tôi là một đồ vật trang trí, Philippe giải thích. Chúng tiếp tục trò chuyện thoải mái trước mặt tôi, ngay cả khi tôi đã tỉnh táo trở lại. Trong vài ngày, tôi đã ở vào vị thế của một quan sát viên hạng nhất. Và phân tích của cô hoàn toàn đúng: Quái vật chỉ biết đến luật lệ của

Mộng giới ONIRIA

kẻ mạnh. Hắn vừa độc ác vừa thích điều khiển người khác. Nếu cô không còn gì để dâng cho hắn, hắn sẽ biến cô thành một thứ đồ vật. Hắn sẽ bắt đầu bằng việc tước bỏ quyền tự do hành động của cô. Thế rồi, hắn sẽ ngấm ngấm tước bỏ cả quyền tự do suy nghĩ của cô, mà cô không hề nhận ra. Cô đã rời bỏ hắn kịp lúc đấy.

Ngạc nhiên vì thấy cô nàng ưa phiêu lưu im lặng, Philippe chống tay nhóm dậy. Katsia ngồi bên đống lửa, mắt nhìn mông lung vào những ngọn lửa.

- Katsia, cô ổn chứ? vị phóng viên hỏi. Cô không sao chứ?

- Vâng, tôi ổn, cô nói. Chỉ hơi mệt chút thôi.

Philippe nhú mày. Cho đến tận lúc này, vị phóng viên chưa bao giờ nhận thấy ở Katsia bất cứ dấu hiệu mệt mỏi nào. Nhưng ông hiểu ra cô nàng ưa phiêu lưu đang lâm vào tình cảnh đáng ngại như thế nào: cô đã phản bội bạn bè vì một ảo tưởng, và lúc này cô sắp quay trở về với họ, với tư cách một kẻ thất bại.

- Cô sợ rằng các bạn cũ sẽ không tha thứ cho việc cô phản bội họ, có đúng thế không? vị phóng viên hỏi.

- Họ sẽ tha thứ cho tôi, Katsia khẳng định.

- Làm sao cô có thể chắc chắn như thế? Philippe ngạc nhiên.

Katsia nở một nụ cười đầy tự tin.

- Ban nãy, chú vừa hỏi tôi tại sao tôi lại giải thoát cho chú, thực ra lý do rất đơn giản, cô nói. Họ đã tìm kiếm chú suốt vài tuần nay, chú có giá trị rất lớn trong mắt họ. Thế nên tôi mang chú đến dâng cho họ, đổi lại họ sẽ tha thứ cho tôi.

Cô nói một cách nhẹ nhàng, như thể đó là một trò đùa thú vị. Philippe hết sức ngạc nhiên.

- Ta không thể mua được sự tha thứ, vị phóng viên nói bằng giọng nghẹn ngào.

- Ta có thể mua được mọi thứ, Katsia đáp trả. Chỉ cần có loại tiền cần thiết thôi.

Philippe không còn hơi sức đâu để phản bác ý kiến của cô. Vị phóng viên lại ngã đầu xuống văng. Nhận thấy từng ấy vô liêm sỉ và ngậy thơ trong cùng một con người khiến Philippe sửng sốt. Xét cho cùng, chuyện này cũng có thể bình thường. Cô còn quá trẻ... Ít ra, bây giờ Philippe cũng biết được tại sao mình được Katsia đưa đi cùng. Chẳng có gì là anh hùng cả, nhưng ít nhất vị phóng viên cũng biết phải bám víu vào đâu. Philippe có thể tiếp tục chặng đường cùng cô mà không gây nguy hại cho sự an toàn của Elliott.

Bàn tay của Katsia xuất hiện trong trường thị giác của Philippe, cầm theo sợi dây đáng ghê tởm kia.

- Chú có thể nghỉ ngơi, cô nói. Nhưng trong lúc chú ngủ, tôi sẽ buộc chúng ta lại với nhau, để phòng hờ.

Mộng giới ONIRIA

Philippe để mặc cô làm vậy, rồi nhắm mắt lại. Katsia có vẻ rất tự tin, nhưng xét cho cùng cô khiến vị phóng viên cảm thấy thương hại. Cô còn chưa hiểu rằng những sai lầm của cô sẽ khiến cô chìm vào nỗi cô độc bám dính lấy cô suốt cả đời. Các điều luật của Oniria có thể không cấm việc giết người, nhưng Philippe tin chắc rằng cô nàng ưa phiêu lưu này sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi các hậu quả của những việc mình đã làm. Khi đã phải chịu trách nhiệm về cái chết của một người thân, cho dù ta không muốn, cuộc sống của ta sẽ không bao giờ còn như trước được nữa. Ta cô độc trong cảm giác tội lỗi, mãi mãi. Vị phóng viên là người rất phù hợp để nói về chuyện đó.

Đờ đẫn vì mệt, Philippe ngủ thiếp đi.

Katsia nhú mào ngấm nghĩa vùng rừng thấp. Chẳng có gì cả. Tuy nhiên, cô có cảm giác khó chịu là không chỉ có hai người họ ở đây. Thật ra, cô đã có cảm giác này ngay từ đầu chuyến đi. Phải đến hai chục lần, cô đã nhảy xổ ra sau một khu rậm rạp, dỏng tai lên, đột ngột dừng bước. Cô không hề nhìn thấy bất cứ ai. Cô không nói gì với Philippe, để vị phóng viên khỏi lo. Philippe sẽ còn đi chậm hơn nữa nếu cảm thấy lo lắng. Nhưng cô vẫn cảnh giác.

Một lần nữa, tiếng động lại vang lên đằng sau

cô. Cô quay lại. Chẳng có gì hết. Chỉ có ngọn lửa và chiếc túi dệt của cô vút dưới đất. Cái túi của cô. Trên mặt đất. Cách xa cô. Cô vội lao đến, nắm lấy sợi dây đeo bằng da, nhấc nắp túi lên và thọc tay vào bên trong. Katsia cuống cuống quờ tay trong đáy túi mà không tìm thấy thứ muốn tìm. Tim cô bắt đầu đập loạn, càng lúc càng nhanh, cho đến khi các ngón tay cô rút cuộc cũng nắm được nó. Cô lấy đồ vật đó ra khỏi túi, và yên tâm ngắm nghía nó trong ánh sáng của ngọn lửa.

Nó vẫn ở đây, nhỏ bé, màu đen, với con mắt chỉ chờ để nhấp nháy khi đã được kích hoạt: cái cọc tiêu mà cô phải đặt ở cổng lớn của Oza-Gora, để giúp cho lũ ác mộng có thể đến được đó.

Một tiếng ngáy khiến cô giật mình, cô liền cất đồ vật đó vào đáy túi. Cô đưa mắt nhìn lên vông. Philippe đã quên mắc màn, vị phóng viên sẽ bị muỗi chích, và hành trình của họ sẽ bị chậm lại. Cô liền đứng dậy và tiến đến bên vông. Đôi mắt cô bắt gặp viên Sa thạch mà người đàn ông đang ngủ đã đeo lại vào ngón tay. Cô mỉm cười. Người mang viên đá tỏ ra bướng bỉnh hơn cô hình dung: không hổ danh là một phóng viên giỏi, Philippe hỏi rất nhiều, nhưng cô đã ru ngủ được sự nghi ngờ của ông bằng những lời tâm sự giả mạo. Cô đặc biệt tự hào về ý tưởng sử dụng ông như một khoản trao đổi. Không bắt bẻ vào đâu được.

Mộng giới ONIRIA

Lại còn khiến Philippe bị sốc đến nỗi chỉ còn nghĩ đến chuyện đó. Càng tốt hơn nữa khi mà lúc đầu mọi chuyện có vẻ căng thẳng! Suýt thì Philippe đã đặt câu hỏi về viên Sa thạch. Nhưng giờ thì vị phóng viên sẽ không còn hỏi nữa.

Cô hạ tấm màn mút xơ lin trên người Philippe, tự cảm thấy hài lòng về bản thân. Đúng là cô đã phải giải thích với vị phóng viên về việc nhảy chỗ, trong khi Quái vật yêu cầu cô cho Philippe biết về các quyền năng của bản thân càng ít càng tốt. Nhưng cô đã không hé lộ chút gì về năng lực của Mơng Chủ trong việc chế ngự con rồng. Mà đó mới là điều quan trọng nhất. Phần còn lại, người đàn ông hạ giới này đã chấp thuận các lập luận của cô dễ dàng đến đáng ngạc nhiên. Cô kéo chiếc khóa Éclair chạy dọc tấm màn. Quả thực, cô đã xoay xở rất khéo léo. Chuyện bỏ trốn trước khi trở thành nô lệ của Quái vật đã mang lại hiệu quả tức thì, thật tuyệt diệu! Katsia đột ngột ngừng tay. Giọng nói của Philippe vừa vang trở lại trong đầu cô: “Quái vật sẽ biến cô thành đồ vật của hắn, ông đã nói thế. Hắn có thể tước bỏ của cô cả quyền tự do suy nghĩ nữa, mà cô không hề nhận thấy.” Katsia nhúu mày. Những lời nói của vị phóng viên lúc trước gần như đã khiến cô nghi ngờ...

Cô nhún vai. Cái tay Philippe này thì biết gì cơ chứ? Ông ta chỉ nhìn thấy một con quái vật trong

Quái vật. Đương nhiên rồi! Đó chính là cơn ác mộng của chính ông. Nhưng cô thì cô biết, rằng Quái vật còn hơn thế nhiều. Rằng hắn sẽ hài lòng về cô nếu cô hoàn thành nhiệm vụ, và rằng hắn sẽ không thể từ chối cô bất cứ điều gì nữa. Cô sẽ cùng hắn xây dựng một mộng giới công bằng hơn, và người Oniria sẽ thành một dân tộc tự do.

Còn về Eliott và ba cậu, họ sẽ trở về nhà, và để yên cho cư dân Oniria giải quyết việc của chính mình.

MANH MỚI

Tên sát thủ đã đổi chiếc mũ đen quen thuộc của hắn thành một chiếc áo khoác dày có lót lông, phù hợp hơn với thời tiết giá lạnh ban đêm ở Paris. Hắn vội vã băng qua bãi đỗ xe của bệnh viện. Chỉ có lối vào khu cấp cứu còn sáng đèn. Hắn cẩn thận tránh khỏi đó và hướng về phía tòa nhà mà hắn đã nhìn thấy trên ti vi. Cánh cửa kép bằng kính đã bị đóng chặn, nhưng đó không phải là vấn đề gì đáng kể với kẻ có khả năng xuyên tường này: hắn xuyên qua cửa. Khi đã vào đến khu tiền sảnh vắng ngắt, hắn lấy từ trong túi ra chiếc khăn lụa và hít hà. Hắn sẽ phải tập trung tâm trí. Manh mối này đã có từ hai ngày nay, và đã có đến vài trăm người che phủ nó bằng dấu vết mùi của chính họ.

Tên sát thủ cất chiếc khăn vào túi và ngồi xuống.

Mùi ê te xộc vào mũi hắn, trộn lẫn với mùi chất tẩy rửa. Tất nhiên, hắn còn bắt gặp cả những mùi quen thuộc: mồ hôi, khói thuốc lá, nước tiểu, dầu gội, khử mùi... Tìm xa hơn chút nữa, tên sát thủ nhận ra mùi nước hoa nồng nặc mà thanh tra Baratte vẫn quen xị. Nhưng không hề có dấu vết gì của thứ mùi mà hắn đang tìm kiếm.

Hắn di chuyển khắp khu tiền sảnh, vừa đi vừa đánh hơi trên mặt đất chẳng khác nào loài chó. Những thứ mùi cũ hơn bắt đầu xuất hiện. Một cái kẹo vị cam bị đánh rơi. Mùi cao su của những đế giày cọ trên tấm thảm chùi chân để bớt sũng nước mưa. Hắn đi từ đầu này đến đầu kia sảnh, gí mũi vào tấm nhựa trải sàn. Thế nhưng nhất định bà già kia phải đi qua đây chứ! Hắn nghỉ một chút, xoa mũi, rồi lại đi về phía cửa. Đột nhiên, một thứ mùi khiến hắn dừng bước. Hương hoa nhài đã mất đi vị the mát và trở nên gắt hơn: mùi đã bị biến chất, nhưng đúng là mùi ấy, hắn tin chắc như thế. Chính là mùi thơm trên chiếc khăn lụa. Hắn tóm được bà già rồi.

Chó săn bám theo manh mối ấy. Một manh mối mong manh nhưng hoàn toàn có thực. Hắn băng qua bãi đỗ xe trong tư thế chồm hồm, giống hệt một con cóc. Hắn ra khỏi khuôn viên bệnh viện, băng qua đại lộ, rẽ vào một con phố, rồi lần theo một con phố khác. Thật dễ dàng để lần theo manh mối này. Theo

Mộng giới ONIRIA

sự chỉ dẫn của khứu giác, hắn đi dọc một vỉa hè, dừng lại ở một nhà chờ xe buýt. Ở đây, mùi thơm rất mạnh. Hắn là bà già đã dừng lại chỗ này. Hắn đi lòng vòng giống như có lẽ bà đã làm, rồi để cho cái mũi dẫn mình ra đến sát mép vỉa hè.

Đến đó thì chẳng còn gì nữa.

Hắn lại vòng ra sau, đánh hơi lần nữa trên chiếc ghế dài, tấm biển quảng cáo, rồi quay ra, gần như bò rạp trên mặt đất. Nhưng lần nào cũng thế, hắn cứ ra đến mép vỉa hè là cái mùi đó lại đột ngột biến mất. Một cơn giận dữ cuồng nộ làm các thớ thịt trên người hắn như bị đóng băng, và hắn đứng dậy. Bà già đã lên một chiếc xe buýt, manh mối dừng ở đây. Hắn sẽ không thể tìm ra con mồi trong ngày hôm nay. Hắn sẽ phải trông cậy vào kết quả điều tra của thanh tra Baratte. Hắn giận dữ giáng một nắm đấm vào tấm biển quảng cáo. Một vết rạn hình ngôi sao xuất hiện bên trên phần ngực căng tròn của một cô nàng xinh đẹp. Hắn vấy tay, cố kìm một tiếng hét đau đớn.

Hắn đi vài bước trên phố, nghiêng ngả sự bất lực của mình, rồi đột ngột dừng lại ngay giữa lối đi. Hắn đã có một giải pháp khác! Hai đứa bé gái đã nói đến một chiếc phong bì mà bà già đã bí mật giao lại cho chúng. Một chiếc phong bì mà chúng giấu đầu đó trong nhà, và chắc chắn là chứa đựng cách thức để tìm ra bà già đang bỏ trốn kia ...

Ngày mai, khi bọn trẻ đi học, hắn sẽ đột nhập phòng của chúng và tìm ra chiếc phong bì mà chúng đang cất giấu.

Nếu không, hắn sẽ tìm được cách nào đó để khiến chúng phải nói ra.

NHỮNG NÀNG TIÊN ÁNH SÁNG

Khi tỉnh dậy, Eliott tự hỏi cậu đang ở đâu. Cậu không hề nhớ đã đi vào bên trong hốc cây như thế nào. Bên ngoài là một cánh rừng phủ tuyết... Cậu đã ngủ bao lâu? Cậu không biết gì hết. Eliott đau ê ẩm khắp người, quần áo cậu rách bươm và vấy máu. Khi nhìn thấy những vết thương, tâm trí cậu nhớ ra mọi chuyện. Cậu đang ở tâm giới, cậu vừa thoát khỏi một hiểm họa khủng khiếp dưới đáy hồ, và cậu có một sứ mệnh: đánh thức các nàng tiên ánh sáng. Nhưng Eliott không còn dũng khí. Cậu mệt mỏi. Cậu đau đớn. Cậu thấy mình thật cô độc. Cậu muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, gặp lại Vua Cát và quay về Oza-Gora. Nhưng cánh cửa cho phép cậu đi vào khu rừng này đã tan biến sau khi cậu đi qua. Cậu biết rằng mình không có lựa chọn nào khác. Cậu phải thấp

ngọn lửa ấy lên, đánh thức các nàng tiên ánh sáng. Chỉ bằng cách đó, cậu mới có thể quay về Oniria.

Lấy hết chút quyết tâm còn lại, Eliott duỗi dài chân tay tê cứng rồi thử thò một chân ra ngoài hốc cây. Chân cậu sục vào lớp tuyết dày đến cả hai chục xăng ti mét, nhưng cậu không cảm thấy lạnh. Ở đây, ta chẳng bao giờ thấy lạnh cả. Ngược lại, ta có thể bị thương. Những giọt máu từ quần cậu nhỏ ra và vẽ thành những vệt đỏ tươi trên thảm tuyết trắng xóa. Eliott loạng choạng đứng dậy. Đầu óc cậu quay cuồng. Trước mặt cậu, tuyết bao phủ khắp nơi. Những cành cây phủ trắng tuyết, tạo nên một cảnh tượng sáng lóa đến chói mắt. Cậu bước đi vài bước. Ở ngang tầm mặt cậu, giăng mắc dưới một cành cây là một mạng nhện như được tạc trong băng giá. Cái ngọn lửa mà cậu phải thắp lên ấy, nó đang ở đâu? Eliott quay đầu nhìn tứ phía. Hồ nước, cây cối, tuyết trắng, chẳng có gì khác nữa. “Hãy để bản năng dẫn đường cho cậu, như thế cậu sẽ tìm ra con đường mình phải đi”, Tiên cây đã nói thế. Nói thì dễ lắm!

Một tia nắng xuyên qua đám mây sà thấp như một khối bông. Một tia sáng đột ngột khiến bầu không khí và cảnh vật cùng thay đổi. Vẻ đẹp băng giá của thảm thực vật đông cứng trong tuyết trở thành một lời gọi mời cậu đi dạo. Eliott buông mình theo lời mời gọi ấy. Héch mũi lên, ngất ngây trước cảnh tượng tuyết đẹp ấy, quên băng cả những vết thương, cậu

Mộng giới ONIRIA

tiến bước giữa những cái cây. Đôi bàn chân đau đớn của cậu cứ mỗi bước lại làm di chuyển một màn mây tuyết, rồi chúng chậm rãi rơi xuống trong ánh mặt trời. Và chúng để lại đằng sau một vệt đỏ, càng lúc càng nhiều hơn. Những tán lá bị đông cứng vì băng tuyết kêu leng keng trong gió. Eliott cảm thấy trái tim cậu ấm dần lên. Cậu cảm thấy, cậu biết rằng con tim cậu càng vui vẻ, thì cậu càng đến gần hơn nơi chốn mà cậu đang tìm kiếm. Eliott rời xa hồ nước. Mặt đất dốc hơn, cây cối thưa thớt hơn. Những chồi cây xuyên màn tuyết xuất hiện, những tràng nụ tím phớt của chúng kiêu hãnh xuyên qua lớp tuyết xốp. Rồi Eliott nhận thấy những loài hoa khác, cao hơn, cánh màu đỏ và trắng, bất động trong băng giá với một vẻ duyên dáng thật khó định nghĩa. Chúng mọc hai bên một con đường mòn tưởng tượng, càng lúc càng nhiều thêm theo bước chân Eliott đi qua. Cậu ngồi xuống trước một cây hoa, và suýt nghẹt thở vì ngạc nhiên. Một cánh hoa lớn màu đỏ quay xuống dưới có hình một chiếc váy, trên đó vươn ra hai cái đầu nhọn màu trắng, một cái nhụy vươn lên bầu trời rồi khéo léo cong lại tạo thành một thân người, một khuôn mặt. Hai cánh hoa duyên dáng xòe sang hai bên trông giống đôi cánh tay, hai cánh hoa khác rộng bản hơn, xòe về phía sau, trông giống đôi cánh bướm... Những bông hoa này giống như những nàng tiên nhỏ xíu đang khiêu vũ. Tim đập thành thịch, Eliott hiểu

ra rằng cậu đang sắp đến nơi, rằng con đường này sẽ dẫn cậu đến đích. Cậu đứng dậy và đi theo những cây hoa lan đỏ. Cậu chậm rãi leo lên con dốc của một ngọn đồi. Rất nhiều lần, Eliott cảm thấy mệt lả và ngã xuống. Nhưng những bông hoa lan dường như đang cổ vũ cậu tiếp tục hành trình đi lên, chúng càng lúc càng đông đúc, đẹp rực rỡ trên nền tuyết trắng tinh.

Máu Eliott tiếp tục chảy, nhưng cậu không còn cảm thấy đau đớn nữa. Trái tim cậu, cơ thể cậu đã trở nên nhẹ nhàng hơn. Một thứ sức lực bí ẩn thôi thúc cậu đi tiếp. Eliott cố gắng tiến bước nhanh hơn, và cuối cùng cũng lên đến đỉnh đồi. Ở đó, giữa một thảm hoa lan đỏ trắng dày đặc đến mức che kín cả mặt tuyết, sừng sững một giàn lửa hình kim tự tháp. Eliott lập tức nhận ra nó. Cậu biết mình phải làm gì. Cậu cầm lấy cây đuốc nằm bên chân giàn lửa, rồi bằng một động tác đẩy hân hoan, cậu giơ cao cây đuốc. Trong ánh sáng mặt trời, cây đuốc bùng cháy. Eliott châm ngọn đuốc cháy vào giàn lửa rồi lùi ra xa vài bước để ngắm nghía cảnh tượng. Những ngọn lửa nhỏ bắt đầu rục rề liếm vào những khúc củi. Thế rồi, bỗng nhiên một tiếng nổ hào sảng vang lên, ánh sáng chói lòa rực rỡ. Những lưỡi lửa dài vàng rực bốc lên một lúc một cao, tạo thành một vũ điệu tuyệt diệu vươn thẳng về phía bầu trời. Gỗ cháy lách tách lan tỏa niềm hạnh phúc sang trái tim Eliott, khiến má cậu nóng rực.

Mộng giới ONIRIA

Có tiếng xào xạc phát ra từ những bông hoa gần gần lửa nhất. Những cánh hoa đùa giỡn với nhau, nhụy hoa thay hình đổi dạng, tất thảy chúng đều trở nên lấp lánh hơn, rực rỡ hơn. Những đôi mắt, những cái miệng xuất hiện. Thứ mới vài giây trước còn giống như một tràng hoa đơn thuần dần dần biến đổi thành một bầy tiên nhỏ, sáng rực như những ngôi sao. Eliott đưa mắt nhìn về phía con đường mòn. Làn hơi nóng khiến từng bông hoa biến đổi. Khi bông hoa xa nhất biến đổi xong, một dấu hiệu âm thầm lan tỏa, và tất cả các nàng tiên đồng loạt bay lên. Trong tâm trạng ngây ngất, Eliott được các nàng cuốn theo lên không trung, họ nâng đỡ cậu bằng những đôi cánh nhỏ sáng rực. Những nàng tiên bé xíu bay lượn quanh Eliott, và cậu cũng bắt đầu xoay tròn, càng lúc càng nhanh. Cậu cứ xoay, xoay mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cậu cố đấu tranh để không ngất đi. Cái vuốt ve êm dịu của những đôi cánh nhẹ nhàng bỗng trở thành một thứ sức nặng nhót dính và mờ đục. Cậu có cảm giác toàn thân đang chìm trong bể mật. Cậu không còn biết mình đang ở đâu, cậu gần như không còn biết mình là ai. Đầu óc cậu quay cuồng, quay cuồng.

Rồi Eliott cảm thấy mặt đất bên dưới. Cậu đang quỳ gối, những nhánh cỏ ve vuốt làn da cậu qua những lỗ thủng trên chiếc quần. Cậu rùng mình, toàn thân lạnh cóng. Cậu ngẩng đầu lên. Cậu đang ở đâu

thế này? Cậu chỉ nhìn thấy những cành, những lá cây. Cậu đang ở đâu? Eliott lạnh và đói. Có tiếng sột soạt xung quanh cậu. Cậu đau đầu, đau lưng, đau mắt cá chân, đau cẳng chân, đau khắp mình mẩy. Máu vẫn chảy ra từ vết thương, nhuộm đỏ lớp cỏ xanh. Cậu lạnh run. Cậu đang ở đâu? Vẫn có tiếng sột soạt. Các nàng tiên vẫn còn ở quanh cậu chẳng? Ánh sáng lọt qua tán lá. Một bóng người hiện ra, mờ ảo. Một người đàn ông chạy đến bên cậu. Có thứ gì đó mát lạnh được đưa vào miệng cậu. Cậu nhắm mắt, cạn kiệt sức lực. Một thứ chất lỏng chảy vào trong cổ Eliott, nóng bỏng. Một giọng nói xa xôi nói chuyện với cậu. Có ai đó lay cậu.

- Hãy tự chữa lành cho mình đi, Eliott, hãy tự chữa lành đi!

Đầu óc Eliott quay cuồng, cậu thấy lạnh. Cậu buông mình ngã xuống. Những cánh tay đỡ lấy cậu, ôm siết cậu, vỗ về cậu, rồi lại lay cậu lần nữa. Giọng nói càng lúc càng xa xôi:

- Thần dược... chữa lành...

Một cái tát khiến Eliott mở mắt ra. Một đôi mắt sáng nhìn cậu chăm chăm. Một cái mũi khoằm, mái tóc trắng bù xù. Chính là Vua Cát.

- Eliott, hãy nghe ta nói đây. Cháu đang bị thương. Ta vừa cho cháu uống thần dược, cháu có quyền năng tự chữa lành cho chính mình. Cháu hãy làm thế đi! Làm ngay đi.

Mộng giới ONIRIA

Eliott nheo mắt. Cậu đã nghe hết cả câu nói, nhưng bộ não cậu chật vật mãi mà không hiểu được nó.

- Hãy tự chữa lành cho mình, Eliott ạ. Hãy áp chặt hai bàn tay cháu lên tim, và tự chữa lành đi.

Hai bàn tay nắm lấy tay Eliott và đặt chúng lên phía bên trên trái tim cậu. Một cảm giác nóng ran lan tỏa khắp lòng bàn tay Eliott. Và làm sống lại những ký ức. Theo phản xạ, cậu tập trung tâm trí, yêu cầu đôi bàn tay chữa lành cho chính mình, giống như cậu đã từng làm với Aanor, với Til, và với chính cậu. Và cả với Farjo nữa. Cảm giác ấm nóng tăng lên, dần dần xâm chiếm toàn bộ thân thể Eliott. Những cơn rung mình giảm dần. Đầu óc cậu trở nên nhẹ nhõm hơn, lưng cậu, cẳng chân cậu, mắt cá cậu thôi tra tấn cậu. Máu lại tiếp tục chảy dồn, khiến khắp người cậu rần rần như có kiến bò, và cậu cảm thấy não bộ của mình ra khỏi màn sương mù. Cảm giác đau đớn và nặng nề dần dần tan biến. Cậu lại hoàn toàn làm chủ thân thể mình.

Vua Cát buông tay cậu ra. Eliott ngồi dậy. Xung quanh cậu, những nhánh cỏ chìm trong một thứ bùn nhớt vừa đỏ vừa nâu. Cậu đã mất nhiều máu. Nhưng lúc này, nhờ thần dược, các vết thương của cậu đã kín miệng. Eliott ngược mắt lên. Tiên cây đã trở lại hình dạng bất động của nó.

- Ta đã thực sự tin là cháu sắp chết, Vua Cát thì thầm. Cháu đã làm ta sợ chết khiếp.

Eliott quay sang nhìn ông. Người đàn ông cao lớn ngồi trên đám cỏ dính nhớp. Chiếc áo thụng của ông ướt sũng máu, nhưng khuôn mặt ông thì lại rạng ngời đầy tự hào.

- Cháu đã thành công! ông thốt lên. Ta đã nhìn thấy các nàng tiên ánh sáng rời khỏi tán lá của Tiên cây. Họ bay đi để tìm kiếm những sinh vật thiện chí và hướng dẫn những người đó đến cứu chúng ta. Cháu đã thành công, Eliott ạ!

Eliott thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Toàn bộ những cảm xúc trong chuyến phiêu lưu vừa rồi cùng lúc dội lên. Cậu mỉm cười, nhưng đôi mắt lại nhòa lệ.

- Ôi, giá mà ông biết được chuyện gì đã xảy ra dưới đó! Eliott òa lên nước nỡ.

Vua Cát dang rộng đôi tay to lớn rồi âu yếm ôm choàng lấy cậu.

- Cháu là một người hùng thực sự, Eliott ạ, ông nói bằng giọng tràn đầy xúc động.

Eliott để mặc cho đôi bàn tay to lớn gầy guộc ấy vỗ về mình. Cậu cảm thấy thật dễ chịu. Nhưng một phần trong chính con người cậu lại không cảm thấy xứng đáng với sự vỗ về ấy. Cậu có cảm giác mình không xứng với danh hiệu người hùng mà Vua Cát vừa tặng cho cậu.

- Ông biết không, suýt thì cháu đã bỏ cuộc đấy, cậu nói. Suýt thì cháu đã ở lại tâm giới, bỏ mặc nhiệm vụ, bỏ mặc Oniria và ...

Mộng giới ONIRIA

Giọng cậu như vỡ ra:

- Và bỏ mặc ba cháu.

Vua Cát nắm lấy hai vai Eliott và buộc cậu nhìn thẳng vào mắt ông.

- Nghe ta nói này, Eliott. Ta không biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng điều mà ta đang thấy lúc này là cháu đã chiến thắng trở ra. Cháu nên tự hào về chính mình, Eliott ạ! Có thể suýt thì cháu đã bỏ cuộc nhưng cháu không làm thế. Cháu có sức mạnh của một tính cách đặc biệt.

Ông mỉm cười.

- Cháu biết không, cháu làm ta nhớ đến bà nội cháu. Bà ấy cũng là người rất mạnh mẽ.

Eliott quay mặt đi. Nghĩ đến bà Lu là nghĩ đến cái chân bị gãy, nghĩ đến cái đồng hồ cát bị tìm thấy trong một ngăn tủ, và nghĩ đến Philippe, người đã nói dối tất cả mọi người trong suốt mười năm trời.

- Có chuyện gì không ổn sao, Eliott? Vua Cát lo lắng hỏi. Bỗng nhiên mặt cháu sa sầm lại.

Eliott thở dài.

- Ở trong đó, cháu đã biết được một số chuyện, cậu nói. Về quá khứ của cháu. Hay đúng hơn là về quá khứ của ba mẹ cháu...

Cậu kể lại tất cả những gì tấm gương trong tòa thủy cung đã cho cậu thấy. Ba cậu đã tạo ra Quái vật

thế nào, ông đã đưa Marie đến mộng giới ra sao, mẹ cậu qua đời như thế nào, Philippe đã cất chiếc đồng hồ cát vào chỗ cũ ra sao, để không ai biết gì về những chuyện đã xảy ra. Nghe xong những tiết lộ của cậu, Vua Cát bàng hoàng.

- Chính vì thế mà cháu đã muốn bỏ mặc ba cháu, Eliott kết luận. Và cho dù rốt cuộc cháu có cứu được ông ấy, thì cũng không bao giờ cháu còn có thể nhìn ông ấy bằng ánh mắt như từ trước đến giờ nữa.

Vua Cát lắc đầu.

- Ta hiểu rằng cháu sẽ rất khó chấp nhận chuyện này. Nhưng ta cũng tin rằng cháu sẽ không quá khắt khe với ba cháu. Ba cháu đã nói dối bởi vì không tìm ra giải pháp nào khác. Cháu hãy nghĩ đến tất cả những gì ba cháu đã phải chịu đựng suốt mười năm nay: ông ấy không thể chia sẻ chuyện này với bất kỳ ai! Với lại, hẳn là bản thân ba cháu cũng không hiểu nổi những chuyện đã xảy ra, ba cháu đâu có được chuẩn bị tinh thần trước khi đến Oniria.

Eliott trầm ngâm ngắm một con bọ rùa đang chậm chạp bò lên đầu gối cậu.

- Dù sao, cháu trở về cũng không phải vì ba cháu, cậu nói. Cháu trở về vì Oniria. Vì Aanor, vì ông... Vì tất cả những người vẫn còn tin tưởng ở cháu.

Con bọ rùa bay vù lên. Bằng một động tác chớp nhoáng chẳng khác nào cú bắn lưới của một con tắc

Mộng giới ONIRIA

kề, Eliott giơ tay chụp lấy nó. Rồi cậu khẽ mở tay để cho con vật bay ra. Và dõi mắt nhìn theo nó. Nó biến mất trong tán lá của Tiên cây.

Khi cậu cúi đầu xuống, Vua Cát đang nhìn cậu chăm chăm, mặt ông đầy vẻ sững sờ.

- Có chuyện gì thế ạ? Cháu đã làm điều gì xấu sao ạ? Eliott hỏi.

- Không, không đâu, người đàn ông cao lớn lúng búng.

Ông quay mặt đi, rồi lại lập tức quay lại.

- Cháu đã nhanh như cắt bắt trúng con bộ rùa, ông nói. Thật ra, ta chưa bao giờ nhìn thấy một cư dân hạ giới nào phản xạ nhanh đến thế.

Eliott nhún vai.

- Đúng vậy, một số năng lực đã trở nên thường trực ở cháu. Cháu không còn cần phải tập trung để thực hiện chúng nữa.

- Những năng lực nào vậy? Vua Cát vừa hỏi vừa nhíu mày.

- Chẳng hạn cháu có thể thực hiện những động tác vô cùng nhanh chóng. Cháu vẫn là người chạy nhanh, nhưng bây giờ cháu chạy nhanh gần bằng anh Til rồi. Cháu di chuyển cũng êm nhẹ hơn trước. Và cả thị giác, thính giác hay khứu giác của cháu cũng tinh nhạy hơn... Tóm lại, tất cả những gì cháu đã tập

luyện suốt nhiều giờ trên tàu của ông Jov'. Cháu nghĩ rằng do luyện tập nhiều, rốt cuộc những năng lực này đã ăn sâu bám rễ vĩnh viễn vào cơ thể Mộng Chủ của cháu rồi.

Cậu ngẩng đầu lên, mỉm cười.

- Hơi giống như Obelix sau khi uống thần dược, cậu nói đùa.

Còn Vua Cát, ông không hề cười.

- Nhưng cháu vừa uống thần dược, Elliott ạ, ông nói bằng giọng trang nghiêm. Cháu không còn các quyền năng của một Mộng Chủ nữa.

Elliott bĩu môi.

- Rất có thể cháu vẫn giữ được các quyền năng đó, ngay cả sau khi uống thần dược, cậu nói. Đây không phải là lần đầu tiên chuyện này xảy đến với cháu. Có thể là bởi vì cháu đã ở đây quá lâu, giống như tâm trí của ba cháu đã trở thành Mộng Chủ chẳng? Có thể cháu cũng đang biến đổi chẳng?

- Hừmmm.

Vua Cát nheo mắt nhìn Elliott trong vài giây. Rồi, ông đột ngột cúi cặp chân dài, nhặt một cái túi lớn bằng giấy kraft đang để trên mặt đất và đứng dậy.

- Trong cái túi có gì thế ạ? Elliott hỏi.

- Quả sồi, Vua Cát trả lời. Tiên cây đã giao cho ta một số lượng lớn quả của chính mình. Chúng ta phải

Mộng giới ONIRIA

trông nó đang trước cổng lớn của Oza-Gora, để để phòng lũ ác mộng tìm đến. Đừng hỏi ta là trông để làm gì, vì ta cũng chẳng biết đâu.

- Tiên cây quả là bậc thầy câu đố, Eliott vừa cầu nhàu vừa đứng dậy. Chúng ta đi đâu đây ạ?

- Chúng ta quay về Oza-Gora thôi. Theo lời Tiên cây, ba cháu đã lên đường rồi, còn lũ ác mộng cũng sắp lên đường. Mọi chuyện sẽ diễn ra ở đó.

Đôi chân dài của Vua Cát bắt đầu khởi động. Eliott trầm ngâm nhìn Tiên cây lúc này đã bất động trở lại. Cậu những muốn hỏi bà thêm vài câu, tìm hiểu về cái tâm giới kia, xem những con sứa suýt thì đã giữ cậu ở lại cùng chúng mãi mãi đó là ai. Cậu những muốn biết thêm về cái phẩm chất quan trọng kia của trái tim, cái phẩm chất cần thiết để cậu có thể thực hiện sứ mệnh thành công. Nhưng Eliott biết rõ rằng bà sẽ không xuất hiện trở lại nữa. Dù sao, cũng không phải là lần này.

Cậu liền co cẳng chạy để đuổi kịp Vua Cát. Thần được đã làm nên những điều kỳ diệu: cậu không còn cảm thấy đau đớn, cũng không còn thấy mệt. Như thể cậu vừa có một thân thể mới tinh.

- Cháu có một câu hỏi, cậu tuyên bố khi đã đi sóng đôi với người đàn ông cao lớn.

- Ta nghe đây.

- Bởi vì cháu có thể tạo ra các con vật, vậy hẳn là

cháu cũng có thể tạo ra con người chứ, đúng không ông? Ý cháu muốn nói là con người thực sự, chứ không phải những bản sao sẽ biến mất khi ta không còn nghĩ đến nữa đâu.

- Về lý thuyết thì cháu có thể làm được như thế. Nhưng cháu có nguy cơ phải thất vọng đấy. Một con người thực thụ là một sinh vật phức tạp và duy nhất. Không có bất kỳ Mộng Chủ nào, dù xuất sắc đến đâu, có đủ khả năng tạo ra một con người với toàn bộ phẩm chất cần thiết.

- Nhưng các Mộng Khách lại làm được điều đó! Elliott phản bác.

- Đúng thế, bởi vì cơ chế của giấc mơ cho phép họ tập hợp, một cách vô thức, trong một sinh vật tưởng tượng duy nhất, tất cả những mảnh ghép đầy phức tạp nhặt nhạnh từ nhiều cá nhân khác nhau ở hạ giới. Mà khả năng thành công cũng rất khác nhau. Nhưng các Mộng Chủ thì không thể làm được điều đó. Họ phải tự nghĩ ra đến từng chi tiết nhỏ nhất. Mà một con người thì quá phức tạp, nên không ai có thể nghĩ ra hết được.

- Nhưng nếu một Mộng Chủ muốn tái tạo một con người đang hoặc đã từng hiện hữu, Elliott vẫn nói tiếp, thì anh ta hoàn toàn có thể làm được, đúng không ạ? Khi tạo ra một tòa nhà, cháu hình dung nó theo hình ảnh của một tòa nhà nào đó đang tồn

Mộng giới ONIRIA

tại, mà không hề chọn các màu sơn: việc đó được tự động hoàn tất. Cũng tương tự như thế khi cháu tạo ra một con ong, cháu không lập danh sách tất cả những gì nó cần biết, bay lượn, tìm hoa, hút mật. Mọi thứ đều được... ngầm hiểu! Tất cả đều nằm trong khái niệm về con ong.

Vua Cát đột ngột dừng bước và ghé chiếc mũi khoằm của ông sát vào mặt Eliott:

- Mà cháu muốn tạo ra ai thế, Eliott? Bởi vì sở dĩ cháu hỏi ta chuyện này, thì chắc chắn là vì cháu muốn tái tạo ở thế giới này một người nào đó thuộc về hạ giới, có phải thế không?

Eliott đỏ mặt, cậu cúi đầu.

- À thì... là mẹ cháu, cậu lúng búng. Cháu rất muốn tạo ra mẹ cháu. Với lại, mẹ cháu đã tồn tại rồi: ba cháu đã tạo ra mẹ cháu khi ông ấy còn là một **Mộng Khách**.

Vua Cát liên tục tặc lưỡi.

- Không đâu, Eliott ạ, ông nói. Khi một **Mộng Khách** mơ về một người đang hoặc đã từng thuộc về hạ giới, anh ta không tạo ra một cư dân Oniria mới. Anh ta tạo ra một hình ảnh, một bản sao, và hình ảnh hay bản sao đó sẽ biến mất ngay khi anh ta không còn nghĩ đến nó nữa, hoặc khi anh ta thức dậy. Nhân vật mà ba cháu tạo ra đã biến mất lâu rồi.

Eliott rụt rè ngẩng đầu lên.

- Thế nếu là một Mộng Chủ làm việc đó thì sao ạ?
cậu hỏi.

- Cũng tương tự như thế thôi, Vua Cát trả lời. Có thể cháu sẽ tạo ra được một hình ảnh của mẹ cháu. Nhưng đó sẽ chỉ là hình chiếu của những gì chính cháu nhìn thấy ở bà ấy. Hình ảnh đó sẽ không có chút nhân tính nào, cũng không có chút chiều sâu nào. Mà sẽ trơn tuột chẳng khác nào một con búp bê biết nói. Hình ảnh ấy sẽ nói những gì cháu muốn nghe, sẽ làm tất cả những gì cháu mong muốn. Nó sẽ không có chút tính cách cá nhân nào hết. Và cuối cùng, nó sẽ biến mất ngay khi cháu không còn nghĩ đến nó nữa.

Ánh mắt Eliott nhìn mông lung đâu đó giữa chiếc đồng hồ cát mà Vua Cát đang đeo và những vết máu vương trên chiếc áo thụng của ông.

- Lúc nào cháu cũng nghĩ đến mẹ cháu, cậu thì thầm.

Vua Cát đặt một tay lên vai cậu bé.

- Vậy thì cháu hãy làm sao để mẹ cháu có thể tự hào về cháu, ông nói. Cho dù mẹ cháu đang ở đâu, ta cũng tin chắc rằng bà ấy đang nhìn cháu. Cháu đã làm được rất nhiều việc, Eliott ạ, nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc. Cháu còn phải thuyết phục ba cháu để ông ấy biến Quái vật trở thành kẻ vô hại, hoặc khiến hắn biến mất. Sau đó, hai cha con cháu có thể trở về nhà, và tiếp tục cuộc sống của mình. Ta tin rằng đó chính là điều mẹ cháu mong muốn nhất.

Eliott thở dài.

- Cháu không biết liệu mình có làm nổi việc đó không, cậu nói. Ông sẽ giúp cháu chứ?

Vua Cát quỳ xuống, mặt đối mặt với cậu bé, rồi đưa tay nắm lấy hai bàn tay cậu. Eliott cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

- Eliott này, cháu chính là *phái viên*. Tiên cây đã đặt niềm tin vào cháu, và chính cháu là người có quyền năng thay đổi dòng chảy của vạn vật. Còn ta, ta chỉ là một nhân chứng. Nhưng ta hứa với cháu là ta sẽ làm tất cả những gì trong khả năng mình để giúp cháu hoàn thành sứ mệnh, và để bảo vệ cháu, cả ở đây lẫn ở hạ giới.

Cổ họng Eliott nghẹn lại. Hơn bao giờ hết, cậu cảm thấy sức nặng của trọng trách mà Tiên cây đã giao phó cho cậu. Vua Cát sẽ ở bên cậu. Cậu cũng có thể trông cậy vào sự giúp đỡ của Aanor, của Til, của Gisèle, của Sherpak, của Shaïa, và của rất nhiều người khác nữa. Tất cả những sự giúp đỡ ấy là thứ cốt yếu, cho phép cậu đi đến tận cùng sứ mệnh.

Nhưng rất cuộc, cậu sẽ giống như khi đang ở dưới đáy hồ.

Chỉ có một mình.

CỘC TIÊU

Katsia thăm nguyên rủa Mộng Khách đã tạo ra nơi này. Rất đơn giản: trong tất cả những địa điểm mà cô đã đi qua ở Oniria - mà cô thì đã đi qua rất nhiều nơi - đây là nơi cô ghét nhất. Đã hơn một nửa giờ Philippe và cô vật lộn để tìm cách ra khỏi một bình nguyên được tạo bởi trò chơi điện tử hai chiều. Ngay cả viên Sa thạch cũng có vẻ đã bị mất phương hướng. Họ phải nhảy lên những mặt phẳng di chuyển và những cây nấm, nhảy qua những miệng vực, chui lủi bên trong những đường ống khiến họ chui ra ở phía đối diện với nơi họ muốn đến, nhảy, nhảy, rồi lại nhảy! Và tệ nhất là âm nhạc. Một thứ nhạc đục rề, lẩn quẩn, không cao trào cũng chẳng có nốt nghỉ. Một thứ âm nhạc khiến cô nàng ưa phiêu lưu muốn giết chết ai đó.

Mộng giới ONIRIA

Về phần mình, Philippe lại có vẻ rất thích thú khi ở đây. Lần đầu tiên từ khi bắt đầu cuộc hành trình, vị phóng viên tỏ ra thư thái. Ông chạy, cười, đùa vui như một đứa trẻ. Có vẻ như nơi này nhắc ông nhớ đến một trò chơi điện tử thời thơ ấu. Vị phóng viên thuộc lòng tất cả các luật chơi ở cái nơi mà Katsia không thể hiểu nổi này. Đột nhiên, chính Philippe là người bảo cho cô nàng ưa phiêu lưu biết cô phải làm gì. Nghĩ cho cùng thì có lẽ đó chính là điều mà Katsia ghét nhất ở đây.

Cô đang tập trung tinh thần để nhảy khỏi một cái thang máy vào thời điểm thích hợp thì một tia sáng lướt qua cô với tốc độ kinh hoàng, khiến cô mất thăng bằng. Cô lập tức gượng dậy và trụ vững trên hai chân, sẵn sàng đáp trả. Katsia không phải tìm kiếm lâu để biết thứ gì đã tấn công mình. Cái chấm sáng dừng lại, bất động, bên trên đầu cô chừng vài xăng ti mét. Cô trợn tròn mắt và để mất cảnh giác. Kẻ thù của cô có hai cánh tay, hai cẳng chân, một cái đầu và một đôi cánh. Đó là một nàng tiên. Một nàng tiên ánh sáng nhỏ xíu, chỉ cao chừng mười xăng ti mét, đang khoanh tay trước ngực và nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm khắc.

- Ê này, Philippe! cô nàng ưa phiêu lưu vừa gọi vừa đứng thẳng người. Thứ này là gì thế?

Từ mặt phẳng trước mặt cô, vị phóng viên quay lại và nhú mào.

- Chịu thôi, ông trả lời. Tôi phải nhìn gần hơn thì mới biết được.

Ông quay ngược trở lại. Katsia nhảy khỏi thang máy. Nàng tiên bám theo cô. Katsia hoa chân múa tay để đuổi nàng tiên đi, nhưng sinh vật bé nhỏ đó dễ dàng tránh né cô và khăng khăng bám trụ, chỉ cách mặt Katsia vài xăng ti mét.

- Nhưng... đây là một nàng tiên mà! Philippe thốt lên.

- Cảm ơn, tôi đã nhận ra rồi! Katsia cầu nhàu. Điều tôi muốn biết, đó là cô ta làm gì ở đây và tại sao cô ta lại bám theo tôi và cứ nhìn chăm chăm vào tôi như thế.

- Tôi chịu thôi, Philippe trả lời. Dù sao cô ấy cũng không nằm trong trò chơi.

Vì không đuổi được nàng tiên, nên Katsia tìm cách tóm lấy nàng ta. Cô vung tay trong không khí chẳng khác nào một con mèo đuổi theo một con bướm. Nhưng nàng tiên vẫn thoát khỏi tay cô.

- Được rồi, người muốn gì ở ta, hả? cô nàng ưa phiêu lưu chất vấn.

Nàng tiên lắc đầu.

- Có vẻ như nàng tiên không nói được, Philippe nói.

- Thế sao, chú tin như thế sao? Katsia hét lên bằng giọng hết sức khó chịu.

Mộng giới ONIRIA

- Ê này, cái kính như thế đủ rồi đấy! Philippe nổi giận. Chính cô đã gọi nhờ tôi giúp, và cũng chính cô là người mà nàng tiên này tìm đến. Thế nên cô hãy tự xoay xở với nàng ta đi, còn tôi thì chịu trách nhiệm đưa chúng ta ra khỏi đây.

Vị phóng viên quay gót bỏ đi, xem viên Sa thạch chỉ hướng nào, rồi nhảy lên mặt phẳng đầu tiên trong loạt mặt phẳng xếp thành hình cầu thang dẫn đến một thang máy khác. Về phần mình, Katsia nheo mắt và nhìn sâu vào mắt nàng tiên, vẻ cay độc.

- Người muốn gì ở ta? cô nhắc lại câu đã hỏi.

Thay cho câu trả lời, nàng tiên bé xiu lao về phía chiếc túi dệt đang mở hé của cô nàng ưa phiêu lưu rồi chui tọt vào bên trong. Vài giây sau, đôi cánh của nàng ta lại hiện ra, đập điên cuồng. Nàng tiên chậm chậm lôi ra thứ gì đó rất nặng đối với nàng. Một cái hộp màu đen xuất hiện. Là cái cọc tiêu. Bằng một cử chỉ thô bạo, Katsia giăng nó ra khỏi đôi cánh tay mỏng mảnh của nàng tiên, rồi lại nhét nó vào đáy túi. Sinh vật nhỏ bé kia nhìn cô, nhăn mặt lại vẻ ghê tởm.

- Katsia, cô đi theo tôi chứ? Philippe gọi.

- Tôi đến ngay đây!

Katsia đóng nắp túi lại, vui luôn cả nàng tiên nhỏ bên trong. Rồi cô nhảy hết bậc này đến bậc khác để đuổi theo người đang cầm viên Sa thạch. Nhưng tâm

trí cô lại để ở đâu đâu. Làm sao nàng tiên nhỏ bé này lại biết chuyện về cái cốc tiêu? Ai đã cử nàng ta đến đây? Và để làm gì?

- Nàng tiên không bám theo cô nữa sao? Philippe hỏi.

- Có thể nói rằng tôi đã vô hiệu hóa nàng ta, Katsia trả lời.

Philippe nhướng mày.

- Được rồi, tôi cho là tôi đã tìm thấy Cửa Mật, Philippe vừa nói vừa chỉ vào một đường ống màu xanh mở ra bên trên mặt phẳng nằm ngay bên dưới chân họ. Viên Sa thạch rung mạnh hơn, giống như mọi lần trước.

- Tốt rồi, Katsia nói.

Và cô nhảy xuống. Philippe nhảy theo cô. Nhưng họ không đi được xa cho lắm. Một cơn mưa những mẩu giấy da nhỏ buộc họ phải dừng lại. Những mẩu giấy rơi xuống đầu, xuống vai họ, luồn vào trong áo họ, phủ kín giày của họ... Đúng là một trận mưa rào nhiệt đới! Vừa đưa cánh tay lên che mặt, vị phóng viên vừa cúi xuống nhặt một nắm giấy. Ông duỗi thẳng một tờ ra rồi đọc to dòng chữ viết bằng mực đen.

- Không có cư dân Oniria nào được làm chủ cát thần, dù trực tiếp hay thông qua một người khác.

Katsia nhú mày. Philippe mở tờ giấy thứ hai, rồi tờ thứ ba, rồi tờ thứ tư...

Mộng giới ONIRIA

- Tờ nào cũng viết cùng một câu như thế! vị phóng viên kêu lên. Câu ấy có nghĩa là gì?

- Đó là điều luật bất biến số một, Katsia trả lời.

Bụng cô quặn lại. Ai đã biết chuyện? Ai đã cử nàng tiên này đến đây? Cơn mưa giấy lại dội xuống ô ạt hơn nữa. Lốp giấy da đã ngập đến mắt cá chân họ. Phải ngừng chuyện này lại. Đồng thời còn phải tránh để người đàn ông này tiếp tục đặt câu hỏi.

- Chúng ta rời khỏi nơi này thôi! Katsia tuyên bố.

Họ cúi rạp người về phía trước, một tay che đầu để bảo vệ mặt, còn chân thì di chuyển trong một biển giấy, để đi đến bên Cửa Mật. Katsia đi qua trước, rồi lập tức cầu nhàu giập dữ. Cơn mưa giấy da tiếp tục đổ xuống khung cảnh đồng quê quen thuộc mà cô vừa đi đến.

- Ái chà, cái nàng tiên này! cô cáu kỉnh kêu lên.

Cô mở nắp túi dết. Sinh vật bé nhỏ sáng rực lập tức bay ra, vỗ tay ba lần, cơn mưa giấy liền dừng lại. Rồi nàng ta tiếp tục vào vị trí, hai tay khoanh trước ngực, môi bĩu ra dẫn dỗi, ngay phía trên đầu Katsia.

- Nàng ấy đang chờ đợi điều gì đó ở cô đấy, tôi tin là thế, Philippe vừa nói vừa phui những mẩu giấy da ra khỏi cổ áo.

- Chú biết gì không? Katsia đáp lại. Chúng ta sẽ làm như chú đã nói: chú hãy lo tìm đường, còn tôi sẽ xoay xở với nàng tiên này.

Philippe nhìn cô chăm chăm. Rồi ông xem viên Sa thạch và lập tức lên đường, không hề quay nhìn lại phía sau.

- OK, bây giờ thì chỉ còn hai ta đấu với nhau, nàng tiên bé nhỏ ạ, Katsia cầu nhàu ngay khi cô tin chắc là Philippe không còn nghe thấy tiếng mình nữa. Ta đã hiểu tin nhắn rồi, người không muốn ta đặt cái cốc tiêu này ở Oza-Gora.

Nàng tiên gật đầu đồng tình.

- Vậy người là ai, mà lại muốn ngăn cản ta?

Nàng tiên mím môi. Rồi nàng lao về phía thắt lưng Katsia và chỉ vào con dao cần ngọc thạch. Katsia thở dài.

- Ta cảnh báo người, ta rất ghét chơi trò đoán mò đấy.

Nàng tiên lao xuống đất, nhặt lên một nắm đất, rồi lại bay thẳng lên và bắt đầu lượn tứ phía, rắc chỗ này chỗ kia những mẩu đất nhỏ sau khi thổi vào làm chúng sáng lên. Một bức tranh vẽ bằng thứ bụi lấp lánh hiện ra đằng trước khuôn mặt sững sờ của Katsia trước khi tan biến trong một trận mưa sao: bức tranh thể hiện một cái cây có khuôn mặt một người phụ nữ.

- Tiên cây ư? Katsia thì thầm. Người đến từ chỗ Tiên cây sao?

Nàng tiên nhỏ gật đầu. Một cơn giận dữ ngấm ngấm cuộn lên như muốn thiêu đốt lòng dạ Katsia.

Mộng giới ONIRIA

Cô rút phắt con dao găm ra khỏi vỏ rồi chìa mũi dao về phía sinh vật bé xíu kia.

- Nhưng tại sao Tiên cây lại muốn ngăn cản ta đặt cái cọc tiêu này, hả? Bà ta có ngăn cản Sigurim lấy cặp chiếc đồng hồ cát của Eliott không? Bà ta có ngăn cản Jabus điều khiển một Mơng Khách không? Không hề! Thế nên hãy quay về nơi người xuất phát đi, tiên nhỏ ạ. Và bảo với bà chủ của người là hãy để cho ta yên.

Nàng tiên không hề nhúc nhích. Nàng nhìn Katsia chăm chăm, vẻ mặt buồn rầu. Những giọt nước mắt lấp lánh trên đôi má hồng nhẵn mịn của nàng.

- Ôi, làm ơn đi! Katsia vừa bật ra một câu rủa vừa cật con dao vào trong vỏ.

- Katsia, cô có đến đây không, hay là tôi đi qua Cửa Mật một mình nhé?

Katsia vội ngẩng đầu lên. Philippe đứng cách cô chừng trăm mét, giữa một vườn rau mọc chen chúc những cây bí rợ, cà chua, xà lách và đủ loại rau khổng lồ. Vị phóng viên đã mở cánh cửa của một cái kho nhỏ đựng dụng cụ. Trong ngưỡng cửa, Katsia nhận ra tấm màn đen sẽ dẫn họ đến một nơi xa lạ nào đó.

- Tôi đến ngay đây, cô kêu lên.

Cô chạy lao đến bên Philippe, giận dữ vì đã để bản thân mất tập trung. Cô mà để mất dấu vị phóng viên thì mọi chuyện coi như chấm dứt: cô sẽ không bao

giờ đến được Oza-Gora! Rõ ràng cái nàng tiên bé nhỏ đáng nguyên rủa này là một thứ độc chất thực sự! Cô phải rũ bỏ nàng ta càng sớm càng tốt.

- Thế mà tôi tưởng cô đã đổi ý rồi cơ đấy.

Katsia nhìn chăm chăm vào mặt người mang viên Sa thạch. Cái giọng đầy ẩn ý này có nghĩa là thế nào? Cái ánh mắt xoi mói kia là sao? Ông ta bắt đầu thắc mắc rồi chẳng?

- Tất nhiên là tôi không đổi ý, cô vừa trả lời vừa ép mình nở một nụ cười.

Rồi cô lao đến để băng qua Cửa Mật. Nhưng có thứ gì đó túm lấy tóc cô và kéo cô ngược ra sau. Cô quay ngoắt lại, đầy giận dữ, và thấy mình mặt đối mặt với nàng tiên nhỏ.

- Ái chà, đủ rồi đấy! cô cáu kỉnh hết lên. Người biết là ta mạnh hơn người mà. Thế tại sao người lại muốn ngăn cản ta đi qua cánh cửa này?

Nàng tiên bay về phía Philippe, chặn trước mũi vị phóng viên và ra sức hoa chân múa tay, rồi bay về phía chiếc túi dệt của Katsia, chỉ tay vào đó, thậm chí còn cố sức lật cái nắp túi lên, mặc dù nó quá nặng với sức cô. Katsia giận dữ vung tay để xua đuổi kẻ quấy rầy, đóng nắp túi lại, và buột ra một câu nguyên rủa. Nhưng nàng tiên vẫn tránh né rồi lại quay lại, không biết mệt mỏi.

- Katsia, trong cái túi của cô có gì thế? Philippe vừa hỏi vừa nhú mày.

Mộng giới ONIRIA

cũng đang ở đó. Nếu không, Vua Cát sẽ giúp chú tìm cậu ấy. Hoặc là Til. Hãy hỏi Til, anh ấy là một thợ cát. Anh ấy sẽ biết...

Katsia bỏ lưng câu nói để xoa cổ họng. Trong cổ họng có thứ gì đó khiến cô bị nghẹn. Cô chưa từng cảm thấy như thế này. Thật lạ lùng. Cô lắc đầu, so vai, rồi bật ho. Nhưng thứ đó vẫn ở nguyên trong cổ cô. Cô nhìn vào hai bàn tay mình, chúng nhớp nháp mồ hôi. Katsia chưa bao giờ bị đổ mồ hôi tay, ngay cả khi trời rất nóng. Cô đang bị làm sao vậy?

Có thứ gì đó túm lấy dây đeo túi của Katsia và kéo cô lại phía sau. Cô lập tức quay người. Philippe đã giằng lấy chiếc túi dệt của cô rồi đi ra xa khỏi tầm tay cô. Vị phóng viên đứng đối mặt với cô, hai chân trụ vững trên mặt đất, tay cầm chặt chiếc túi dệt. Nàng tiên bay xung quanh.

- Tôi đã tưởng tôi là món tiền đánh đổi của cô, vị phóng viên nói. Vậy tại sao cô lại cho tôi các chỉ dẫn vừa rồi? Tại sao cô lại hành xử như thể chúng ta sẽ chia tay nhau ở đây?

- Trả tôi cái túi đây, Katsia ra lệnh.

- Hãy cho tôi biết bên trong túi đựng thứ gì, Philippe đáp lại.

- Chẳng liên quan gì đến chú hết! Hãy đi tìm con trai chú đi, như thế sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.

- Cổng lớn, cô thì thăm.

Sức nặng của một thân hình đổ xuống lưng cô. Philippe. Cô huých mạnh khuỷu tay vào bụng vị phóng viên rồi lăn người sang một bên. Philippe lao vào túm chân cô. Katsia rửa thăm. Tại sao cô lại trở nên chậm chạp đến thế này? Tại sao một nửa khả năng phản xạ của cô đột nhiên bay biến mất? Thông thường, có lẽ cô đã chiếm thế thượng phong từ lâu rồi.

- Dừng lại đi, Philippe! cô nói. Chúng ta đến nơi rồi.

Philippe không nghe thấy gì cả. Vị phóng viên tìm cách khống chế Katsia nhiều hơn. Nàng tiên bay xung quanh hai người họ, kéo quần áo của Katsia. Cô nàng ưa phiêu lưu kẹp chặt hai chân quanh thân trên của Philippe, túm lấy cổ tay ông, xoay người một vòng và ngồi đề lên đối phương. Philippe không thể cử động nổi nữa.

- Chú dừng lại đi, đúng thế! cô nói. Chúng ta đã đến nơi, tôi nói rồi mà!

Philippe trợn tròn mắt.

- Chúng ta đến Oza-Gora rồi, cô nhắc lại. Chú sắp gặp lại con trai rồi!

Cô đứng dậy và đưa tay chỉ về phía cánh cổng lớn lấp lánh ánh vàng ở phía chân trời.

- Đây là cổng dẫn vào xứ Oza-Gora, cô tuyên bố. Viên Sa thạch chú đang đeo sẽ giúp mở cánh cổng. Cư dân xứ cát sống ở phía bên kia. Có thể cả Eliott

Mộng giới ONIRIA

tiết đang len lỏi vào tâm trí cô, làm tê liệt thân thể cô, làm tay cô ướt sũng còn tim cô thì hoảng loạn này là gì? Không phải là cơn giận dữ. Không, cô biết rất rõ về cơn giận dữ. Nó không làm tê liệt các cơ bắp. Nó không khiến cô có cảm giác mót tiểu.

Vậy thì là cái gì? Sợ hãi ư? Nghi ngờ ư? Lo lắng ư? Không! Katsia chưa bao giờ biết đến những cảm xúc ấy, và cô sẽ không bao giờ biết đến chúng. Điều đó đã được ghi khắc trong ADN của cô. Chấm hết. Ấy thế nhưng, đôi bàn tay run rẩy và ướt nhẹp này, cô cũng chưa từng biết đến. Katsia nhặt một con thú bông. Farjo, bạn của cô, gần như là em trai cô. Cột trụ để cô dựa vào. Nếu có mặt ở đây, hẳn là nó sẽ cảm thấy kinh tởm trước những gì cô sắp làm.

Cô ôm siết con thú bông vào ngực. Cách đây chưa lâu, khi cô còn sống trên ngọn hải đăng cùng với Farjo, cả hai người họ đều coi các điều luật bất biến là vô cùng thiêng liêng. Chính là điều đó, còn hơn cả sở thích phiêu lưu, đã thôi thúc cô quyết định giúp Elliott. Chính điều đó đã thuyết phục cô xâm nhập ban ĐTD. Chính điều đó đã khiến cô ghê tởm Jabus. Còn về Quái vật... Ôi chao, Quái vật! Quái vật hứa hẹn với cô những điều đẹp đẽ, và khi ở bên hân, cô chỉ mong được vâng lời hân. Nhưng ở đây, ở cái nơi đây ập kỷ niệm này, sau một ngày đường, mọi thứ lại có một tầm vóc khác. Liệu cô có thật sự phải trở

Nhưng đã quá muộn. Philippe đã hiểu ra rằng có điều gì đó không ổn. Vị phóng viên dốc ngược chiếc túi và rải những thứ đựng trong đó ra đất: dao, đèn pin, lương khô, bật lửa, chăn giữ nhiệt, sợi dây thừng tết bằng da người, bút chì, máy quay siêu nhỏ, tất cả dồn thành một đồng lộn xộn trên nền đất sỏi đá. Katsia giận dữ: cô lao vào vị phóng viên và giáng cho ông một cú đấm móc tay phải, khiến Philippe ngã nhào. Rồi cô nhặt từng thứ đồ vương vãi cho vào túi. Đúng lúc đưa tay về phía chiếc cốc tiêu, cô dừng lại. Ngồi trên chiếc hộp màu đen, nàng tiên nhỏ đưa mắt nhìn Katsia đầy vẻ cầu xin. Bàn tay Katsia bắt đầu run lên. Cái cốc tiêu này chính là điểm móc khiến cô không thể quay đầu. Nếu kích hoạt nó, cô sẽ dâng tặng cách tiếp cận xử cát cho Quái vật. Nếu kích hoạt nó, cô sẽ vi phạm một điều luật bất biến lần đầu tiên trong đời.

Một thứ gì đó mềm mại va vào lưng Katsia. Rồi một lần nữa, một lần nữa... Nàng tiên đã tạo ra một trận mưa khác. Hàng chục, hàng trăm con thú bông dần dần xâm chiếm vùng sa mạc sỏi đá, con nào con nấy giống hệt nhau: những con khỉ nhỏ lông ngắn, nụ cười ranh mãnh, với một vệt màu cam quanh mắt trái. Katsia cố nén một tiếng hét.

- Farjo, cô thì thầm.

Cô khụy gối. Tại sao cô lại cảm thấy tình hình đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình? Cái thứ chết

Mộng giới ONIRIA

lên. Thứ gì đó vô cùng quyến rũ xuất phát từ sự tự do đích thực. Cô vừa đưa ra lựa chọn của mình.

Cô đặt con thú bông xuống đất. Nàng tiên mỉm cười.

- Người biết ta đang từ bỏ thứ gì sao? cô nàng ư phiêu lưu hỏi.

Nàng tiên gật đầu. Katsia đứng dậy. Cô phải phá hủy cái cốc tiêu này trước khi thay đổi ý định. Cô nhặt chiếc túi dệt lên, thu gom những đồ vật cuối cùng còn rải rác trên mặt đất. Trong tất cả số đó, không có thứ gì đủ nặng cả. Cô ngẩng đầu lên. Có một hòn đá lớn, cách đó không xa. Sẽ được việc đây. Katsia lao về phía hòn đá, khụy gối, rồi nhấc hòn đá lên. Nàng tiên nhỏ bay đến bên cô, liên tục đập cánh.

- Được rồi, được rồi, ta làm đây, Katsia nói. Người tưởng dễ dàng lắm à?

Cô chật vật quay người vì hòn đá quá nặng. Cô loạng choạng bước đi, đưa mắt tìm kiếm cái cốc tiêu giữa thảm thú bông. Và thả hòn đá xuống, gây nên một âm thanh trầm đục.

Đứng giữa đám thú bông, trên người mặc chiếc áo choàng dài đen sì, khuôn mặt nhợt nhạt hơn bao giờ hết, phù thủy Tromar đang cầm cái cốc tiêu trên tay.

- Chà chà chà chà chà, lão nói. Từ bỏ khi đã ở gần đích đến thế này rồi thì quả thực là đáng tiếc. Suýt thì cô đã ở về phe những người chiến thắng rồi đấy, Katsia ạ.

thành kẻ sẽ giúp Quái vật đến được Oza-Gora hay không? Kẻ sẽ giúp kết liễu Vua Cát, cùng với đó là sự lên ngôi của các ác mộng?

Katsia trước đây có lẽ đã cắt cổ Katsia ngày nay bằng con dao cần ngọc thạch thay vì để cô đặt cái cốc tiêu này vào vị trí.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Thật kỳ lạ, vô cùng kỳ lạ, cái cảm giác lạnh lạnh đang liếm vào cảm cô này. Katsia không quen với cảm giác ấy. Cả cảm giác này cũng thật là mới mẻ.

Mới mẻ.

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn miệng của cô nàng ưa phiêu lưu. Đôi bàn tay nhớp nháp này, nỗi nghi hoặc này, những giọt nước mắt này... Katsia đang khám phá những cảm giác cô chưa từng biết đến cho tới lúc này, mà không cần bất cứ tác động nào của Mộng Khách đã tạo ra cô.

Như vậy, hóa ra chuyện này là khả dĩ!

Trong cô vẫn tồn tại những vùng mơ hồ còn chưa được khám phá. Một chân trời đầy ấp hứa hẹn bỗng mở ra trước mắt cô.

Katsia nhìn nàng tiên nhỏ bé. Có thứ gì đó trong tim cô bỗng mở ra. Thứ gì đó khiến cô vừa buồn lại vừa vui. Thứ gì đó khiến bụng dạ cô nhộn nhạo còn tay chân cô thì run rẩy, nhưng lại khiến lòng cô ấm

Mộng giới ONIRIA

- Cô đã thực sự tin rằng chủ nhân tin tưởng cô, thật xúc động quá! lão nói bằng giọng đầy khinh miệt. Quái vật không tin tưởng bất cứ ai. Có lẽ là trừ Jabus.

Lão phù thủy giơ chiếc hộp màu đen ra trước khuôn mặt bị lộn ngược của Katsia. Những ngón tay dài xương xẩu của lão vuốt ve lớp nhựa đen như thể cái cốc tiêu ấy là một con thú cưng. Một cái bóng sáng lòa bỗng lao vào lão. Lão giật mình, chiếc cốc tiêu rơi xuống đất. Một nụ cười tàn ác hiện ra trên mặt Tromar khi lão nhìn thấy nàng tiên ánh sáng. Lão búng ngón tay. Lập tức, một cái lồng bằng kính chụp lấy nàng tiên ánh sáng. Nàng lao mình vào vách lồng, hai nắm tay nhỏ xíu ra sức đâm vào đó, đôi cánh vẫy cuống quýt. Nhưng cái lồng quá chắc chắn. Chỉ bằng một động tác, lão phù thủy khiến thân thể vẫn còn bất tỉnh của Philippe bay lên, rồi treo vị phóng viên lơ lửng bên cạnh cô nàng ưa phiêu lưu. Rồi lão lục lọi chiếc túi dệt của cô gái, lấy ra những thanh chống mí, thô bạo nhét chúng vào mắt vị phóng viên Mơng Chủ. Philippe chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, rồi đến lượt ông cũng bị nhét giẻ vào miệng. Lão phù thủy túm tay ông, tàn nhẫn tước lấy chiếc nhẫn có gắn viên Sa thạch rồi đeo vào ngón tay lão. Xong xuôi, lão lùi ra vài bước, xòe tay ra và niệm thần chú. Bằng tấm màn ảo ảnh, cả lão cùng ba tù nhân của lão đều biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Katsia rút súng ra và bắn một tràng vào giữa ngực lão. Phù thủy Tromar xòe bàn tay, và những viên đạn lần lượt rơi xuống đất, hoàn toàn vô dụng. Cô nàng ưa phiêu lưu liền rút dao ra và lao đến để chiến đấu giáp lá cà, sở trường của riêng cô. Nhưng một bàn tay vô hình đã túm lấy cổ chân cô, lập tức cô thấy mình chúi đầu xuống đất, thân hình treo lơ lửng cách mặt đất đến cả mét. Chiếc túi dết rơi bộp xuống bên dưới mái tóc xo tung của cô. Những sợi dây trói thít chặt hai chân cô, và trói quặt tay cô ra sau lưng. Cô vừa rơi vào bẫy.

- Ông đã đi theo tôi! cô vừa hét lên vừa vùng vẫy. Kẻ nào đã...

Đoạn cuối của câu nói bị tắc nghẹn vì một chiếc khăn nhét vào miệng Katsia. Cô găm gừ giận dữ. Làm sao cô có thể để mình bị lừa dễ dàng đến thế? Trong chuyến đi, đã nhiều lần cô cảm thấy sự hiện diện của ai đó, nhưng lại chẳng nhìn thấy gì hết. Bây giờ thì cô đã rõ: phù thủy Tromar là bậc thầy gây ảo giác giỏi nhất Oniria. Lão ta đã thay đổi môi trường xung quanh để biến mình thành vô hình. Và bây giờ thì cô đã bị trói chân treo dốc ngược chẳng khác nào một con ruồi mắc vào lưới nhện.

Khuôn mặt dài ngoằng của lão phù thủy tiến đến, rồi lão đưa tay vuốt ve má cô. Nếu không bị nhét giẻ vào miệng, có lẽ cô đã cắn lão.

Mộng giới ONIRIA

- Hura! một kẻ nào đó hét lên.
- Đức Vua muôn năm! một kẻ khác hét tiếp.
- Quái vật muôn năm!

Cả đám triều thần bắt đầu tung hô, ngưỡng mộ, reo hò ầm ĩ. Không có kẻ nào nghĩ đến chuyện phản kháng. Đứng trước ngai vàng, Quái vật ưỡn ngực đầy sung sướng. Ngay bên cạnh hắn, Jabus đã sẵn sàng. Công trình lớn của gã sắp bắt đầu rồi.

Cuối cùng, lão nhặt chiếc cọc tiêu, đặt nó lên đỉnh một phiến đá rồi ấn vào cái nút. Đèn hiệu đỏ lập tức nhấp nháy.

Ở đầu kia của Vương quốc Oniria, trong căn phòng trần cao theo phong cách Trung cổ ở Đại Giáo đường, một chấm sáng mới xuất hiện trên tấm bản đồ Oniria do ban ĐTD tạo ra. Một phụ nữ có làn da phủ đầy gai nhọn lập tức đứng dậy. Ả vội vã rời khỏi căn phòng, đi qua nhiều Cửa Mật, ra khỏi nơi từng là đại bản doanh của ban ĐTD để đến lâu đài Hedonis, và lao vào phòng thiết triều.

- Xong rồi! ả kêu lên.

Quái vật ngừng buổi thiết triều. Mấy chục khuôn mặt cùng quay về phía ả người gai. Ả bước lên rồi quỳ mọp trước mặt Quái vật.

- Cọc tiêu đã được kích hoạt, ả thì thầm.

Một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên mặt Quái vật. Hấn búng ngón tay. Một gã người sói bước lên.

- Đội của ngươi có thể lên đường được rồi, tướng quân ạ, hấn nhỏ giọng nói với gã người sói.

Rồi hấn đứng dậy. Chậm rãi nhìn vào mặt từng kẻ trong đám triều thần.

- Thưa các quý ông quý bà, các đội quân của chúng ta đang chuẩn bị thực hiện một vụ đảo chính mới, hấn tuyên bố. Trong vòng vài ngày tới, chúng ta sẽ chấm dứt nền độc tài của Vua Cát.

NGUỒN GỐC CỦA CÁI ÁC

Dự án

Bảy tháng trước,
trong hang của Quái vật

Trong suốt ba tuần, Jabus sống cùng với ẩn sĩ, và cuộc đời gã chỉ tóm gọn trong hai cụm từ: đánh cờ và chiêm nghiệm. Chủ nhân đã đặt ra cho gã thợ cát một mục đích đơn giản: tìm ra cách để gã có thể đi vào Lịch sử. Chiêm nghiệm đã giúp gã hiểu rõ về các điểm mạnh và điểm yếu của bản thân, học cách hướng tâm trí đến với thành công hoặc xác định các điều kiện cần thiết để có thể thành công. Nhưng tất cả các kịch bản mà gã hình dung ra đều vấp phải một chương ngại, luôn là chương ngại duy nhất ấy: Vua Cát.

Sáng ngày thứ hai mươi hai, gã quyết định thổ lộ điều đó với chủ nhân.

- Tôi thấy mình bế tắc như ở trong ngõ cụt, thưa chủ nhân, gã nói, hai mắt nhìn dán vào mặt gỗ của chiếc bàn thấp.

Quái vật ngẩng cao cái đầu đen và cúi thấp cái đầu đỏ để đón phần cơm mà hắn đang giữ thăng bằng giữa hai chiếc đũa.

- Ngõ cụt kiểu gì? hắn hỏi.

- Có một chương ngại dựng lên trước mặt tôi, Jabus giải thích. Tôi không biết làm thế nào để tránh nó.

- Người thiếu lòng quả cảm! Quái vật tuyên bố. Mọi chương ngại đều có thể tránh được. Hãy hy sinh quân

hậu, và thế là quân mã của người sẽ bắt được quân hậu của đối thủ.

- Tôi hiểu rằng tôi phải hy sinh thứ gì đó, thưa chủ nhân, Jabus nói tiếp. Nhưng tôi không thể biết được thứ đó là gì. Tôi...

Gã cẩn trọng ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa vặn đúng bên dưới tầm mắt của cái đầu màu đen.

- Thưa chủ nhân, cho đến lúc này ngài vẫn không hề muốn biết tôi suy nghĩ những gì. Nhưng tôi không còn biết phải giải thích thế nào về tình hình của bản thân bằng những thuật ngữ và chiến thuật trong cờ vua. Chẳng hay ngài có cho phép tôi đi sâu vào các chi tiết không?

- Ta không quan tâm đến các chi tiết trong cuộc đời người, vị chủ nhân vừa tuyên bố vừa nuốt ực một ngụm trà.

Jabus đã đoán trước được phản ứng này. Gã đã chuẩn bị câu trả lời. Một câu trả lời mạo hiểm. Nhưng từ trò chơi cờ, gã đã học được rằng ta không thể chiến thắng nếu không mạo hiểm.

- Thế nếu tôi nói với ngài rằng tôi đang nắm giữ quyền năng có thể cho phép cả ngài thực hiện các mục đích cá nhân của riêng ngài, gã thờ đốc, thì ngài có sẵn lòng nghe tôi nói không?

- Đồ ngạo mạn! Người chẳng biết gì về các mục đích cá nhân của ta hết!

Jabus khom người, khúm núm ra mặt, hy vọng khiến chủ nhân của gã tin vào tính xác đáng của những lời gã nói.

- Thừa chủ nhân, gã đánh bạo cất tiếng, với vẻ cố tỏ ra tự tin, khi quan sát ngài, tôi đã đoán rằng ngài làm ẩn sĩ là vì bắt buộc, chứ không phải do ngài lựa chọn.

Quái vật găm giữ nhưng không nói gì. Jabus coi thái độ đó là sự đồng ý. Gã dốc hết dũng khí để tiếp tục theo đà câu chuyện.

- Xin ngài tha lỗi cho tôi vì đã đường đột, thưa chủ nhân, gã vừa nói vừa co rúm người lại. Tôi đã nghe thấy những lời ngài thốt ra trong lúc ngủ, và biết được rằng ngài đã phạm một tội lỗi.

Bằng một cú tạt, Quái vật hất tung bát cơm, khiến nó va vào vách đá vỡ tan. Nhưng hắn vẫn không nói gì. Jabus tiếp tục đánh liều.

- Từ những bí ẩn bao bọc quanh nhân thân của ngài, tôi đã suy ra rằng ngài là một ác mộng, gã nói. Ban ĐTD sẽ truy đuổi ngài nếu ngài rời khỏi cái hang này.

Không có câu trả lời.

- Tôi đã phát hiện ra sự chán nản trong hơi thở của ngài...

Jabus ngẩng đầu lên, sự im lặng của Quái vật khiến gã thêm phần dũng cảm.

- Tôi nghĩ mình đủ khả năng đưa ngài ra khỏi cái hang này, gã khẳng định. Nhưng tôi cần ngài giúp.

Bằng cả ba đôi mắt, Quái vật quan sát gã thanh niên người Oza-Gora dám thách thức hắn. Đã lâu, lâu lắm rồi, mới lại có chuyện như thế này. Và hắn phải thừa

nhận rằng hẳn nhớ cái cảm giác ấy. Được thách thức chẳng phải là lẽ sống của một con rồng sao?

- Ta nghe người nói đây, hẳn nói.

Jabus khê khàng đặt đôi đũa xuống cạnh bát cơm. Gã hít vào một hơi, rồi bắt đầu câu chuyện:

- Thưa chủ nhân, ngài cũng biết là tôi từ Oza-Gora đến đây. Nhưng điều ngài không biết, đó là tôi là một thợ cát, một trong những người làm ở Thủy tinh Cung, nơi thực hiện việc phân phối cát thần cho các cư dân hạ giới. Cũng giống như tất cả các thợ cát học việc vào cuối khóa đào tạo, vài tháng trước, tôi đã đi tìm hiểu khắp Vương quốc Oniria. Chuyến đi ấy nhằm giúp chúng tôi khám phá những điều tuyệt diệu của vương quốc mà chúng tôi góp phần điều chỉnh mỗi ngày bằng công việc của mình. Nó có thể kéo dài vài ngày hoặc nhiều năm. Ai nấy đều được tự do. Khi quay trở về, chúng tôi sẽ được nhận vào vị trí công việc mà chúng tôi được đào tạo. Chúng tôi là một phần trong bộ máy khổng lồ hoạt động trơn tru của Vua Cát, chúng tôi hiểu ra công việc của mình có tác dụng như thế nào vì đã được tận mắt quan sát nó. Với nhiều người, như thế là đủ rồi.

- Nhưng với Jabus thì chưa đủ, phải vậy không?

- Quả đúng thế, thưa chủ nhân. Làm tốt công việc của mình đối với tôi là chưa đủ. Tôi muốn trở thành người xuất sắc. Nhưng tôi chẳng bao giờ làm được điều ấy.

- Ta chưa từng dạy người cách loại bỏ những suy nghĩ tiêu cực kiểu ấy sao? con rồng gầm lên.

- Có chứ, thưa chủ nhân. Nhưng ngài cũng đã dạy tôi nhìn nhận những điểm yếu của bản thân một cách sáng suốt. Chuyên môn của tôi là đồng hình học: bộ môn khoa học này cho phép tác động lên giấc mơ của người hạ giới bằng cách chiếu rọi các hình ảnh vào vỏ não họ lúc họ bắt đầu thiếp ngủ. Ấy thế mà người có quyền tối cao trong việc cai quản lĩnh vực này lại chính là Vua Cát. Chính ông ta đã tạo ra bộ môn này, ít nhất là trong phiên bản hiện đại. Tôi có năng khiếu về mặt kỹ thuật. Tôi có khả năng gợi ý tinh thần cao hơn mức trung bình. Nhưng tôi không có được khả năng sáng tạo của Vua Cát. Trong chuyên môn này, tôi sẽ không bao giờ tỏa sáng được. Tôi sẽ mãi chỉ là một kẻ thừa hành có năng khiếu đặc biệt, và sẽ không bao giờ bước vào các cuốn sách lịch sử được.

- Thế nên người cần tìm một vùng đất ở đó người sẽ là người giỏi nhất, và người sẽ chiến đấu trên vùng đất ấy. Trên bàn cờ, con sĩ không mạnh bằng con hậu, nhưng lại có thể thắng quân hậu nếu nó vượt được ra khỏi lối mòn.

- Quả là tôi đã nghĩ đến điều đó, Jabus tuyên bố. Có một vùng đất mà Vua Cát chưa từng và sẽ không bao giờ phiêu lưu đến. Một vùng đất mà tôi cảm thấy mình sẵn sàng khai phá. Tôi sẽ có thể là người đầu tiên khai hoang cái nơi hẻo lánh hoang sơ ấy. Tôi sẽ là một nhà thám hiểm, một nhà khai phá. Một Christophe Colombo trong ngành đồng hình học.

- Đấy, người thấy chưa! Người đã tìm ra giải pháp cho chính mình!

- Mọi chuyện đâu có đơn giản như thế! Jabus đáp lại.

Cái đầu màu đỏ của Quái vật gầm gừ. Jabus lập tức cup mắt xuống.

- Chuyện không đơn giản như thế! gã nhắc lại, tỏ ra khúm núm hết mức có thể.

Quái vật thờ phì phò.

- Tại sao? hần hỏi.

- Việc khai phá vùng đất mà tôi đang nói đến với ngài sẽ đi ngược với thông lệ, thậm chí cả với các giá trị của Oza-Gora, Jabus thì thầm. Vua Cát sẽ không bao giờ cho phép tôi đi sâu vào đó và...

- Mọi chuyện thế là rõ cả rồi! Quái vật ngắt lời gã.

- Rõ như thế nào?

- Người phải hy sinh một trong các quân cờ của người, nhưng người không dám làm thế, con rồng nói.

- Nhưng là quân nào? Jabus hỏi. Tôi phải hy sinh quân cờ nào?

- Quân xe của người, Quái vật khẳng định.

- Quân xe của tôi ư?

- Quân xe tượng trưng cho trật tự và sự bảo vệ. Nó cũng tượng trưng cho sự giam cầm. Quân xe chính là trật tự trong đó người đã được nuôi lớn. Sự tuân thủ các luật lệ, sự vâng lệnh người lãnh đạo. Vậy người muốn cứu thứ gì, quân xe hay quân vua của người?

- Quân vua, tất nhiên rồi!

- Thế thì để cứu quân vua và đạt được mục đích của người, người phải hy sinh quân xe.

- Ngài muốn nói rằng tôi phải bất chấp các điều cấm kỵ để thực hiện dự án của mình?

- Người phải tự mình rút ra các kết luận từ bài học với ta, Quái vật nói.

Câu trả lời ấy khiến Jabus chìm vào nỗi phân vân hồi lâu. Gã vẫn luôn ngưỡng mộ Vua Cát vì sự khéo léo và tài năng phi thường, cũng như sự liêm khiết đã trở thành huyền thoại của ông. Nhưng đồng thời gã cũng ghét ông, chính vì những lý do đó.

Ý tưởng của gã vừa đơn giản lại vừa mang tính cách mạng: chế tạo ra những đồng hình tiêu cực. Ý tưởng ấy đã nhen nhóm trong tâm trí gã trong thời gian gã lang thang ở mộng giới, cái vương quốc êm ả nơi những điều ngọt ngào và tuyệt diệu thừa mứa đến mức khiến gã phát buồn nôn. Và nó càng được củng cố thêm sau những chiêm nghiệm của gã. Nhờ vào các đồng hình tiêu cực, gã sẽ có thể gây ra ở các cư dân hạ giới những cơn ác mộng có khả năng kích thích trí tưởng tượng của họ, và giúp Oniria tìm lại được sự hấp dẫn trước đây, thứ vốn đang rất thiếu ở mộng giới.

Nhưng gã biết rằng Vua Cát sẽ phản đối ý tưởng đó. Gã còn biết trước ông sẽ phản bác như thế nào.

- Ta đã nghe người nói, và đã trả lời câu hỏi của người,

Quái vật bỗng lên tiếng, khiến Jabus giật nảy mình. Bây giờ, người phải thực hiện những cam kết mà người đã đưa ra với ta.

- Xin thứ lỗi cho tôi, thưa chủ nhân, tôi mãi suy nghĩ quá. Tôi sẽ giải thích với ngài ngay lập tức.

- Ta nghe đây.

- Với tất cả lòng kính trọng tôi dành cho ngài, thưa chủ nhân, Jabus bắt đầu, tôi thấy hình như chuồng ngài duy nhất cản trở tự do của ngài chính là dáng vẻ bề ngoài. Các tu sĩ rỗng trong tu viện bên cạnh không bị ban ĐTD làm phiền là bởi họ có màu vàng và không có cánh. Nếu ngài cũng có vẻ bề ngoài giống họ, thì ngài có thể tự do đi lại khắp Vương quốc Oniria.

- Hiển nhiên là thế, Quái vật gầm gừ. Ta không cần người dạy ta về...

- Tôi có thể thay đổi vẻ bề ngoài cho ngài, Jabus cắt ngang.

Cả sáu con mắt của Quái vật cùng nhìn chăm chăm vào gã người Oza-Gora, kẻ táo tợn với những khả năng không ai ngờ tới ấy.

- Bằng cách nào? hần hỏi.

- Bằng một chiếc mũ đồng hình, Jabus giải thích. Tôi có thể gợi ý để người hạ giới đã tạo ra ngài cho ngài vẻ ngoài của một con rồng tốt bụng.

Quái vật phá lên cười ha hả. Cả ba cái miệng của hần như bị co giật, khiến nước dãi nhều ra ròn ròn. Theo phản xạ, Jabus ôm chặt bàn tay bị cháy đen đang buông

thông bên sườn vào người, mặc dù nó đã vô dụng từ gần hai tháng nay. Phải chăng gã đã xúc phạm đến Quái vật?

Tiếng cười bỗng đột ngột tắt ngấm.

- Cho dù người có thực sự tài năng như người khoe khoang, Quái vật lạnh lùng nói, thì có một điều chắc chắn: người sẽ không bao giờ thuyết phục được kẻ đã tạo ra ta cho ta một vẻ bề ngoài hiền lành cả. Không phải là sau những chuyện đã xảy ra. Trong lòng hẳn chất chứa quá nhiều sợ hãi cùng cảm giác tội lỗi.

- Nhưng tôi ...

- Không đâu, Jabus ạ, người chẳng thể làm gì được hết. Người đàn ông đó chịu trách nhiệm về một tội ác mà ta cũng có liên quan sâu sắc. Đối với ông ta, ta còn hơn cả một ác mộng. Ta chính là biểu tượng của nỗi hổ thẹn trong lòng ông ta. Người không thể làm gì được đâu, Jabus ạ.

Quái vật buông mình nằm dài trong một góc hang. Jabus không hiểu gì cả. Vậy là đã xảy ra một chuyện gì đó hết sức bi thảm giữa Quái vật và người tạo ra hẳn?

Hai con mắt màu vàng đột ngột sáng lên. Rồi đến bốn con mắt còn lại. Quái vật lại chăm chú nhìn Jabus.

- Có thể người sẽ không bao giờ thuyết phục được người đã tạo ra ta khiến ta trở nên chấp nhận được trong mắt của ban ĐTD, con rồng nói, nhưng ta có một ý tưởng hay hơn đây. Liệu người có thể buộc ông ta khiến ta trở nên đáng sợ hơn nữa không? Và mạnh hơn nữa?

Jabus rùng mình.

* - Có lẽ là được, với các đồng hình tiêu cực, gã lúng búng. Chưa có ai làm thế bao giờ cả. Và đó chính là dự án mà tôi vừa nói với ngài...

- Vậy là ý tưởng của chúng ta trùng nhau! Quái vật vừa nhận xét vừa đứng dậy.

- Tôi không hiểu, Jabus nói. Ngài chẳng cần gì phải trở nên đáng sợ hơn cả.

- Đây là người tưởng thế! Quái vật đáp lại, ba cái đầu kéch sù của nó trùn lên vóc dáng mảnh khảnh của Jabus.

Hắn ngồi xuống. Cái đầu màu đen nở một nụ cười nhần nhúm kỳ dị.

- Ta vừa có một ý tưởng rất vĩ đại, hẳn thì thâm. Một ý tưởng sẽ cho phép cả hai chúng ta đạt được mục đích của mình. Về phần người, người sẽ chế tạo các đồng hình tiêu cực, và sẽ đi vào sử sách. Về phần ta, rốt cuộc ta cũng được ra ngoài cái hang này và tự tặng cho mình trò chơi lớn nhất cuộc đời ta: một ván cờ trên phạm vi thế giới thực.

- Ý tưởng đó là gì vậy? Jabus hỏi.

- Ta sẽ giải thích với người khi đến lúc cần thiết, cái đầu màu đen thở ra, gí sát vào mặt gã thanh niên người Oza-Gora, chỉ cách mũi gã vài xăng ti mét. Tất cả những gì người cần biết lúc này, đó là người sẽ có được sự bảo trợ của ta cùng tất cả các phương tiện để thực hiện ước mơ của người. Người sẽ trải qua chuyến phiêu lưu vĩ đại nhất đời người, và người sẽ đi vào sử sách.

Con rồng ngừng lại một lát.

- Nhưng điều đó chỉ có thể thực hiện được với một điều kiện, hẳn nói thêm. Người phải sẵn sàng hy sinh hai quân xe của người. Người có sẵn sàng hy sinh hai quân xe không?

Jabus trợn tròn mắt. Nếu hy sinh một quân xe đồng nghĩa với việc bỏ qua các luật lệ của Oza-Gora và bất chấp quyền lực của Vua Cát, vậy thì hy sinh hai quân xe có thể có nghĩa là gì?

Tim Jabus nảy lên một nhịp khi câu trả lời duy nhất khả dĩ cho câu hỏi này hiện ra rõ ràng trong tâm trí gã. Vi phạm một điều luật bất biến! Chắc chắn là như thế. Chẳng có gì khác nghiêm trọng hơn là chống lại ý chí của Vua Cát. Quái vật sẽ cho gã phương tiện để thực hiện giấc mơ của gã, nhưng để có được điều đó, gã sẽ phải vi phạm một điều luật bất biến.

- Thế nào? Quái vật gặng hỏi.

- Tôi cũng không biết nữa, Jabus lúng búng, tất cả chuyện này quả là... Thật ra... Có thể tôi sẽ thuyết phục được Vua Cát để tôi thực hiện các đồng hình tiêu cực!

Cái đầu màu đen lúi ra xa. Hai cái đầu còn lại quay nhìn Jabus. Ba cặp mắt làm thành một đường thẳng chẳng khác nào sáu cái lỗ châu mai.

- Người về đi! Quái vật ra lệnh.

Jabus giật mình. Phải chăng gã đã làm chủ nhân phạt ý. Đúng thế, tất nhiên rồi! Hiển nhiên là thế. Chủ nhân đã khoan dung cho sự xấc láo của gã, nhưng không thể chịu đựng sự hèn nhát của gã.

* - Đi gặp Vua Cát đi, người tha thiết với ông ta đến thế kia mà! con rồng rít lên.

- Nhưng tôi...

Ba cái đầu vây quanh thân hình Jabus, khiến gã không thể nói hết câu. Gã nín thở. Cho đến lúc này, gã đã trụ vững, thậm chí gã còn may mắn đến mức dám khiêu khích chủ nhân, nhưng mọi chuyện đã kết thúc. Gã đã làm Quái vật phật ý, và sẽ phải trả giá cho điều đó bằng mạng sống của gã.

- Rốt cuộc, người sẽ hiểu ra rằng việc hy sinh hai quân xe của người là không thể tránh khỏi, con rồng bỗng nói bằng giọng ngọt ngào, gần như âu yếm. Khi nào đến lúc ấy, hãy đến gặp ta. Ta sẽ chờ người.

Jabus nhắm mắt, ruột gan gã như muốn nổ tung. Gã đã không làm cho Quái vật phật ý, không phải. Mà hoàn toàn ngược lại! Chủ nhân sẽ chờ gã. Nói cách khác, chủ nhân trông cậy vào gã. Từng thớ thịt trên người gã thanh niên Oza-Gora căng lên, hướng về phía sinh vật đang mang lại ý nghĩa cho cuộc đời gã. Hơi thở nóng bỏng và hơi thở lạnh giá lướt trên da gã, trải khắp các lỗ chân lông trên người gã một cảm giác vừa sợ sệt vừa thích thú.

- Khi quay trở lại, người hãy mang theo các trang thiết bị cho phép người biến ta thành kẻ mạnh nhất và đáng sợ nhất trong tất cả các ác mộng, cái đầu đỏ nói.

- Đừng có hà tiện về số lượng, cái đầu màu xanh bổ sung, bởi vì dự án của chúng ta sẽ kéo dài suốt nhiều tháng, thậm chí có thể là nhiều năm.

Jabus mở mắt ra, khuôn mặt hồng lên vì vui thích. Quái vật vừa nói "dự án của chúng ta" ...

- Hãy nhìn cho kỹ vùng đất của người trước khi rời khỏi nó, cuối cùng cái đầu đen cất tiếng. Bởi vì người sẽ quay trở lại đó với tư cách người chiến thắng, hoặc không bao giờ trở lại đó nữa.

Cả ba cái đầu cùng lùi ra, và một làn gió mát từ bên ngoài thổi vào ve vuốt khuôn mặt Jabus chẳng khác nào một lời mời gọi, kéo gã rời khỏi cái hang.

- Còn bây giờ thì đi đi! con rồng nói.

Được tiếp thêm một nguồn năng lượng mới, Jabus đứng dậy. Gã thu nhặt vài món đồ mà gã đã mang theo, đeo vào ngón tay áp út trên bàn tay trái chiếc nhẫn có gắn viên Sa thạch, rồi bước ra phía cửa hang. Trước khi rời khỏi vùng bóng tối, gã quay người lại. Quái vật đã biến mất. Không nói lời nào, hắn đã lùi vào phía bên trong vách đá, trong cái hang rộng lớn nơi thỉnh thoảng hắn vẫn thích chui vào.

Jabus bước lên trước một bước, và chân hắn ngập trong vùng ánh sáng. Gã thanh niên lạc đường từng bước vào cái hang này ba tuần trước không còn tồn tại nữa. Một Jabus mới vừa bước ra thế giới với một khát khao xác láo của kẻ chinh phục.

“Cho dù người có thực sự tài năng như
người khoe khoang, Quái vật lạnh lùng nói,
thì có một điều chắc chắn: người sẽ không
bao giờ thuyết phục được kẻ đã tạo ra ta
cho ta một vẻ bề ngoài hiền lành cả.
Không phải là sau những chuyện đã xảy ra.
Trong lòng hẩn chất chứa quá nhiều sợ hãi
cùng cảm giác tội lỗi.”

ỦY BAN THAM MUU

Eliott và Vua Cát xuất hiện trở lại trong sa mạc, đứng ở chỗ họ đã đọc câu thần chú để đến gặp Tiên cây. Những viên sỏi vẫn xám xịt như trước, và cánh cổng lớn của xứ Oza-Gora, phía chân trời, vẫn sáng lấp lánh như bấy lâu nay. Nhưng trong bầu không khí có thứ gì đó đã thay đổi. Eliott nhận thấy một nỗi căng thẳng không có ở đó khi cậu cùng Vua Cát rời đi. Một thứ gì đó ngấm ngấm, gần như có thể sờ thấy được. Là rung động mà lưỡi dao của máy chém tạo ra trên đầu kẻ bị kết án, ngay trước khi rơi xuống. “Dân tộc của người sẽ phải chuẩn bị tinh thần chiến đấu”, Tiên cây đã cảnh báo. Eliott đưa mắt nhìn khắp lượt phía chân trời, cảm giác khó chịu trong cậu càng tăng thêm. Trước mắt cậu mở ra một vùng sa mạc giống hệt như Eliott từng biết, nhưng có thứ gì đó trong đấy

lòng cậu cho cậu biết rằng kẻ thù đã ở đây, đang ẩn náu đâu đó.

Cậu rùng mình.

- Cả ta cũng cảm thấy có mối nguy hiểm, Vua Cát thì thâm. Sắp đến thời khắc ấy rồi.

Eliott ngược mắt nhìn ông, đây về lo âu. Vua Cát đặt bàn tay to lớn của mình lên vai cậu bé Mộng Chủ.

- Chúng ta đi nào, ông nói. Đừng ở lại đây quá lâu. Chúng ta sẽ được che chở ở phía bên kia cánh cổng.

- Được che chở, đúng là thế, nhưng trong bao lâu hả ông? Eliott hỏi.

Vua Cát thở dài:

- Đủ lâu để cháu có thể nghỉ ngơi và hồi phục sức lực, Eliott ạ. Cháu cần điều đó, sau những gì cháu vừa trải qua.

- Rồi sau đó thì sao ạ?

Vua Cát mím môi.

- Sau đó, chúng ta sẽ phải chiến đấu, ông nói.

Rồi ông bước những bước đầy quyết đoán về phía cánh cổng.

Hai người vừa đặt chân sang bên kia cánh cổng thì Tìl đã chạy lao về phía họ. Trên tay anh cầm viên đá truyền tin dùng làm phương tiện để liên lạc với Vua Cát.

Mộng giới ONIRIA

- Con đã cảnh báo trưởng lão Mashar về nguy cơ sắp xảy ra một trận tấn công của đội quân ác mộng, đúng như thầy yêu cầu, anh vừa thông báo vừa bám theo gót người đàn ông cao lớn. Trưởng lão đã triệu tập một cuộc họp của Ủy ban tham mưu để chuẩn bị cho công tác phòng thủ. Trưởng lão đang chờ thầy ở Viện Hiến triết.

- Tốt lắm, Vua Cát trả lời. Ủy ban tham mưu gồm có những ai?

Til lấy ra một cuốn sổ từ trong chiếc túi bằng da tạc đà hoa và lật giở vài trang.

- Ngoài thầy ra, sẽ có trưởng lão Mashar, Lorelys, ba đại diện khác của Hội đồng Hiến triết Oza-Gora, trưởng đoàn lữ hành và trưởng bộ phận hậu cần, nữ hoàng Dithilde cùng bốn thành viên của Đại hội đồng.

- Cũng nên triệu tập cả công chúa Aanor nữa, Vua Cát nói. Khi nói chuyện với cư dân qua những quả cầu thông tin bí mật của Jov', cô ấy đã thu hút được sự ủng hộ của những người Oniria không ủng hộ những hành động thái quá của ban ĐTD lẫn của Quái vật. Tiếng nói của cô ấy có thể hữu ích với chúng ta. Đây là còn chưa kể cô ấy có thể giúp chúng ta xoa dịu bà mẹ...

Til viết vội vài từ vào sổ tay, trong lúc đi ngang như một con cua để theo kịp Vua Cát. Người đàn ông cao lớn này đi nhanh đến nỗi chính Elliott cũng buộc phải chạy để không bị rớt lại phía sau.

- Còn gì nữa không ạ? Til hỏi.

- Bà bạn Gisele của cậu cũng có danh tiếng nhất định đối với đám ác mộng, đúng không? Vua Cát hỏi.

- Bà ấy đã thành lập một phong trào bí mật để tập hợp những người thất vọng về Quái vật xung quanh *phái viên và người đại diện*, Til đáp. Nhưng vì Katsia ...

- Chúng ta đừng tập trung vào Katsia nữa, Vua Cát cắt ngang. Gisele có ảnh hưởng trong nhóm đó không?

- Vài ngày trước, họ đã tôn vinh bà ấy và gọi bà ấy là “người dẫn đường”, Eliott vừa thở hển hển vừa trả lời.

- Tốt lắm, thế thì phải triệu tập cả bà ấy nữa.

Vua Cát đột ngột dừng lại. Eliott suýt thì đâm sầm vào vạt áo thụng màu xanh lá của ông.

- Có tin tức gì từ phía Armis không?

Til lật giờ cuốn sổ.

- Tình trạng thân thể của Eliott và Philippe vẫn ổn định, anh nói. Bà nội của Eliott có vẻ hài lòng vì có người bầu bạn.

Anh ngẩng đầu lên.

- Theo tin tức mới nhất, tên sát thủ chưa đến khu vực hầm mộ.

- Hy vọng chúng ta sẽ không phải chạy khắp Paris để tìm chiếc đồng hồ cát, Vua Cát khẽ lâm bầm qua kẽ răng.

Mộng giới ONIRIA

Ông chăm chú nhìn anh chàng thợ cát.

- Tìl này, nhờ con báo với trưởng lão Mashar rằng trong vòng một giờ nữa ta sẽ đến. Ta phải đi kiểm tra xem ở Thủy tinh Cung có chuyện gì khẩn cấp không.

- Thế còn cháu, cháu sẽ làm gì ạ? Eliott hỏi.

- Cháu thì sẽ phải ăn thứ gì đó, mặt cháu trắng bệch như một viên Sa thạch rồi, người đàn ông cao lớn ra lệnh. Và sau đó, cháu sẽ nghỉ ngơi. Ngay khi có diễn biến mới, sẽ có người đến tìm cháu. Lúc đó, cháu phải thật phong độ.

- Shaïa nói rằng bà ấy chờ cậu quay lại, Tìl nói. Nếu cậu muốn, tôi sẽ đi cùng cậu, chẳng nào tôi cũng phải đi đón Gisèle.

- Tốt quá! Vua Cát thốt lên. Hẹn gặp lại cháu sau, Eliott.

Ông quay gót rồi rải đôi chân dài trên vùng sa mạc.

- Ông ấy đi đâu vậy? Eliott hỏi. Thành phố Oza-Gora ở đằng này cơ mà!

- Ông ấy đi lấy một quả cầu, Tìl trả lời. Dưới khóm cọ mà cậu nhìn thấy đằng kia có một trạm dừng. Phần lớn mọi người dừng nó khi phải đi đến cổng lớn.

Eliott mở tròn mắt. Cậu không bao giờ có thể tưởng tượng được lại có một trạm sao xẹt ngay ở nơi này! Nó tuyệt đối ăn nhập với khung cảnh xung quanh, không ai nhìn ra nổi. Khi cậu tỉnh khỏi dòng suy ngẫm, Tìl đã rảo bước trên con đường đất dẫn

đến Oza-Gora và ngôi nhà của vợ chồng Sherpak, Shaia. Elliott ngắm nghía anh. Chỉ trong vòng vài ngày, bạn cậu đã trở thành người tin cẩn của Vua Cát, và vai trò này rất hợp với anh. Til thuộc về thế giới này, và Elliott vui mừng vì thấy anh đã tìm được chỗ đứng cho mình.

Vài ngày trước, hẳn Elliott không thể chịu đựng nổi việc bị tách khỏi cuộc họp cấp cao mà Til đang tổ chức. Nhưng mọi chuyện đã khác từ khi cậu đi vào tâm giới. Cậu không biết gì về chiến thuật quân sự, chính trị hoặc tranh giành ảnh hưởng, và nhất là, cậu không thuộc về thế giới này. Cậu chẳng có vai trò gì trong cuộc họp ấy. Vai trò của cậu là ở bên cạnh ba cậu.

Elliott rùng mình. Cậu sẽ phản ứng thế nào khi gặp lại con người đã nói dối cậu suốt mười năm nay? Chí ít, liệu cậu có thể nhìn thẳng vào mặt ông không? Cậu thờ dãi. Sa đà vào phỏng đoán cũng chẳng ích gì. Vua Cát nói đúng. Ngay lúc này, cậu chỉ phải làm một việc duy nhất: nghỉ ngơi.

Cậu chạy để bắt kịp Til.

BÍ MẬT CỦA BÀ LU

Sau chừng hai giờ họp, các thành viên của Ủy ban tham mưu về việc bảo vệ Oza-Gora cần nghỉ ngơi đôi chút. Số hạt của Tiên cây đã được giao phó cho vị thủ lĩnh của các nông dân, để mang trồng trong sa mạc. Họ đã quyết định thành lập một đại bản doanh dã chiến tại vị trí đặt trạm Sao xẹt ở cổng lớn. Người Oza-Gora đã lên danh sách những chiến thuật phòng thủ mà họ đang có, rồi xác định rõ vai trò của từng người. Nhưng vẫn còn nhiều điểm cần làm sáng tỏ: công tác tiếp tế, thông tin liên lạc, các kênh chỉ huy... Người Oza-Gora không được chuẩn bị tinh thần cho chiến tranh, tất cả đều phải xây dựng mới.

Vua Cát rời khỏi phòng họp, vừa đi vừa xoa thái dương, ông mừng vì rốt cuộc lại được hít thở không khí mát mẻ ngoài hành lang. Nhưng như thế vẫn

chưa đủ. Các cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục diễn ra sôi nổi bên ngoài phòng họp, mà ông thì cần để cho các giác quan và não bộ được nghỉ ngơi. Ông tách ra xa, đi về phía một khoảnh sân nhỏ thông với hội trường lớn. Đi đến đó, ông ngồi lên một phiến đá và thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, khoan khoái tận hưởng bầu không khí tĩnh mịch vào thời điểm nóng nực này.

Tiếng sột soạt của một chiếc váy khiến ông quay đầu lại. Nữ hoàng Dithilde đang đi về phía ông, ánh mắt nghiêm trang. Ông rửa thăm trong bụng, đành nói lời vĩnh biệt với bầu không khí yên tĩnh.

- Ông có biết rằng tôi đã biết được nhiều điều vô cùng thú vị từ khi đến Oza-Gora không? Nữ hoàng cất lời.

- Tôi rất vui về điều đó, nữ hoàng ạ, Vua Cát trả lời bằng giọng mệt mỏi.

Nữ hoàng kéo gọn các lớp váy rồi ngồi xuống phiến đá bên cạnh Vua Cát. Trong ánh mặt trời, sắc tím trên chiếc váy của bà ánh lên những tia màu hồng. Vua Cát nhíu mày. Màu hồng là màu của sự vui thích và phấn khích. Ấy thế nhưng chẳng có gì trong cuộc họp vừa rồi có thể khiến bà vui thích được. Vậy là có chuyện gì đó khác... Nữ hoàng muốn gì ở ông?

- Ông đã không nói cho tôi biết rằng Philippe Lafontaine, người hạ giới đã tạo ra Quái vật, cũng là

Mộng giới ONIRIA

người mà ông tha thiết bảo vệ đến thế, chính là con trai của bà bạn thân của ông, Louise Marsac.

Giọng nữ hoàng đầy vẻ khiêu khích. Các đường nét trên mặt Vua Cát nhăn lại.

- Tôi tưởng bà đã biết chuyện rồi...

- Ông đừng có nói dối tôi! Nữ hoàng ngắt lời ông. Tôi ngờ rằng ông đã cố tình giấu tôi thông tin này.

Vua Cát quay sang nhìn nữ hoàng, mặt ông lộ rõ vẻ mệt mỏi.

- Bà muốn nói gì thế, thưa nữ hoàng? ông hỏi.

Nữ hoàng đuổi thẳng chân ra, khiến các lớp vải kêu sột soạt.

- Tôi tin rằng ông đang đối xử với người hạ giới kia đầy ưu ái, bà tuyên bố, và ông sẽ không hành động theo cùng cách ấy với một người khác.

- Bà nhầm rồi, Vua Cát thờ dài. Bảo vệ người hạ giới là chức phận của tôi. Quan hệ huyết thống giữa Philippe và bà Lu không gây ra bất cứ khác biệt nào.

- Ngược lại, mọi khác biệt đều nằm ở đó đấy! Nữ hoàng kêu lên.

Bà nhìn Vua Cát chăm chăm. Đôi môi bà nhếch lên thành một nụ cười xảo quyết.

- Vua Cát thân mến, ông có biết vì lý do gì mà bà Lu bạn ông bị trục xuất khỏi Oniria không?

- Bà biết rõ là tôi không biết còn gì! Vua Cát cúi

kính trả lời. Rốt cuộc, bà đang chơi trò gì vậy? Và những chuyện cũ ấy có liên quan gì đến...

- Bà ấy đã vi phạm điều luật bất biến số ba, nữ hoàng cắt lời ông.

Vua Cát nhú mào.

- Cuộc sống của một Mộng Chủ là ở hạ giới, ông nhắc lại điều luật. Cuộc sống của một người xứ cát là ở Oza-Gora, còn cuộc sống của cư dân Oniria là ở Vương quốc Oniria.

Vua Cát quay sang phía nữ hoàng.

- Tôi không hiểu, ông thì thâm. Đúng là Lu đã thường xuyên đến Oniria trong suốt mười năm, nhưng bà ấy luôn cẩn thận duy trì một cuộc sống bình thường ở hạ giới. Lần nào bà ấy cũng rút lui khi Đại hội đồng hoặc Hội đồng Hiến triết yêu cầu, và không bao giờ đặt mình vào vị thế...

Giọng Vua Cát như vỡ ra, trong lúc đó nụ cười trên môi nữ hoàng Dithilde càng lúc càng nở rộng. Một nụ cười không hề vui vẻ, cũng chẳng chút thân tình.

- Khi đó bà ấy đang mang thai, nữ hoàng tuyên bố. Một đứa bé mà Hội đồng tư pháp hồi ấy xác định rõ ràng là một đứa con lai: nửa hạ giới, nửa mộng giới. Hay đúng hơn, tôi phải nói là nửa hạ giới, nửa Oza-Gora. Một đứa con lai, ông bạn thân mến ạ! Một đứa trẻ mang trong mình ADN lai giữa hai thế giới: sự vi phạm tối tệ nhất mà ta có thể tưởng tượng ra, đối với

Mộng giới ONIRIA

điều luật bất biến số ba. Louise Marsac vẫn luôn giữ im lặng về danh tính của cha đứa trẻ, nhưng cả ông và tôi, chúng ta đều biết đó là ai, đúng thế không?

Khuôn mặt Vua Cát đã trở nên tái nhợt. Cảm ông run lên. Hơi thở của ông chỉ còn là một tiếng huýt mảnh trong cổ họng nghẹn ứ.

- Philippe Lafontaine là con trai ông! Nữ hoàng kết luận. Tôi đã kiểm tra ngày sinh của anh ta. Anh ta được tượng hình vài tuần trước khi bạn gái của ông bị trục xuất khỏi mộng giới.

Bà ta đứng dậy và đưa hai bàn tay vuốt vạt váy để phủi sạch những vệt trắng của đá vôi.

- Do đó, tôi cho rằng ông không đủ khả năng đưa ra bất cứ quyết định nào trong tất cả những chuyện liên quan đến anh ta, đặc biệt là trong việc bảo vệ anh ta. Ủy ban tham mưu phải được thông tin về chuyện này, tất nhiên, vì lợi ích của tất cả mọi người. Chúng ta sẽ xem xem liệu Ủy ban tham mưu có cho rằng nên để một sát thủ của ban ĐTD hoàn tất nhiệm vụ của mình hay không.

Bà đi vài bước về phía cửa sân, rồi đột ngột quay người lại.

- Ông sẽ tự nói với họ, hay ông muốn tôi giúp ông chuyện này? bà hỏi.

Ngồi co quắp trên ghế, Vua Cát sùng sốt đến nghẹt thở. Trong suốt bốn mươi ba năm ròng, ông vẫn tự

hỏi không biết bà Lu đã vi phạm điều luật bất biến nào để bị bí mật trục xuất, trong khi chính bà vừa cứu mộng giới khỏi cơn nguy khốn. Trong suốt bốn mươi ba năm, ông đã tập trung chú ý vào các điều luật số sáu và số bảy, liên quan trực tiếp đến các Mộng Chủ. Điều luật số sáu: “Các Mộng Chủ phải luôn sử dụng năng lực của mình trong sự tôn trọng mộng giới cùng các cư dân của nó.” Điều luật số bảy: “Mộng Chủ phải đảm bảo giữ bí mật về sự tồn tại của mộng giới đối với người hạ giới.” Ông đã lật đi lật lại hai điều luật này trong đầu, hết lần này đến lần khác, đến mức ám ảnh, hình dung ra các kịch bản để rồi vứt bỏ ngay sau đó. Nếu không chìm đắm cả tâm trí lẫn thể xác vào công việc, có lẽ ông đã phát điên. Trong suốt bốn mươi ba năm, ông đã trách giận bà Lu vì không hề hồi đáp câu hỏi của ông. Vì bà đã vĩnh viễn rời bỏ Oniria mà không thêm tạm biệt ông. Tuy nhiên, trong suốt thời gian ấy, ông chưa bao giờ hết yêu bà.

Thế rồi Eliott xuất hiện trong cuộc đời ông chẳng khác nào một cơn động đất. Bà Lu đã kết hôn. Bà có một đứa con trai. Những đứa cháu nội. Bà đã làm lại cuộc đời ở hạ giới. Đương nhiên là thế. Làm sao có thể khác được? Dần dà, ông cảm mến cậu bé dũng cảm và bướng bỉnh ấy, cậu bé không ngừng khiến ông xáo trộn.

Và nữ hoàng Dithilde vừa tiết lộ cho ông cái tin khủng khiếp nhất và cũng tuyệt vời nhất kia. Suốt

Mộng giới ONIRIA

thời gian vừa qua, ông đã đi sai hướng. Bà Lu đã vi phạm điều luật bất biến số ba. Và ông, Amastan, ông chính là tông phạm của bà trong tội lỗi êm ái nhất ấy.Ồ đúng thế, ông chính là tông phạm của bà! Ông là thủ phạm, nhưng lại không hề cảm thấy hối tiếc về chuyện ấy. Nếu thông báo này không được đưa ra vào thời điểm tối tệ như lúc này, hẳn ông đã nhảy cẫng lên vì vui sướng. Điều luật bất biến số ba. Tại sao ông có thể mù quáng đến thế, khi không hề nghĩ đến nó?

Não bộ Vua Cát bắt đầu chuyển động, giống như một cỗ máy đã ngừng hoạt động từ lâu, và vừa được lắp thêm cái bánh răng bị thiếu. Những câu hỏi ám ảnh ông suốt nhiều giờ hay suốt nhiều năm liền rốt cuộc đã được giải đáp. Bà Lu đã rời khỏi Oniria mà không nói lời tạm biệt ông ư? Để bảo vệ ông, bà đã không cho ông biết chuyện. Bà đã bắt cóc con trai và cháu trai để cùng họ giam mình trong hầm mộ ư? Là để các bác sĩ không phát hiện ra ADN có mang một nửa dòng máu Oza-Gora của họ. Elliott nhanh nhẹn đến bất thường, và các giác quan của cậu phát triển quá mức đối với một người hạ giới ư? Là vì trong huyết mạch cậu có dòng máu Oza-Gora đang chảy.

- Thế nào? Nữ hoàng hỏi lại. Ai sẽ chịu trách nhiệm thông báo tin này cho Ủy ban tham mưu đây? Ông hay ta?

Toàn thân Vua Cát nóng ran vì lo sợ và phấn khích. Ông đã được làm cha, được làm ông nội! Ông

những muốn chạy đi tìm Eliott để siết chặt cậu trong vòng tay. Nhưng bây giờ chưa phải là lúc để bày tỏ tình cảm. Nữ hoàng Dithilde đang chờ ông trả lời. Vua Cát đã vi phạm một điều luật bất biến. Chức vụ của ông đang bị đe dọa, đúng vào thời điểm dân tộc ông lâm nguy. Ông có nguy cơ bị truất quyền bảo vệ người chính là con trai mình. Ông phải tập trung tâm trí. Ông không được quyền mắc sai lầm.

Ông ngẩng đầu lên.

- Chính tôi sẽ chịu trách nhiệm thông báo tin này, ông nói.

Một nụ cười đắc thắng khiến mặt nữ hoàng rạng rỡ hẳn lên. Trong mắt bà, một lời thú nhận như thế sẽ đánh dấu sự chấm hết những kháng cự của Vua Cát. Bà đã thắng.

- Nhưng tôi muốn đặt ra một điều kiện, Vua Cát nói thêm.

- Điều kiện gì? Nữ hoàng gay gắt hỏi.

- Không được để cho Eliott biết chuyện, ông nói. Thăng bé đã có nhiều chuyện phải suy nghĩ rồi, không nên để nó bị đảo lộn thêm nữa vào lúc này. Với lại... nên để thăng bé nghe chuyện này từ miệng bà nội nó. Không ai khác có quyền nói với nó.

Nét mặt nữ hoàng giãn ra.

- Tùy ông thôi, bà đồng ý.

Và bà biến mất trong hành lang.

BỎ TRỐN

Sau ván bài thứ mười với Paki, con gái của Sherpak và Shaïa, Elliott cảm thấy buồn chán. Cậu đã ăn trưa. Cậu đã ngủ trưa. Cậu cảm thấy rất khỏe. Cậu chỉ có một mong muốn: quay trở lại hành động. Nhưng vẫn chẳng có tín hiệu nào từ Vua Cát cả. Sherpak đã đi khỏi nhà. Còn Shaïa thì đang ở nhà nhưng tâm trí lại để đâu đâu: bà dành toàn bộ thời gian để trò chuyện với những người khác, và nỗi lo âu ngày càng lớn trong bà khiến bầu không khí êm đềm trong nhà nhuộm một phần bởi cảnh xáo trộn bên ngoài.

Không thể chịu nổi nữa, cuối cùng Elliott xin phép hai mẹ con bà, bất chấp những lời phản đối của Shaïa. Trong những con phố gập ghềnh của trung tâm thành phố ở Oza-Gora, những bước chân tự động đưa Elliott đi về phía Viện Hiến triết. Đó chính là nơi đang diễn

ra cuộc họp của Ủy ban tham mưu: đây cũng chính là trung tâm đầu não của cuộc chiến chống lại đội quân ác mộng.

Bầu không khí nào động bất thường ngự trị xung quanh Viện Hiến triết. Đàn ông đàn bà thi nhau chạy, những đứa trẻ đưa tin, lũ tắc ã hoa công kênh choán hết lối đi... Elliott len lỏi đi đến tận một hành lang dài lát đá dẫn vào hội trường lớn. Ở đó, cảnh tượng bớt nào động hơn so với bên ngoài. Các cánh cửa của căn phòng lớn đóng kín, điều đó chỉ có một ý nghĩa duy nhất: Hội đồng Hiến triết Oza-Gora vẫn đang họp. Một phụ nữ trẻ đi ra khỏi hội trường và đóng cánh cửa lại sau lưng bằng một động tác vô cùng cẩn trọng.

- Trong đó họ đang nói chuyện gì vậy chị? Elliott hỏi.

Cô gái nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Chuyện bí mật, cô thì thầm trả lời cậu rồi đi mất hút.

Thất vọng, Elliott lê bước dọc hành lang, ghé mắt qua từng khe cửa mở hé, hy vọng phát hiện ra căn phòng nơi Ủy ban tham mưu đang họp. Tất cả các phòng họp đều có người. Trong phòng này người ta phân phát những túi cát thần và những ống xi đồng, trong phòng khác người ta lập danh sách các chiến binh tự nguyện, trong phòng khác nữa các đội trưởng mới được giao nhiệm vụ đang học thuộc lòng các

Mộng giới ONIRIA

chiến thuật phòng ngự. Càng nhìn họ, Elliott càng thấy tim mình thất lại. Những người này rất yêu chuộng hòa bình. Họ không hề biết gì về chiến tranh, và không có bất kỳ vũ khí nào đáng được gọi là vũ khí cả. Họ sẽ bị lũ ác mộng tàn sát mất.

Chỉ có một căn phòng trống: phòng làm việc của trưởng lão Mashar. Các thành viên của Ủy ban tham mưu đã rời đi hết.

Các cánh cửa của hội trường lớn đột ngột mở ra, và một làn sóng những chiếc áo thụng trắng ào ra hành lang. Giữa các nhà hiền triết, Elliott nhận ra chiếc áo thụng màu xanh lá của Til. Cậu liền ra sức chen lấn để đến bên anh.

- Anh Til này, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Hội đồng Hiền triết lại họp?

Anh chàng thợ cát trẻ tuổi chỉ thoáng quay người lại.

- Anh không có thời gian đâu, Til thoái thác, trên tay anh chất chồng những tập tài liệu. Anh phải mang chỗ giấy tờ này đến Thủy tinh Cung trước khi hết giờ nghỉ. Anh chỉ có hai mươi phút thôi!

Và anh biến mất giữa đám đông. Elliott bậm môi. Đây là lần đầu tiên anh bạn này của cậu không dành thời gian để trả lời câu hỏi của cậu. Một thứ mùi khủng khiếp kéo cậu ra khỏi dòng suy nghĩ. Mùi pho mát mốc, mùi thịt thối rữa, mùi hoa tàn úa. Không

ngghi ngờ gì nữa, chính là Giséle. Chỉ thoáng sau, Eliott đã nhìn thấy chiếc váy dài màu đen của bà phù thủy xuất hiện đằng xa.

- Bà Giséle! cậu vừa gọi vừa chạy về phía bà.

Bà phù thủy quay đầu lại. Khi nhìn thấy Eliott từ xa, bà cười ngoác cái miệng móm với cậu, giơ tay lên vẫy, rồi rảo bước về phía một cánh cửa và đóng sập nó lại sau lưng. Eliott đi đến tận cánh cửa ấy và dừng lại ở ngưỡng cửa, càng lúc cậu càng cảm thấy ngạc nhiên. Phòng vệ sinh nữ. Nếu muốn lẩn trốn khỏi cậu, bà Giséle không thể có lựa chọn nào tốt hơn!

- Chết tiệt thật, nhưng đang có chuyện gì vậy nhỉ? cậu càu nhàu.

Aanor. Cậu phải tìm gặp Aanor. Ít ra công chúa cũng sẽ không tránh mặt cậu. Cậu liền đi tìm công chúa. Nhưng đám đông đã choán hết hành lang, và cậu không nhìn thấy công chúa đâu cả. Bị xô đẩy trong đám cánh tay và cẳng chân của tất cả những con người bện rộn ấy, rốt cuộc Eliott cũng lẩn được vào nơi duy nhất vẫn còn chỗ trống: chính là hội trường lớn, bây giờ những người dự họp lúc trước đã rời đi hết. Hay đúng hơn là gần hết. Aanor ngồi ở hàng ghế đầu, hai mắt nhắm nghiền, công chúa đang suy tư. Eliott lại gần và lách vào ngồi xuống ghế, êm ru không một tiếng động. Aanor giật mình khi bàn tay cậu lướt trên cánh tay công chúa. Công chúa mở

Mộng giới ONIRIA

choàng mắt, khê kêu lên, nhảy bật dậy và vội vàng chạy ra phía cửa.

Giận dữ, Eliott chạy theo rồi túm lấy tay công chúa, buộc Aanor phải quay mặt lại nhìn cậu.

- Ôi không, không phải cậu chứ, Aanor! Eliott cúi kính hét lên. Không thể có chuyện cả công chúa cũng chạy trốn tôi được. Đang có chuyện gì thế?

Aanor lắc đầu, nhìn cậu bằng ánh mắt nài nỉ.

- Cậu đừng có hỏi mình câu ấy, Eliott ạ, công chúa rên rỉ. Đừng hỏi mình! Cậu hãy làm ơn đi đi, quay về nhà Sherpak đi. Cậu hãy ở đó đến khi có người đến tìm cậu.

- Tại sao? cậu hỏi và càng siết chặt cánh tay công chúa hơn nữa. Mọi người đang cố che giấu tôi điều gì vậy? Tại sao Hội đồng Hiến triết lại họp?

Những giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt công chúa, nàng vùng vẫy nhưng không rút được cánh tay ra khỏi tay cậu bé Mơng Chủ.

- Không đâu, Eliott. Mình xin cậu đấy, đừng ép mình phải trả lời cậu! Mình đã hứa rồi. Tất cả mọi người đều hứa sẽ không nói gì với cậu, nhưng cậu thừa biết là mình sẽ buộc phải trả lời nếu cậu cứ hỏi mãi.

- Mọi người đã hứa điều gì? Hứa với ai?

Công chúa cup mắt xuống. Cầm nàng run lên. Nàng đang đấu tranh chống lại bản tính của mình, cái bản tính luôn buộc nàng phải trả lời. Eliott túm

lấy cánh tay còn lại của công chúa. Bằng một cử chỉ dứt khoát, gần như thô bạo, cậu buộc nàng phải nhìn vào mặt cậu.

- Đang xảy ra chuyện gì thế, hả Aanor? cậu hỏi. Nói cho tôi biết đi, tôi yêu cầu công chúa đấy.

Aanor giàn giụa nước mắt. Bối rối, Eliott buông tay nàng ra. Cậu cảm thấy xấu hổ khi nhìn thấy những vết ngón tay cậu in hằn trên cánh tay yếu ớt của công chúa.

- Tôi xin lỗi, cậu nói, mặt đỏ bừng. Tôi không muốn làm công chúa đau. Tôi... tôi sẽ làm đúng như cậu vừa nói, tôi sẽ quay lại nhà Sherpak.

Nhưng đã quá muộn. Cậu đã hỏi quá nhiều. ADN của Aanor không cho phép nàng che giấu sự thật lâu hơn nữa. Trong cơn nức nở trộn lẫn giữa tiếng nói và nước mắt, công chúa tiết lộ tất cả những gì nàng biết:

- Mẫu hậu đã phát hiện ra điều bí mật của bà nội cậu. Bà cậu bị trục xuất khỏi mộng giới vì đã vi phạm điều luật bất biến số ba. Bà Lu của cậu lúc ấy đang mang thai. Một đứa con lai, một nửa hạ giới, một nửa Oza-Gora. Và đứa bé ấy đã ra đời, chính là ba cậu. Trong huyết mạch của cậu có dòng máu Oza-Gora đang chảy, Eliott ạ, chính vì lý do ấy mà cậu mới chạy nhanh đến thế. Vua Cát chính là ông nội của cậu.

Công chúa ngừng lời để thở. Hai mắt mở tròn xoe, miệng há hốc, Eliott không thể cử động nổi nữa. Các

Mộng giới ONIRIA

thông tin chui vào tai cậu, nảy lên trong não cậu mà không hề in hằn gì vào đó, rồi lấy đà lao thẳng vào tim cậu. Mặt đất như bồng bênh dưới chân cậu, như thể có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang tấn công cánh tay và cẳng chân cậu. Không khí xung quanh cậu như loãng ra.

- Bởi vì ông ấy chính là cha của đứa trẻ lai kia, nên Vua Cát cũng là kẻ đồng lõa trong việc vi phạm điều luật bất biến số ba, Aanor nói tiếp. Chuyện này rất nghiêm trọng. Và hôm nay, chức vụ của ông ấy khiến Vua Cát phải can thiệp vào chuyện của cậu và của ba cậu, điều này đặt ra một vấn đề đạo đức, bởi vì ba con cậu là người thân của ông ấy. Thế nên Hội đồng Hiến triết Oza-Gora đã họp khẩn cấp để đưa ra quyết định về số phận của Vua Cát. Họ đã quyết định sẽ giữ ông ấy ở nguyên chức vụ của mình trong thời điểm này, vì cuộc chiến sắp xảy ra với đội quân ác mộng. Họ còn phải xác định xem ông ấy có quyền tiếp tục đưa ra các quyết định liên quan đến ba con cậu hay không. Mẫu hậu đòi ông ấy từ bỏ việc bảo vệ thân thể ba con cậu ở hạ giới. Bà khẳng định rằng Vua Cát làm như thế chỉ vì đó là máu mủ của ông ấy, và việc đó đi ngược lại lợi ích của Oniria. Vấn đề này sẽ được thảo luận sau giờ nghỉ giải lao.

- Chính nữ hoàng cũng đã vi phạm một điều luật bất biến, Elliott khế nói, cổ họng cậu đã nghẹn ứ.

- Mẫu hậu đã đổ hết tội lỗi cho Sigurim, Aanor

vừa trả lời vừa buồn bã lắc đầu. Bà nói thế để chống lại lời buộc tội của Vua Cát.

- Thế còn tiếng nói của tôi thì sao? Eliott bùng nổ. Chẳng ai đếm xỉa gì đến ý kiến của tôi cả, có đúng thế không? Chính tôi mới là người có liên quan, không phải sao? Tại sao không ai nói gì với tôi?

- Chính Vua Cát đã yêu cầu như thế, Aanor rên rỉ. Ông ấy muốn cậu được nghe chuyện này từ miệng bà nội cậu. Ông ấy không muốn cậu bị xáo trộn ...

- THẾ THÌ MỌI CHUYỆN HỒNG BÉT rồi đấy! Eliott hét lên. Ông ấy đang ở đâu?

- Trong phòng làm việc của trưởng lão Mashar, Aanor nói. Nhưng...

Eliott rời hội trường lớn mà không để cho công chúa kịp nói hết câu, cậu lao ra hành lang. Mặt đỏ bừng vì giận dữ, nước mắt giàn giụa, cậu xô đẩy không chút nể nang tất cả những người ngáng đường mình, ra sức thúc, huých, đấm, đập bất chấp những lời phản đối. Đến phòng làm việc của trưởng lão Mashar, cậu mở tung cánh cửa khiến nó kêu ầm ĩ. Cánh cửa va vào tường, và tất cả mọi người cùng quay đầu nhìn cậu. Vua Cát, trưởng lão Mashar, Lorelys và những người mặc áo thụng màu trắng khác lập tức tỏ vẻ hoảng hốt khi nhìn thấy cậu.

- Eliott, cháu làm gì ở đây thế? Vua Cát lo lắng hỏi và vội vàng đi về phía cậu.

Mộng giới ONIRIA

- Ông đã hứa sẽ bảo vệ ba cháu cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Eliott trách móc. Ông đã hứa sẽ giúp cháu trong bất cứ hoàn cảnh nào, cả ở đây lẫn ở hạ giới.

- Và đó chính là những gì ta đang muốn làm, Vua Cát dừng lại và trả lời.

- Làm sao ông có thể nói câu ấy nữa? Eliott hét lên. Ông thậm chí còn không tin chắc là có thể duy trì đội miên du bảo vệ thân thể ba con cháu ở hạ giới nữa kìa!

Vua Cát lại gần cậu, ông định đặt tay lên vai Eliott, nhưng cậu đã cúi gằm mặt né ra.

- Đừng có chạm vào cháu! cậu nói.

Đến lượt trưởng lão Mashar lại gần Eliott:

- Nghe này, Eliott, toàn bộ chuyện này là trò thao túng chính trị của nữ hoàng Dithilde thôi. Chúng tôi đã buộc phải triệu tập Hội đồng Hiến triết, nhưng tôi tin chắc là bà ấy sẽ đưa ra lời tuyên bố thuận lợi cho việc duy trì...

- Cháu không quan tâm Hội đồng nói gì! Eliott hét lên, cậu vẫn không rời mắt khỏi Vua Cát. Cháu đã tin tưởng ông! Chính vì ông mà cháu ra khỏi tâm giới. Chính vì ông mà cháu đã quyết định chiến đấu. Thế mà ông lại phản bội cháu! Ông muốn che giấu cháu tất cả những chuyện này sao? Ông đã nghĩ gì vậy? Rằng cháu sẽ mạo hiểm mạng sống của mình vì

Oniria mà không chút băn khoăn thắc mắc gì, trong khi một tên sát thủ giết chết ba cháu ở hạ giới chẳng?

- Tất nhiên là không rồi, Eliott ạ!

- Thế ông định khi nào thì nói với cháu rằng ông chính là ông nội của cháu?

Bầu không khí im lặng đầy căng thẳng khiến thời gian như ngưng trệ trong một giây.

- Cháu biết đấy, ta cũng bị choáng váng như cháu, Vua Cát khẳng định. Và ta đảm bảo với cháu rằng ta đang làm tất cả những gì trong khả năng của mình để...

- Thế thì ông làm đi! Eliott gào lên. Bởi vì sau đó ông sẽ phải tự xoay xở một mình. Cháu không bao giờ muốn gặp lại ông nữa. KHÔNG BAO GIỜ, ông nghe rõ chưa?

Eliott lao ra hành lang đông nghịt người. Cậu luôn lách giữa các thân hình đang tiến về phía lối ra. Những tiếng nói vang lên sau lưng cậu. Vua Cát, trưởng lão Mashar cùng những người khác đang đuổi theo cậu. Nhưng họ cao lớn dềnh dàng nên Eliott chẳng gặp khó khăn gì trong việc cắt đuôi họ. Cậu vận đến cả tứ chi, rẽ một lối đi giữa rừng chân cẳng, và chẳng mấy chốc đã ra đến cửa. Khi đứng thẳng dậy, cậu nhìn thấy một bóng người mặc áo thụng xanh lá đang đi về phía mình. Là Til. Eliott thậm chí còn không thèm nhìn anh. Cậu biến mất trong những con phố

Mộng giới ONIRIA

nhỏ của khu phố cổ. Đồn toàn bộ sức lực, cậu chạy, càng lúc càng nhanh. Những ngôi nhà thưa thớt dần. Cậu nhanh chóng rời khỏi thành phố để rẽ vào con đường dẫn ra cánh cổng lớn. Mặt trời rơi thẳng vào đỉnh đầu cậu, nhưng cậu không quan tâm. Những giọt nước mắt lăn trên má giúp cậu cảm thấy mát mẻ. Cậu chạy nhanh, rất nhanh. Bây giờ thì cậu đã biết tại sao. Trong cơn giận dữ cuồng nộ, cậu tăng tốc hơn nữa, đẩy cái năng lực mà cậu được thừa hưởng từ dân tộc Oza-Gora đến mức tối đa.

Chẳng mấy chốc, cậu đến bên cổng lớn. Cậu mở cánh cửa nặng nề rồi đi sang phía bên kia. Chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ, mọi chuyện đã thay đổi. Hàng trăm căn lều đã được dựng lên, những phòng tuyến đã chiến đã mọc lên như nấm, các chiến hào bao quanh cổng thành những đường đồng tâm rộng lớn, hàng ngàn người Oza-Gora mang theo vũ khí của họ. Hoảng hốt, không biết phải làm gì với những cảm xúc đang ồ ạt xâm chiếm mình, Eliott tiếp tục chạy đến tận một cụm vách đá. Cậu lao vào một trong những vách đá ấy, hai bàn tay xòe ra trước mặt. Chẳng có gì cả. Cậu sờ soạng trên vách đá thứ hai, rồi vách đá thứ ba. Vẫn chẳng thấy gì. Vách đá thứ tư là một Cửa Mật. Eliott vượt qua đó không chút ngần ngại. Sang đến phía bên kia, cậu băng qua một phòng nhạc, xô đổ các nhạc cụ khiến chúng kêu lên ầm ỉ. Rồi cậu biến mất qua một Cửa Mật khác. Cậu vào trong một

công ten nơ chuyển nhà, rồi một bể bơi đầy những quả bóng bằng polystyren, một trại ngựa giống, một cửa hàng đồ chiên kiểu Bruxelle, xưởng vẽ của một họa sĩ... Cuối cùng, Eliott dừng lại khi đến một ngôi làng nông thôn được làm hoàn toàn bằng đất nặn. Có cây cối, hoa cỏ, những ngôi nhà, những con cừu, tất cả đều được làm bằng thứ đất nặn mềm và hơi dính. Eliott đưa mắt nhìn bao quát một lượt xung quanh. Không một bóng người. Cậu quyết định rút cuộc mình đã có thể ngừng chạy. Cậu ngồi sụp xuống bên cạnh một bức tường mềm mại của một ngôi nhà nhỏ màu trắng trống trơn, giữa hai cây đường quỳ đang chứa những cánh hoa dày dặn nặn bằng đất lên trời. Trước mắt cậu, những con cừu non cứ mỗi lần nhảy nhót lại làm bẹp những bàn chân mềm oặt của chúng. Cậu chăm chú quan sát trò chơi của lũ cừu, đầu óc trống rỗng. Những cảm xúc cùng với cuộc trốn chạy điên cuồng vừa rồi đã dốc cạn sức lực của Eliott. Cậu không còn biết mình đang ở đâu, cũng không còn biết mình phải làm gì. Những gì cậu vẫn tin tưởng suốt thời niên thiếu vừa vỡ tan thành ngàn mảnh.

Thậm chí cậu còn không biết mình là ai nữa.

TRÙNG PHẠT

Katsia mở mắt khi cảm thấy sự hiện diện của hân. Hân đang ở đó, ngồi xổm trước mặt cô, mặt hân sát gần mặt cô. Khi nhìn ngược, đôi mắt con người của hân dường như càng sắc lẹm hơn. Khuôn miệng hân, hơi trễ sang bên trái một chút, tạo thành nụ cười nhếch mép quen thuộc của hân.

- Cô đã làm ta thất vọng, Katsia ạ, Quái vật nói bằng giọng ngọt ngào.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua từ khi lão phù thủy Tromar kích hoạt cái cọc tiêu? Năm giờ? Có lẽ là sáu giờ. Mặt trời vẫn còn ở giữa đỉnh đầu khi Philippe cùng Katsia đến sa mạc Oza-Gora. Lúc này mặt trời đã xuống thấp và vẽ ra sau lưng Quái vật một cái bóng dài gấp hai lần hân. Philippe và Katsia đã bị treo lủng lẳng suốt cả chiều dưới nắng, đầu dốc ngược,

do phép thuật của Tromar. Đầu cô nàng ưa phiêu lưu
đùng đưa, đầy ắp do toàn bộ máu bị dồn ngược từ
chân xuống. Miệng cô khô khốc. Cô phải cố gắng lắm
mới tập trung được tâm trí để hiểu xem chủ nhân của
lũ ác mòng đang nói gì.

Quái vật đưa đầu ngón tay khê vuốt má cô nàng
ưa phiêu lưu.

- Jabus, nói cho ta nghe xem, chúng ta sẽ làm gì với
cô nàng phản bội xinh đẹp này đây?

Bóng dáng gã người Oza-Gora hiện ra trong tầm
nhìn đảo ngược của Katsia. Nếu không bị túm chân
treo ngược và nhét giẻ vào miệng, có lẽ cô đã nhổ vào
mặt gã.

- Cô ta có thể vẫn còn nguy hiểm, gã thợ cát lạnh
lùng nói. Phải loại bỏ cô ta đi.

Quái vật lướt ngón tay lên tận cổ cô gái trẻ.

- Loại bỏ cô ta, đúng thế, hẳn thì thẩm.

Hắn ấn sâu hai ngón cái vào hai bên khí quản cô.

- Nhưng trước đó, phải bắt cô ta trả giá cho những
việc cô ta đã làm.

Những ngón tay hắn lướt tiếp lên trên, về phía
khuôn ngực lấp ló bên trong chiếc áo thụng khắc khổ
của cô nàng ưa phiêu lưu. Chân tay Katsia như bị co
rút lại. Bị tê liệt vì phép thuật của Tromar, cô không
thể làm bất cứ động tác nào để tự vệ. Còn Philippe,
ông bị treo bên cạnh cô và bị những thanh chống mí

Mộng giới ONIRIA

tước hết các quyền năng của Mơng Chủ, nên không thể trợ giúp gì được cho cô. Katsia đang nằm gọn trong tay của tên Quái vật.

Hai bàn tay Quái vật tiếp tục màn ve vuốt nóng bỏng lên cao hơn nữa. Trên vùng bụng của cô nàng ứa phiêu lưu, nơi bị lộ ra do chiếc áo thụng đã bị trọng lực kéo xuống, rồi hướng tiếp lên vùng hông, rồi khê khàng lẩn về phía thắt lưng. Cô rùng mình.

Bằng một động tác chính xác và đầy tự tin, Quái vật rút con dao cần ngọc thạch của Katsia ra khỏi túi, rồi hần đứng dậy. Katsia đối mặt với hai cẳng chân hướng lên trời.

- Tromar thân mến, ông đã cứu chúng ta khỏi cái bẫy mà cô ả ngu ngốc này suýt thì giăng ra, Quái vật nói. Để tưởng thưởng, ta trao lại cho ông con dao kết liễu này. Hãy sử dụng nó cho hiệu quả.

- Chủ nhân thật tử tế, lão phù thủy cười gằn.

- Ngài không muốn dùng luôn con dao ấy để giết chết cô ta sao? Jabus ngạc nhiên hỏi.

- Jabus thân mến, ta có một ý tưởng tuyệt vời hơn cho cô ta. Ta muốn cô ta biết cái giá phải trả cho việc phản bội Quái vật là thế nào, và ta muốn biến việc đó thành một tấm gương cho tất cả mọi người. Hãy trói cô ta lên vách đá cao nhất, ngay đằng trước cổng lớn của Oza-Gora. Ta muốn cô ta chứng kiến thắng lợi của chúng ta. Ta muốn cô ta nhìn thấy từng người

trong số các bạn bè của cô ta, dù là người Oniria, người Oza-Gora hay người hạ giới, đều bị tàn sát, và ta muốn cô ta biết rằng toàn bộ chuyện này xảy ra là do cô ta.

Katsia gào lên điên dại, nhưng tiếng kêu của cô bị mảnh vải nhét ở miệng bóp nghẹt. Quái vật nghiêng người về phía cô và lại đưa tay vuốt má cô.

- Đừng khiêm tốn thế, Katsia. Chính cô là người đã đưa chúng ta đến tận cổng vào Oza-Gora mà.

Katsia dồn hết sức lực để nghiêng chặt hai hàm răng vào mảnh vải nhét ở miệng mình. Cảm giác bất lực khiến những giọt nước mắt giận dữ chảy dài trên trán cô.

- Thế còn gã người hạ giới, chúng ta sẽ làm gì với hắn? Jabus hỏi.

- Hãy giữ hắn làm tù nhân, nhưng cần giữ gìn sức khỏe cho hắn, Quái vật vừa nói vừa đứng dậy. Ta nhắc lại để người nhớ rằng sự tồn tại của ta và hắn là gắn chặt với nhau. Khi chúng ta đã chiếm được Oza-Gora, chúng ta sẽ tìm được cách gửi trả hắn về nhà hắn. Từ giờ đến lúc ấy, người sẽ ở lại đằng sau cùng với hắn, Jabus ạ. Cuộc chiến không phải là việc của người. Thời điểm của người sẽ đến sau.

Một tiếng hét vang lên, mạnh mẽ, hoang dại. Katsia quay đầu sang phía đó. Một bầy người sói đang phi nước đại lại gần. Tối thiểu cũng phải hai trăm tên.

Mộng giới ONIRIA

Cổ họng Katsia nghẹn lại. Người Oza-Gora sẽ không bao giờ có thể tự vệ chống lại một bầy đàn ăn thịt dã man đông đảo đến thế. Trong tiếng gầm gào trộn lẫn với tiếng thở hổn hển, bầy thú nhanh chóng tiến đến chỗ họ. Tên người sói to lớn nhất bước đến quỳ mọp trước mặt Quái vật.

- Đội quân người sói xin có mặt, thưa chủ nhân, gã nói. Và chúng tôi đã gặp nhiều đoàn quân quái vật trên đường đi. Họ đang tiến rất nhanh. Các đoàn cuối cùng sẽ đến đây đêm nay.

- Tốt lắm, Quái vật khen ngợi. Hãy để các chiến binh của người nghỉ ngơi đi. Sáng mai chúng ta sẽ tấn công Oza-Gora.

ĐOÀN QUÂN

Những cơn rung lắc khủng khiếp kéo Elliott ra khỏi trạng thái ngây dại. Cậu ngẩng đầu lên. Khung cảnh tạo bằng đất nặn bị xô đẩy mạnh đến nỗi mọi thứ bắt đầu méo mó. Những bức tường uốn cong, cây cối sụp xuống, tất cả những gì trồng trên mặt đất đều có nguy cơ đổ sập. Phải chăng là một cơn động đất?

Elliott nhanh chóng rời xa ngôi nhà nơi cậu đang ngồi tựa lưng vào tường. *Bùm. Bùm. Bùm.* Nhịp điệu rất đều đặn, nên không thể là một cơn địa chấn được. Nhưng thế thì là cái gì? Cậu chạy về phía nguồn gốc gây ra cảnh chấn động ấy. Len lỏi như một cái bóng giữa những ngôi nhà rung rinh trong làng, trong chốc lát cậu đã đến bên một cây cầu đang chực đổ sập bất cứ lúc nào. Elliott trèo lên dốc ta luy bên cạnh cầu, rồi ẩn mình trong đám lá rậm rạp của một bụi cây. Ngồi

Mộng giới ONIRIA

gọn trong cái đài quan sát dã chiến ấy, cậu đánh bạo nhìn xuống dưới. Trên con đường nằm cạnh chân cầu, đang diễn ra cảnh tượng kinh hoàng nhất cậu từng nhìn thấy trong đời.

Một đoàn quân ác mộng đang đi đều bước dọc con đường. Chúng có đến cả ngàn tên. Những sinh vật khủng khiếp nhất, đáng sợ nhất vừa thoát khỏi Ephialtis đang hành quân về phía Oza-Gora. Phần lớn đoàn quân là những binh lính xuất thân từ những giấc mộng chiến tranh của người hạ giới. Đằng trước đoàn quân, Elliott nhận ra bộ đồng phục xanh và đỏ của những kỵ binh thời Napoleon, họ đang rạp người trên mình ngựa. Đằng sau họ là những toán quân đi bộ, trong số đó có cả đám lính Đức hồi Thế chiến thứ hai sát cánh cùng các chiến binh liên ngân hà nổi bật với những món vũ khí tối tân của tương lai và những khẩu súng laser. Cao hơn đám chiến binh có tầm vóc con người ấy cả vài mét là những gã khổng lồ bằng đá, mỗi bước đi của chúng đều khiến mặt đất xung quanh rung chuyển. Bên trên chúng, bầu trời dày đặc những sinh vật cũng đáng sợ không kém: những con thần lằn bay, những con ong bầu kéch sù, những mù phù thủy đầy thù hận cưỡi trên những chiếc chổi. Elliott cúi thấp thêm chút nữa để nhìn cho rõ hơn. Bị biến dạng sau mỗi lần rung lắc, cây cầu bằng đất nặn đang oằn cong đầy đe dọa. Nhưng cái cây nơi Elliott bám vào được trồng trên lớp đất cứng của bờ dốc.

Cậu không gặp rủi ro nào hết. Đoàn quân có hình dạng con người lúc này đã nhường chỗ cho một đoàn kỵ binh khủng khiếp như thể vừa chui thẳng lên từ địa ngục: những con yêu tinh nhỏ bé mắt đỏ quạch bước đi theo nhịp, rạp người trên lưng những con ngựa tuyệt đẹp có những cái cẳng chân linh hoạt và sắc lạnh chẳng khác nào những thanh kiếm.

Eliott vặn người để nhìn ra xa. Đoàn quân kéo dài gần một ki lô mét. Cổ họng nghẹn thắt, nước mắt giàn giụa, cậu hiểu rằng khi đối mặt với một đoàn quân như thế này, cư dân Oza-Gora sẽ không có cơ hội nào hết. Họ sẽ bị tàn sát đến người cuối cùng, và xú cát sẽ rơi vào tay Quái vật cùng Jabus. *Bùm. Bùm.* Những cơn rung lắc dữ dội khiến Elliott giật nảy người từng đợt. Đoàn quân càng tiến đến gần cậu, tiếng bước chân càng trở nên nặng nề hơn. Chiếc cầu sắp gãy đến nơi. Một cơn khó ở càng lúc càng tăng khiến ruột gan cậu như bị xoắn vặn. Cậu phải làm gì? Tìm cách gấp lại ba cậu giữa khu rừng ngập tràn những chiến binh khủng khiếp này ư? Sử dụng các quyền năng của Mộng Chủ để bảo vệ Oza-Gora chống lại hàng ngàn ác mộng ư? Quả là điều không tưởng!

Nếu Elliott có còn nuôi vài hy vọng thì chúng cũng tiêu tan khi cậu nhìn thấy sinh vật hiện ra từ bên dưới chiếc cầu vào lúc ấy. Đó là một con cá sấu cao như một ngôi nhà, chỉ riêng cái đầu đã to bằng cả cái xe buýt. Những chiếc răng nanh của nó có thể xuyên

Mộng giới ONIRIA

thùng một con hà mã. Mớ vảy trên người nó to như những cái ô. Mỗi bước chân của nó lại tạo thành một cái hố sâu đến cả mét trong lớp đất nện đã cứng lại trên mặt đường, và khiến chiếc cầu lung lay đổ sụp nhanh hơn. Miệng há hốc, tay chân tê liệt vì kinh hoàng, Eliott nhìn con vật dài như bất tận ấy lướt qua trước mắt cậu. Nó chính là thành viên cuối cùng của đoàn quân chết chóc.

Lớp đất nện trên cái cây bắt đầu tách ra đây nguy hiểm, và Eliott quyết định rời khỏi chỗ nấp. Dù sao, cũng chẳng còn gì để xem nữa. Cậu bấu tay vào một cành cây, lấy một cái rễ làm điểm tựa rồi đạp chân để đu người lên đỉnh bờ dốc.

Cậu không bao giờ lên được đến đó.

Cái đuôi của con cá sấu quái vật, trong lúc khua khoắng, đã hất tung cây cầu khỏi quang cảnh cùng toàn bộ cây cối xung quanh. Eliott nằm sõng soài trên đường, bất động, bị chôn vùi bên dưới ba mét đất nện.

LỤC LỘI

Khi Christine xoay chiếc chìa trong ổ khóa căn hộ sau khi đã đưa hai cô con gái sinh đôi đến trường, chị ta rùng mình. Có ai đó đã vào nhà trong lúc chị ta đi vắng. Trong mắt bất kỳ ai khác, tất cả đều có vẻ vẫn nằm đúng ở trật tự cũ. Nhưng vốn là người ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhất với sự chính xác của một quân nhân, Christine biết rằng chiếc điện thoại đặt ở cạnh cửa ra vào đã bị xê dịch, rằng chị ta không phải là người để đèn sáng trong hành lang, và rằng trên tấm thảm đã xuất hiện một nếp gấp vốn không có ở đó khi Christine rời khỏi nhà.

Bà Louise. Chỉ có thể là bà thôi! Ổ khóa không bị phá, và không có ai khác ngoài bà Lu có chìa khóa căn hộ.

- Louise, mẹ đang ở đây sao?

Mộng giới ONIRIA

Christine đưa mắt nhìn một lượt trong phòng khách, rồi chị ta đi về phía bếp. Chị đóng tai nghe ngóng: không có bất cứ động tĩnh gì.

- Louise?

Không có gì hết. Christine bắn khoản đi vào hành lang, mở cửa phòng ngủ của mình, rồi đến cánh cửa căn phòng dành cho bà Lu khi bà sống ở đây.

- Lạ nhỉ, mình chắc chắn là... chị ta lắm bầm.

Khi mở cánh cửa phòng ngủ của Chloé và Juliette, Christine thốt lên một tiếng. Những hộp đồ đã bị lật tung, những chiếc nệm lông bị nhấc lên rồi đặt lại cầu thả, và một loạt sách nằm la liệt trên lớp thảm trải sàn. Có ai đó đã lục lọi trong căn phòng này, chắc chắn là thế. Nhưng để làm gì? Và kẻ đó là ai? Dù sao, bà Lu cũng sẽ không lén lút vào đây để lục lọi trong phòng ngủ của hai cháu gái mình! Để cho yên tâm, Christine mở cánh cửa phòng Elliott. Căn phòng này vẫn lộn xộn như trước, chẳng hề thay đổi chút nào.

Christine lấy điện thoại di động ra.

- Thanh tra Baratte đó à? chị nói. Tôi là Christine Lafontaine đây. Có ai đó đã vào nhà tôi trong lúc tôi đưa hai con gái đến trường.

- ...

- Không, không hề có dấu vết đột nhập. Và tôi

chắc chắn là tôi đã khóa cửa cẩn thận trước khi rời khỏi nhà.

- ...

- Phòng các con gái tôi đã bị lục tung, chắc chắn là thế. Nhưng kẻ đó không quan tâm đến các phòng khác trong nhà, nếu có thì tôi đã nhận thấy ngay.

- ...

- Vâng, thưa thanh tra, tôi biết rằng phòng ngủ của trẻ con không phải là nơi đầu tiên đám trộm cắp đi vào, và chính vì thế mà tôi mới gọi cho ông! Mẹ chồng tôi có chìa khóa, và tôi thực sự không hiểu điều gì có thể khiến bà ấy...

- ...

- Thế sao, anh mới gì vậy?

- ...

- Chiếc va li của mẹ chồng tôi! Trong một tủ gửi đồ ở nhà ga Montparnasse ư! Ông đang nói đùa phải không, ông thanh tra?

- ...

- Được rồi, vậy tôi mong ông hãy cho tôi biết khi có thêm tin tức mới, được không? Còn về chuyện căn hộ, ông có cử ai đó đến đây không?

Ấn mình ở phía bên kia vách tường, người đàn ông đội mũ đen quyết định rằng hẳn nghe ngóng thế

Mộng giới ONIRIA

là đủ. Vụ lộn lợi chẳng mang lại kết quả gì. Hắc đã không có thời gian để tìm ra cái phong bì mà hai đứa bé gái kia cất giấu, nữ luật sư về nhà quá sớm. Nhưng điều này cũng chẳng có gì quan trọng. Bởi vì cảnh sát đã có một manh mối, hắc sẽ ghé qua chỗ đó một chút xem sao. Rốt cuộc, có thể thanh tra Baratte cũng có thể hữu ích với hắc.

KHÔNG THỪA NHẬN

Ba bóng người thấp thoáng luồn lách giữa đám đông trong hành lang của Viện Hiến triết. Mặc dù lúc này đã muộn, nhưng hoạt động ở nơi này vẫn rất náo nhiệt. Rất nhiều cư dân Oza-Gora đang chuẩn bị cho một đêm thức trắng.

Một bàn tay thò ra từ chiếc áo choàng bằng da tạc đà hoa, gõ hai tiếng ngăn vào cánh cửa phòng làm việc của trưởng lão Mashar rồi mở ra mà không chờ câu trả lời. Cánh cửa khép lại. Ba chiếc mũ trùm hạ xuống, để lộ khuôn mặt Sherpak và hai thành viên khác trong đoàn lữ hành: cô nàng Bachel khổng lồ và một chàng trai trẻ tóc hung. Các thành viên của Ủy ban tham mưu lập tức ngừng tranh luận.

- Thế nào? Vua Cát hỏi. Ba người có tìm thấy Eliott không?

Mộng giới ONIRIA

Sherpak lắc đầu.

- Chúng tôi đã lần theo dấu vết thằng bé qua năm Cửa Mật, sau đó thì bầy chó đã mất dấu nó, ông giải thích. Hẳn là địa hình đã bị thay đổi: một địa điểm nào đó đã biến mất, hoặc là...

- Tôi biết là các bạn đã nỗ lực hết sức rồi, Sherpak ạ, Vua Cát cắt ngang bằng giọng mệt mỏi. Thế còn Philippe Lafontaine, các bạn có tìm ra dấu vết gì không?

- Thật đáng buồn là không, Sherpak trả lời. Xung quanh Oza-Gora nhưng nhúc lủ ác mộng, chúng đang đổ về sa mạc của chúng ta, nhưng khi đã đến nơi, chúng biến mất như có phép lạ: một ảo ảnh thị giác đã che giấu các nhóm quân địch khỏi tầm mắt chúng tôi. Nếu Philippe Lafontaine có ở đây theo lời tiên tri của Tiên cây, thì cả anh ta cũng bị che giấu trong tấm màn ảo ảnh đó. Chúng ta sẽ chỉ có thể tìm ra anh ta khi ảo ảnh đó bị gỡ bỏ. Chắc hẳn là ngay trước khi chúng tấn công.

Vua Cát thở dài.

- Anh nói là lũ ác mộng đang đổ dồn về phía sa mạc của chúng ta, vậy anh có biết chúng khoảng bao nhiêu tên không? tiên nữ Badiane hỏi.

Sherpak nuốt nước bọt.

- Chúng tôi đã nhìn thấy nhiều đoàn quân đi qua, ông thông báo bằng giọng tắc nghẹn. Mỗi đoàn ước

chừng cả ngàn tên, toàn là những chiến binh đáng gờm cả.

Những tiếng thì thầm hoảng hốt lan khắp cử tọa. Những ảo tưởng cuối cùng của các thành viên Ủy ban tham mưu vừa vỡ vụn. Trong lúc vắng mặt cả *phái viên lẫn người đại diện*, sẽ chẳng có giải pháp thay thế nào khác: cho dù các chiến binh Oza-Gora có quả cảm đến đâu, xứ cát cũng sẽ nhanh chóng rơi vào tay lũ ác mộng.

- Cảm ơn Sherpak, trưởng lão Mashar nói. Anh hãy tiếp tục theo dõi động tĩnh của lũ ác mộng và thông báo cho chúng tôi biết ngay khi có bất kỳ thay đổi nào, dù là nhỏ nhất.

- Xin tuân lệnh, trưởng đoàn lũ hành gặt đầu.

Và ba chiếc áo choàng bằng da tạc đà hoa lần lượt rời khỏi phòng.

Tiếp sau tiếng cọt kẹt của cánh cửa đóng lại là một khoảng im lặng nặng nề.

- Tôi cho rằng lúc này các vị đã nhận thấy các hạn chế trong chiến lược của mình rồi chứ? Nữ hoàng Dithilde cất tiếng.

Bực tức trước kết quả họp của Hội đồng Hiến triết, theo đó Vua Cát vẫn được giữ nguyên toàn bộ quyền hạn, nữ hoàng không thêm che giấu thái độ thù nghịch. Những ngón tay bà co quắp vẫy vò không

Mộng giới ONIRIA

thương tiếc mở lòng trắng tinh của mèo Lazare, nó không phản ứng gì.

- Vừa bị phạt ý một lần là *phái viên* của các vị đã bỏ trốn ngay rồi, giống hệt như bất kỳ đứa trẻ nào ở tuổi của nó, cha nó thì vẫn bật vô âm tín, còn lũ ác mộng, được trợ giúp bởi người mà các vị gọi là *người đại diện*, đang sắp sửa xới tái những đội quân èo uột của Oza-Gora.

- Elliott sẽ đến, con tin chắc như thế! Aanor kêu lên.

Mẹ nàng ném cho nàng một cái nhìn còn ý nghĩa hơn mọi lời bình luận.

- Quái vật rất mạnh, vô cùng mạnh, nữ hoàng nói tiếp. Và đó cũng chính là điểm yếu của hắc. Hắc đã tạo dựng xung quanh mình một đế chế dựa trên lòng trung thành cá nhân và nỗi sợ hãi. Các cá nhân quay quanh hắc chỉ có được sự hợp pháp dựa vào mức độ gắn gũi của chúng với chủ nhân. Không kẻ nào trong số chúng có được sức quyến rũ của Quái vật. Không kẻ nào trong số chúng có khả năng tiếp nối. Trong hoàn cảnh này, mọi việc rất đơn giản: chỉ cần loại bỏ kẻ cầm đầu, phong trào của lũ ác mộng sẽ sụp đổ như một tòa lâu đài cát.

- Bà quên rằng Quái vật đã xây dựng hào quang của hắc dựa trên sự bất bình ngày càng tăng của lũ ác mộng, Lorelys xen vào. Loại bỏ khả năng gây hại của hắc sẽ là không đủ, vả lại...

- Nhưng các vị đều thừa nhận rằng việc đó là cần thiết! Nữ hoàng cắt ngang.

Một nụ cười vô cùng mệt mỏi hiện ra bên dưới búi tóc màu xám của nhà hiền triết Lorelys.

- Chuyện đó đã trở nên cần thiết, quả đúng thế, bà thờ dài.

Nữ hoàng Dithilde đứng dậy, đầy đặc thắng, hất Lazare khỏi đùi, khiến con vật nhảy lên rồi chui xuống trốn dưới một gầm ghế.

- Vậy tại sao các vị vẫn khẳng khẳng muốn cứu sống gã người hạ giới kia? bà vặn hỏi. Hãy để thuộc cấp của Sigurim thực hiện đến cùng nhiệm vụ của anh ta, và tránh được trận tắm máu khủng khiếp nhất trong lịch sử Oniria!

Tất cả mọi người cùng quay nhìn về phía Vua Cát.

- Tôi đảm bảo rằng chúng ta có thể loại bỏ Quái vật mà không phải giết người hạ giới ấy, ông khẳng định. Có thể sẽ mất thêm chút thời gian, nhưng dân tộc xứ cát sẽ không biến mình thành những kẻ phản bội lại cư dân hạ giới.

Nữ hoàng Dithilde lộ rõ vẻ sững sờ. Bà lần lượt nhìn từng thành viên của Ủy ban tham mưu. Tất cả những người Oza-Gora đều tỏ vẻ quyết tâm giống như Vua Cát. Công chúa Aanor, con gái bà, trưng ra vẻ mặt nhiệt thành khiến bà chỉ muốn tát cho nàng mấy cái. Phù thủy Gisèle, người mà chỉ sự hiện diện

Mộng giới ONIRIA

cũng đã khiến nữ hoàng vô cùng khó chịu, thì mặt mày nhăn nhó trông vừa ghê tởm vừa khó hiểu. Nhưng điều khiến nữ hoàng bức tức nhất chính là thái độ của chính các thành viên Đại hội đồng. Tiên nữ Badiane và những người khác tỏ vẻ bần khoản khó xử. Tất cả đều sốc khi biết được sáng kiến của con sư ưng. Một số người còn tin chắc là chính nữ hoàng cũng nhúng tay vào vụ này. Không công khai thể hiện nổi bất bình, nhưng họ cũng không sẵn sàng đứng về phía bà trong trận chiến này: đối với họ, những điều luật bất biến vẫn là thiêng liêng bất khả xâm phạm. Sự im lặng của họ chính là một cách để không thừa nhận. Còn con mèo Lazare, nó vẫn cuộn tròn trong gấm ghế. Dù sao, nó cũng không bao giờ tham gia chính sự.

Mắt nhắm tịt, cuối cùng nữ hoàng quay nhìn sang Vua Cát.

- Vậy là ông thà giao hết cát thần quý giá của mình cho lũ ác mộng? bà nói bằng giọng ghen ngào. Ông thà gây ra cái chết của hàng ngàn hàng vạn đồng bào của mình, còn hơn là thủ tiêu một người hạ giới duy nhất?

Đôi môi Vua Cát run rẩy.

- Tôi sẽ không thay đổi ý kiến, ông nói. Đội bảo vệ Philippe Lafontaine ở hạ giới sẽ được duy trì chừng nào Thủy tinh Cung còn nằm trong tay chúng tôi.

Nữ hoàng nhìn ông chòng chọc trong một lát, cả người bà cứng đờ như một pho tượng bằng băng.

- Vậy thì tôi tin rằng tôi chẳng còn gì để làm trong cái Ủy ban tham mưu này nữa, bà nói.

Bà quay gót, chiếc váy của bà chuyển sang màu xám xịt. Nữ hoàng mở cánh cửa mà không thèm quay nhìn lại, rồi biến mất trong hành lang, con mèo Lazare bám theo chủ nhân như một cái đuôi.

Việc nữ hoàng bỏ đi khiến cả Ủy ban tham mưu như bị dội nước lạnh. Trưởng lão Mashar đứng dậy và đóng cánh cửa lại. Tiên nữ Badiane là người đầu tiên cất tiếng trở lại.

- Thưa Vua Cát, dù sao tôi vẫn có một câu hỏi. Bởi vì cậu bé Elliott đã biệt tăm tích, vậy người nào có thể giúp cha cậu bé làm cho Quái vật biến mất đây? Nếu tôi không nhầm, thì việc này nằm ngoài tầm tay của bất cứ người nào khác...

- Quả đúng thế, Vua Cát gật đầu xác nhận. Giải thích cho Philippe Lafontaine biết phải làm thế nào để khiến Quái vật biến mất là chưa đủ. Anh ta đã bị thao túng suốt sáu tháng ròng, và việc Jabus dễ dàng đạt được thành công trong thử nghiệm cho thấy rằng nỗi sợ Quái vật đã ăn sâu bám rễ trong đầu Philippe. Giúp anh ta vượt qua được cảm giác ấy đòi hỏi phải có sự tiến triển từ bên trong, và chỉ

Mộng giới ONIRIA

một trong số những người thân của anh ta mới có thể gây ra được.

- Xin thứ lỗi, nhưng tôi thấy toàn bộ chuyện này chưa được rõ ràng, Badiane xen vào. Có phải ông đang giải thích với chúng tôi là không ai khác ngoài Elliott có thể hoàn thành sứ mệnh ấy?

- Không đâu, tôi tin rằng còn có một người khác có thể đảm nhận sứ mệnh này, Vua Cát nói.

- Ai vậy? trưởng lão Mashar hỏi.

- Louise, mẹ của Philippe.

- Nhưng bà ấy không thể đến thế giới của chúng ta được! Badiane phản bác.

- Không hẳn thế, Vua Cát trả lời. Đúng là bà ấy không thể sử dụng chiếc đồng hồ cát cũ của bà ấy được nữa, vì nó đã bị phù phép. Nhưng chúng ta có thể đưa bà ấy đến đây bằng cách dùng một trong những chiếc đồng hồ cát trắng mà các thợ cát của chúng ta sử dụng. Thân thể và tâm trí của bà ấy sẽ cùng di chuyển đến thế giới của chúng ta. Bà ấy sẽ không có các quyền năng của Mơng Chủ, nhưng tôi cho rằng bà ấy không cần đến những quyền năng ấy để có thể nói chuyện với con trai mình.

Mọi người trong phòng bàn tán xôn xao.

- Nhưng... Như thế là trái với các điều luật bất biến! Til xen vào.

- Không trái nếu bà ấy đến đây rồi nhanh chóng

quay trở về hạ giới, Vua Cát lập luận. Điều luật bất biến số ba cấm một người Trái đất rời hạ giới để đến sống trong thế giới của chúng ta, nhưng không cấm việc người đó ở đây trong vài giờ hoặc vài ngày. Thân thể và tâm trí của bà Lu sẽ rời đi nhờ chiếc đồng hồ cát xanh khi chúng ta lấy lại được nó, đồng thời với tâm trí của Philippe và Eliott. Các điều luật vẫn được tuân thủ.

Số lượng thành viên của Ủy ban tham mưu không nhiều, nhưng các cuộc tranh luận tay đôi vẫn diễn ra sôi nổi. Trưởng lão Mashar nhanh chóng đập tay xuống mặt bàn để yêu cầu mọi người trật tự trở lại.

- Chúng ta không có thời gian để triệu tập Hội đồng Hiến triết như chúng ta vẫn làm trong bối cảnh bình thường, ông tuyên bố. Hôm nay Đại hội đồng đã tranh luận đầy đủ, và tiếp tục đặt niềm tin vào Vua Cát. Thế nên tôi đề nghị các vị hãy giơ tay biểu quyết cho đề xuất này trong phạm vi của Ủy ban tham mưu. Người nào phản đối việc chúng ta đưa *phái viên* cũ trở lại Oniria bằng một chiếc đồng hồ cát trắng?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không có ai giơ tay.

- Tốt rồi. Vậy là chúng ta đã quyết định. Cựu *phái viên* sẽ chịu trách nhiệm thuyết phục con trai bà ấy. Trong thời gian đó, dân tộc chúng ta sẽ chiến đấu để bảo vệ cổng lớn, giúp bà ấy có thời gian hoàn thành sứ mệnh của mình.

28

THỦ ĐOẠN

Đêm đã về khuya khi Aanor về đến lâu đài dành cho khách. Nàng cảm thấy mệt nhoài, và đã thích thú với cái viễn cảnh về một giấc ngủ trong vài giờ mà nàng sắp được tận hưởng. Viên lính gác ngái ngủ đứng thẳng người dậy khi nghe thấy công chúa lại gần, và lập tức mở cửa cho nàng. Nàng lên cầu thang bằng những bước chân chậm rãi nặng nề. Thậm chí nàng còn chẳng đủ sức để bật đèn. Khi đi qua trước cửa phòng nữ hoàng, Aanor ngạc nhiên khi nghe thấy có tiếng trò chuyện lọt qua khe cửa mở hé. Vậy là mẹ nàng không ngủ sao? Tò mò, Aanor ghé mắt nhìn qua khe cửa. Trong ánh nến, nữ hoàng Dithilde đang nói chuyện với thủ lĩnh đội cận vệ riêng của bà. Bốn cận vệ khác cũng ở cùng họ.

- Cô gái đó tên là Armis, nữ hoàng Dithilde nói.

Các người hãy xoay sở để tìm ra căn phòng miền du nơi cô ta làm việc. Các thợ cát đang rất bận rộn nên sẽ không chú ý đến các người đâu. Cô ta đang ngủ, hãy đánh thức cô ta dậy. Hãy đánh thức cả đội của cô ta nữa. Hãy tước đoạt đồng hồ cát của họ và ngăn cản không cho họ tiếp tục miền du. Các người sẽ chỉ thả họ ra khi Quái vật đã biến mất. Các người đã rõ chưa?

- Rất rõ rồi ạ, thưa nữ hoàng.

Cơ giận bùng lên trong lòng Aanor. Nàng mở toang cánh cửa và lao vào phòng khách nhỏ của mẹ.

- Mọi người không có quyền làm thế! nàng hét lên. Ủy ban tham mưu đã đưa ra quyết định, mọi người phải tuân thủ quyết định ấy. Đội của Armis phải tiếp tục bảo vệ Elliott và ba cậu ấy!

- Con thật quá ngây thơ đấy, con gái ạ, nữ hoàng đáp lại. Con không hiểu rằng đó là cách duy nhất để cứu thế giới của chúng ta khỏi cơn hỗn loạn chẳng?

Nữ hoàng khẽ vẫy tay. Lập tức, hai cận vệ túm lấy Aanor.

- Không! công chúa vừa hét lên vừa ra sức vùng vẫy. Tôi sẽ không để các người làm thế! Các người không có quyền!

- Quá muộn rồi, con yêu ạ, nữ hoàng trả lời. Các người hãy giam công chúa trong phòng nó. Và hãy trông chừng để nó không thể ra khỏi phòng, cho đến khi có lệnh mới. Đừng quên canh cửa sổ phòng nó.

Mộng giới ONIRIA

Lazare đã báo cho ta biết rằng nó thường sử dụng cửa sổ để trốn ra ngoài mà không để ta biết đấy.

Đám cận vệ nhắc bóng công chúa lên rồi kéo nàng ra cửa. Nàng la hét, vùng vẫy, ra sức đạp chân tứ tung. Nhưng chẳng ích gì, tương quan lực lượng quá chênh lệch. Aanor bị quăng lên giường. Nàng lập tức vùng dậy rồi chạy lao ra cửa. Nhưng chìa khóa đã xoay trong ổ. Nàng xoay tay nắm, ra sức đâm vào cánh cửa, nhưng chỉ tốn công vô ích. Mẹ nàng không đáp lại những lời la hét, cũng không đếm xỉa gì đến những lời cầu xin thống thiết của công chúa. Aanor quay đầu đưa mắt tìm kiếm ô cửa sổ. Đám cận vệ đã tháo bỏ tay nắm trên cánh cửa sổ. Chỉ có một ô cửa tròn nhỏ xíu là còn để mở, tí trên cao, bên dưới máng xối. Không thể nào chui ra qua đó được. Kiệt sức, tuyệt vọng, Aanor thả người trượt dọc theo lớp ván gỗ rồi ngồi bó gối. Những giọt nước mắt giận dữ và bất lực thánh thót nhỏ xuống thảm.

ĐẤT ĐÈN

Cái tên Christine Lafontaine hiển thị trên màn hình điện thoại di động. Thanh tra Baratte buột miệng thở dài, bấm vào chế độ “im lặng”, bỏ lại chiếc điện thoại vào túi áo vest rồi cắm chiếc đĩa vào miếng lườn tái ngon lành trước mặt ông. Vụ điều tra đang giậm chân tại chỗ, Christine Lafontaine khiến ông căng thẳng, manh mối ở nhà ga Montparnasse kết thúc trong ngõ cụt và tất cả những chuyện đó khiến ông đói ngấu ngiến. Nhưng ông sẽ không bao giờ có thể ăn xong bữa trưa này nếu tiếp tục bắt máy chiếc điện thoại đang không ngừng đổ chuông! Vả lại, gã ngồi ăn ở bàn bên đến nhà hàng cùng lúc với ông mà lúc này gã đã chuyển sang món tráng miệng rồi, thật quá quất! Thế nên mặc kệ cô nàng luật sư, ông sẽ không nghe điện thoại trước khi uống xong cà phê.

Mộng giới ONIRIA

Mặc dù đã quyết ý như thế, nhưng thanh tra Baratte vẫn không thể yên tâm ngồi ăn trưa mà không nghĩ đến vụ điều tra. Ăn được vài miếng, ông lấy từ trong túi xách ra báo cáo phân tích các giao dịch ngân hàng của Louise Lafontaine. Khi xem xét kỹ các tài khoản ngân hàng của bà già, Mercier đã nhận thấy nhiều điểm bất hợp lý. Đầu tiên là bà già không có bất cứ giao dịch nào kể từ khi mất tích. Không một giao dịch nào. Có lẽ bà ta sẽ không hành động khác đi nếu muốn ẩn náu. Điểm bất hợp lý thứ hai là có hai khoản chi trả lớn được thực hiện vào hôm trước ngày bà ta biến mất. Mercier đã hỏi thông tin ở các cửa hàng để có được danh sách mua sắm của bà Lu hôm ấy. Và càng đọc bản danh sách, thanh tra Baratte càng thêm phân vân. Mấy hộp cá trích, thịt ga ru, rau mùi tây, nước, pin, hai cái chặn giữ nhiệt... Cứ như thế bà già sẽ một mình đi một chuyến đi dài trong suốt mười ngày. Nhưng điều khiến thanh tra Baratte băn khoăn nhất, đó là đất đèn. Hôm trước ngày bà biến mất, Louise Lafontaine đã mua ba ki lô gam đất đèn trong một nhà thuốc. Để làm gì cơ chứ? Bí ẩn thật! Mercier đã tra cứu trên mạng Internet về các cách thức sử dụng hợp chất hóa học ấy. Ba kết quả mà anh tìm thấy đều không có ý nghĩa gì: xua đuổi lũ chuột trong vườn, đốt đèn acetylen trước đây từng được dùng trong ngành khảo sát hang động, hoặc để nạp vào

một khẩu súng đuổi quạ. Có liên hệ gì với vụ mất tích của hai người hôn mê không nhỉ?

Đúng lúc nhân viên phục vụ mang món kem cháy ra, Mercier bước vào nhà hàng.

- Ô không! thanh tra Baratte phản đối, anh đang chuyện bé xé ra to đấy! Tôi đang ăn trưa mà!

- Tại ông không nghe điện thoại, Mercier bào chữa.

- Thế anh không bao giờ nghĩ rằng tôi muốn được yên tĩnh sao? thanh tra rên rỉ.

- Có tin mới đây, thưa thanh tra, Mercier vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cấp trên.

- Chuyện gì thế? thanh tra vừa hỏi vừa dùng chiếc thìa đập vỡ lớp đường màu hổ phách.

- Chúng tôi đã xem xét kỹ các cuốn băng ghi hình an ninh ở Montparnasse, ở đó một nhân chứng đã nhận ra bà già bỏ trốn. Bà ấy không lên tàu: bà ấy gửi chiếc va li vào tủ gửi đồ, rồi đi ra khỏi nhà ga. Chúng tôi đã lần theo bà ấy ở mỗi điểm dừng đèn đỏ, ở mỗi góc phố có trang bị camera, và ông thử xem chúng tôi đã tìm thấy thứ gì đây!

Mercier đưa cho viên thanh tra một bức ảnh mờ mờ, chụp một bóng người có mái tóc bạc cắt ngắn, vai đeo một chiếc túi vải, bà đang trèo qua lan can của một cây cầu để đi lên một cầu thang mà dân thường bị cấm sử dụng.

Mộng giới ONIRIA

- Ở đâu đây? thanh tra hỏi.

- Đại lộ Jean-Moulin, quận 14. Cầu thang này dẫn đến đường sắt cũ của vành đai nhỏ. Cách đây không xa là một trong những cửa ngõ nổi tiếng nhất để đi vào...

- Khu hầm mộ! thanh tra Baratte thốt lên, tay ông giơ cao chiếc đĩa.

Ở bàn bên cạnh, người đàn ông tách môi khỏi cốc cà phê và quay đầu nhìn về phía viên thanh tra, khẽ nở nụ cười thích thú.

- Xin lỗi, viên thanh tra lầm bầm.

Ông nghiêng người sang phía Mercier.

- Mọi chuyện đã rõ ràng! ông thì thầm bằng giọng vui mừng. Đất đèn chính là thứ để đốt đèn acetylen!

- Đúng thế, thưa thanh tra, loại đèn ấy vẫn được một số người ưa khám phá hầm mộ sử dụng. Chuyện này giải thích cho những món đồ hộp, nước, chăn giữ nhiệt...

- Tôi sẽ lập tức gọi cho thẩm phán! thanh tra Baratte phấn khởi tuyên bố. Chúng ta sẽ cần có chấp thuận của thẩm phán để yêu cầu các “cảnh sát hầm mộ” can thiệp. Chỉ có họ mới đủ khả năng đi vào cái mê cung ngầm ấy! Tôi nghĩ họ sẽ không cử người của mình đến chỗ chúng ta trước sáng ngày mai đâu. Nhưng chúng ta tóm được bà ta rồi, Mercier ạ, chúng ta tóm được rồi!

Ở bàn bên cạnh, người đàn ông đã uống xong cốc cà phê. Anh ta để lại một tờ giấy bạc, đứng dậy, đội chiếc mũ màu đen lên đầu rồi rời khỏi nhà hàng mà không chờ nhận tiền trả lại, trên môi thấp thoáng nụ cười. Đúng thế, hắn đã đúng khi đi theo thanh tra Baratte. Lúc này, hắn đã có được tất cả những thông tin cần thiết để tìm ra con mồi của mình. Và trái ngược với viên thanh tra, hắn không cần xin giấy phép, cũng không cần bất kỳ người nào dẫn đường. Chỉ cần khứu giác là đủ để giúp hắn tìm ra manh mối.

Trong vòng một đến hai giờ nữa, Elliott và Philippe Lafontaine sẽ không còn nằm trong danh sách người sống nữa.

VÔ PHƯƠNG TỰ VỆ

Armis và nữ đồng nghiệp Miza của cô đang kể cho bà Lu nghe về việc Vua Cát đã trở nên nổi tiếng ra sao sau cái ngày ông xuất hiện tại Viện Hiến triết trong trang phục pyjama, thì bỗng ngừng bật. Armis bay đến tận lối ra của căn phòng nhỏ nơi họ đang ở, Miza đứng chắn đằng trước bà Lu. Cả hai người cùng đưa ống xi đồng lên miệng, sẵn sàng thổi cát. Bà Lu không hề nghe thấy gì, nhưng bà biết rằng đôi tai vô cùng thính nhạy của người Oza-Gora đã cảnh báo Armis và Miza rằng có ai đó đang đến. Có thể đó chỉ là một người nào đó thích khám phá hầm mộ thỉnh thoảng vẫn xuống đây, nhưng cũng có thể là kẻ mà họ đang chờ đợi: tên sát thủ của ban ĐTD. Tim đập thình thịch, hai chân như muốn nhún ra, bà nép sát người vào trong vùng bóng tối của bức tường. Một

bóng người hiện ra trong vùng tranh tối tranh sáng. Kẻ này không mang đèn: không phải là một người khám phá hầm mộ. Armis thối vào ống xi đồng. Cát thần bay qua bóng người mà không tác động gì đến kẻ đó, rồi tan biến trong hành lang. Armis thốt lên một tiếng kêu tắc nghẹn.

- Armis, Miza, ổn cả rồi, là tôi đây! bóng người vừa nói vừa tiến vào trong vùng ánh sáng của ngọn đèn axetylen.

Khuôn mặt trong suốt của một thanh niên người Oza-Gora da đen hiện ra.

- Til à, Armis thở phào nhẹ nhõm. Chúng tôi cứ tưởng là tên sát thủ chứ!

- Xin lỗi! Til nói. Tôi không muốn làm mọi người sợ. Bà Lu bước đến.

- Vậy ra cậu là Til hả? bà vừa hỏi vừa mỉm cười. Cháu trai tôi kể với tôi rất nhiều về cậu. Tôi rất vui được gặp cậu. Eliott thế nào rồi?

Til mím môi.

- Đúng là cháu có chuyện cần nói với bà, anh trả lời. Eliott đã bỏ trốn và không ai biết cậu ấy hiện đang ở đâu. Chúng cháu hy vọng rằng mọi chuyện đều ổn với Eliott, nhưng ngay lúc này chúng cháu không còn trông cậy vào cậu ấy được nữa. Chính vì thế mà cháu đến đây gặp bà. Chúng cháu cần bà.

Mộng giới ONIRIA

- Thằng bé bỏ trốn ư! bà Lu hoảng hốt. Nhưng vì sao chứ?

Til nhăn nhó, ngượng ngịu.

- Cậu ấy đã phát giác ra bí mật của bà, anh thì thầm. Cậu ấy đã biết tại sao bà bị trục xuất khỏi Oniria. Và có vẻ cậu ấy khó chấp nhận điều ấy.

Bà Lu tái mặt.

- Mọi người ở đó đều biết chuyện rồi, Til nói tiếp. Nhưng đó chưa phải là điều quan trọng nhất. Cháu đến để mang cho bà một cái đồng hồ cát trắng. Bà phải đến Oza-Gora.

- Tôi ư? Với một cái đồng hồ cát trắng ư? Nhưng tôi không...

Bà Lu đột ngột ngừng lời. Bà đi đi lại lại trong phòng. Không còn ai nữa. Til, Armis và Miza đã mất dạng. Biến mất. Cả ba. Chỉ còn lại mình bà cùng với thân thể của Philippe và Eliott được giấu trong một góc phòng, và vô số câu hỏi dồn dập nảy ra trong đầu bà. Một âm thanh vắng đến từ xa khiến bà quay nhìn về phía hành lang, và cơn hoảng hốt khiến cổ họng bà nghẹn lại. Một mình. Bà chỉ có một mình!

Nếu tên sát thủ đến đây lúc này, bà vô phương tự vệ.

Ở xứ cát, Til, Armis và Miza giật mình tỉnh dậy. Đám lính gác của nữ hoàng Dithilde đã thắng tay lôi họ khỏi những tấm nệm miên du. Các thành viên

khác trong nhóm đã bị trói và đứng xếp hàng cạnh tường.

- Cứu với! Giúp chúng tôi với! Armis hét lên trước khi một bàn tay áp chặt vào miệng cô.

- Không ai nghe thấy các người đâu, trưởng nhóm lính gác nói bằng giọng thờ ơ, hần vừa trói xong Til. Toàn bộ thợ cát đang chuẩn bị đối đầu với lũ ác mộng. Chỗ này của Thủy tinh Cung gần như không có người. Nhưng nên biết là ta không thích nghe la hét.

- Các người điên rồi! Til thốt lên. Hãy để chúng tôi miên du trở lại, tính mạng của nhiều người đang bị đe dọa. Tương lai của Oniria đang bị đe dọa!

Trưởng nhóm lính gác đứng sững trước mặt anh chàng thợ cát rồi nghiêng người về phía anh, cho đến khi mũi hần suýt chạm vào người anh.

- Ta đã nhận lệnh, và ta thi hành. Chấm hết, chẳng có gì phải bàn cãi cả. Thế nên hãy tiết kiệm nước bọt của người đi, chàng trai trẻ ạ. Người có nói cũng vô ích thôi.

BA PHÚT

Cái đau khiến Eliott tỉnh dậy. Cảm giác nhói buốt, dữ dội, lan tỏa khắp chân tay, bụng, đầu, cho đến tận hai hàm răng. Cậu thử nhònm dậy. Không thể. Cậu bị đóng đinh trong tư thế nằm. Cậu đang ở đâu? Mắt cậu búa lấy thứ duy nhất chúng có thể nhìn thấy: một ngọn đèn chùm bằng đất nện treo trên trần.

- A, rốt cuộc cậu cũng tỉnh rồi! một giọng nói càu nhàu.

Một cái đầu hói với cặp kính tròn và chòm râu má màu hung hiện ra trong tầm mắt Eliott.

- May mà tôi nhìn thấy cậu ngã đấy, người lạ nói. Và cũng may là tôi có một cái máy kéo xịn! Cậu mà ở lâu thêm chút nữa dưới đồng đồ nát của cây cầu này thì tôi nghĩ là cậu chết ngạt rồi. Có thể nói là tôi đã cứu mạng cậu.

Cây cầu. Đội quân ác mộng. Cuộc chiến ở Oza-Gora! Elliott lại cố nhóm dậy lần nữa.

- Từ từ thôi, nhóc! người nông dân cầu nhau. Tôi nói là tôi đã cứu mạng cậu, chứ không phải giúp cậu thoát nạn. Cậu bấm đập khắp người rồi, nhìn mà xem. Cậu bị thương khắp nơi. Mà tôi cũng đang tự hỏi tại sao thân thể cậu không lành nhanh hơn...

- Áu... à... ột... ộng... ử! Elliott lúng búng.

Người nông dân lắc đầu.

- Thôi nào, không cần cố nói đâu, cậu nhóc ạ! ông nói. Hàm cậu vỡ vụn rồi.

Elliott nhắm mắt lại. Cậu đã từng trải qua chuyện tương tự, và cậu có thể kiểm soát tình huống này. Thân thể Mộng Chủ của cậu từng trải qua điều tệ hại hơn. Cậu có thể chữa lành nó bằng ý nghĩ. Đầu tiên, cậu phải thuyết phục hàm cậu rằng nó không hề bị một tảng đá khổng lồ nghiền nát. Cậu tập trung tâm trí. Cậu dồn vào đó toàn bộ sức lực và ý chí. Nhưng hai hàm răng cậu như muốn rời ra, hai bên xương hàm ra sức tra tấn cậu. Không thể dứt cái đau đớn đang khiến cậu tê liệt này ra khỏi tâm trí. Cậu hít một hơi thật sâu. Cả việc này cũng khiến cậu đau đớn: phổi cậu như đang chứa đầy một thứ dung nham nóng bỏng. "Nào, Elliott! cậu tự nhủ trong lúc những giọt lệ đau đớn và tuyệt vọng thấm ướt đôi mi khép chặt. Nào, mi có thể làm được mà!"

Nhưng nỗ lực này là quá sức. Cậu lại ngất đi lần nữa. Cậu chỉ tỉnh táo được chưa đầy ba phút.

MÈO LAZARE

Nằm dài trên giường, Aanor nửa tỉnh nửa mê, đầu nàng nặng trĩu vì đã khóc quá nhiều. Một tiếng động trầm đục khiến nàng giật mình. Tiếng động đó vang lên trong phòng. Nàng vội nhóm người dậy. Bộ lông trắng muốt của mèo Lazare lướt qua một tia ánh trăng. Con mèo đã nhảy qua ô cửa tròn để mở và đang ung dung tiến lại gần nàng. Aanor giận dữ ném một chiếc gối về phía nó.

- Ông cút đi! nàng hét lên. Ít nhất thì cũng để cho ta ngủ chứ.

- Tôi đã suýt bị gãy xương trên cái ống máng kia để vào đây với công chúa, thế mà công chúa đón tiếp tôi bằng cách ấy đấy! con mèo phụ trách nghi lễ lên tiếng phản đối.

- Ông đáng thế nào thì được đón tiếp như thế thôi, đồ thóc mách ạ! Aanor khiêu khích.

Con mèo nhảy lên giường và chiếu đôi mắt sáng rực của nó vào mắt công chúa.

- Công chúa tin chắc như thế sao, thưa công chúa? nó hỏi.

Nó cọ mạnh chiếc vòng đang đeo trên cổ vào mép mấy chiếc gối. Thêm một cú cào, và một chiếc chìa khóa nhỏ lấp lánh khẽ rơi xuống lớp ga trên chiếc giường của Aanor.

- Đây là chìa khóa phòng công chúa, nó giải thích. Tôi phải vất vả lắm mới lấy được đấy.

Aanor tròn xoe mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa. Lazare khẽ ho, vờ ngưỡng nghịu.

- Nhìn chung, trong hoàn cảnh như thế này, một câu “cảm ơn” là phù hợp đấy, nó nói.

Aanor túm lấy lớp da cổ của con mèo rồi nâng nó lên trước mặt mình. Con mèo choáng váng đến nỗi toàn bộ lông trên người nó dựng đứng cả lên.

- Ông đang có âm mưu gì vậy? Công chúa hỏi. Ông đang tìm cách đưa tôi vào cái bẫy nào thế? Điều gì chờ đợi tôi ở bên kia cánh cửa nếu tôi ra ngoài?

- Chẳng có cái bẫy nào hết! Lazare đảm bảo, nó gần như nghệt thờ. Tôi chỉ làm điều có lẽ ông ấy muốn tôi làm. Tôi đã không biết tin tức gì về ông ấy từ lâu lắm

Mộng giới ONIRIA

rồi, than ôi, nhưng tôi biết rằng ông ấy tin tưởng cô. Hẳn là ông ấy muốn tôi giải thoát cho công chúa.

- Nhưng ông đang nói đến ai vậy?

- Đến Vua Jovigus Đệ Nhất, con mèo trả lời bằng giọng bí mật.

Aanor đột ngột thả con mèo ra.

- Jov' ư! công chúa thốt lên. Vậy ra ông là bạn của Jov'.

- Có lẽ tôi không dám tự nhận mình là bạn của ông ấy, Lazare vừa trả lời vừa vươn cổ ra. Nhưng tôi làm việc cho ông ấy từ lâu rồi. Chính xác là từ khi ông ấy buộc phải rời Đại hội đồng.

- Vậy ra chính ông là đầu mối liên lạc của ông ấy ở cung điện! Aanor thốt lên. Chính nhờ ông mà ông ấy biết được mọi chuyện xảy ra ở đó? Hóa ra là thế! Thật không thể tin nổi!

- Bề ngoài đôi khi đánh lừa ta, Lazare bình luận. Và chính vị quan phụ trách lễ nghi nói với cô điều đó đấy nhé. Tôi biết mình đang nói gì mà!

Con mèo nhảy xuống sàn rồi quay khuôn mặt kiểu cách về phía công chúa thiện mộng.

- Công chúa sẽ mở cánh cửa này chứ, thưa công chúa? nó hỏi. Đừng có nói rằng tôi đã làm tất cả những việc vừa rồi vô ích đấy nhé!

Aanor nhảy ra khỏi giường, lồng đôi chân nhỏ

nhấn vào đôi giày phẳng-túp, túm lấy con mèo rồi ôm siết nó.

- Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày tôi nói điều này, nhưng tôi yêu quý ông, Lazare ạ, nàng vui vẻ nói rồi đặt một nụ hôn lên đầu con mèo.

Nàng thả nó xuống. Rồi chạy ra phía cửa, mở cánh cửa không gây tiếng động nào và biến mất trong màn đêm. Lazare lưỡng lự một lát. Nó quen với tiện nghi trong các phòng khách hơn là những cuộc rượt đuổi điên cuồng trong đêm, và tự thấy ngạc nhiên trước sự quả cảm đã dẫn nó đến đây. Nó vẫn có thể giả vờ không biết gì và quay trở lại phòng nữ hoàng. Hoặc rời bỏ vai trò cái bóng cô độc để lao vào sự quyết liệt của hành động. Nụ hôn ấm áp chân thành nó vừa được nhận đã khiến nó nhanh chóng đưa ra quyết định. Nó lao theo công chúa.

Hai mươi hai phút sau, Vua Cát, Sherpak và sáu thành viên khác của đoàn lữ hành mang theo vũ khí xông vào phòng miên du nơi Til, Armis và những người khác đang bị giam giữ. Bị thua cả về sức lực và số lượng, đám lính gác của nữ hoàng buộc phải tuân theo mệnh lệnh của Vua Cát, và các thợ cát được giải thoát.

- Quái vật vẫn sống sao? Til lập tức hỏi.

Vua Cát lắc đầu.

Mộng giới ONIRIA

- Chúng ta không có cách nào để biết điều đó, ông thì thẩm.

Nỗi lo lắng thể hiện rõ trong giọng nói của ông. Til không hỏi thêm. Anh biết anh phải làm gì. Anh nằm xuống một bàn miên du, giữa Armis và Miza. Đích thân Vua Cát đưa cho anh cốc trà cát giúp anh miên du lần nữa.

- Khi con gặp bà Lu, hãy nói với bà ấy là chính ta sẽ đợi bà ấy ở cổng lớn nhé. Ta không muốn bất kỳ chuyện gì xảy ra ngẫu nhiên nữa.

Nước trà chật vật chảy qua cổ họng nghẹn lại của anh chàng thợ cát. Anh những muốn không phải nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp có thể đang chờ mình trong hầm mộ. Anh đưa mắt tìm kiếm ánh mắt Armis. Trong đôi mắt của cô gái cũng hiển hiện cùng nỗi lo âu ấy. Rồi ánh mắt anh nhìn vào nhân của loại trà mà cô đang uống. Nhân xanh lục. Ba giờ miên du. Còn Til, anh uống loại trà nhân màu be: nửa giờ. Anh ngược mắt nhìn lên khuôn mặt căng thẳng của Vua Cát, và cổ họng anh lại nghẹn ngào thêm chút nữa. Til sẽ là người thức dậy đầu tiên. Nếu có chuyện gì xảy ra trong lúc họ vắng mặt, anh là người duy nhất phải thông báo cái tin khủng khiếp ấy với Vua Cát.

Cùng lúc đó, Aanor, Lazare, trưởng lão Mashar, tiên nữ Badiane, sáu thành viên khác của Đại hội đồng và khoảng chục lính gác người Oza-Gora xông vào

lâu dài dành cho khách. Lính canh không hề kháng cự. Nữ hoàng Dithilde được vị quan phụ trách lễ nghi đánh thức, con mèo để nghị bà nhanh chóng sửa soạn trang phục. Khi nhìn thấy cả đám người đứng giữa phòng khách của mình, nữ hoàng lập tức hiểu ra rằng âm mưu bí mật của bà đã bị bại lộ. Bà biết rõ điều gì sắp diễn ra. Bà im lặng lắng nghe tuyên đọc bản án, chiếc váy nhuộm màu tím, đầu ngẩng cao. Người ta kết tội bà đã phản bội Ủy ban tham mưu ở mức độ nghiêm trọng, bà không phản bác gì. Người ta phế truất bà khỏi chức vụ người đứng đầu Vương quốc Oniria, một tia màu xám thoáng hiện lên trên chiếc váy của bà. Người ta buộc bà phải ở lại trong lâu đài dành cho khách, bà gật đầu ra hiệu đồng ý. Chỉ khi đám quan khách chuẩn bị rời khỏi phòng bà, giọng nữ hoàng mới vang lên.

- Aanor, bà gọi.

Công chúa ngân ngại bước lại gần nữ hoàng vừa bị truất ngôi. Nàng tự biết mình phải chịu trách nhiệm về tình huống này. Nhưng Aanor không hề hối hận, nàng đã làm những gì nàng phải làm. Tuy nhiên, nhìn thấy mẫu hậu trong tình cảnh này, tim nàng như vỡ ra.

Nữ hoàng lục trong các lớp váy, lấy ra một đồ vật dài và sáng lấp lánh, một đầu loe ra giống như một chiếc tù và đi săn.

- Lại gần đây! bà nói. Đưa tay con cho ta.

Mộng giới ONIRIA

Aanor làm theo. Nàng xòe lòng bàn tay run rẩy về phía người dù sao cũng vẫn là mẹ nàng. Nữ hoàng đặt vật đó vào tay con gái.

- Đây là chiếc tù và của các đời vua và nữ hoàng Oniria, bà giải thích. Nó cho phép liên kết tất cả các đội quân trong chiến tranh, hoặc báo động trong hoàn cảnh nguy cấp. Bởi vì ta sẽ không ở trên chiến trường, nên ta muốn con giữ nó. Ta tin tưởng ở con. Ta biết con sẽ sử dụng nó hiệu quả.

Cầm run run, Aanor không biết nói gì. Công chúa vừa khiến mẹ nàng bị truất ngôi, thế mà bà lại tặng cho nàng thứ quý giá nhất bà có. Ngượng ngùng, công chúa ngẩng đầu lên để đối diện với ánh mắt bà. Nàng tưởng chừng tim mình sắp ngừng đập. Nữ hoàng Dithilde đang khóc, những giọt lệ đỏ như máu.

GIÁP LÁ CÀ

Có ai đó trong hành lang. Lúc này thì bà Lu tin chắc điều đó. Có ai đó đang sục sạo đánh hơi chẳng khác nào một con chó. Vừa thăm câu khẩn cho đó chỉ là một kẻ vô hại ưa khám phá trong lòng đất, bà vừa tắt đèn và lùi về phía cuối phòng, nơi thân thể Philippe và Eliott đang nằm dài. Thậm chí những người Oza-Gora miên du còn không để lại cho bà một túi cát thần để tự vệ. Sao họ không nghĩ đến điều đó nhỉ? Tất cả họ đều tin tưởng. Tin tưởng quá mức!

Tiếng khụt khịt đánh hơi tiến lại gần. Co rúm người trong bóng tối, bà Lu gần như không dám thở. Những ngón tay run rẩy của bà siết chặt đồ vật duy nhất mà bà đang có để có thể đánh bại kẻ tấn công: một chiếc đèn pin có thể phóng ra luồng sáng khiến ai đó bị lóa mắt trong vài giây. Vài giây. Đó là tất cả những gì bà có.

Mộng giới ONIRIA

Những tiếng bước chân chậm rãi vang lên. Rồi tiếng sột soạt của một bộ trang phục tiến lại gần bà. Tiếng động bỗng ngừng bật. Một tiếng thờ hồn hển. Sát gần. Những ngón tay cào vào cánh cửa căn phòng nhỏ nơi bà Lu đang ẩn nấp. Lại thêm một tiếng khụt khịt đánh hơi nữa.

- Ta biết bà đang ở đây, một giọng nói lạnh lẽo chẳng khác nào những bức tường đá vang lên. Người ta gọi bà là bà Lu, đúng không?

Bà Lu chờ người. Không phải một người ưa khám phá hầm mộ. Bà không trả lời: trả lời tức là để lộ vị trí chính xác của bà.

- Bà không có gì phải sợ ta hết, giọng nói tiếp tục. Bà không nằm trong danh sách của ta. Ta biết rằng hai thân thể đang ở đây. Hãy để ta tiếp cận chúng và ta sẽ để bà yên.

Các ngón tay bà Lu quắp chặt lấy chiếc đèn pin.

- Tùy bà thôi, giọng nói tiếp tục. Ta khuyên bà không nên ngáng đường ta.

Có tiếng một con dao được rút ra khỏi vỏ. Rồi lại là những tiếng khụt khịt đánh hơi. Gã này không cần ánh sáng, hẳn di chuyển bằng cách đánh hơi, giống như một con chó. Tiếng khụt khịt liên tục cho thấy vị trí của hắn. Hắn đang di chuyển bằng những bước chân chậm rãi nhưng chắc chắn về phía Philippe và Elliott. Bà Lu để cho hắn lại gần. Rồi, đột ngột, bà ấn

công tắc và rọi luồng sáng vào mắt tên sát thủ. Bị bất ngờ, hắn chột lùi lại. Nhân cơ hội đó, bà dồn toàn bộ sức lực giáng cây đèn pin vào đầu hắn. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn. Đây là lúc bà nên bỏ trốn. Nhưng trốn đi đâu? Về phía nào? Bỏ trốn cũng chính là để mặc Eliott và Philippe vô phương tự vệ! Thế nên bà Lu đành sử dụng đến phương sách được ăn cả ngã về không. Bà lao vào tóm chân tên sát thủ. Hắn ngã nhào. Nhưng hắn biết đánh nhau, còn bà thì không. Bằng một cú xoay người khéo léo, bà còn chưa hiểu gì thì đã thấy mình khụy gối, một tay bị kéo quặt ra sau lưng, cột sống như bị nghiền nát dưới đế giày còn mũi thì gí sát xuống nền đất nện. Ngọn đèn lăn lóc trên sàn. Luồng sáng của nó khiến bà lóa mắt. Bà nhắm mắt lại. Lần này thì tiêu thật rồi.

- Có vẻ bà không thích nghe lời khuyên, tên sát thủ nói.

Một luồng gió bỗng thổi đến.

- Mặc kệ bà thôi.

Một khối đồ sộ đè lên người bà, rồi có thứ gì đó sượt qua tai bà. Cánh tay bị kéo quặt ra sau lưng của bà tạo thành một góc không thể tưởng tượng nổi, và bà hét lên đau đớn. Người gập làm đôi, đầu chúi xuống đất, bà nghẹt thở. Những âm thanh vọng đến tai bà, mơ hồ. Có ai đó đang nói. Nhưng tất cả đều trở nên lùng bùng vì cơn đau đớn và cái khối nặng

Mộng giới ONIRIA

đang đè lên người bà. Bà nhắm mắt lại. Cho dù là thứ gì đang đè nát bà, thì bà cũng phải thoát ra. Dồn hết sức lực, bà đẩy mạnh hai đùi, vùng ngực và bên cánh tay còn tự do... Từng xăng ti mét một, bà cong lưng lên. Mỗi cử động lại khiến cánh tay phải của bà đau dữ dội hơn. Bà sụp xuống nhiều lần, ngừng một chút để thở, rồi lại tiếp tục đẩy. Thế rồi, đột nhiên, cái khối nặng kia rời ra. Nó lăn sang một bên, tạo thành một âm thanh trầm đục. Bà quỳ gối xuống rồi xoa bóp cánh tay. Trong luồng sáng của chiếc đèn pin, bà nhận ra hình dáng trong suốt của Til, Armis và Miza. Bên cạnh bà là tên sát thủ đang ngủ say sưa. Cái mũ đen của hắn lăn lóc trên nền đất nện. Lưỡi dao của hắn vẫn cắm xuống đất, cách cái vết mà đầu bà Lu in xuống chỉ vài xăng ti mét.

- Cháu đã thổi ống xì đồng gấp quá, Armis thanh minh. Hắn ngã xuống bà, trên tay vẫn cầm con dao, cháu... cháu xin lỗi. Suýt thì hắn đâm trúng bà rồi.

- Cô đã cứu mạng tôi, bà Lu vừa nói vừa cử động xoay tròn bên vai đau của mình.

Mệt nhoài vì sợ và vì cú gắng sức vừa rồi, bà thờ hờn hờn.

- Bà có ổn không? Til lo lắng hỏi. Nếu không có hình dạng của một cái bóng, cháu đã giúp bà thoát ra rồi, nhưng chúng cháu chẳng thể làm gì được!

- Rồi sẽ ổn thôi, cảm ơn cậu, bà già nói. Tôi đâu

còn là cô gái trẻ 20 tuổi, nên sẽ phải mất một thời gian mới hết đau được!

- Bà có cảm thấy mình đủ khả năng đến Oza-Gora không? anh chàng thợ cát hỏi.

Bà Lu ngẩng đầu lên.

- Vậy là đúng thế à? bà thì thầm. Tôi thực sự phải quay lại đó sao?

Bà sững người.

- Mọi người có chắc là tôi được chào đón ở đó không?

- Chắc chắn mà! Til đảm bảo. Chúng cháu đang chờ bà ở đó. Ủy ban tham mưu đã đồng thuận đưa ra quyết định này. Một lần nữa, Oniria cần bà.

Đứng trước ba thợ cát ngưỡng nghịu, bà Lu giàn giụa nước mắt. Bà vẫn bị đau lưng và đau vai, bà vừa bị một cú sợt chết khiếp, bà lo lắng cho mạng sống của Philippe và Eliott, bà lo lắng cho hai đứa cháu gái và Christine, thậm chí bà còn không biết ngày mai mọi chuyện sẽ thế nào, ấy thế mà số mệnh lại chọn đúng lúc này để trao tặng cho bà điều vốn là mơ ước điên cuồng nhất của bà trong suốt bốn mươi ba năm nay: quay trở lại Oniria, giữa thanh thiên bạch nhật, không giấu giếm.

- Cháu xin lỗi vì phải hối thúc bà, Armis xen vào, nhưng cháu chỉ cho anh bạn ĐTD đây một liều cát thần rất ít ỏi. Anh ta sắp thức dậy rồi!

- Cô nói đúng, Armis ạ, tôi sẽ phụ trách việc này,

Mộng giới ONIRIA

bà Lu vừa trả lời vừa gạt nước mắt bằng một động tác dứt khoát, như thể làm thế sẽ giúp bà xóa hết mọi cảm xúc.

Tình huống cấp bách khiến bà Lu như mọc thêm cánh. Vẫn luôn là như thế. Bà hít một hơi thật sâu để có thêm dũng khí, rồi quay sang phía tên sát thủ đang nằm dài bên cạnh bà. Cả Armis và Miza đều đã rút ống xi đồng ra, sẵn sàng cho hấn ngủ lại nếu có bất cứ động tĩnh gì. Bà Lu sờ nắn thân người hấn. Tim bà bắt đầu đập rộn lên.

- Nó không có ở đây! bà hốt hoảng. Hấn không đeo chiếc đồng hồ cát ở cổ!

- Bà xem trong túi áo hấn xem, Armis khuyên.

Bà Lu đưa bàn tay run rẩy lục lọi trong các túi áo vest của tên sát thủ, rồi đến túi áo choàng. Phải đẩy hấn lăn sang một bên để tìm những túi còn lại. Hấn quá nặng đối với bà, mà ba vệ sĩ mờ ảo kia thì chẳng thể giúp gì được. Bà liền nghiêng rằng để không gục ngã, rồi tiếp tục lục soát, một mình. Nhưng càng tìm, cổ họng bà càng nghẹn lại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tên sát thủ này không mang theo chiếc đồng hồ cát? Elliott và Philippe sẽ làm thế nào để quay trở về hạ giới đây? Nỗi lo lắng khiến các động tác của bà bớt phần chính xác. Bà phải nỗ lực đến ba lần để có thể lật thân thể tên sát thủ lần cuối. Rốt cuộc, bà thọc bàn tay run rẩy vào túi quần bên trái của hấn, chiếc túi cuối cùng.

Rồi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Ngón tay bà vừa chạm vào một bề mặt trơn nhẵn và mát lạnh của đồ vật mà bà có thể nhận ra giữa hàng ngàn đồ vật khác.

- Đây rồi, bà thì thăm.

- Tốt rồi, Armis nói. Bởi vì hắc ngữ mà không có đồng hồ cát, nên chỉ có trí tưởng tượng của hắc mới quay về Oniria được thôi. Bây giờ bà có thể thực hiện việc trao đổi, hắc sẽ không cảm thấy phiền toái gì khi thức dậy đâu.

Vừa giữ cho ống xi đồng luôn chìa thẳng vào tên sát thủ đang ngủ, cô nàng thợ cát vừa tháo khỏi thắt lưng một chiếc túi bằng da tạc đà hoa và trái nó lên sàn. Khi tay cô chạm vào đồ vật, nó không còn trong suốt nữa mà trở nên thật và rắn chắc như khi nó xuất hiện ở hạ giới. Bà Lu không hề ngạc nhiên. Bà biết rõ khả năng vật chất hóa của một số đồ vật Oza-Gora ngay khi người miên du không còn chạm vào chúng nữa. Bà nhét chiếc đồng hồ cát xanh vào bên trong chiếc túi. Rồi lấy từ đó ra một chiếc đồng hồ khác, lần này là màu trắng. Thật khê khàng để không đánh thức hắc, bà choàng nó quanh cổ tên sát thủ.

- Miza và cháu sẽ ở lại đây đúng như dự kiến, Armis thông báo. Ngay khi hắc thức dậy, chúng cháu sẽ khiến hắc ngủ lại, và hắc sẽ vĩnh viễn rời khỏi hạ giới.

Til lại gần. Anh thọc tay vào chiếc túi bằng da tạc đà hoa của mình rồi lấy ra một chiếc đồng hồ cát

Mộng giới ONIRIA

trắng khác, nó thành hình dưới chân bà Lu ngay khi anh rời tay ra.

- Cái này là dành cho bà, anh nói. Vua Cát chờ bà ở cổng lớn của Oza-Gora. Cháu đã mang theo một bức ảnh để bà có thể nhớ...

- Tôi vẫn thuộc lòng nó đến từng chi tiết, bà Lu cắt ngang.

Bà đeo chiếc đồng hồ cát trắng lên cổ, rồi đưa mắt nhìn về phía Philippe và Eliott đang say ngủ.

- Chúng cháu sẽ trông nom cho họ đến khi bà quay lại, Armis đảm bảo.

- Cảm ơn hai cháu, bà già xúc động thì thầm.

Til tách ra vài xăng ti mét, rồi nhồi cát thần vào ống xì đồng.

- Khi nào bà sẵn sàng thì bảo cháu nhé, anh nói.

Bà Lu để cho đầu óc trống rỗng. Bà hình dung ra cái cổng lớn mà bà đã đi qua biết bao lần, những cây cột cao vàng óng lấp lánh trong ánh mặt trời, chiếc đồng hồ cát uy nghi ngự ở giữa cổng, và xung quanh là vùng sa mạc xám xịt đầy sỏi đá.

- Ta sẵn sàng rồi, bà thì thầm.

Til thổi vào ống xì đồng, và bà Lu rời khỏi hạ giới.

NHỮNG SINH VẬT THIỆN CHÍ

Bà Lu lập tức nhận ra mùi của sa mạc Oza-Gora. Cơ xúc động trào lên, cùng với những kỷ niệm dồn dập ủa về. Cựu *phái viên* đưa mắt nhìn xung quanh. Sau nhiều ngày sống trong bóng tối ở hầm mộ, bà đã sợ mình sẽ bị lóa mắt vì ánh sáng ở sa mạc. Nhưng thời gian sống trong lòng đất đã khiến bà đánh mất khái niệm về thời gian. Ở đây lúc này đang là ban đêm. Cánh cổng lớn sừng sững uy nghiêm trong ánh sáng của những vì sao. Dưới chân bà, những cái bóng đổ xuống thành những hình dạng tạo thành sàn diễn của trận đánh sắp tới. Những lầu, những phòng tuyến đã chiến, những hàng rào... Một cuộc chiến lâu dài sắp bắt đầu. Người Oza-Gora chuẩn bị bảo vệ hàng rào của họ, bằng mọi giá.

Nước mắt lưng tròng, đôi chân như muốn khuỵu xuống, bà Lu tiến bước. Bà đi qua các phòng tuyến và

Mộng giới ONIRIA

công sự nhỏ, trước ánh mắt tò mò của đám lính gác và các thành viên của đội lữ hành. Ngay trước chiến hào đầu tiên, vóc dáng cao lớn của Amastan đang chờ bà, tay ông cầm một ngọn đuốc.

- Cảm ơn em đã đến, ông nói.

Bà Lu cắn môi. Bà không có thời gian để chuẩn bị cho cuộc gặp lại này. Til đã báo trước với bà: Vua Cát đã biết chuyện. Mọi người ở đây đều biết rằng Philippe là con trai ông, thế mà bà lại không phải là người báo cho ông tin ấy. Bây giờ, bà thấy ông ở đây, đứng trước mặt bà, bằng xương bằng thịt, tình huống bất công ấy càng hiển hiện rõ nét hơn bao giờ hết.

- Amastan, bà thì thầm, em xin lỗi. Lẽ ra chính em phải cho anh biết điều đó, khi anh đến khu hầm mộ gặp em. Thậm chí có thể là trước đó... Trước đó rất lâu.

- Điều gì xảy ra thì đã xảy ra rồi, ông đáp lại, không chút giận hờn. Điều quan trọng bây giờ là giúp cho con trai chúng ta kiểm soát được các quyền năng Mơng Chủ của nó. Số phận của Oniria phụ thuộc vào điều đó.

Bà ngược nhìn ông, ánh mắt đắm lệ. Một nụ cười buồn bã nở trên môi bà.

- Con trai chúng ta... bà thì thầm bằng giọng nghẹn ngào. Nghe những lời này phát ra từ miệng anh mới ngọt ngào làm sao!

Ông choàng đôi cánh tay to lớn quanh người bà. Bà nép mình vào đó, như thể đây là một cái kén. Bà cảm thấy mình đang ở đúng chỗ của mình, khi áp sát vào trái tim mà bà đã không được nghe nhịp đập suốt bốn mươi ba năm nay. Biết bao ngày tháng đã trôi qua. Cả hai đều đã già đi. Nhưng tình cảm gắn bó giữa Amastan và Lu vẫn còn nguyên vẹn.

- Đi nào, ông thì thăm. Chúng ta đi vào nơi an toàn thôi. Vừa đi anh sẽ vừa giải thích cho em.

Ông huyết sáo. Có tiếng cạc cạc đáp lại ông, rồi một chú vịt tuyệt đẹp cao hai mét núng nính tiến về phía họ. Bà đưa mắt nhìn ông dò hỏi.

- Điểm bất tiện của những con hào, ông nói bằng giọng tinh nghịch, đó là ta buộc phải bay qua chúng. Vịt là một loại phương tiện đáng ngạc nhiên, nhưng rất tiện lợi.

Bà Lu đưa mắt nhìn một lượt những đội quân thừa thớt cắm quanh cánh cổng. Những thợ cát với vũ khí là những chiếc ống xì đồng, những con vịt biết bay, những máy bắn đá, những thành viên của đoàn lữ hành giấu một con dao găm hoặc một cây rìu bên dưới vạt áo thụng, vài chú sói Bắc Mỹ... Đội quân của Oza-Gora vừa mỏng manh vừa không phù hợp với một trận chiến chống lại đội quân ác mộng, và những thành trì dựng vội của họ sẽ không trụ được lâu.

- Quân đội của anh sẽ chẳng có cơ may chiến thắng nào, bà than thở.

Mộng giới ONIRIA

- Đúng là thế, Vua Cát khẳng định bằng giọng mệt mỏi. Bọn anh chỉ hy vọng nó có thể trụ đủ lâu để cho phép em hành động. Bây giờ, chính em mới là người chịu trách nhiệm chấm dứt cuộc chiến này. Em và Philippe.

- Thế còn Elliott thì sao? bà hỏi.

Vua Cát nhìn mông lung vào màn đêm.

- Thằng bé là *phái viên*, và Tiên cây không bao giờ sai lầm, ông nói bằng giọng cố tỏ ra tin tưởng. Nó sẽ quay trở lại.

Bà Lu lại gần con vật. Bà không còn lạ làng như trước đây, nhưng với sự trợ giúp của Amastan, bà vẫn leo lên được lưng con vật. Khi đã ngồi thẳng người, bà thốt kêu lên.

- Amastan, bà vừa gọi ông vừa chỉ về phía chân trời. Anh nhìn xem!

Hàng chục đốm sáng hiện ra ở phía chân trời, lấp lánh như những viên đá quý trong đêm tối. Như thế có vài ngôi sao đã từ già vị trí xa xăm của chúng trên bầu trời để đến chiếu sáng ở góc đó của sa mạc. Cảnh tượng thật kỳ thú. Nhưng cũng thật đáng lo ngại: không ai biết những đốm lửa lập lòe như ma trời đó là gì. Vua Cát lấy ống xi đồng ra. Hàng trăm bóng người nhất loạt lặn vào bên trong những chiếc áo choàng bằng da tạc đà hoa, và im lặng bao trùm lên các con hào chẳng khác nào một tấm màn bằng chì.

Đằng sau những đốm sáng, một đoàn quân đông đảo tiến bước. Chẳng lẽ lũ ác mộng đã đến? Không thể nào biết được, ngay cả với những đôi mắt Oza-Gora tinh nhạy. Những tiếng thì thầm lan khắp đám đông vô hình của các thành viên đoàn lũ hành, khi những người mới đến đột ngột dừng bước. Nhiều bóng người tách ra khỏi đoàn.

Vài phút sau, những hàng đầu tiên của tuyến phòng ngự bên ngoài cổng lớn bỗng nao động. Mọi người hạ vũ khí. Đích thân Vua Cát cũng cất ống xi đồng. Khuôn mặt ông rạng rỡ hẳn lên.

- Có chuyện gì thế? bà Lu hỏi. Họ là ai vậy?

- Quân cứu viện, ông kêu lên.

Ông tiến bước, gần như lao chạy, đến gặp những người mới đến. Bà Lu lại gần, và tim bà nảy lên khi rót cuộc bà cũng nhìn thấy họ. Ở bên phải, hai người đàn ông mặc trang phục đen và đeo kính đen đang vừa đi vừa khua khoảng một lá cờ trắng cùng một lá cờ khác có màu của ban ĐTD. Người cao tuổi hơn không ngừng nhai kẹo cao su. Ở bên trái, một con kiến khổng lồ đi cạnh một kỵ sĩ tóc vàng mặc giáp thời Trung cổ. Ở giữa, hai cặp chân nhỏ xíu ra sức guồng để không bị tụt lại phía sau: đó là Jov' và Pom', tươi cười rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Vua Cát rảo bước, dang rộng hai cánh tay và ra sức siết chặt ông vua béo lùn cầm cây quyền trượng hình quả táo.

Mộng giới ONIRIA

- Jov', bạn của tôi, anh đến cứu viện chúng tôi đây rồi! ông thốt lên.

- Đúng thế, nhưng tôi sẽ chẳng làm được gì đâu nếu anh không cho tôi thở, Jov' rên rỉ.

- Ô, xin lỗi, xin lỗi, Vua Cát rồi rít nói và đặt Jov' xuống đất. Mọi người không biết sự trợ giúp của mọi người có ý nghĩa thế nào với chúng tôi đâu!

Ông bỗng ngừng lại.

- Mọi người làm thế nào để đến được đây? ông hỏi.

- Nhờ những tiên nữ bé nhỏ này, Jov' vừa nói vừa giơ cây quyền trượng chỉ về phía những đốm sáng đang vẽ thành những đường lượn duyên dáng trên đầu họ.

Vua Cát nhận ra các nàng tiên ánh sáng mà Elliott đã giải thoát. Vậy là họ đã ở đây, đội quân cứu viện mà Tiên cây đã hứa! Các nàng tiên đã đi khắp vương quốc để tìm kiếm những sinh vật thiện chí và dẫn đường đưa họ đến tận đây. Jov' giơ cây quyền trượng chỉ ra phía sau. Hàng chục phiến quân, hàng trăm con kiến khổng lồ cùng nhiều đội lính từng thuộc ban ĐTD trước đây, mang theo những chiếc xe tăng và vũ khí tân tiến nhất đang sẵn sàng chờ lệnh.

- Vượt cả mong đợi của chúng tôi! Vua Cát xúc động nói.

- Những nàng tiên này không nói, nhưng có thể nói rằng họ biết cách xoay xở để đạt được mục đích

của mình, Jov' nói. Họ đã gây dựng được một đội quân thực thụ, ngay ở nơi tôi chỉ quy tụ được một nhóm nhỏ. Họ thực sự rất hiệu quả. Mà này, tôi đang nghĩ sẽ tuyển dụng họ, một khi cuộc chiến này kết thúc. Các cô nghĩ thế nào về việc này?

Các nàng tiên bay lên, trốn đằng sau con kiến khổng lồ, trong tiếng vo vo đầy phật ý, khiến mọi người cùng phá lên cười, Jov' là người đầu tiên.

- Các bạn của tôi, tôi không nghĩ có một ngày sẽ được gặp lại các bạn! Thế nên hôm nay tôi rất vui mừng.

Những tiếng cười lắng xuống. Tất cả chừng ấy cái đầu cùng ngược nhìn về phía bà già tóc bạc vừa lên tiếng với họ từ trên lưng một con vịt. Ai nấy cùng im lặng trong một thoáng. Rồi Pom' hét lên.

- Lu ư? Là cậu thật sao? Là cậu đấy à, Lu?

- Là tôi đây.

- Ôi, Lu ơi, cậu chẳng thay đổi chút nào! bà hoàng nhỏ bé vừa kêu lên vừa chạy về phía con vịt.

- Các bạn mới không thay đổi chút nào, bà Lu vừa chỉnh lại vừa mỉm cười. Còn tôi thì đã thành một bà già rồi!

Bà trượt xuống khỏi lưng con vịt rồi choàng tay ôm siết hai người bạn cũ. Lu, Amastan, Jov' và Pom'. Ê kíp cũ lại quy tụ một lần nữa để tìm cách giải cứu Oniria, giống như họ đã làm bốn mươi ba năm trước.

35

CHIẾC PHONG BÌ

Christine ngược mắt lên khỏi cốc cà phê thứ tư trong buổi chiều của mình. Hai bé gái sinh đôi đang đứng trên ngưỡng cửa phòng khách, hết nhấc chân nọ lại nhấc chân kia.

- Các con muốn nói chuyện gì với mẹ sao? nữ luật sư hỏi.

Chloé huých khuỷu tay vào cô chị song sinh, và Juliette bước đến, hai bàn tay giấu sau lưng. Đi đến trước ghế xô pha, cô bé cụp mắt nhìn xuống sàn nhà.

- Chúng con biết họ đang tìm thứ gì, cô bé khế nói.

- Ai vậy? Con đang nói về ai vậy? Christine sốt ruột hỏi.

- Những người đã lục lọi phòng của bọn con, Chloé vừa giải thích vừa bước lại gần mẹ. Chúng con không

biết tại sao họ lại biết chuyện, nhưng chắc chắn là họ tìm chiếc phong bì mà bà Lu đã đưa cho chúng con.

Christine suýt ghen vì ngum cà phê.

- Một chiếc phong bì ư? Phong bì nào thế?

Juliette xòe tay, đưa cho mẹ một chiếc phong bì dày bằng giấy kraft đã nhàu nát.

- Con giấu nó trong chiếc ba lô thú bông mà con dùng hồi mẫu giáo, cô bé nói.

Christine đặt cái cốc cùng chiếc đĩa xuống chiếc bàn thấp, càng lúc chị càng ngạc nhiên hơn.

- Các con muốn nói rằng các con biết bà nội của mình đã đi đâu chẳng?

- Không, chúng con không biết bà Lu đang ở đâu, Chloé trả lời. Nhưng bà đã giao cho chúng con chiếc phong bì này trước khi rời đi. Bà nói với chúng con rằng nó chứa điều gì đó rất quan trọng, và không được để ai nhìn thấy nó.

- Chúng con phải chờ một tuần trước khi đưa nó cho mẹ, Juliette nói thêm. Nhưng bởi vì đã có ai đó tìm cách lấy cắp nó...

- ... nên chúng con cho rằng tốt hơn hết là đưa nó cho mẹ trước khi có chuyện phiền phức xảy ra, Chloé nói nốt câu.

Christine sững sờ mở phong bì. Chị nhìn thấy bên trong có một cuốn sổ có dây buộc, phần bìa bằng da nâu được giữ chặt bằng một sợi dây xoắn dài, cùng

Mộng giới ONIRIA

một tờ giấy gấp làm tư. Trên tờ giấy có ghi nguệch ngoạc hai chữ: “Gửi Christine.” Càng lúc càng thấy tờ mờ, Christine mở tờ giấy ra.

Christine thân mến,

Nếu con đang đọc bức thư này, thì hẳn là mọi việc đã xoay theo hướng tồi tệ. Với mẹ, với Eliott, với Philippe, và có thể là với tất cả chúng ta. Không chỉ giận dữ và đau buồn, hẳn trong đầu con đang có cả chục câu hỏi không lời đáp. Mẹ viết thư này để giải đáp một vài câu hỏi trong số đó. Mẹ xin lỗi con vì tất cả những gì mẹ đã không thể nói với con. Lúc này, con phải biết sự việc, dù chỉ để thông tin cho Chloé và Juliette, đồng thời để bảo vệ hai đứa chúng nó. Chắc là con sẽ khó mà tin được những điều mẹ sắp nói ra. Con sẽ nghĩ rằng mẹ bị điên, rằng tất cả những chuyện này chỉ là một mớ những chuyện ngớ ngẩn. Tuy nhiên, đây lại là bức thư nghiêm túc nhất, trung thực nhất mà mẹ từng viết. Mẹ xin con, đừng ngừng lại trước khi đọc hết bức thư.

- Thế nào mẹ? Juliette hỏi. Bà viết gì vậy ạ?

- Mẹ cũng chưa biết, Christine lẩm bẩm. Để mẹ đọc đã.

Philippe không phải là con trai của Charles, ông chồng quá cố của mẹ, người mà con không biết mặt. Charles

vẫn luôn biết rằng đứa con này không phải là con ông ấy, nhưng ông ấy đã nuôi dạy Philippe như con ruột của mình, và mẹ sẽ mãi biết ơn ông ấy về điều đó. Ông ấy đã là một người chồng, một người cha hoàn hảo. Còn Philippe, chồng con vẫn không hề biết sự thật. Mẹ chưa bao giờ tìm được lời lẽ thích hợp để giải thích với chồng con về chuyện này. Thời gian đầu thì do mẹ quá yếu đuối. Thế rồi thời gian trôi đi, và càng lúc càng khó khăn để mẹ có thể gỡ bỏ lời nói dối mà mình đã dựng nên.

Sự thực là thế này: Philippe là kết quả tình yêu của mẹ với một người đàn ông tên là Amastan. Thật ra, “người đàn ông” không phải là cụm từ chính xác. Amastan là người xứ Oza-Gora. Ông ấy đến từ một thế giới khác với thế giới của chúng ta, một thế giới nơi mẹ thường xuyên lui tới khi còn trẻ. Nơi đó có tên là Oniria, chính là thế giới nơi các giấc mơ và các ác mộng của chúng ta sinh sống.

Christine ngẩng đầu lên rồi chăm chú nhìn hai bé gái sinh đôi.

- Các con ạ, nếu đây là một trò đùa thì nó không thú vị chút nào đâu! chị ta nói. Các con chắc chắn rằng chính bà nội đã đưa cho các con thứ này chứ?

- Đúng thế mà! Chloé đảm bảo. Tại sao chúng con lại phải nói dối mẹ cơ chứ?

- Với lại đây đúng là nét chữ của bà nội mà, mẹ nhìn xem! Juliette vừa nói vừa chỉ vào bức thư.

Christine quan sát hình dạng, đường nét của các chữ cái. Không nghi ngờ gì nữa, đây đúng là nét chữ của mẹ chồng chị.

Người Oza-Gora có mã ADN khác với ADN của chúng ta. Và Philippe, Elliott, Chloé cùng Juliette đều được di truyền mã ADN ấy. Chính vì thế mà mẹ đã phải bỏ trốn cùng thân thể của Philippe và Elliott. Mẹ không thể để hai cha con bị lấy mẫu ADN ở bệnh viện. Nếu thế, các bác sĩ sẽ phát hiện ra những điểm bất thường trong ADN của hai cha con, có thể họ sẽ mở một cuộc điều tra, và mọi việc sẽ xoay theo chiều hướng rất tồi tệ! Mẹ đã đưa hai cha con Philippe và Elliott đến một nơi ẩn náu mà mẹ biết rõ. Mẹ không cho con biết là chỗ nào đâu, phòng trường hợp bức thư này rơi vào tay kẻ xấu. Dù sao, sớm muộn gì thì cảnh sát cũng sẽ tìm ra ba chúng ta thôi.

Christine đặt bức thư xuống đầu gối. Hai gò má chị không còn chút sắc hồng nào. Những lời thú nhận kỳ quặc này là thế nào vậy? Những chuyện hoang đường về một thế giới song song, một cơn hoang tưởng điên rồ chẳng... Liệu có phải bà Louise bịa ra toàn bộ chuyện này để bảo vệ cho ai đó không? Nhưng ai mới được chứ? Bức thư này đúng là chẳng có ý nghĩa gì cả!

- Mẹ ơi, có chuyện gì không ạ? Chloé hỏi.

- Không, không có chuyện gì con ạ, Christine ngân ngẩm nói dối.

Cuốn sổ trong phong bì này là nhật ký cũ của mẹ. Mẹ đã viết nó hồi còn trẻ, khi mẹ gặp Amastan. Nó kể về những chuyến đi của mẹ tới Oniria. Nó kể lại những tình cảm sâu nặng đã gắn bó mẹ với người cha ruột của Philippe. Nó cũng kể lại tại sao mẹ không bao giờ có thể nói bất cứ điều gì với bất cứ ai. Mẹ xin con, Christine, con hãy đọc cuốn nhật ký này. Và khi các con gái con đủ lớn, hãy đưa nó cho chúng. Chúng có quyền được biết về nguồn gốc của mình. Nhưng nhất thiết không được để ai khác đọc cuốn sổ này. Sự tồn tại của Oniria phải được giữ bí mật, đó là điều tối thượng.

Christine cúi kính nhật cuốn sổ lên rồi gỡ sợi dây buộc. Một bức ảnh đen trắng được ghim vào trang đầu tiên. Bức ảnh chụp bà Lu, chừng 20 tuổi, níu tay một chàng thanh niên cao lóng không mặc chiếc áo thụng kỳ quặc. Cả hai cùng đeo trên cổ một thứ có hình dạng giống chiếc đồng hồ cát. Họ mỉm cười. Họ có vẻ hạnh phúc. Một cơn giận dữ ngấm ngấm bỗng khiến ruột gan Christine nhộn nhạo. Bà Lu từng tham gia một hội kín khi còn trẻ sao?

Mộng giới ONIRIA

Philippe và Eliott không bị hôn mê, chúng chỉ đang ngủ. Thân thể chúng ở đây, ở hạ giới này, nhưng tâm trí chúng bị mắc kẹt ở Oniria. Chuyện này có vẻ điên rồ, phi lý, phức tạp, nhưng các trang nhật ký của mẹ sẽ giải thích cho con hiểu tất cả. Một khi con đã vượt qua được cảm giác ngờ vực, điều không tránh khỏi, con sẽ nhanh chóng hiểu ra thôi, mẹ tin chắc như thế. Mẹ đã cử Eliott đến Oniria để cứu cha mình, và đến lượt thằng bé bị giam hãm giữa hai thế giới. Mẹ đã thật sự hy vọng rằng mọi chuyện có thể ổn thỏa. Nhưng nếu con đang đọc những dòng này, thì có nghĩa là bọn mẹ đã thất bại. Tất cả là lỗi của mẹ. Mẹ xin con tha lỗi cho mẹ. Mẹ cũng xin Chloé và Juliette tha lỗi cho mẹ. Hãy để chúng biết rằng bà Lu của chúng yêu chúng bằng tất cả trái tim mình.

Louise

Christine đưa tay xoa bóp thái dương. Chị vợ lấy điện thoại, gõ phím một hồi, rồi đặt xuống. Chị cầm chiếc phong bì lên, xem xét cẩn thận, nhưng chẳng có thêm thông tin nào khác. Christine đành đưa những ngón tay co quắp nhặt bức thư và cuốn sổ lên. Chị ta những muốn xé hết, từng trang giấy một.

- Trong ấy viết gì thế ạ? Juliette hỏi.

Christine ngẩng đầu lên. Khi ánh mắt chị chạm ánh mắt con gái, có điều gì đó trong chị bỗng sống lại. Chị vội vàng mở cuốn sổ, lấy bức ảnh ra. Ánh mắt

chị lướt từ người thanh niên cao lớn trong bức hình chụp đen trắng đến hai cô bé sinh đôi, rồi lại từ hai cô bé sinh đôi sang người thanh niên cao lớn. Chloé và Juliette có đôi mắt và ánh nhìn giống hệt người đàn ông mà chị vừa biết đến. Choáng váng, chị gấp cuốn sổ lại, cẩn thận bỏ nó vào phong bì cùng bức thư, rồi đứng dậy. Hai bé gái ngơ ngác nhìn Christine, chẳng khác nào hai con cừu non lạc mẹ, nhưng chị không hề biết phải nói gì với chúng. Chị chỉ mong muốn có một điều: thoát khỏi những câu hỏi của hai đứa, né tránh hai ánh mắt quá giống với ánh mắt của người đàn ông xa lạ kia.

- Mẹ... mẹ phải đọc cái này, Christine thanh minh.
Rồi chị biến vào phòng ngủ.

Trong phòng khách, Chloé và Juliette lo lắng nhìn chăm chăm vào ô cửa kính.

- Chị có nghĩ là chúng ta đã làm đúng khi đưa chiếc phong bì cho mẹ không? Chloé hỏi.

- Chị hy vọng thế, Juliette trả lời.

ÁO GIÁP LƯỚI

Quang cảnh mặc đồ đang dần chuyển thành một vở bi hài kịch. Jov' quá béo nhưng lại quá lùn, thành ra ông chẳng mặc vừa chiếc áo giáp lưới nào.

- Chết tiệt thật! ông buột miệng rủa, hai cánh tay lơ lửng, mắc kẹt trong chiếc áo giáp cuối cùng.

- Anh yêu, tại sao anh cứ bướng bỉnh mãi thế? Pom' vừa cầu nài vừa giúp ông thoát ra. Dù sao anh cũng có phải chiến binh đâu, anh là chiến lược gia cơ mà. Chỗ của anh đâu phải ở ngoài mặt trận!

- Thế em tưởng rằng tất cả những thợ cát trang bị ống xi đồng kia, chỗ của họ là ở chiến hào chăng? Jov' nổi cáu. Amastan gần như là một ông già rồi, ấy thế mà ông ấy vẫn ra trận đấy. Thế nên anh cũng sẽ ở đó.

- Hóa ra là thế! Pom' vừa nói vừa đứng thẳng người trước mặt ông chồng, hai tay chống nạnh.

- Cái gì, “hóa ra là thế” là sao? Jov’ cầu nhàu hỏi lại.

- Chính vì thế mà anh mới khăng khăng làm theo ý mình? Để không có cảm giác mình không anh hùng bằng Amastan sao? Ôi, Jov’ yêu quý của em ơi, anh là người có đầu óc xuất chúng, nhưng cũng mắc bệnh khoa trương trầm trọng. Một người anh hùng đã chết thì chẳng phụng sự được gì đâu, ấy thế mà theo như em biết, thì anh sẽ là người bị chúng giết chết đầu tiên đấy.

- Thì sao chứ? Em biết thừa là sau đó anh sẽ sống lại mà. Không giống như những người Oza-Gora tội nghiệp này, họ sắp bị tàn sát hàng loạt. Vài người trong số họ chỉ hơn Eliott có mấy tuổi!

Pom’ thờ dài.

- Tùy anh thôi, bà nói. Nhưng nếu anh bị thương thì đừng có mong là em sẽ chăm sóc anh trong bệnh viện dã chiến của em đấy. Em sẽ ưu tiên chữa trị cho những người Oza-Gora không bắt tử kia, chứ không phải những kẻ cứng đầu liều chết như anh đâu!

Jov’ nghiêng người và đặt một nụ hôn lên trán bà vợ.

- Anh xin hứa với em, anh sẽ là một xác chết ngoan ngoãn, ông nói.

Pom’ cố nín cười.

- Jovigus, con gấu béo dẻo miệng của em ơi, em yêu anh quá đi mất thôi.

- Anh cũng thế, anh cũng rất yêu em, Pom’ Pom’ cứng của anh ạ.

37

ĐIÊN RÒ, ĐIÊN RÒ, ĐIÊN RÒ

Vàng mặt trời tròn xoe hiện ra phía chân trời, giữa một biển mây mù màu đỏ máu. Những gã khổng lồ da đen quỳ gối trước cổng lớn của Oza-Gora nhanh chóng nhuộm những sắc màu xám và trắng, giống như sỏi đá trong vùng sa mạc này. Chẳng khác nào Prométhé trên vách đá, Katsia bị trói chặt trên đỉnh một trong những gã khổng lồ bằng đá ấy. Từ đó, cô có thể nhìn toàn cảnh cổng lớn, cùng những chiến hào bao quanh và đội quân Oza-Gora. Dưới chân cô, Mộng Chủ Philippe, với đôi mắt bị nhét những thanh chống mi, đã bị giam trong một cái lồng mà Jabus không lúc nào rời mắt. Ba con yêu nhện nhện thân tín của Quái vật đi tuần xung quanh. Xa hơn một chút, những đội quân ác mộng đã vào vị trí chiến đấu. Chẳng bao lâu nữa, Tromar sẽ gỡ bỏ tấm màn

ảo ảnh đang che giấu chúng trước ánh mắt của đội quân bảo vệ cổng lớn. Có thể việc đó sẽ khiến họ nản lòng, không muốn chiến đấu nữa. Nếu không, ít nhất họ cũng bị một cú sốc: bất chấp những đội quân tiếp viện vừa đến trong đêm, đội quân ác mộng vẫn đông gấp hai lần họ.

- Người biết không, người gặp may đấy! Tầm nhìn này quả là tuyệt vời!

Katsia quay đầu nhìn sang. Quái vật đã lấy lại hình dạng tham chiến: một con rồng ba đầu cao như một tòa nhà năm tầng. Cái đầu màu xanh vươn lên sát bên cô nàng ưa phiêu lưu và vừa quan sát cô vừa nở một nụ cười gớm ghiếc.

- Từ đây, người có thể quan sát từng động tĩnh của cuộc chiến: vũ điệu của những quân tốt và đợt xông lên của những quân mã, những quân xe băng ngang và những cú tấn công của quân vua, cho đến khi bạn bè người đại bại. Ta rất vinh dự được tặng cho người cảnh tượng đẹp đẽ ấy!

- Người điên rồi, Katsia nói.

Con rồng nhìn cô chòng chọc.

- Tất cả chúng ta đều điên, hẳn trả lời. Người là kẻ đầu tiên, Katsia thân mến ạ. Lẽ ra chúng ta có thể hiểu nhau ...

Một hơi thở giá băng sượt qua tóc Katsia. Rồi, bằng một cái vỗ cánh, Quái vật lao đi.

Mộng giới ONIRIA

Hắn bay chậm chậm bên trên đội quân của mình, tạo thành những cú nhào lộn trong không trung, tặng cho đám quân lính một cảnh tượng riêng có. Tất cả thi nhau cổ vũ hắn. Tiếng trống trận, tiếng la hét tiếp nối nhau trong bầu không khí hoan hỉ đầy chết chóc. Cuối cùng, hắn đậu xuống trước mặt đội quân quái dị. Hắn giương cánh lên, tạo thành chữ V, biểu tượng chiến thắng. Đó chính là tín hiệu. Phù thủy Tromar gỡ bỏ tấm màn ảo ảnh.

Những tiếng rì rầm khiếp đảm lan ra khắp đội quân tiên phong của Oza-Gora. Mặc dù khoảng cách không cho phép nhìn rõ mặt mũi của những kẻ tấn công, nhưng không ai là không nhìn ra số lượng khủng khiếp của chúng. Đứng thẳng tắp trên lưng con vịt cổ xanh, Vua Cát nghiêng chặt hai hàm răng. Bên trái ông, ngất ngưỡng trên lưng một con thiên nga và xinh đẹp đến ngỡ ngàng trong chiếc áo giáp lưới của chiến binh, Aanor không kìm nổi một tiếng kêu hoảng hốt. Mèo Lazare nép chặt vào người cô. Cưỡi trên chiếc chổi bay, Giséle buột ra một tiếng cười khẩy căng thẳng. Ngay cả đặc vụ Cox, vốn đã quen với những tình huống nghiêm trọng, cũng phải thốt lên “Trời đất ơi!” giữa hai lần nhai kẹo cao su.

Bên phải Vua Cát, to gần bằng con vịt ông đang cưỡi, Jov’ nhể nhại mồm hời.

- Chết tiệt thật! Chúng đông hơn tôi tưởng, ông kêu lên.

Ông suýt rơi khỏi lưng vịt khi một giọng nói đĩnh tai cất lên, khiến cả sa mạc rung chuyển.

- Chúng ta ở đây để lấy lại một tài sản vốn thuộc về chúng ta, giọng nói đó tuyên bố. Một tài sản mà dân tộc Oza-Gora đã chiếm đoạt quá lâu.

Vang rền chẳng khác nào tiếng sấm, giọng nói đó dường như dội xuống từ bầu trời. Đông đảo các chiến binh canh giữ cổng lớn ngược mắt nhìn lên những đám mây. Tuy nhiên, nguồn phát ra âm thanh khủng khiếp ấy ở thấp hơn, ngay trước mặt họ.

- Là giọng của Quái vật, Aanor thì thầm. Được nhân lên gấp bội nhờ một phép mầu rất mạnh.

- Hỡi dân chúng Oza-Gora, giọng nói tiếp tục, chúng ta biết rõ trò thao túng của các người đối với cát thần, để gây hại cho các ác mộng. Nhưng chúng ta không để các người tự tung tự tác nữa. Cư dân Oniria đã mở mắt rồi. Họ không chịu tuân thủ luật lệ của các người lâu hơn nữa. Chúng ta muốn lấy lại thứ vốn thuộc về chúng ta: quyền kiểm soát cát thần!

Những tiếng la ó âm ỉ từ phe ác mộng khiến nhiều cư dân xứ cát phải rùng mình.

- Toàn những lời đao to búa lớn dành cho một lũ ô hợp! Jov' vừa hét vừa giơ nắm đấm lên. Thế mà chúng đổ xô theo hân, chẳng khác nào những thằng ngốc!

Mộng giới ONIRIA

Nhưng giọng nói của Jov' nhanh chóng bị át đi bởi giọng nói âm vang mạnh mẽ của Quái vật. Con rồng quả là một đạo diễn tài ba: cuộc biểu dương sức mạnh của hắn đã thành công, các chiến binh canh gác cổng lớn đang run rẩy.

- Hỡi người dân Oza-Gora, chúng ta mạnh hơn các người, giọng nói lại vang lên. Các người có chiến đấu cũng chẳng ích gì. Bây giờ, hãy giao nộp Vua Cát cho chúng ta, mở cửa Thủy tinh Cung, và các người sẽ bảo toàn được tính mạng.

- Còn lâu nhé, Vua Cát rít qua kẽ răng.

- Amastan thân mến, nếu anh không thấy phiền, tôi sẽ tiến lên nói cho chúng biết cách nghĩ của tôi, Jov' nói.

Và không chờ câu trả lời, ông thúc con vệt lao lên trước, đối diện với đội quân ác mộng. Vua Cát mỉm cười.

- Nhưng ông ấy làm gì thế? Aanor phát hoảng. Ông ấy điên rồi!

- Ông ấy không điên đâu, Vua Cát trả lời. Ông ấy đang kéo dài thời gian đấy.

Ẩn mình trong một phòng tuyến dài bảo vệ Oza-Gora, Til và Sherpak quan sát các hàng quân ác mộng bằng những đôi kính thủy tinh chế từ cát thần, giúp thị giác vốn đã tinh nhạy của người Oza-Gora tăng lên gấp bội.

- Quái vật đứng giữa, phù thủy Tromar đứng bên phải hắn, Sherpak thì thầm. Bên cạnh chúng là một người sói và một con bọ ngựa. Đám tướng lĩnh cầm chốt khắp nơi trên toàn hàng ngũ tấn công. Nhưng không có dấu vết gì của Jabus, hẳn là chúng để hắn lại phía sau.

- Tôi cũng không nhìn thấy Katsia đâu cả, Til nhận xét.

- Đúng thế, Sherpak thừa nhận rồi tiếp tục quan sát các hàng đầu tiên của quân địch. Lạ thật đấy.

- Thế còn Philippe? giọng bà Lu vang lên phía sau họ. Hai người có nhìn thấy nó không?

Til đưa mắt nhìn khắp lượt phía sau của đội quân kẻ thù. Nếu Philippe đi cùng chúng, hẳn là Quái vật sẽ không mạo hiểm để ông bị giết trong trận chiến. Có lẽ hắn đã để ông ở một nơi an toàn phía sau, cùng với Jabus.

- Không, cháu không nhìn thấy chú ấy, anh thờ dài. Chúng ta sẽ phải bí mật tiến đến và tìm kiếm chú ấy tại chỗ thôi. Dù sao cháu cũng sẽ kiểm tra ở phía các vách đá kia xem.

- Cái ông Jov' này thật tuyệt! Sherpak thốt lên, trong giọng nói thể hiện rõ sự ngưỡng mộ.

- Ông ấy đang làm gì vậy? bà Lu hỏi.

- Không biết ông ấy đang nói gì với chúng, nhưng lão phù thủy, con bọ ngựa và người sói đang cãi nhau chí chóe như mấy đứa trẻ!

Mộng giới ONIRIA

- Ô, hẳn là ông ấy đang tiết lộ với đám tướng lĩnh của Quái vật vài bí mật nho nhỏ mà chúng không biết về thủ lĩnh của mình, bà Lu gợi ý. Đó là một trong các biệt tài của ông ấy.

- Tôi đã nhìn thấy Katsia, cô ấy... Hóa ra là thế!

Sherpak và bà Lu cùng quay sang phía Til, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

- Cô ấy bị trói trên đỉnh một vách đá!

- Bị trói ư! cả Sherpak và bà Lu cùng thốt lên.

Đôi kính của trưởng đoàn lữ hành rà soát các vách đá sừng sững sau lưng đội quân ác mộng, cho đến khi cả ông cũng nhìn thấy vóc dáng của Katsia.

- Lạy Chúa tôi! ông thốt lên. Chuyện này có nghĩa là gì vậy?

- Có thể chúng không đủ tin tưởng để cho cô ấy chiến đấu cùng chúng chăng? bà Lu gợi ý. Nói cho cùng, cô ấy theo phe kia chưa lâu, nên chúng nghi ngờ là đúng thôi.

- Đúng thế, nhưng trong thời gian ấy cô ta đã tàn sát cả chục người tị nạn và tự tay lấy mạng Sigurim, Sherpak nhắc nhở.

- Hoặc cô ấy đã đổi ý, Til thì thầm.

Anh đột ngột quay sang hai người trong nhóm.

- Có thể rất cuộc cô ấy đã hiểu ra sai lầm của mình! Anh sôi nổi nói. Nếu đúng thế, chắc là cô ấy đã muốn quay về phe chúng ta, nhưng bị chúng tóm được. Và

vì không biết làm gì với cô ấy, chúng đã trói cô ấy và chờ đến khi trận chiến kết thúc! Có thể cô ấy đã được một nàng tiên ánh sáng đến thăm. Giống như Jov', Cox và những người khác nữa.

- Hoặc đó là một cái bẫy, Sherpak đáp lại. Quái vật biết rằng chúng ta muốn nhận lại Philippe. Có thể hẳn muốn đánh lạc hướng chúng ta, bằng cách dùng Katsia.

Til cần môi.

- Ông nói đúng, Sherpak ạ, anh nói. Tôi... có lẽ tôi hơi lạc quan quá mức. Chúng ta cần cảnh giác.

- Chỉ có một cách duy nhất để làm sáng tỏ việc này, đó là đến tận nơi, Sherpak kết luận. Thế nên không để mất thời gian nữa, ta đến đó thôi. Nhưng đừng có quên: ưu tiên của chúng ta là Philippe, chứ không phải Katsia.

- Hiểu rồi, Til gật đầu trả lời.

Anh đưa mắt nhìn thêm lần nữa về phía vách đá nơi cô nàng ưa phiêu lưu đang bị trói, rồi cất kính và choàng chiếc áo bằng da tạc đà hoa lên người. Giống như Sherpak và bà Lu đang đứng bên cạnh, anh lần vào cảnh vật, gần như vô hình. Cả ba rời khỏi phòng tuyến và lao ra sa mạc. Họ nhắm thẳng đến một điểm đủ xa quân địch, để tránh không bị chúng phát hiện ra. Chỉ như thế họ mới có cơ may thành công. Cũng là cơ may duy nhất để họ sống sót.

THIÊN ĐƯỜNG

Có ai đó đang huyết sáo.

Tâm trí mờ mịt của Eliott chỉ tin chắc một điều: có ai đó đang huyết sáo. Đó là một giai điệu đơn giản, du dương và nhẹ nhàng, một bài ứng tác hoặc khúc quân hành do một người lính về phép ngân nga. Chỉ có điều ấy, ngoài ra không tồn tại bất cứ gì khác. Toàn bộ tâm trí Eliott hướng về phía tiếng huyết sáo đang tiến đến gần rồi lại tách xa trước khi tiến đến gần lần nữa, với một bước tiến càng lúc càng nhanh. Tiếng huyết sáo này, giai điệu này... có vẻ rất quen thuộc. Sự hiện diện này nhắc cậu bé Mộng Chủ nhớ đến một điều gì đó. Hoặc một ai đó.

Eliott mở mắt ra. Trước mặt cậu, một bộ lông màu nâu, một khuôn mặt tươi cười, và xung quanh mắt trái là một vệt màu cam. Farjo. Farjo ư? Eliott nhấp

nháy mắt. Thị giác đang chơi khăm cậu, không thể có chuyện này được! Farjo đã chết rồi. Chính cậu đã chôn con khỉ bên một gốc dừa, gần ngọn hải đăng.

Tiếng huýt sáo ngừng lại.

- A, cậu tỉnh rồi! đôi môi cử động bên trên khuôn mặt Elliott thốt lên. Xem này, trông cậu bầm dập chẳng khác nào một chiếc xe đâm phải một gốc tiêu huyền! Cậu phải há miệng ra thì tôi mới cho cậu uống thần dược được.

Giọng nói này! Chính là giọng nói của Farjo, chắc chắn thế! Vậy là sinh vật này có khuôn mặt của Farjo, giọng nói của Farjo... Phải chăng đây là một trò đùa ác ý? Hoặc giả, phải chăng Elliott đang nằm mơ? **NĂM MƠ!** Chắc chắn là như thế! Elliott đã nghĩ đến Farjo và tạo ra một bản sao của chú khỉ, bằng các quyền năng Mộng Chủ của cậu. Có thể như thế lắm. Đúng, chắc chắn là như thế!

- Nào, cậu có chịu há mỏ ra hay không đây? bản sao của Farjo càu nhàu. Tôi rất muốn tự làm việc đó, nhưng tôi sợ làm cậu đau.

Elliott những muốn phản đối. Cậu mở miệng ra để nói, nhưng không có âm thanh nào thoát ra được. Hàm cậu đã bị vỡ quá nặng. Thế nhưng, con khỉ nhân dịp đó để luồn chiếc lọ bằng ngọc bích vào giữa hai hàm răng cậu. Thứ chất lỏng quen thuộc chảy trên lưỡi Elliott, chảy vào cổ họng cậu. Sinh vật kia nằm

Mộng giới ONIRIA

lấy hai bàn tay Elliott rồi đặt lên hàm cậu. Cảm giác ấm nóng chạy đến tận các đầu ngón tay, lòng bàn tay, vùng cằm, vùng hàm, rồi lan ra toàn thân cậu. Cơ đau dần biến mất. Elliott cảm thấy người nhẹ bẫng, đến mức cậu tưởng mình có thể bay lên. Cậu ngồi dậy trên giường.

- Này, trông cậu khá hơn rồi đấy, anh bạn ạ!

Elliott chăm chăm nhìn bản sao giống hệt khi Farjo, nó cũng đang nhìn cậu, ngồi trên lớp ga giường trắng. Một cơn giận dữ ngấm ngấm trào lên trong Elliott. Cậu dùng cả hai bàn tay gắng đẩy cái kẻ mạo danh dám xuất hiện để khiến cậu nhớ lại cái chết của bạn mình.

- Cút đi! cậu hét lên. Ta không muốn mi ở đây.

- Sao thế, có chuyện gì à? con khi cái kính nhảy trở lại giường. Cậu làm sao thế?

Elliott lại đẩy nó ra, nhưng con khi vẫn áp sát cậu. Không thể nào xua đuổi được nó! Giận dữ, sắp nổi khùng đến nơi, Elliott nhắm mắt lại. Con khi này là một sản phẩm từ trí tưởng tượng của cậu, thế thì cậu có thể khiến nó biến mất. Cậu hình dung là nó không còn ở đó, trên chiếc giường này không còn khuôn mặt thân thiện kia, không còn mớ lông ngắn kia, cũng không còn những ngón tay nhỏ khéo léo đang tra tấn trái tim cậu và khiến cậu muốn đập vỡ mọi thứ kia. Cậu mở mắt ra. Con khi vẫn ở đó.

- Mi không phải là Farjo! Eliott vừa hét lên vừa đẩy con khi mạnh hơn nữa. Farjo chết rồi!

Lần này, con khi không nhảy lại lên giường nữa. Nó đứng sững trên sàn, khuôn mặt như vỡ ra.

- Là tôi đây mà, anh bạn! nó rên rỉ. Tôi hiểu rằng chuyện này khiến cậu bị sốc, nhưng đúng là tôi đây!

Eliott thôi không nhìn vào đôi mắt đang ánh lên vẻ khẩn cầu của con khi, để nhìn ra xung quanh. Những bức tường, chiếc giường, tấm ga trải giường, cánh cửa... Tất cả đều bằng đất nện, tất cả đều màu trắng. Tất cả, trừ con khi. Một nỗi lo âu đột nhiên khiến cổ họng cậu nghẹn thắt. Cậu lại gần sinh vật đang đứng trước mặt, và KHÔNG THỂ CÒN SỐNG kia. Cậu quỳ xuống trước mặt nó.

- Vậy là tôi chết rồi phải không? Eliott hỏi, môi cậu run lên. Tôi chết rồi, đúng không? Chính vì thế mà tôi mới gặp cậu?

Một giọt nước mắt long lanh trên khóe mi con khi. Nó lắc đầu.

- Cậu không chết, anh bạn ạ, nó vừa nói vừa sụt sịt. Lần này, cậu chưa đến thiên đường được đâu. Cậu vẫn đang ở Oniria.

Nó nuốt nước bọt đánh ực một cái.

- Và lúc này, nơi đây giống như địa ngục thì đúng hơn.

Eliott chăm chăm nhìn sinh vật bé nhỏ đang run

Mộng giới ONIRIA

lên. Tất cả những chuyện này không có ý nghĩa gì cả. Không hề!

- Nhưng cậu, Elliott thì thầm, tất cả chúng tôi đều tưởng rằng cậu đã...

- Chết rồi? Ồ, cậu không cần phải nói ra điều ấy đâu.

Con khi lau mắt rồi đứng thẳng lên trên hai chân sau.

- Vì các cậu mà tôi bị nhét vào một cái hộp chôn dưới cả mét đất đấy, nó nói. Kinh khủng thật! Tôi mắc chứng sợ chỗ kín mà! Tôi suýt thì lên cơn hoảng loạn đấy!

Vừa nói, con khi vừa hoa chân múa tay, quay cuồng, khuôn mặt biểu cảm của nó thể hiện cả trăm ngàn cảm xúc khác nhau. Elliott choáng váng. Cậu chỉ biết một sinh vật duy nhất trong thế giới này có khả năng chuyển đổi các biểu cảm nhanh chóng đến thế. Và càng nhìn con khi kêu ca, những nỗi nghi hoặc trong cậu càng tan biến nhiều hơn. Đây không phải một kẻ giả mạo. Đây không phải là một bản sao vớ vẩn. Chính là nó. Farjo. Còn sống!

- May mà tôi có năng lực, con khi nói tiếp. Tôi liền biến thành một con mối để đục thủng lớp gỗ của chiếc quan tài. Mà này, tôi thấy cái quan tài ấy hơi tạm bợ đấy nhé. Lẽ ra các cậu có thể chọn một cái đẳng cấp hơn tí chứ. Tôi khá phật ý đấy. Sau đó, tôi biến thành giun để ngoi lên mặt đất, và lúc đó...

Farjo không thể giải thích tiếp vì Elliott đã nhào đến và siết chặt nó đến nghẹt thở.

- Cậu còn sống, ôi Farjo! Cậu còn sống! cậu bé Mộng Chủ thốt lên.

Elliott tách ra để ngắm nghía bạn mình. Những giọt nước mắt vì vui mừng lẫn căng thẳng chất chồng ướt đầm má cậu. Đúng là Farjo đây rồi, nó chẳng thay đổi tí tẹo nào. Cậu lại ôm siết lấy nó, rồi lại tách ra để ngắm nó lần nữa.

- Nhưng cậu chết rồi mà! Elliott hét lên bằng giọng gần như điên cuồng. Cậu chết rồi mà, Farjo!

- Tôi không còn chết nữa.

- Cậu đã không tỉnh dậy! Chúng tôi đã chờ rất lâu, rồi mới đem chôn cậu ...

- Không đủ lâu, anh bạn ạ!

- Nhưng chúng tôi đã chứng kiến mọi chuyện! Elliott nói thêm. Katsia đã đâm cậu bằng con dao cần ngọc thạch, con dao kết liễu!

- Thế thì cậu nên tin là không phải thế, bởi vì tôi vẫn đang ở đây. Mà này, Katsia đâu rồi? Bởi vì tôi có chuyện cần nói với cô ấy!

Elliott tái mặt. Farjo không hề nhớ những gì đã xảy ra ngay trước khi nó chết chẳng?

- Chị ta đi theo Quái vật rồi, cậu nói. Cậu biết rõ chuyện ấy mà, chính vì thế chị ta mới giết cậu!

Mộng giới ONIRIA

- Thế cô ấy chưa quay về sao? Farjo vừa hỏi vừa nhúm mày.

- Làm gì có chuyện quay về... Không đâu! Chị ta quay về để làm gì chứ? Theo những thông tin mới nhất, thì chị ta hộ tống ba tôi đến tận Oza-Gora, nhằm mở đường cho Quái vật...

- Tôi biết rất rõ tính cách Katsia mà, anh bạn ạ, Farjo nói. Cô ấy bốc đồng, và cần được tự do. Thế nên sùng bái cá nhân không phải là món cô ấy thích. Hẳn là cô ấy đã cảm thấy ngột ngạt khi ở bên Quái vật. Nếu cậu không biết cô ấy đang ở đâu, thì chúng ta phải đi tìm. Theo tôi, vào giờ này, cô ấy đã hiểu ra nhiều chuyện rồi.

Eliott lắc đầu, nghi hoặc.

- Thế nào, cậu không giận chị ta sao? cậu lúng búng hỏi.

- Giận cô ấy vì chuyện gì? Farjo hỏi.

- Nhưng... chị ta đã giết cậu mà!

Farjo nhún vai.

- Chrouf cũng từng giết tôi, nó trả lời. Tôi không giận anh ấy. Thật ra là có hơi giận, vì bị nhai ngấu nghiến cũng rất khó chịu. Nhưng giờ thì anh ấy đã là bạn của tôi rồi.

- Nhưng Katsia đã giết cậu bằng con dao cán ngọc thạch! Eliott vẫn tiếp tục. Cả tôi lẫn Til đều nhìn thấy thế.

- Ái chà, nói thế đủ rồi đấy, anh bạn ạ! Đó không phải là con dao cần ngọc thạch, nếu không tôi đã không ở đây. Hai người đã nhìn nhầm, thế thôi.

- Chị ta đã giúp lũ ác mộng tiếp cận được mạng liên ngân hà! Elliott nói thêm. Nhờ chị ta mà chúng mới lũ lượt rời khỏi Ephialtis được. Những người tị nạn đã bị tàn sát, những người trong nhóm phiến quân thì bỏ trốn, lũ ác mộng đã chiếm quyền kiểm soát Hedonis và bây giờ chúng sắp sửa tấn công Oza-Gora. Tôi đã nhìn thấy đội quân của chúng đi qua, người xứ cát sẽ không bao giờ đủ sức đương đầu với chúng đâu!

- Thế thì tốt hơn hết là chúng ta nên xách mòng đến giúp họ thôi. Cậu đi chứ?

Elliott không thể nhúc nhích. Thân thể cậu đã được chữa lành, nhưng cơn bão cảm xúc vừa làm rung chuyển trái tim cậu ngăn cản không cho cậu thực hiện bất cứ cử động nào. Farjo quay về khiến Elliott vui mừng đến ngất ngây, nhưng cậu cũng giận dữ trước sự thản nhiên của nó. Vậy ra đối với con khỉ này, không có gì là nghiêm trọng hết sao?

- Cậu định ở lại đây lâu dài sao? Farjo vừa hỏi vừa quay lại trên ngưỡng cửa.

- Không, tất nhiên là không rồi, Elliott trả lời và đứng dậy, nhưng...

- Mà này, chúng ta đang ở đâu vậy? Farjo ngắt lời cậu và đưa mắt nhìn quanh căn phòng bằng đất nện.

Mộng giới ONIRIA

- Sao cậu lại hỏi chúng ta đang ở đâu? Eliott ngạc nhiên. Chắc chắn cậu phải biết chứ, bởi vì cậu đã đến được đây mà! Với lại, cậu đã làm thế nào để tìm ra tôi thế?

Farjo ngửa mặt nhìn lên chiếc đèn chùm. Một nàg tiên ánh sáng nhỏ xíu đang ngồi trên một cây cột bằng đất nặn, hai chân đung đưa trong không trung.

- Chính cô ấy đã đưa tôi đến đây, Farjo giải thích. Nhưng cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Cậu đang làm gì ở đây? Những người khác đâu? Til? Aanor?

Eliott cúi đầu.

- Họ đang ở Oza-Gora, cậu thì thầm. Họ đang chuẩn bị bảo vệ cổng lớn chống lại đợt tấn công của đội quân ác mộng. Còn tôi...

Cậu thở dài.

- Tôi đã bỏ trốn.

Farjo tròn xoe mắt.

- Bỏ trốn? Cậu á? Chẳng giống cậu chút nào! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Đừng có nói với tôi là do chuyện yêu đương nhé! Nếu đúng là thế, tôi chỉ cần nói với Aanor vài câu, bởi vì...

- Chẳng liên quan gì đến chuyện đó cả! Eliott cắt ngang. Tôi đã bỏ trốn vì Vua Cát phản bội tôi. Ông ấy đã nói dối tôi. Thật ra là tất cả mọi người đã nói dối tôi...

Farjo nhún vai.

- Nếu thế thì tôi có mà nói dối suốt ngày. Nhưng không vì thế mà cậu không làm bạn với tôi!

- Cậu không hiểu đâu, tôi... Vua Cát là ông nội tôi!

- Trời đất thiên địa ơi! Farjo thốt lên. Thế ông ấy biết chuyện ngay từ đầu à?

- Không, không... Elliott lúng búng. Tôi nghĩ rằng ông ấy cũng chỉ mới biết chuyện thôi. Nhưng không chỉ có thế! Ông ấy đã hứa sẽ bảo vệ tôi. Ông ấy đã hứa sẽ luôn ở bên tôi, nhưng lại không giữ được lời hứa của mình. Với lại, tôi cũng còn biết thêm nhiều chuyện khác nữa. Chính ba tôi là người phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ tôi. Cậu có hình dung được không! Ba tôi! Thực ra, chính Quái vật đã giết chết mẹ tôi, nhưng vì ba tôi không biết cách bảo vệ mẹ, lại còn nói dối tôi nữa! Còn chưa kể bà Lu, bà đã...

- Thôiiiiiiiiiiiiiii!

Farjo hét lên bằng giọng dữ dội đến mức Elliott ngừng bật bài ca cấm. Con khi bước tới vài bước rồi đứng sững trước mặt bạn mình, hai tay chống nạnh. Nó trưng ra bộ mặt nghiêm trang nhất: bộ mặt khiến nó trông thật đáng sợ.

- Anh bạn này, cậu biết là tôi tôn trọng cậu, đúng không! nó nói. Nhưng trong chuyện này, tôi có cảm giác cậu đang cư xử như một thằng đàn thực thụ. Vua Cát chỗ này, ba cậu chỗ kia, vân vân và mây mây! Cậu khiến tôi có cảm giác toàn thể thế giới này phải

Mộng giới ONIRIA

chịu trách nhiệm về những đau khổ của cậu, bởi vì cậu không thể chịu đựng chúng một mình. Tôi không nhận ra cậu nữa đấy, Eliott ạ! Cậu nhóc sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để cứu ba mình đâu rồi? Cậu bé sẵn lòng mạo hiểm mạng sống của mình để ngăn cản Aanor kết hôn với Quái vật đâu rồi? Cậu bé Mơng Chủ dũng cảm từng đồng ý trở thành *phái viên*, thâm nhập hang ổ của Quái vật, đối đầu với nữ hoàng Dithilde đâu rồi? Từ khi nào cậu không còn tin vào bất cứ ai, bất cứ chuyện gì như thế này? Ba cậu đã nói dối cậu sao? Lý do hay thật đấy! Ông ấy vẫn là ba cậu và cậu vẫn yêu ông ấy, nếu không có lẽ cậu đã không ở đây. Thế thì điều gì đã thay đổi vậy? Có thể ông ấy không có lựa chọn nào khác! Cậu đã từng nghĩ đến chuyện đó chưa?

- Có chứ, tất nhiên, nhưng...

- Thế cậu nghĩ gì khi bỏ trốn vậy? Farjo cắt ngang. Thậm chí cậu còn không có đồng hồ cát để trở về nhà mình. Cậu sẽ làm gì? Để mặc cho lũ quái vật chiếm quyền kiểm soát Oza-Gora và ẩn náu cho đến hết đời chăng?

- Tôi... thực sự là tôi chưa nghĩ đến chuyện đó, Eliott thừa nhận, mắt cậu nhìn dán vào những sợi đất nện trắng tinh trên tấm thảm trải sàn.

- Chính xác là thế! con khi kêu lên. Thế thì bây giờ, tôi gợi ý rằng cậu nên gạt những thù hận vất vãnh của mình sang một bên, và cùng tôi đến Oza-Gora.

Chúng ta sẽ tìm lại Katsia, dù cậu có muốn thế hay không. Bởi vì cô ấy và cậu chính là những người đã được Tiên cây lựa chọn, và hai người đã chấp nhận sứ mệnh mà bà ấy giao phó. Thế nên hai người phải ngăn cản thảm họa đang sắp xảy ra này. Ta thống nhất như thế chứ?

Eliott bậm môi.

- Ủ, tôi cho là thế, cậu lắm bầm, vẫn cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

- Nói to lên xem nào, và ngẩng đầu lên chứ! Farjo yêu cầu.

Eliott ngẩng đầu lên và nhìn sâu vào mắt con khi. Khi bắt gặp đôi đồng tử lấp lánh của nó, có thứ gì đó như được mở khóa trong tim cậu. Một luồng hơi ấm tỏa khắp thân thể Eliott. Luồng hơi ấm đã rời bỏ cậu từ khi cậu ở tâm giới, và cậu đón nhận một niềm hạnh phúc chưa từng biết đến: hy vọng. Nếu Farjo còn sống, tức là mọi chuyện đều có thể xảy ra, đặc biệt là những điều tốt đẹp. Và cho dù điều này có vẻ như bất khả, nhưng có lẽ cậu vẫn còn cơ hội cứu Oza-Gora. Đúng thế, cậu sẽ quay lại đó. Cậu sẽ làm rạn vỡ cái danh hiệu *phái viên* của mình. Và cậu sẽ cứu ba cậu.

- Được, tôi đồng ý, cậu tuyên bố.

Đôi mắt của Farjo quay trở về vị trí quen thuộc của chúng, và nó nở một nụ cười toe toét, khoe không sót chiếc răng nào.

Mộng giới ONIRIA

- Ái chà, thế mới là bạn của tôi chứ! nó vừa tuyên bố vừa vỗ vào đùi Eliott.

- Chỉ có một trở ngại, Eliott nhận xét. Cậu vừa cho tôi uống thần dược, tôi sẽ không có các quyền năng của Mơng Chủ trong vòng một giờ. Tôi không thể bảo vệ chúng ta, cũng không thể nhảy chỗ đưa chúng ta đến tận Oza-Gora được. Và tôi không có viên Sa thạch nào.

- Việc bảo vệ chúng ta thì tôi sẽ chịu trách nhiệm, Farjo đảm bảo. Còn việc tìm đường đến Oza-Gora, tôi cho rằng năng tiên ánh sáng của chúng ta có thể dẫn đường chẳng?

Nó ngẩng đầu nhìn về phía chiếc đèn chùm bằng đất nặn. Nàng tiên ánh sáng đã rời khỏi chỗ và bay đến bên họ, môi nở nụ cười rạng rỡ. Nàng dừng lại trước mặt Farjo và gật đầu nhiều lần.

- Có vẻ cô ấy đồng ý rồi, con khỉ mỉm cười. Thế thì lên đường nào!

Nó tiến ra phía cửa.

- Farjo, chờ đã! Eliott gọi con khỉ.

Farjo quay lại, nhú mào.

- Còn gì nữa thế? nó càu nhàu.

Eliott mỉm cười.

- Cảm ơn nhé, cậu nói.

TÙ VÀ CỦA NỮ HOÀNG

Jov' quay lại đội ngũ của quân Oza-Gora, trên người dính đầy vụn rau chân vịt và một cái đuôi xoắn tí. Còn con vịt ông cưỡi, nó đã đổi sang màu xanh tím.

- Quà tặng của phù thủy Tromar, ông giải thích trong lúc nhập bọn với những người khác. Tôi nghĩ là lão ta không đánh giá cao bài diễn thuyết ngắn của tôi... Nhưng cũng chẳng sao. Các bạn của chúng ta đã kín đáo rời đi chưa?

- Mitchell khẳng định với tôi là họ đi trót lọt rồi, đặc vụ Cox trả lời, một bàn tay áp chặt vào tai nghe.

- Tốt rồi, Jov' hưởng ứng.

Ông quay sang Vua Cát.

- Tôi đã nhìn thấy viên Sa thạch của Jabus, ông nói. Nó nằm trên ngón tay Tromar.

- Hợp lý thôi, Vua Cát trả lời. Sau Quái vật, chắc

Mộng giới ONIRIA

hắn Tromar là kẻ mạnh nhất và khó chống lại nhất. Có lẽ lão đã nhận được trọng trách chọc thủng hàng phòng thủ của chúng ta, để mở cổng lớn.

- Tôi sẽ đích thân phụ trách lão, cùng với đội của tôi, Jov' tuyên bố. Chúng tôi sẽ ngăn cản không cho lão tiếp cận hàng rào, và sẽ lấy lại viên Sa thạch.

- Cảm ơn anh, Vua Cát nói, ông vẫn không rời mắt khỏi phòng tuyến địch. Quái vật có đưa tối hậu thư nào không?

Jov' không kịp trả lời. Được khuếch đại bằng phép thuật, giọng nói rền vang của Quái vật một lần nữa lại khiến cả sa mạc rung chuyển:

- Hỡi người dân Oza-Gora, các người có chính xác là mười lăm phút để đầu hàng và giao nộp Vua Cát cho chúng ta. Quá thời hạn trên, chúng ta sẽ tiến thẳng đến cổng lớn. Tất cả những kẻ ngáng đường chúng ta sẽ bị tiêu diệt.

Vua Cát, Jov', Aanor, Lazare, Gisèle và Cox nhìn nhau. Ai nấy đều lộ rõ vẻ hoang mang và khiếp sợ trong ánh mắt, nhưng tất cả đều cùng chung một quyết tâm chiến đấu đến cùng để bảo vệ thứ quý giá nhất ở mộng giới: quyền kiểm soát cát thần.

- Tất cả vào vị trí! Vua Cát hét lên.

Jov' ngồi trên lưng vịt và Gisèle cưỡi chổi cùng nhập vào nhóm phiến quân. Bà phù thủy đã kết nối vào với đội quân của bạn mình những ác mộng gọi

bà là “người dẫn đường”, họ cũng đã đến đây cùng với các nàng tiên ánh sáng. Cox trèo lên sau lưng Vua Cát, ông thả viên đặc vụ xuống một phòng tuyến đặt gần cổng lớn, nơi Cox phải chỉ huy tác chiến. Còn Aanor, nàng thúc gót vào sườn con thiên nga để ra dấu cho nó bay lên. Kinh hoàng vì độ cao, mèò Lazare bấu chặt móng vuốt vào chiếc áo giáp lưới của công chúa. Nàng khẽ giật mình. Nàng đang tập trung cao độ, dồn toàn bộ tâm trí vào sứ mệnh quan trọng của mình, nên không để ý đến vết cào. Nàng lấy ra một chiếc kẹo bọc trong giấy đỏ, cho vào miệng rồi bắt đầu đếm: 1, 2, 3... Con thiên nga bay qua đầu những đội quân bảo vệ cổng lớn: những chiến hào đầy chặt các thợ cát cầm ống xi đồng, những phòng tuyến do các thành viên vô hình của đoàn lữ hành trấn giữ, những đội bộ binh và không quân của ban ĐTD, những thiện mộng và ác mộng trong nhóm phiến quân, những con kiến trong quốc khố, hiệp sĩ tóc vàng trong Đại hội đồng cùng đám kỵ binh dưới quyền... 9, 10, 11... Cả người Oniria lẫn người Oza-Gora sẽ cùng lao vào một cuộc chiến mà họ thấy trước là sẽ thất bại. Họ cần biết rằng sự hy sinh của mình sẽ không vô ích. Họ cần niềm hy vọng, và Aanor cảm thấy mình đủ khả năng mang lại niềm hy vọng ấy cho họ... 19, 20. Gisele đã nói là nàng phải đếm đến 20. Aanor khẽ ho. Âm thanh dội lại quanh nàng như trong một phòng hòa nhạc.

Mộng giới ONIRIA

Những viên ngậm phóng đại âm thanh của bà phù thủy có vẻ rất hiệu quả.

- Hồi những chiến binh dũng cảm đang bảo vệ cổng lớn của Oza-Gora, thời khắc chiến đấu đã điểm, công chúa bắt đầu, giọng run lên vì xúc động. Những kẻ tấn công chúng ta muốn chiếm đoạt cát thần. Nếu chúng thành công, chúng sẽ phá hủy sự cân bằng văn kết nối thế giới của chúng ta với hạ giới. Oniria sẽ rơi vào nanh vuốt của đám mãnh thú và chó sói, và trong thế giới của chúng ta sẽ không còn tín nghĩa, bác ái hay niềm vui. Toàn thể vương quốc của chúng ta sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn.

Im lặng và bất động, các chiến binh ngược nhìn về phía con thiên nga trắng to lớn cùng nữ kỵ sĩ mặc áo giáp lưới trắng tinh. Aanor những muốn đáp trả từng ánh mắt, truyền đến từng con người niềm hứng khởi say sưa đang tràn ngập trong lòng nàng. Vài tuần trước, nàng mới chỉ biết đến chiến tranh qua những tin đồn ở hậu trường và những lời miêu tả trong các cuốn sách. Nhưng hôm nay, vào thời khắc khủng khiếp nhất, nàng cảm thấy mình hoàn toàn đủ khả năng đảm nhận vai trò người dẫn dắt của cả đoàn quân.

- Chúng ta sẽ không bao giờ để cho chuyện đó xảy ra! nàng tuyên bố. Đúng thế, kẻ thù đông hơn chúng ta rất nhiều. Đúng thế, chúng mạnh mẽ và bị kích động bởi khát khao trả thù, khát khao ấy càng khiến sức mạnh của chúng nhân lên gấp bội. Nhưng

chúng không thể khiến chúng ta sợ hãi! Bởi vì chúng ta, người dân Oniria và Oza-Gora, những người bảo vệ trung thành cho các điều luật bất biến, chúng ta sẽ chiến đấu cùng nhau, sát cánh bên nhau, kiên cường và quả cảm, để cứu thế giới của chúng ta khỏi viễn cảnh đáng sợ ấy. Và ta, Aanor, công chúa của Vương quốc Oniria, ta sẽ đấu tranh cùng mọi người, bằng tất cả tâm hồn và trái tim ta, và ta sẽ ngẩng cao đầu để đối mặt với kẻ thù.

Các đội quân bên dưới con thiên nga bắt đầu rục rịch chuyển động. Lờn hiệu triệu của công chúa đã hâm nóng trái tim của các chiến binh, rõ ràng là thế. Khuôn mặt họ bớt căng thẳng, bớt lo âu. Chính Aanor cũng cảm thấy nỗi sợ hãi đang đè nặng trong lòng nàng mỗi lúc một nhẹ hơn.

- Hỡi các bạn, ta yêu cầu mọi người: hãy trụ vững! Hãy đẩy lùi những kẻ tấn công chúng ta. Hãy bảo vệ cổng lớn của chúng ta bằng mọi giá. Hãy chiến đấu vì tất cả những gì có ý nghĩa trong cuộc đời chúng ta! Hãy chiến đấu vì Oniria!

Nàng cầm chiếc tù và của các vị vua chúa Oniria mà nữ hoàng Dithilde đã trao cho nàng, đưa nó lên môi, hít một hơi thật sâu, rồi dồn sức thổi. Một âm thanh trầm hùng mạnh mẽ vang lên, rồi nhanh chóng chuyển lên âm sắc cao hơn. Lập tức, bên dưới công chúa, mọi người đều ngước mặt lên, những ánh mắt bắt đầu lấp lánh. Tác động còn ấn tượng hơn cả bài

Mộng giới ONIRIA

hiệu triệu vừa rồi. Công chúa há miệng sững sờ. Chiếc tù và này có quyền năng truyền thêm nhuệ khí và lòng dũng cảm cho các chiến binh chăng?

Aanor cho con thiên nga bay xa hơn. Nàng lại thổi tù và lần nữa. Một lần nữa, những chiếc ống xi đồng được giơ cao, những thanh gươm tuốt trần, và những khuôn mặt lại ngời lên.

- Vì Aanor, công chúa của Vương quốc Oniria! các chiến binh nhất loạt hô vang.

Cô gái trẻ đưa mắt dò hỏi mèo Lazare. Con mèo đã tìm được một vị trí vững chắc giữa hai đầu gối công chúa, nó nhìn nàng và nở nụ cười ngáy ngất.

- Chiếc tù và này là quà tặng của Tiên cây dành cho các vị vua chúa của Oniria, con mèo giải thích. Tất cả họ đều đã cầm nó trong tay. Nhưng chỉ có những người trị vì thực sự trung thành và nhân từ với dân chúng thì mới có thể khai mở quyền năng mẫu nhiệm của nó. Tôi không nghĩ một ngày nào đó lại được chứng kiến điều này...

Được khuyến khích nhờ những lời nói của mèo Lazare, Aanor tiếp tục thổi tù và, truyền thêm dũng khí và sự phấn chấn cho các đội quân, thứ mà họ đang rất thiếu. Nàng cảm nhận dư vị ngọt ngào của một nàng tiên đang dùng chiếc đũa thần để tạo ra một mùa xuân rực rỡ.

- Nếu có thể đưa ra một lời gợi ý, thưa công chúa,

Lazare nói, tôi nghĩ có lẽ cô nên thối tù và ở phía bên trên đội quân ác mộng.

Aanor mở tròn xoe mắt.

- Cái gì, ông nghĩ rằng...

- Tôi nghĩ rằng quyền năng của chiếc tù và này còn có thể khiến ta ngạc nhiên thêm nữa đấy.

Aanor nhìn chăm chăm vào con mèo. Nó có vẻ nghiêm túc đến nỗi nàng chuyển hướng để thiên nga bay về phía hàng ngũ của kẻ thù. Khuôn mặt đồ sộ của Quái vật quan sát nàng đầy ác ý. Tim Aanor bắt đầu đập nhanh đến nỗi nàng có cảm giác nó sắp nổ tung, và nàng bay lên cao để ra ngoài tầm tay Quái vật. Nàng đưa mắt nhìn xuống những đội quân ác mộng đang náo loạn bên dưới. Chân tay nàng run lên vì sợ. Ba cái đầu của Quái vật cùng hướng về phía nàng, những tiếng cười khẩy của lũ ác mộng, bài hành khúc với nhịp điệu đáng sợ của chúng, tất cả đều nói với nàng rằng tiếp cận nơi đó là một sự điên rồ. Nàng quyết định không được dừng lại. Nếu dành thời gian suy nghĩ, nàng sẽ từ bỏ. Và thế là, cổ họng nghẹn lại vì lo sợ, nàng đưa tù và lên môi, hít một hơi thật sâu, rồi lao thẳng xuống phía đội quân ác mộng. Khi chỉ còn cách đầu chúng vài mét, nàng thối vào tù và. Những hàm răng sắc lẹm há ngoác về phía nàng, những viên đạn bắn lên, nhưng nàng không quan tâm đến chúng. Nàng dồn hết sức để thối, rồi lại bay vút lên cao. Ở

Mộng giới ONIRIA

đó, nàng nghiêng người sang bên sườn của thiên nga, và kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Cả một đội kỵ binh đang rời khỏi hàng ngũ địch, giờ kiểm về phía công chúa.

- Vì Aanor, công chúa của Vương quốc Oniria, họ đồng thanh hô vang.

Họ tiến lên phía trước hàng quân ác mộng, xua đuổi đám bộ ngựa đang tìm cách chặn đường.

- Họ chuyển sang phe ta rồi! Aanor thì thầm, nàng xúc động trào nước mắt.

- Tôi cho rằng chiếc tù và đã thức tỉnh nền tảng trung thành trong lòng họ, Lazare nhận xét và cúi nhìn qua đuôi công chúa để chiêm ngưỡng cảnh tượng bên dưới.

Công chúa nhanh chóng cho thiên nga lao xuống một lần nữa. Nàng lạnh lẽo đưa tù và lên miệng. Nàng thối đến đứt hơi, rồi lại bay vút lên. Nàng những muốn chạm vào mây, ngắt ngây vì hạnh phúc, thì bỗng giọng Quái vật vang lên rền rĩ, khiến nàng suýt mất thăng bằng.

- Giết hết bọn đào ngũ đi, hăn ra lệnh.

Aanor quay đầu nhìn xuống. Lũ bộ ngựa và người sói đã quay tròn đội kỵ binh, chúng tàn nhẫn tấn công họ. Bên sườn phải, những hàm răng của lũ bộ ngựa, còn sắc hơn cả kiếm của các binh lính, cắn nát cả người lẫn ngựa. Bên sườn trái, lũ người sói bình thản

nhai rau ráu cả chân, tay, đầu và cột sống của đám kỵ binh. Chỉ trong vài giây, đội kỵ binh đã bị thảm sát ghê rợn. Nước mắt lưng tròng, Aanor điều khiển con thiên nga quay ngược lại. Nàng nhanh chóng tìm thấy thứ nàng muốn tìm. Đúng thế, lần thứ tư và thứ hai của nàng đã có tác dụng: một nhóm xác sống đang hướng về phía nàng với những đôi mắt vằn tia máu và những cánh tay trơ xương. Nhưng ngay lập tức, một ngọn lửa quái ác bắt đầu liếm vào thân hình thối ruỗng của họ. Nó nhanh chóng chấm dứt sự trung thành của đội quân ấy: lần lượt từng người một bị thiêu ra tro trong lúc hô vang tên nàng. Nàng cảm thấy buồn nôn.

Một cú cào khiến nàng giật mình.

- Chạy thôi, công chúa! Lazare kêu lên. Chạy đi!

Chừng nửa tá thần lẫn bay xếp thành phi đội chỉnh tề đang lao về phía họ. Aanor cho thiên nga đảo cánh đột ngột để quay về trận địa bên mình. Nếu nàng đến được hàng phòng thủ của người Oza-Gora, đội pháo binh của ban ĐTD sẽ giải thoát họ khỏi lũ quái vật biết bay này. Nhưng lũ thần lẫn đã rút ngắn khoảng cách và dồn nàng về phía kia, bên trên khoảng trống mệnh mông của sa mạc Oza-Gora.

- Tôi di chuyển ra phía sau! Lazare nói.

Bộ lông xù lên vì tốc độ bay, mèo Lazare cẩn thận vòng qua người công chúa. Những năm tháng sống

Mộng giới ONIRIA

trong các phòng khách đã làm suy giảm một phần khả năng giữ thăng bằng của nó, nhưng bản năng sinh tồn thì vẫn còn nguyên vẹn. Nó di chuyển ra đến tận đuôi thiên nga, ở đó đã lắp sẵn một khẩu súng máy. Nó vớ lấy cặp kính phi công và đeo vào mắt, rồi bắt đầu ngắm bắn những kẻ đuổi theo. Loạt đạn đầu tiên đã hạ được con thần lằn bay gần nhất. Nhưng lập tức có hai con khác lao tới.

Aanor điều khiển con thiên nga như thể nó là một chiếc máy bay chiến đấu, nòng cho nó lượn vòng để tránh những cú mổ của lũ thần lằn bám đuổi. Những loạt đạn khiến nòng không giữ được hướng bay, nòng bị chệch hướng nhiều lần, và rốt cuộc không còn biết mình đang ở đâu nữa. Bất chấp những luồng đạn rít, hàm răng của lũ thần lằn bay đớp càng lúc càng gần. Con thiên nga bị rụng lông. Cuối cùng, Aanor cũng nhìn thấy cổng lớn, nòng liền cúi rạp xuống ôm lấy cổ thiên nga.

- Nhanh lên, nòng rên rỉ. Nhanh nữa lên!

Những tiếng la hét vang lên sau lưng nòng, nhưng nòng không thể quay lại, nếu không sẽ bị mất lái. Những tiếng kêu xé ruột ấy là của lũ thần lằn, hay của Lazare? Gió thốc và nỗi lo sợ khiến nước mắt công chúa chảy ròng ròng, trong lúc những họng súng của ban ĐTD hướng về phía họ. Nòng phải giải phóng tầm bắn cho đội pháo binh. Nòng đột ngột rẽ sang bên trái. Một tràng tiếng nổ vang lên, tiếp theo là

tiếng rít của những thân xác bị rơi xuống. Lại những cú đớp, gần hơn. Sát gần! Nàng chệch tay lái sang bên phải. Một loạt đạn đáng sợ nữa. Bên dưới, những họng súng di chuyển. Âm thanh âm ĩ trở nên lộn xộn đến mức Aanor không còn phân biệt nổi tiếng gào của các họng súng và tiếng gào của lũ thần lẫn bay.

Thế rồi đột nhiên, im lặng bao trùm. Trong một thoáng, Aanor tưởng nàng đã bị điếc. Phải một lúc sau nàng mới hiểu ra rằng mọi chuyện đã kết thúc. Nàng đã bay đến bên trên khu chiến hào. Nàng đánh bạo quay nhìn qua vai: không còn sinh vật có cánh nào bám theo nàng nữa. Nàng ra lệnh cho thiên nga hạ cánh. Rốt cuộc nàng cũng về đến nơi.

Aanor buông lỏng đôi bàn tay đau nhức vì chuột rút, và tụt xuống khỏi lưng thiên nga. Đám kiến đã ở đó, sẵn sàng hành động. Công chúa quay lại để đỡ Lazare. Tim nàng chột như vỡ ra. Bám vào sợi dây buộc khẩu súng, con mèo nằm lệch sang một bên, máu nhuộm đỏ cả bộ lông. Một vết thương toang hoác khiến vùng ngực của nó biến dạng, chính là một cú đớp của thần lẫn.

- Lazare! nàng hét lên.

Nàng ôm lấy con mèo, nhưng đã quá muộn. Nó không phản ứng gì nữa. Một con kiến khổng lồ đỡ con mèo khỏi tay nàng và đặt nó xuống một chiếc cáng bằng lụa để sẵn trên mặt đất. Máu nhỏ giọt từ cái

Mộng giới ONIRIA

thân hình bất động ấy, thấm ướt chiếc cáng. Những giọt máu đỏ sẫm lọt qua những viên sỏi xám để ngấm sâu vào mặt đất khô. Và ở đó, ngay bên dưới, máu của Lazare tưới đẫm một hạt mầm. Một trong hàng ngàn hạt mầm mà Tiên cây đã giao cho Vua Cát, và người Oza-Gora đã trồng trong sa mạc xung quanh cổng lớn. Ngay khi máu thấm đến lớp vỏ hạt, nó lập tức mọc mầm. Một mầm cây chui lên từ lòng đất, chen vào một bên chiếc cáng nơi Lazare đang nằm. Mầm cây lớn thành cây, và tiếp tục phát triển nhanh chóng, cho đến khi trở thành một cây to. Cây xòe cành, phần giữa thân cây sáng lên, rồi một khuôn mặt phụ nữ có mái tóc là tán lá hiện ra.

- Tiên cây! Aanor thốt lên.

Khuôn mặt quay sang phía nàng, nghiêm trang.

- Bất cứ nơi nào có máu của những người bảo vệ cổng lớn đổ xuống, ta sẽ ở đó.

Aanor đứng dậy, một tia hy vọng nhen lên trong tim nàng. Tiên cây! Đích thân Tiên cây sẽ đảm nhận việc phòng thủ cổng lớn. Vậy thì mọi chuyện vẫn có thể xảy ra!

Đám kiến đã mang xác Lazare cùng con thiên nga bị thương đi khỏi. Một con vật cưỡi khác được đưa đến cho công chúa của Vương quốc Oniria. Nàng trèo lên lưng nó rồi bay lên trời, quyết đoán hơn bao giờ hết. Đúng thế, nàng sẽ chiến đấu!

Trước mặt nàng, Quái vật giương cánh thành hình chữ V, rồi rống lên một tiếng vang vọng. Đáp lại, Aanor thổi tù và. Bên dưới nàng, Tiên cây tạo ra một quả cầu, nó bay lên không trung, đến ngang tầm chiếc tù và. Khi chạm vào nó, quả cầu vỡ tung, tạo cho lời hiệu triệu của Aanor một chiếc hộp cộng hưởng hùng tráng. Những âm thanh của niềm hy vọng vang dội khắp sa mạc. Rồi chúng nhanh chóng bị lấn át bởi những tiếng rống điên cuồng.

Đội quân ác mộng lao lên.

Cuộc chiến Oza-Gora bắt đầu.

CUỘC CHIẾN OZA-GORA

Til, Sherpak và bà Lu đi rất nhanh, nhịp bước chân cũng dồn dập như nhịp tim họ. Họ đã đến loạt đầu tiên của những vách đá cao màu trắng rải rác trông như đang canh chừng cho cổng lớn. Từ đằng xa, có thể tưởng nhầm ánh sáng lấp lánh của những chiếc áo choàng bằng da tạc đả hoa là do ánh nắng phản chiếu. Trong mắt của những người không có kinh nghiệm, họ hoàn toàn vô hình.

Bà Lu vất vả lắm mới theo kịp hai người trong nhóm, vì họ trẻ hơn, được rèn luyện tốt hơn, và hơn hết họ là người Oza-Gora. Nhưng bà vẫn kiên trì bước tiếp, mắt nhìn chăm chăm xuống lớp sỏi đá dưới chân. Bà rung mình khi nghe thấy những tiếng la hét vang lên từ mặt trận, nhưng cố gắng không quay đầu lại nhìn xem đang xảy ra chuyện gì. Bà đang tiếp tục

bước đi, bằng mọi giá, vượt qua hết đám sỏi này đến đám sỏi khác, chẳng khác nào một người nhắm mắt bịt tai, thì bỗng một tiếng hét hoặc tiếng nổ dữ dội hơn vang đến tai bà. Và âm thanh âm ĩ ấy mỗi lúc một rõ hơn. Gần đến nỗi rốt cuộc bà cũng ngẩng đầu lên.

Một đàn trâu đang lao hết tốc lực thẳng về phía họ. Tiếng móng trâu nện xuống đất kèm theo một âm thanh khác nữa, khó xác định hơn. Giống như những tiếng nổ lớp lớp đổ.

- Đứng ở lại đó! Sherpak hét lên rồi túm lấy tay bà Lu.

Ông kéo bà ra sau khối đá lớn gần nhất, nơi Til đã ẩn náu sẵn. Bà Lu ngồi sụp xuống. Mặt đất rung chuyển. Và vẫn là những tiếng nổ lớp lớp đổ đình tai ấy!

- Liệu chúng có nhìn thấy chúng ta không? bà hỏi, gần như hét lên để át tiếng ồn.

- Tôi không nghĩ thế, Sherpak trả lời. Tôi nghĩ rằng chúng đang vòng qua những phòng tuyến hàng đầu để tấn công cổng lớn bằng...

Những lời nói sau đó của ông bị át đi bởi một bản hòa âm của những tiếng va đập và tiếng chân chạy. Đàn trâu đã rẽ làm đôi và điên cuồng phóng qua hai bên khối đá lớn nơi ba người họ đang lẩn trốn. Chao đảo như trong một trận động đất, bà Lu rốt cuộc cũng hiểu âm thanh lớp lớp kia phát ra từ đâu. Đây không phải là một đàn trâu bằng xương bằng thịt

Mộng giới ONIRIA

như những con vật bình thường, chúng được làm hoàn toàn bằng những sợi dây điện cao thế. Bước chạy của chúng làm di chuyển một trường điện từ cùng một đám mây bụi. Bà Lu giấu mặt vào bên trong chiếc áo choàng. Vách đá bảo vệ họ không bị giảm nát, nhưng chỉ những chiếc áo choàng bằng da tạc đà hoa mới có thể giúp họ khỏi bị điện giật. Bà ngồi co quắp, hai cánh tay ôm chặt lấy hai đầu gối. Bà cảm thấy mình thật đơn độc, thật mong manh, ở giữa nơi địa ngục này!

Thế rồi đàn trâu cũng đi xa. Những âm thanh khác lại vang lên bên tai bà già lúc này vẫn còn run rẩy. Những âm thanh của cuộc chiến, cũng kinh khủng không kém, nhưng xa xôi hơn. Một bàn tay khê lướt qua cánh tay bà, bà ngẩng đầu lên. Sherpak đang đứng trước mặt bà, chỉ để hé một nửa khuôn mặt, ông đưa tay ra để bà vịn vào đó mà đứng dậy.

- Bà ổn chứ? ông hỏi.

Bà Lu đứng dậy. Và cảm thấy cáu kỉnh vì thân hình mình không còn linh hoạt được như trước.

- Tôi không biết ở tuổi này mình có còn phù hợp với những chuyện như thế không nữa! bà thở dài.

- Nào, đừng cảm lên chứ! Sherpak nói. Bà là một nữ chiến binh cơ mà!

- Tôi đã từng là một nữ chiến binh, bà Lu đính chính. Điều khiến tôi bối rối nhất đó là tôi không còn

quyền năng của Mộng Chủ nữa. Không có chúng, tôi cảm thấy mình thật vô dụng.

- Vậy thì bà sẽ hiểu được cảm giác của người Oza-Gora chúng tôi khi phải can dự vào công việc của những người hàng xóm Oniria! Sherpak nhận xét. Tất cả các thành viên trẻ tuổi của đoàn lữ hành đều phải qua giai đoạn ấy. Rồi bà sẽ thấy, ta sẽ quen được thôi.

Ông kéo áo choàng lên để che kín khuôn mặt.

- Và nhất là, chúng tôi phải học cách ẩn náu, ông nói thêm.

Bà Lu mỉm cười như để cảm ơn người đàn ông rất đổi tự tin này. Bà vui mừng vì ông đi cùng bà. Và lúc này bà đã hiểu tại sao Eliott lại yêu mến ông đến thế. Từ ông toát ra một sức mạnh đáng nể!

- Tôi đã nhìn thấy Philippe, giọng nói của Til bỗng vang lên.

Sherpak và bà Lu cùng quay lại. Khuôn mặt Til như đang bông bênh trong không trung. Bên dưới đôi mắt kính bằng thủy tinh chế từ cát thần, miệng anh chàng thợ cát giãn ra thành một nụ cười đầy sức mạnh lan tỏa, khiến bà Lu cảm thấy ấm lòng. Bà tự nhủ rằng rõ ràng là Eliott đã được ở cùng những người rất đáng quý. Anh chàng thanh niên đáng tin cậy và vui vẻ này cũng là một bạn đồng hành tuyệt vời. Nhưng ý nghĩ này lập tức kéo theo một ý nghĩ

Mộng giới ONIRIA

khác, đáng lo hơn rất nhiều: Eliott đang không có ở đây. Cậu đang phải xoay xở một mình giữa Vương quốc Oniria đầy ắp ác mộng. Điều tồi tệ nhất mà ta có thể nghĩ ra về hoàn cảnh của cậu...

- Con trai bà đã hoàn tất quá trình biến đổi, anh chàng thợ cát tuyên bố, kéo bà Lu ra khỏi những ý nghĩ đáng sợ. Chú ấy đã trở thành một Mộng Chủ trọn vẹn, Jabus không kiểm soát được chú ấy nữa. Đó là một tin tốt lành!

- Làm sao cậu biết được điều đó? bà Lu ngạc nhiên hỏi.

Nụ cười của Til biến thành một cái nhăn mặt ngượng nghịu.

- Đó cũng chính là tin xấu đấy, anh nói. Chúng đã giam chú ấy trong một cái lồng, và bắt chú ấy phải đeo những thanh chống mí. Giữa sa mạc nóng bỏng và đầy cát thế này, hẳn là mắt chú ấy phải nhức nhối lắm. Cháu không biết chúng ta sẽ bắt gặp chú ấy trong trạng thái nào đây.

Bà Lu thở dài. Trái tim người mẹ của bà vừa vui mừng vì được gặp lại con trai vừa đau đớn vì biết con trai đang bị dày dạn.

- Có kẻ canh giữ không? Sherpak hỏi.

Til gật đầu.

- Jabus, cùng ba ả yêu nhện nhện thuộc đội lính gác của Quái vật. Ta sẽ phải để ý, bởi vì lũ nhện có kết

nổi đặc biệt với chủ nhân của chúng. Nếu một trong số chúng nhìn thấy chúng ta, Quái vật sẽ lập tức xuất hiện và chúng ta sẽ tiêu tùng.

- Thế thì chúng ta sẽ làm thế nào để chúng không nhìn thấy chúng ta, Sherpak nói.

Ba chiếc ống xì đồng được nhồi đầy cát thần, ba chiếc mũ trùm được chỉnh lại, rồi ba cái bóng tiến lên, khiến khung cảnh bị phá vỡ theo từng bước chân họ.

Dưới chân cổng lớn, Aanor có cảm giác nàng đang ở giữa địa ngục. Đạn bắn như tên, lũ quái vật gào rống, những luồng lửa, những quả bom kêu rít lên tưởng chừng không bao giờ ngừng. Chính nàng đã phải tiếp đến ba lần cát thần. Lúc này, tiên nữ Badiane đã trở thành người đồng hành đặc lực của nàng thay cho Lazare ở vị trí đuôi con thiên nga. Người phát ngôn của Đại hội đồng đảm bảo bọc hậu cho họ bằng cách ném bùa chú, đồng thời phụ trách việc rắc cát thần. Về phần mình, Aanor có thể tập trung điều khiển con thiên nga, chẳng khác nào đang lái một máy bay chiến đấu.

- Đã xong! chú kiến phụ trách hậu cần hét lên.

Aanor thúc mạnh gót chân vào sườn thiên nga, và nó bay lên. Nó nhanh chóng bay cao. Chiếc đĩa thần của Badiane xua tan một nhóm máy bay không người lái, không thể biết chúng thuộc ban ĐTD hay

Mộng giới ONIRIA

thuộc một đội ác mộng nào đó. Công chúa đưa mắt nhìn xuống dưới. Trên mặt đất, chiến trận vẫn hỗn loạn như trước. Các chiến binh của cả hai phe tàn sát lẫn nhau trong cảnh loạn đả rối rắm, và lực lượng của đội quân bảo vệ cổng lớn trên mặt đất tiêu hao theo từng phút. Cái bóng của Quái vật bao trùm bên trên các chiến binh, gieo rắc những mệnh lệnh và cái chết xung quanh hẳn. Nhưng điều tối tệ nhất chính là cánh rừng. Đẩy lùi những đợt tấn công bằng những cú gạt cành, một khu rừng dày đặc những bản sao của Tiên cây đã mọc lên xung quanh các chiến hào, cho thấy đã có vô số người bảo vệ cổng lớn ngã xuống trên chiến trường.

- Vẫn còn một tiểu đoàn tiếp viện dưới đó, Badiane hét qua vai Aanor.

Công chúa rời mắt khỏi cảnh tượng thê thảm đang trải ra bên dưới và tìm kiếm vị trí tiên nữ Badiane vừa chỉ. Một đội quái vật đáng sợ, nửa lợn nửa người, vẫn chưa tham gia trận chiến mà đang chờ đến thời điểm thích hợp. Aanor bẻ lái, hướng thẳng đến mục tiêu ấy.

Thế rồi mục tiêu biến mất. Aanor ngoảnh đầu sang trái rồi sang phải. Toàn bộ các chiến binh đã biến mất. Không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì, tuy nhiên âm thanh ầm ĩ của cuộc chiến thì vẫn còn nguyên.

- Chúng ta đã đi vào trong màn ảo ảnh của Tromar! Badiane hét lên.

Aanor cúi đầu xuống. Bên dưới con thiên nga, Jov' cười vọt, Gisèle cười chối cùng chừng hai chục phiến quân trông như đang đánh nhau với một kẻ vô hình. Những bùa chú bắn ra dày đặc thành những chùm tia lấp lánh, dấu hiệu duy nhất cho thấy sự hiện diện của lão phù thủy. Thình thoảng, một người sói hoặc một con bộ ngựa đột ngột hiện ra từ bên trong bức màn ảo ảnh, tấn công nhóm phiến quân.

- Ra khỏi đây ngay! bà phù thủy hét lên khi nhìn thấy Aanor và Badine.

Công chúa thúc cho con thiên nga bay nhanh hơn. Bức màn ảo ảnh bị gỡ bỏ cũng đột ngột như khi nó chụp xuống. Họ lại có thể nhìn thấy một làn sóng ác mộng chen lẫn với các cư dân Oniria ở khắp nơi. Sau khi chui vào bức màn ảo ảnh, con thiên nga bị chệch hướng bay, và Aanor buộc phải bẻ lái sang phải để quay lại quỹ đạo ban đầu. Khi đến bên trên đội quân người-lợn lòi, nàng bắt đầu đếm ngược.

- 3 ... 2 ... 1 ... Làm thôi!

Badiane mở dây buộc hai chiếc túi bằng da tạc đà hoa. Một cơn mưa cát thần đổ xuống đội hình của quân thù. Chỉ trong vài giây, gần như tất cả bọn chúng đều ngã xuống đất, ngủ thiếp đi trong nhiều giờ liền. Nhưng một loạt máy bay giấy đã lao đến truy đuổi con thiên nga. Aanor bẻ lái. Badiane vung đũa thần, làm bắn ra một chùm tia lửa. Những chiếc máy bay lần lượt cháy đen, rơi xuống.

Mộng giới ONIRIA

- Lên đường về tiếp liệu lần nữa nào, công chúa thở ra một hơi mệt mỏi.

Một tiếng động nhỏ khô khốc vang lên. Jabus lập tức đứng dậy, chẳng khác nào một thủy thủ bị đánh thức bởi tiếng đập của cánh bướm. Âm thanh này, không còn nghi ngờ gì nữa, phát ra từ những chiếc ống xi đồng. Con mắt lão luyện của gã phản bội người Oza-Gora nhanh chóng phát hiện ra ba bóng người mặc áo choàng bằng da tặc đà hoa.

- Ở kia! gã vừa nói vừa đưa tay chỉ. Chúng có ba người.

Nhưng không có ai trả lời gã. Gã hạ tay xuống. Ba con yêu nhện nhện nằm bất động trên mặt đất, ngủ say sưa. Một luồng cát thần đã nhắm vào mặt gã. Phản xạ của một người Oza-Gora giúp gã tránh được thứ vũ khí gây ngủ ấy. Nhưng gã chẳng có cơ may nào để có thể đơn độc chống chọi với ba người. Gã liền vất chân lên cổ bỏ chạy.

- Til, đuổi theo hắn đi! Sherpak ra lệnh. Chúng tôi lo việc giải thoát tù nhân.

Til liền đuổi theo Jabus. Chiếc lồng nhốt Philippe được đặt trong một cái hõm giữa mấy vách đá. Hắn là Quái vật đã nghĩ làm thế sẽ che giấu ông tốt hơn. Nhưng với Jabus, cái hõm này đang biến thành một cái bẫy. Ba người kia đã cắt đứt hoàn toàn đường lui

của gã, gã chỉ còn một giải pháp duy nhất: leo lên trên. Gã bắt đầu bám tay vào vách đá mà gã thấy là khả dĩ nhất. Til ngạc nhiên, tròn tròn mắt: bàn tay trái của Jabus cử động vô cùng khéo léo. Nhưng tay phải của gã, với những đốt ngón tay không thể gập vào duỗi ra được nữa, lại tỏ ra hữu ích hơn cho gã trong việc leo lên vách núi! Chiếc gang tay bao phủ cánh tay tàn phế của Jabus bám vào vách đá chẳng khác nào một chiếc chân nhện, chắc đến nỗi gã thợ cát phản trắc trèo nhanh như một con côn trùng. Til thử ném cát thần vào gã. Nhưng vì đang ở thấp hơn Jabus nên anh không thể ngắm trúng gã. Anh buộc phải chơi trò leo núi cùng gã. Có một điều chắc chắn, đó là anh phải tiếp tục gây áp lực cho Jabus. Bởi vì nếu chẳng may gã có cách thức nào đó để liên lạc với Quái vật, thì nhất thiết không được để cho gã có cơ hội sử dụng đến nó.

Bên dưới, bà Lu vội vàng chạy lao về phía chiếc lồng. Philippe ngồi cuộn tròn bên trong, giấu mặt giữa cánh tay và đầu gối. Bất chấp quang cảnh nào động xung quanh, ông không hề nhúc nhích. Lo lắng đến tột cùng, bà Lu kéo chiếc mũ trùm ra sau đầu, để lộ khuôn mặt mình.

- Philippe ơi, bà gọi, giọng run lên vì xúc động. Mẹ đây. Mẹ đến đưa con ra khỏi đó đây.

Mộng giới ONIRIA

Mộng Chủ ngược đôi mắt thất thần, đỏ quạch vì bị mất nước và vì bụi. Trong ánh mắt ông có chút gì đó thật đáng sợ. Đôi mắt ông quét một lượt cảnh tượng trước mặt mà không hề dừng lại ở khuôn mặt mẹ mình.

- Chúng đánh thuốc thẳng bé rồi! bà Lu hoảng hốt nói.

- Ai đấy? Philippe vừa hỏi vừa nhòm người trên hai bàn chân. Tôi đang ở đâu đây?

Đến lượt Sherpak lại gần chiếc lồng. Ông đưa tay sờ nắn những song sắt, gõ vào khiến chúng kêu leng keng, rồi kiểm tra ổ khóa.

- Đây không phải là một cái lồng thực thụ, ông kết luận. Con trai bà đang bị nhốt trong một ảo ảnh. Hẳn là anh ấy nhìn và nghe thấy những thứ khác với chúng ta.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? bà Lu hoảng hốt hỏi. Tôi không thể giải thích với thằng bé cách chế ngự Quái vật nếu nó vẫn ở trong tình trạng này!

- Về cái lồng thì tôi có một giải pháp, trưởng đoàn lữ hành nói. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách ấy.

Ông lấy từ trong chiếc túi bằng da tạc đà hoa một đồ vật màu trắng mềm mại: một cục tẩy. Rồi ông bắt đầu chà xát nó lên một trong các song sắt. Trước ánh mắt sững sốt của bà Lu, thanh sắt dày bắt đầu mỏng dần đi.

- Thứ này tẩy được ảo ảnh! bà thốt lên đầy ngưỡng mộ.

- Đúng thế, Sherpak trả lời. Nhưng sẽ mất nhiều thời gian đấy. Có vẻ như con trai bà đã tiếp cận được một phần thực tại, bởi vì anh ấy đã nghe thấy giọng bà. Hãy cố gắng thiết lập mối quan hệ với anh ấy đi, chúng ta sẽ tiết kiệm được thời gian.

Trên vách núi, Til không thể nào bù lại việc anh xuất phát trễ hơn. Tệ nữa là chiếc găng tay của Jabus cho phép gã leo lên nhanh đến nỗi Til càng lúc càng bị gã bỏ xa. Jabus đã lên đến khoảng bằng phẳng trải dài dọc theo cụm vách đá, cách đỉnh núi vài mét. Til thả rơi chiếc áo choàng bằng da tặc đà hoa đang làm anh vướng víu, để tăng tốc độ leo lên. Nhưng khi đến lượt anh đu được người lên khoảng bằng phẳng kia, thì Jabus đã biến mất. Gã đi theo phía nào? Một tia sáng hút ánh mắt Til về phía trái. Phải chăng đó là ánh phản chiếu của một con dao? Jabus đang ẩn nấp ở đó chăng? Til đưa chiếc ống xi đồng lên miệng. Giống như một con mèo, anh tiến lên những bước êm ru. Rồi dừng lại ở góc vách núi. Bỗng anh nhảy phắt sang phía bên kia, sẵn sàng thổi cát thần. Nhưng không có ai cả. Til hạ ống xi đồng xuống. Ánh sáng tỏa ra từ một nàng tiên nhỏ xíu, bị giam trong một chiếc đèn lồng thủy tinh. Một nàng tiên ánh sáng! Ở nơi này!

Mộng giới ONIRIA

Tim Til nảy lên một nhịp. Liệu có phải nàng tiên này đến vì Katsia, đúng như anh đã hình dung không?

Nàng tiên ánh sáng đắm hai nắm tay nhỏ xíu vào vách đền lồng và nhìn anh chàng thợ cát bằng ánh mắt nài nỉ. Không chút lưỡng lự, Til cầm chiếc đèn lồng và đập nó vào vách núi vỡ tan. Nàng tiên thoát ra và gửi tặng anh những nụ hôn gió thay lời cảm ơn.

- Nàng có nhìn thấy ai đi qua đây không? Til hỏi. Một gã lớn tuổi hơn tôi một chút, mặc áo thụng đen...

Nàng tiên gật đầu và chỉ tay ra sau lưng anh chàng thợ cát, nơi anh vừa rời khỏi. Anh thở dài quay lại. Anh đã đi sai hướng.

- Cảm ơn nàng, Til thì thầm.

Giận dữ vì đã để cho Jabus bỏ xa, anh lao chạy bên trên khoảng bằng phẳng. Anh không nhìn thấy nàng tiên ánh sáng cầm một mảnh thủy tinh vỡ và bay về phía đỉnh vách đá để vòng qua nó từ hướng đối diện với anh. Anh đi nhanh hết mức có thể trên con đường hẹp, rồi dừng lại trước một đoạn vách đá phình ra. Ở bên kia, thấp thoáng một khoảng rộng nhô ra. Til lại đưa ống xi đồng lên miệng. Anh hít sâu lần nữa rồi nhảy sang phía bên kia. Lần này, anh tưởng tim mình ngừng đập đến nơi. Jabus đang ở đó, trong một khe hẹp trên vách núi, nửa người ẩn đằng sau mái tóc của Katsia, gã dùng nó để che kín mắt. Bị trói vào vách đá bằng những sợi thừng rất chắc

chấn, cô nàng ưa phiêu lưu không thể tự vệ được. Bàn tay còn lạnh lặn của Jabus chìa mũi dao găm vào cổ họng cô gái trẻ. Không. Không phải là một con dao BẤT KỲ. Mà là con dao KẾT LIỄU. Con dao cần ngọc thạch.

- Người mà tiến thêm bước nữa, ta sẽ cắt cổ cô ta, và cô ta sẽ biến mất mãi mãi, Jabus đe dọa.

- Til, đừng nghe hắn! Katsia hét lên. Đây không phải là con dao kết liễu. Con dao thật đang nằm trong tay Tromar. Con dao này chỉ là bản sao thôi.

Ánh mắt kinh hoàng của Til hết nhìn Jabus rồi nhìn Katsia, rồi lại chuyển sang Jabus. Hai con dao ư? Cả anh lẫn Sherpak đều không nhìn thấy con dao nào khi quan sát Tromar từ xa bằng những cặp kính đặc biệt của họ. Con dao cần ngọc thạch duy nhất mà anh biết chính là con dao lúc này đang chìa vào dưới cằm Katsia.

- Cô ta nói dối đấy! Jabus khẳng định. Ta vừa tìm thấy con dao này trong túi của cô ta, cất cẩn thận trong một cái bao đựng có ký hiệu riêng của Tiên cây. Nào, người hãy tự nhìn đi.

Jabus tung chân đá bay cái bao đựng dao, nó rơi xuống bên chân Til. Vỗ chìa thẳng ống xi đồng về phía kẻ phản bội, Til ngồi xuống nhặt cái bao lên. Chính là bao đựng con dao mà Tiên cây đã tặng cho Katsia, đồ vật mà anh đã ngắm nghía hồi lâu khi

Mộng giới ONIRIA

Katsia nhận nó, trên đó có những họa tiết chạm trổ bằng kim loại không thể làm giả được. Anh nghiêng rặng. Làm gì bây giờ? Chìm sâu trong nỗi nghi ngờ, anh không nhìn thấy đốm sáng nhỏ vừa lặn lẽ lướt đến sau lưng Katsia.

- Ném ống xì đồng của người xuống chân vách đá, quay lưng lại và đếm đến ba mươi đi, Jabus ra lệnh. Ta sẽ bỏ đi, còn cô ta sẽ được bình an đi cùng người.

- Đừng để hắn đi! Katsia hét lên. Đây không phải con dao kết liễu đâu.

Til nhìn chăm chăm vào mặt Katsia. Cô nàng ưa phiêu lưu nói câu đó với vẻ rất tự tin, như thường lệ. Nhưng đôi cánh mũi cô khẽ rung. Farjo đã giải thích ý nghĩa của dấu hiệu đó với Til. Đôi cánh mũi của cô nàng ưa phiêu lưu luôn run lên khi cô muốn che giấu điều gì đó. Cô đang nói dối. Đây đúng là con dao kết liễu... Cổ họng nghẹn thắt còn trong lòng thì đau khổ, Til bỏ ống xì đồng ra khỏi miệng. Cho dù hậu quả có thế nào, anh cũng không thể chấp nhận mình là kẻ gây ra cái chết của Katsia.

- Đừng làm thế, Til! cô nàng ưa phiêu lưu cầu xin. Không phải lúc này!

Jabus ấn mũi dao vào làn da trên cổ Katsia. Một giọt máu chảy dọc lưỡi dao. Bằng một cử chỉ dứt khoát, Til vứt bỏ chiếc ống xì đồng, nó nảy lên trên vách đá rồi rơi xuống lớp sỏi. Hai hàm răng nghiến

chặt vì giận dữ, anh đưa mắt nhìn lần cuối vào nụ cười đáng ghê tởm của Jabus, rồi quay người và bắt đầu đếm.

- Tạm biệt người đồng nghiệp, Jabus hét lên.

Gã bỏ đi về đầu mút bên kia của phần vách đá nhô ra. Sau lưng Katsia, nàng tiên ánh sáng nhỏ bé vừa cắt xong những sợi thừng trói cô nàng ưa phiêu lưu vào vách đá. Hai bàn tay cô vẫn bị trói quặt ra sau lưng, nhưng chỉ vài giây nữa là cô có thể di chuyển được.

Ngay trước khi biến mất, Jabus quay người lại. Môi nở nụ cười tàn ác, gã giơ con dao qua vai. Đôi mắt đầy hận thù của gã nhắm vào lưng Til. Con dao găm lao đi trong một tiếng rít, đúng lúc sợi thừng cuối cùng bị cắt đứt nhờ sự miệt mài của nàng tiên ánh sáng.

- Khoooooông! Katsia hét lên.

Cô chỉ kịp lao người chặn đường bay của con dao. Cú đâm nhắm đến Til cắm vào giữa ngực cô. Cô gục xuống. Til quay lại, vừa kịp đỡ lấy Katsia trước khi cô rơi xuống khoảng không. Anh ngược mắt lên, sững sờ. Jabus đã trốn mất. Anh liền ôm lấy Katsia trong đôi cánh tay vạm vỡ của mình, nâng đầu cô lên đặt trên đầu gối mình. Cô bị thương nặng. Rất nặng.

- Nói với anh rằng đó không phải là con dao kết liễu đi! anh hối thúc cô. Nói với anh đi.

Đôi mí mắt của Katsia chớp chớp. Máu cô tiếp tục

Mộng giới ONIRIA

chảy. Cô thở hỗn hển. Đôi mắt xanh của cô nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh chàng thợ cát.

- Em ... không ... biết nữa, cô nói trong một hơi thở.

Rồi mắt cô nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Til hét lên.

Dưới chân vách đá, Sherpak đang tẩy song sắt thứ ba, để Philippe có thể ra khỏi lồng. Bên cạnh ông, bà Lu giàn giụa nước mắt.

- Ai đang nói chuyện với tôi đây? Philippe hỏi lại. Tôi không hiểu gì cả. Tôi tỉnh dậy trong căn phòng này... Tôi đang ở đâu? Ai đang nói với tôi đây?

Ngay giữa chiến trường, một bức màn ảo ảnh khác ngăn cách tất cả những người tấn công phù thủy Tromar. Những phiến quân đánh hú họa, họ kết hợp thành từng nhóm hai hoặc ba người xoay lưng vào nhau để tự vệ chống lại cả lão phù thủy lẫn lũ ác mộng đang tấn công mình từ bên trong bức màn ảo ảnh. Tất cả các nỗ lực khiến chúng ngủ đều thất bại. Chừng nửa tá phiến quân nằm sõng soài dưới đất, còn lão phù thủy thì vẫn ngoài tầm tác động của họ. Chậm rãi nhưng chắc chắn, lão tiến gần đến cổng lớn. Nếu lão mở được cổng và lọt vào bên trong Oza-Gora, xứ cát sẽ thất thủ.

Ngồi trên lưng vịt, Jov' chỉ có một mục tiêu duy

nhất: tiếp cận lão phù thủy đủ gần để đâm vào giữa lưng lão cây kim nhỏ xíu bằng uranium, thứ có thể hủy diệt toàn bộ quyền năng phép thuật của lão. Lúc này, ông không thể nào tiếp cận lão ở khoảng cách dưới ba mét. Mỗi lần tưởng đã tóm được lão, thì ông lại bị lặn khỏi lưng vịt hoặc đâm vào một chướng ngại vật. Bức màn ảo ảnh của Tromar khiến tất cả mọi người bị mất phương hướng, trừ chính lão. Nhưng chính trong tình cảnh khó khăn ấy, Jov' bỗng nảy ra một sáng kiến. Ông nhanh chóng trèo lên lưng vịt và biến mất, để cho các đồng đội khác tiếp tục trì hoãn bước tiến không thể đảo ngược của lão phù thủy, được phút nào hay phút ấy.

Khi ông xuất hiện trở lại, Jov' đi cùng chừng trăm con kiến vốn là nhân viên của quốc khố, mỗi con chở trên lưng một chiếc gương khổng lồ. Jov' cắt đặt bảy kiến đứng xung quanh bức màn ảo ảnh, thành ba vòng tròn đồng tâm. Ông cũng không quên phương thẳng đứng: những con kiến cánh chở gương cũng được cắt đặt vào vị trí, sẵn sàng chiếm lĩnh vùng không gian trên đầu Tromar.

- Theo lệnh tôi, Jov' hét lên... 3, 2, 1, hành động!

Tất cả các tấm gương đồng loạt hướng ra phía trước. Tromar và nhóm phiến quân bị cô lập trong một căn phòng gương chuyển động liên tục. Bảy kiến tiến lên, tách nhau ra, thay đổi cách bố trí của những tấm gương, tạo ra những lối đi để cho những người

Mộng giới ONIRIA

trong nhóm phiến quân mà chúng gặp thoát ra khỏi gọng kìm đang dần siết chặt lại xung quanh lão phù thủy. Bên trong rừng gương ấy là một cảnh tượng hỗn loạn. Bản thân Tromar cũng bị mất phương hướng, không còn biết những phiến quân cuối cùng đang bao vây lão ở đâu, cũng không biết các đòn tấn công đến từ phía nào. Lão bắt đầu ném bùa chú vào những tấm gương. Nhưng mỗi tấm gương bị rơi xuống vì phép thuật của lão phù thủy lập tức được thay thế bằng một tấm gương khác. Bị mất các điểm mốc về không gian, cũng không thể phân biệt hình ảnh phản chiếu và thực tế, Tromar bị rơi vào bẫy của những ảo ảnh do chính lão tạo ra. Các đòn tấn công của lão càng lúc càng thưa thớt. Hoàn toàn mất phương hướng, lão buộc phải gỡ bỏ tình trạng vô hình của chính mình, hòng tìm lại được các dấu mốc. Jov' chọn đúng lúc ấy để ra đòn. Một lối đi mở ra sau lưng lão phù thủy, Jov' liền lách vào đó.

Lập tức không còn bùa chú nào bay ra nữa. Phép thuật đã biến mất. Tất cả các tấm gương trải ra như những miếng đường, và quang cảnh địa ngục của trận chiến lại hiện rõ mồn một trước mắt mọi người. Cuối cùng, Tromar đã trở thành một chiến binh bình thường. Nhưng lão vẫn quá tinh quái trước một người không biết đánh nhau như Jov'. Lão quay ngoắt người lại và đè ông vua nổi loạn xuống đất, không chút khó khăn.

- Người đã quên mất món vũ khí bí mật của ta, vua lùn ạ, lão điên cuồng rống lên.

Lão thò tay vào bên trong chiếc áo choàng dài và lấy ra con dao có chuôi cán ngọc thạch mà Quái vật đã giao cho lão. Không chút chần chừ, lão đâm dao vào tim ông vua nổi loạn. Chân tay Jov' bỗng co giật rồi nặng nề rơi phịch xuống đất. Một mầm nhỏ của Tiên cây lập tức xuyên đất mọc lên.

- Đồ rác rưởi! Giséle hét lên từ trên chiếc chổi bay.

Mũi tên của một cung thủ của nhóm phiến quân đâm xuyên cổ họng lão phù thủy, khiến lão đổ vật, đè lên thi thể Jov'. Nghiến chặt hai hàm răng vì tức giận, Giséle lao thẳng về phía hai thi thể nằm đè lên nhau. Bà quăng chiếc chổi bay rồi quỳ xuống bên gốc bản sao của Tiên cây lúc này đã đạt đến độ cao tối đa. Bà không còn nghe thấy âm thanh nào động của chiến trường xung quanh. Trước mắt bà chỉ còn lại hai cái xác không hồn. Bà không thể tách họ ra. Bà quá lo sợ sẽ phải chứng kiến điều mình sắp nhìn thấy. Những người khác đến bên bà, những thành viên của nhóm phiến quân. Có ai đó thẳng tay lật xác Tromar lên. Giséle tưởng chừng bà sắp ngất xỉu. Bà đã không nhầm. Đúng là con dao cán ngọc thạch đã đâm vào đúng tim người bạn của bà. Con dao kết liễu. Bằng một động tác khê khàng, bà vượt mặt cho Jov'. Đó là tất cả những gì bà nghĩ mình đủ sức làm. Những bàn tay khác giải thoát thi thể Jov' khỏi con dao cán ngọc

Mộng giới ONIRIA

thạch đã đâm thấu tim ông. Một bàn tay màu xanh hiện ra trong tầm mắt Gisèle, cầm viên Sa thạch vừa tước khỏi ngón tay Tromar.

- Chúng ta có viên Sa thạch rồi, phải phát tín hiệu thôi, người phụ nữ da xanh òa lên nức nở.

Tâm hồn trống rỗng, gan ruột như cuộn cả lên miệng, Gisèle rút từ trong váy ra một cây pháo hoa. Bằng một cái búng tay, bà bắn ra một tia lửa, nó bắt ngay vào sợi dây dẫn. Tiên cây tách các cành lá ra, và cây pháo bay vụt lên trời. Một chùm ánh sáng chói lòa bùng lên bên trên nhóm phiến quân. Gisèle không hề nhìn lên cái quang sáng đỏ chói, biểu tượng cho thấy họ đã hoàn thành nhiệm vụ ấy. Bà như bị hút vào cái quang đỏ sẫm màu hơn vừa loang ra trên ngực Jov'.

Ngồi trên lưng vịt, Vua Cát thở ra một hơi dài nhẹ nhõm khi nhìn thấy cây pháo hoa mà nhóm phiến quân vừa bắn lên trời. Rốt cuộc, họ cũng đã lấy lại được viên Sa thạch!

- Toàn quân rút lui! ông hét lên, thúc cho con vịt chạy đến tất cả những nơi có các chiến binh còn sống. Ngừng chiến đấu! Rút lui thôi! Tất cả lui về đằng sau cổng lớn!

Khi biết được chuyện gì đang diễn ra, Aanor lại ngậm một viên kẹo tăng âm.

- Toàn quân rút về đằng sau cổng lớn! công chúa gào lên tưởng đứt dây thanh quản đến nơi.

Rồi nàng thổi tù và để làm hiệu lệnh. Các chiến binh lùi dần, mang theo vũ khí và những người bị thương, nhưng bỏ lại những người đã chết. Các bản sao của Tiên cây không bị thiêu cháy hoặc chặt hạ bằng rìu cũng tuân theo lệnh rút quân bằng cách trở về với hình dạng cây cối thông thường. Những chiếc máy bay không người lái của ban ĐTD vào vị trí xếp thành hình vòng tròn xung quanh cổng lớn.

Động thái rút quân lúc đầu khiến lũ ác mộng bị bất ngờ, nhưng chẳng bao lâu chúng đã tiến lên để xông vào bên trong cổng. Phải ngăn chúng lại, thật nhanh.

- Mọi người nhanh lên nào! Cox hét vào tai nghe của Vua Cát.

- Nhưng vẫn còn quân bảo vệ bên ngoài!

- Ba giây nữa tôi sẽ kích hoạt hàng rào bảo vệ, không còn cách nào khác đâu, Cox nói.

Cổ họng nghẹn lại, Vua Cát thúc cho vọt chạy hết tốc lực về phía cổng lớn. Ông vừa đi qua hàng rào máy bay không người lái thì Cox nhấn nút trên chiếc điều khiển từ xa. Những chiếc máy bay không người lái bắt đầu đổ cát thần xuống, tạo thành một hàng rào xung quanh cổng lớn, không ai có thể đi qua đó mà không bị ngủ gục ngay lập tức. Vua Cát quay lại, nước mắt lưng tròng, trái tim nặng trĩu. Ở phía bên kia hàng rào

Mộng giới ONIRIA

cát thần, hàng chục người bảo vệ cổng lớn đã không kịp lui vào bên trong. Một số người lao vào bên dưới cơn mưa cát thần, hẳn là với hy vọng rằng thân thể say ngủ của họ sẽ được coi là xác chết, và lũ ác mộng sẽ không đến kết liễu họ khi cát thần ngừng rơi. Những người khác quả cảm quay lại đối mặt với kẻ thù. Có thể họ sẽ giết thêm được vài tên trước khi gục ngã.

Tất cả họ đều là những anh hùng.

Đúng lúc mũi tên xuyên qua cổ Tromar, ảo ảnh đang giam cầm Philippe chấm dứt: cái lồng biến mất, và vị phóng viên người hạ giới rút cuộc cũng nhận thức được đầy đủ về thực tại xung quanh ông, cả bằng thị giác lẫn thính giác. Philippe đưa mắt nhìn khắp sa mạc, rồi nhìn vào bà mẹ.

- Mẹ! Philippe kêu lên. Nhưng có chuyện gì...

- Mẹ đến để đưa con ra khỏi đây, bà Lu cắt ngang. Và yêu cầu con làm một việc vô cùng quan trọng. Đây là vấn đề sống còn. Thế nên mặc dù mẹ biết con đang có vô số câu hỏi trong đầu, nhưng ngay lúc này, con chỉ được nghe mẹ nói thôi.

Bà lại gần con trai và thật khê khàng tháo những thanh chống mi khỏi mắt vị phóng viên. Philippe lập tức nhắm mắt lại để xoa dịu cơn đau. Bà Lu vội vàng túm lấy cánh tay con trai.

- Con đừng có nghĩ đến chuyện rời khỏi đây mà không có mẹ! bà hoảng hốt.

- Sao, cả mẹ cũng nói thế cơ đấy! Philippe kêu lên trong lúc tiếp tục xoa mí mắt. Nhưng tại sao ai cũng sợ con trốn mất thế?

- Có ai đó giải thích với con về chuyện nhảy chỗ chưa? bà Lu hỏi lại, thay cho câu trả lời.

- Rồi, Katsia đã nói với con rồi.

Philippe ngẩng đầu lên. Với đôi mắt đỏ quạch và những quầng thâm lan rộng gần hết đôi gò má, trông vị phóng viên thật khủng khiếp.

- Mà cô ấy đâu rồi? Philippe hỏi. Con biết rằng con đã đến vùng sa mạc này cùng với cô ấy và...

- Katsia chết rồi, một giọng nói vang lên sau lưng họ.

Tất cả cùng quay lại. Til tiến về phía họ bằng những bước chân nặng nề, trên tay anh cầm chiếc ống xi đồng đã gãy làm đôi. Mắt anh đỏ hoe. Anh vừa khóc. Anh dừng lại trước mặt Sherpark.

- Katsia chết rồi, anh nhắc lại. Còn Jabus thì trốn thoát. Tôi xin lỗi.

Sherpak thở dài.

- Chúng ta không nên ở lại đây! ông nói. Chúng ta phải đưa Philippe vào bên trong cổng lớn an toàn.

- Tôi e là quá muộn rồi, Til nhận xét. Họ đang rút quân.

Ở đằng xa, tiếng tù và của Aanor vang lên rõ mồn một bên tai mấy người Oza-Gora.

Mộng giới ONIRIA

- Họ sắp đóng cổng, Sherpak nói. Chúng ta sẽ không thể về kịp được.

Bà Lu quay sang phía con trai.

- Con có thể thực hiện một cú nhảy chỗ chính xác không? bà hấp tấp hỏi.

Vị phóng viên mở tròn xoe mắt.

- Có thể, nhưng con... nhảy chỗ là gì mới được chứ? Philippe lúng búng hỏi lại.

Bà già thở dài đầy thất vọng.

- Không thể dạy thằng bé nhanh thế được, bà thì thầm.

- Tôi biết một nơi chúng ta sẽ được an toàn, Til tuyên bố. Có một khe lõm trong vách đá, ở đằng kia. Chúng ta có thể trốn ở đó.

- Tốt lắm, vậy chúng ta hãy nhanh chóng đến đó, trước khi lũ ác mộng quay lại! Sherpak quyết định.

Ông lấy từ trong chiếc túi bằng da tắc đà hoa một chiếc áo choàng phòng bị rồi choàng nó lên vai Philippe. Bà Lu nắm lấy tay con trai.

- Cấm con bỏ tay mẹ ra! bà cảnh báo.

Rồi cả bốn bóng người bắt đầu chạy.

Bên trong cổng lớn, dòng chiến binh bảo vệ rút lui bắt đầu thưa thớt. Chẳng bao lâu nữa, cát thần sẽ cận và lũ ác mộng sẽ đuổi theo họ. Vua Cát đưa mắt nhìn lần cuối về phía sa mạc. Nhóm người nắm giữ

toàn bộ niềm hy vọng của ông đang ở đâu đó ngoài kia, đằng sau những đội quân ác mộng. Ông sắp sửa bỏ họ lại bên ngoài, không có Sa thạch. Nhưng ông không có cách nào khác. Ông biết điều đó. Ông đi vào bên trong xứ cát.

Ông là người cuối cùng. Cổng lớn đóng lại. Những âm thanh cuối cùng từ trận chiến đột ngột ngừng bật, thay vào đó là sự im lặng. Và người ta bắt đầu đếm những người sống sót.

Ở phía bên kia cổng lớn, đến lượt Quái vật ra lệnh lui quân.

- Lui lại! hấn ra lệnh bằng thứ giọng đáng sợ. Rút về vị trí ban đầu. Không để lại bất cứ kẻ sống sót nào.

Nói là làm, hấn phun một tia lửa lớn thiêu trụi chiến hào thứ hai. Nếu còn người Oza-Gora sống sót nào ở đó, thì bây giờ họ cũng bị tiêu diệt hết.

Til đã nhìn thấy cụm vách đá mà anh tìm kiếm. Nhưng bà Lu khiến tốc độ của họ chậm lại. Bà chạy chậm, thường xuyên dừng lại để thở, và Sherpak không thể giấu nổi nỗi lo âu trước tốc độ lui quân nhanh chóng của lũ ác mộng. Nếu không chạy trốn nhanh hơn, họ sẽ bị chúng phát hiện.

Bà Lu lại vấp ngã lần nữa. Til và Philippe đỡ bà đứng dậy. Ánh mắt họ sững lại khi nhìn về phía đường

Mộng giới ONIRIA

chân trời. Ba người sói tách khỏi đám đông ác mộng đang lao thẳng về phía họ.

- Mọi người đi đi! Sherpak vừa ra lệnh vừa rút cả dao găm lẫn ống xì đồng ra. Tôi bọc hậu cho.

- Nhưng... Til phản đối.

- Tôi đã nói là đi đi mà! Sherpak hét lên.

Đám người sói lại gần. Til không còn cách nào khác, đành phải nghe theo. Anh luồn tay dưới nách bà Lu. Ở phía bên kia, Philippe cũng làm tương tự, và họ vội vàng chạy trốn về phía khe đá.

- Philippe, bà Lu hỗn hển nói, con nhắm mắt lại đi. Hãy tưởng tượng có một cơn mưa hạt tiêu đổ xuống sau lưng chúng ta.

- Cái gì cơ ạ? vị phóng viên kêu lên.

- Con có quyền năng biến tất cả những gì con tưởng tượng thành sự thật, bà Lu giải thích. Nhắm mắt lại đi, và tưởng tượng ra một cơn mưa hạt tiêu, nó sẽ xuất hiện.

Philippe sững sờ, nhưng giờ không phải là lúc đặt câu hỏi. Vị phóng viên làm theo những gì mẹ bảo. Philippe nhắm mắt và hình dung ra một cơn mưa hạt tiêu đổ xuống sau lưng họ.

- Dừng lại! bà Lu kêu lên.

Philippe mở mắt ra. Mùi cay xộc vào mũi chứng tỏ rằng vị phóng viên đã thành công. Philippe vô cùng ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên ông sử dụng những

quyền năng của Mộng Chủ, thứ mà mọi người ai nấy đều sợ hãi đến thế. Philippe có thể tạo ra mọi thứ!

- Cơn mưa sẽ làm mất dấu chúng ta, bà Lu nói. Giỏi lắm, con trai ạ!

Đến lượt Til nhắm mắt lại khi tiếng gầm gừ hoang dại của một con chó sói vang đến tận đôi tai tính nhậy của anh. Cuộc chiến một chống lại ba của Sherpak với lũ người sói đã bắt đầu. Một cuộc chiến không cân sức đến nỗi Til ngờ rằng ông không thể thoát nạn được. Chỉ có nghĩa vụ phải chạy tiếp mới ngăn anh không nôn thốc tháo.

- Đi lối này! anh hối thúc.

Ba người chạy trốn vừa đến bên một cụm vách đá trải dài, được bao bọc bởi những cây cối gai góc nhưng trơ trụi. Til rẽ cành của một cây to, phát hiện ra một lỗ hổng, anh đẩy bà Lu vào bên trong. Đến lượt Philippe chui vào. Til đưa mắt nhìn ra sau lưng lần cuối. Một trong ba người sói đã nằm trên mặt đất, có lẽ là đã ngủ say. Một vệt đỏ sẫm nhảy nhót như một con bướm ở khoảng cách trên mặt đất chừng một mét, né tránh các đòn tấn công của hai người sói còn lại: Sherpak đã bị thương.

- Til! bà Lu gọi.

Cổ họng nghẹn tắc, đến lượt Til chui vào trong lỗ hổng rồi kéo đám cành cây về chỗ cũ. Theo lời khuyên của bà Lu, Philippe nhắm mắt và che kín lối vào nơi ẩn

Mộng giới ONIRIA

nấp của họ bằng một đồng đá sứt. Đối với một Mơng Chủ mới vào nghề, vị phóng viên tỏ ra khá hiệu quả.

Til lấy từ trong túi ra viên đá phẳng mà anh dùng để liên lạc với Vua Cát. Anh dùng đầu ngón tay viết tin nhắn của mình lên đó.

Bên trong xứ cát, có tiếng tinh tinh vang lên trong túi áo Vua Cát. Người đàn ông cao lớn lấy viên đá truyền tin ra và khẽ chà tay lên đó. Một tin nhắn bằng chữ màu đỏ hiện ra trên bề mặt phẳng: “Đã tìm được Philippe; đang trốn cùng hai mẹ con trong một hốc đá; Sherpak có thể đã chết vì bọc hậu cho chúng tôi trốn; ác mơng đã biết vị trí chúng tôi, chúng sẽ tìm ra chúng tôi; cần bảo vệ gấp.”

Vua Cát rùng mình. Tin nhắn này cũng có nghĩa là cả thế giới sụp đổ. Lo lắng như muốn phát điên, ông rẽ đám người sống sót đang hỗn loạn, đi về phía trạm Sao xẹt nơi có đặt đại bản doanh của Ủy ban tham mưu. Ông khẽ gõ cửa rồi lao đến trước mặt trưởng lão Mashar, cắt ngang câu chuyện của trưởng lão.

- Phải tổ chức một đoàn giải cứu để đưa Til, Philippe và Lu về đây, ông nói. Họ đang bị mắc kẹt bên ngoài, lũ ác mơng đã biết vị trí của họ. Họ không thể trụ được lâu đâu.

- Ngay lúc này thì chúng ta chẳng thể làm gì được, trưởng lão Mashar lắc đầu trả lời. Mở cổng ra bây giờ sẽ là tự sát. Những người sống sót phe ta sẽ phải tổ

chức lại để có thể đối mặt với tất cả những gì có thể xuất hiện từ phe địch. Chỉ sau đó chúng ta mới có thể gửi quân tiếp viện cho họ. Từ giờ đến lúc ấy, họ sẽ phải tự xoay xở thôi.

Đôi vai Vua Cát chùng xuống. Có ai đó mang đến một chiếc ghế đầu, đúng lúc ông sắp quy xuống đất. Một tay ông cầm viên đá. Tay kia run rẩy viết tin nhắn khiến tim ông như vỡ ra: “Không thể ra ngoài lúc này; cố trụ vững; chúng tôi sẽ cố hết sức.”

Ở đầu kia của sa mạc, một tiếng rít điên cuồng vang lên. Quái vật vừa phát hiện ra Philippe đã biến mất, và một điều khiến hắn lo ngại không kém là cả Jabus cũng đã biệt tăm. Bằng một hơi thở buốt giá, hắn đánh thức ba con yêu nhện nhện.

- Đi tìm tên người hạ giới về đây, các người đẹp, hắn ra lệnh. Từ giờ trở đi, ta sẽ đích thân phụ trách hắn.

Rồi hắn quay cả ba cái mặt giận dữ sang đám tướng lĩnh.

- Còn các người, hãy vào vị trí chiến đấu đi! Hắn gào lên. Chúng ta đã mất viên Sa thạch, nhưng ngay khi cổng lớn mở ra, ta muốn quân ta ào vào bên trong như một đợt thủy triều đen.

- Thế nhờ nó không mở thì sao? một con bộ ngựa hỏi.

- Thế thì chúng ta sẽ vây hãm Oza-Gora. Chúng ta sẽ khiến chúng chết vì đói, cho đến khi không còn mống nào sống sót nữa.

NGƯỜI CHẾT VÀ NGƯỜI SỐNG

Hai con chuột chạy trong chiến hào đầu tiên, ngay giữa những xác chết. Đi cùng chúng là một nàng tiên ánh sáng. Con chuột béo hơn là Farjo. Con còn lại là Elliott. Chặng đường vừa qua khá dài, tác dụng của thần dược đã tan biến, nên cậu bé đã lấy lại được các quyền năng của Mộng Chủ vừa kịp lúc để biến đổi về bề ngoài và bí mật băng qua sa mạc Oza-Gora. Nhờ biến hình thành loài gặm nhấm mà cậu có thể chịu đựng được, thậm chí là khá thích thú, cái mùi chết chóc nơi đây. Nhưng dù sao, những gì cậu nhìn thấy ở trên bãi chiến trường này vẫn khiến cậu thấy buồn nôn. Hàng trăm thi thể bị cắt cổ, bị thiêu cháy... nằm ngổn ngang. Phần lớn trong số họ là người của đội quân bảo vệ cổng lớn. Trong số này, những người Oniria sẽ sống lại. Nhưng rất đông người Oza-Gora

thì đã vĩnh viễn chấm dứt hành trình của họ ở mộng giới. Elliott cố gắng tự thuyết phục mình rằng cho dù cậu có mặt trong cuộc chiến thì cũng chẳng thay đổi được gì, kết cục vẫn sẽ thê thảm không kém. Nhưng chẳng ích gì. Cậu vẫn không thể ngăn nổi cảm giác tội lỗi. Nó gặm nhấm trái tim cậu chẳng khác gì căn bệnh dịch hạch.

Đôi mắt chuột nhỏ xúu nhòa đi vì nước mắt, Elliott đâm sầm vào xác của một người sói, nó bắt đầu cử động trở lại. Elliott nháy bật ra sau và kêu rít lên, vừa bất ngờ vừa hoảng hốt. Gã người sói này không chết! Ngược lại: nó vươn dài thân hình lông lá, đứng dậy và cặp mắt dữ tợn của nó nhìn chòng chọc vào con chuột vừa đánh thức mình. Bị dồn vào thân hình bất động của một nhân viên ban ĐTD, chuột Elliott run cầm cập cả tứ chi. Vừa gặp lũ người sói lần đầu tiên, cậu đã ghét chúng ngay lập tức. Thế mà gã người sói này đang nhe nanh giương vuốt tiến về phía cậu. Con thú sẵn mỗi đột ngột dừng lại khi con chuột thứ hai xuất hiện, khụt khịt đánh hơi cái xác của nhân viên ban ĐTD với vẻ thèm thuồng. Gã người sói liền chùng xuống. Phải chăng sự xuất hiện của Farjo đã thuyết phục được nó rằng hai con chuột này không là gì khác ngoài những con vật bản thủ nhưng vô hại với gã? Dù sao, hẳn cũng không còn quan tâm đến Elliott nữa, và biến mất sau khu rừng rậm rạp mà cả hai con chuột đều không lý giải được tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

Mộng giới ONIRIA

- Nó làm tôi sợ quá! Eliott thốt lên trong lúc nhìn gã người sói đi xa dần.

- Tôi cũng sợ, Farjo nói. Tốt hơn hết là chúng ta ra khỏi đây thôi, có cả đồng ác mộng đang tỉnh dậy kìa. Một cuộc chiến không cân sức chút nào! Một phe thì tất cả đều chết và chỉ có một nửa là có thể sống lại. Một phe thì lần lượt tỉnh dậy, khoan khoái và đầy phong độ để tấn công dữ dội hơn. Đây là còn chưa nói đến... Eliott?

Cậu bé Mơng Chủ có vẻ không nghe Farjo nói. Cậu đang nhìn chăm chăm vào cổng lớn.

- Vấn đề là chúng ta không biết mình phải đi đâu, cậu thì thâm. Cổng lớn đóng rồi, và chúng ta không có cách nào để liên hệ với mọi người. Nếu họ còn sống!

- Đúng là chúng ta lâm vào thế bí rồi, anh bạn ạ.

Chuột Farjo bỗng đứng thẳng người trên hai chân sau.

- Cậu có thể thử dùng thần giao cách cảm xem! nó gợi ý. Nếu Aanor còn sống, cô ấy sẽ trả lời cậu.

Eliott bĩu môi.

- Tôi đã nói chuyện này với Jov' rồi, cậu nói. Theo lời ông ấy, thì việc ấy cũng khó ngang với tàng hình. Nếu không luyện tập, tôi không biết làm thế nào cả.

- Thế à! Thôi đành vậy. Thật đáng tiếc.

Hai con chuột im lặng trong một lát, tìm kiếm một ý tưởng khác.

- Nhưng cũng sẽ thật ngu ngốc nếu không thử, Elliott bỗng nói.

Farjo tròn xoe mắt.

- Thử cái gì?

- Thần giao cách cảm ấy, Elliott trả lời. Biết đâu đấy. Dù có thành công hay không, ít nhất ta cũng còn có gì đó để mà bầu víu. Tất cả những gì tôi cần là chỗ ẩn náu kín đáo, bởi vì tôi sẽ không thể duy trì hình dạng chuột trong thời gian đó.

- Thế thì ta đi tìm chỗ ẩn náu kín đáo thôi! con chuột béo núc kêu lên.

Chúng rời khỏi chiến hào đầu tiên và băng qua hai chiến hào khác nữa, cảnh tượng vẫn ghê sợ như trước. Khi chúng lên khỏi chiến hào thứ ba, địa hình thay đổi. Thay cho những viên sỏi xám quen thuộc, chúng phải trèo qua một cồn nhỏ. Chân chúng sụt xuống rào rạo trong một thứ vật chất nhỏ mịn sẫm màu. Cát thần.

- Thế đấy! Elliott ngạc nhiên thốt lên. Tôi chưa từng nhìn thấy nhiều cát thần thế này bao giờ. Tôi đang tự hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy.

- Tôi cũng không biết, nhưng tôi tin rằng chúng ta đã tìm được vị trí lý tưởng để cậu thực hiện thí nghiệm nhỏ của mình! Farjo trả lời, nó đã trèo lên đỉnh cồn cát.

Elliott tăng tốc để đuổi kịp cậu bạn, rồi reo lên khi đến được đỉnh cồn cát. Ở phía bên kia, chiến hào

Mộng giới ONIRIA

cuối cùng trải dài, chạy xung quanh cổng lớn. Nó trống rỗng. Không có xác chết nào. Cồn cát thần bí ẩn tạo thành một ranh giới ngăn cách thế giới của các xác chết với nơi hân là thế giới của những người còn sống, trước khi họ rời đi.

- Ít ra ở đây chúng ta sẽ được yên tĩnh! Farjo vừa nói vừa trèo xuống khỏi cồn cát.

Eliott ẩn mình trong một cái hố, ở tận cuối chiến hào. Farjo làm nhiệm vụ canh gác. Cậu bé Mơng Chủ áp sát thân hình xuống nền đất cứng và bỏ lại cái vỏ bọc của chuột để trở lại thành người. Rồi cậu nhắm mắt và cố thuyết phục bản thân rằng mình có khả năng thần giao cách cảm. Tâm trí cậu hướng đến Aanor. Cậu nhớ lại những cử chỉ của nàng công chúa trẻ tuổi, hai bên thái dương thường khiến nàng như bị thiêu đốt, những cơn đau đầu của nàng... Thần giao cách cảm có nằm ở một phía của bộ não không? Đó là cách hình dung của Elliott. Cậu tự thuyết phục bản thân rằng có một sức mạnh đang tồn tại trong vùng bí mật của não cậu, và nó có thể gõ vào cánh cửa tâm trí của Aanor.

- *Aanor, cậu thầm nói trong đầu. Aanor ơi là tôi đây, Elliott đây. Công chúa có nghe thấy tôi không?*

Chẳng có gì hết. Chẳng có ai nghe thấy cậu nói cả.

- *Aanor ơi, cậu nhắc lại. Aanor ơi, công chúa có nghe thấy tôi không?*

Eliott cảm thấy cổ họng cậu nghẹn lại. Cậu cần nói chuyện với công chúa biết bao! Để biết được rằng nàng còn sống, nàng vẫn ổn.

- *Aanor ơi! cậu dồn sức vào những ý nghĩ trong tâm trí. Hãy trả lời tôi đi! Hãy nói với tôi rằng công chúa đang ở đó, rằng công chúa vẫn ổn đi!*

Không có câu trả lời. Cậu thở ra thật mạnh, rồi mở mắt. Cậu bắt gặp ánh mắt Farjo, liên lắc đầu tỏ ý thất vọng. Hoặc cậu thất bại, hoặc Aanor đã bị giết chết.

- *Eliott ơi?*

Cậu bé đưa mắt nhìn khắp lượt chiến hào.

- Cậu có nghe thấy không? cậu nói. Có người gọi tôi! Có ai đó còn sống trong chiến hào này!

- Không, chẳng có ai cả đâu! con khi đáp.

- *Eliott? Là cậu phải không? Cậu đang ở đâu? Cậu có ổn không?*

Niềm vui sướng trào dâng trong tim Eliott. Aanor! Chính là giọng Aanor. Vậy là nàng còn sống. Cậu ra khỏi nơi ẩn náu, đưa mắt tìm kiếm công chúa.

- Aanor, cậu đang ở đâu? Eliott hỏi.

- *Này, cậu sao thế anh bạn? Farjo phát hoảng, vội kéo Eliott lại. Trốn ngay đi!*

- *Eliott, cậu có ở đây không?*

Cuối cùng, Eliott đã hiểu ra. Giọng nói của Aanor không vang lên bên tai cậu, mà trong tâm trí cậu. Cậu

Mộng giới ONIRIA

đã thành công! Cậu đã liên lạc được với nàng bằng thần giao cách cảm! Chuyện này thật kỳ diệu... Vậy tức là cậu phải trả lời cô bằng ý nghĩ, chứ không phải bằng tiếng nói.

- Tôi đây, Aanor ơi! cậu nghĩ. Tôi đang ở cổng lớn của Oza-Gora. Cậu ở đâu?

- Ôi Elliott, cậu trở lại rồi! giọng Aanor đầy xúc động. Minh biết là cậu sẽ quay lại mà! Minh vui quá!

Tim Elliott rung lên vì vui sướng. Nàng đã chờ cậu. Nàng không ngừng tin tưởng ở cậu. Nàng không giận cậu vì đã bỏ đi. Thật hạnh phúc biết bao! Thật nhẹ nhõm biết bao! Sự bao dung của Aanor, niềm tin không thể lay chuyển mà nàng dành cho cậu, mang lại cho Elliott một nguồn sức mạnh mãnh liệt, chẳng khác nào một con sư tử trước chuyến đi săn.

- Thành công rồi! cậu thốt lên trước ánh mắt dò hỏi của Farjo. Tôi đang nói chuyện với cô ấy... Trong đầu tôi! Thật tuyệt vời!

- Elliott, hãy giữ kết nối với mình, giọng Aanor lại vang lên. Minh phải báo với Vua Cát là cậu đã trở lại. Chúng tôi đã phải lui vào bên trong xứ cát, nhưng Til, ba cậu và bà nội cậu vẫn đang ở bên ngoài.

Elliott rung mình. Bà nội cậu ư? Bà Lu làm gì ở Oniria? Và bà đến đây bằng cách nào? Còn ba cậu nữa! Họ đã làm thế nào để tìm được ba cậu? Cả ba người họ đang ở đâu? Đây là chưa nói đến Katsia!

Nếu họ đã tìm được ba cậu, thì hẳn là họ cũng phải tìm thấy cả chị ta nữa chứ. Họ có tin tức gì của Katsia không?

- Elliott, làm ơn đi, mình biết rằng cậu vừa mới làm việc này và đang tự đặt cho bản thân rất nhiều câu hỏi, nhưng hãy cố gắng đừng đổ dồn các câu hỏi của cậu vào dòng thần giao cách cảm, bởi vì mình sẽ không nghe thấy Vua Cát nói gì với mình đâu.

- Ôi, tôi xin lỗi, Elliott nghĩ.

Chuyện tâm trí cậu có thể kết nối với tâm trí Aanor như thế này quả là kỳ quặc! Cậu vẫn còn rất choáng váng! Elliott khoát tay để ngăn câu hỏi mà Farjo sắp đặt ra cho cậu. Cậu cảm thấy mình không thể tập trung vào hai việc cùng lúc. Cậu nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi cố gắng để cho đầu óc trống rỗng trong lúc chờ công chúa kết nối lại với cậu. Khoảng thời gian đó không kéo dài.

- Elliott, cậu còn đó không?

- Tôi đây!

- Mọi người đang tìm cách để giúp cậu nhập hội với Til cùng gia đình cậu mà không bị lũ ác mộng phát giác. Họ đang trốn trong một hốc đá, nhưng các chỉ dẫn của Til không rõ ràng, nên cậu khó có thể đến đó...

- Tôi có một người dẫn đường, Elliott nghĩ. Có một nàng tiên ánh sáng đang ở đây. Tôi tin là nàng ấy có thể dẫn mình đến chỗ họ.

Mộng giới ONIRIA

- Một nàng tiên ánh sáng ư? Vậy ra một nàng tiên ánh sáng đã thuyết phục cậu quay trở lại!

- Thật ra thì không hẳn thế đâu...

- Chờ chút nhé!

- ...

- Elliott này, Vua Cát vừa nhận được một tin nhắn mới của Til. Lũ yêu nhện nhện đang lượn lơ xung quanh chỗ họ ẩn náu. Nếu chúng tìm ra họ trước cậu, mọi chuyện sẽ hỏng bét. Cậu phải đến chỗ họ càng nhanh càng tốt, nhưng không được để chúng nhìn thấy cậu.

- Hiểu rồi. Chúng tôi sẽ tìm ra cách. Có thể tôi sẽ nhờ nàng tiên ánh sáng đánh lạc hướng chúng trong lúc bọn tôi đến chỗ họ.

- “Bọn tôi”? “Bọn tôi” là những ai vậy? Cậu không ở một mình à? Elliott?

Nhưng Elliott đã chấm dứt nỗ lực mệt mỏi giúp cậu kết nối với Aanor. Cậu không cần yêu cầu nàng tiên ánh sáng bất kỳ điều gì. Cậu đọc thấy trong mắt nàng là nàng đã biết mình phải làm gì. Phải chăng cả nàng cũng có khả năng thần giao cách cảm? Nàng có nghe thấy cuộc trò chuyện của cậu với Aanor không?

Tuy nhiên, có một người không có chút khả năng thần giao cách cảm nào.

- Nay, chuyện thế nào rồi hả? Farjo rên rỉ.

- Đi cùng tôi nào, chúng ta sẽ bám theo nàng tiên

ánh sáng, Eliott vừa trả lời vừa quay trở lại hình dạng chuột. Tôi sẽ giải thích với cậu trên đường đi.

Eliott chạy nhanh hết mức mà đôi chân nhỏ xíu của cậu cho phép. Từ giờ trở đi, cậu đã có một mục tiêu, một vai trò. Cậu cảm thấy mình lại được kết nối với bạn bè cũng như với chính cậu, và điều đó khiến cậu cảm thấy thật thoải mái. Trong cảm giác của cậu, thì đây là lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, cậu thấy bản thân đang ở đúng vị trí của mình. Ngay cả cảm giác tội lỗi vì đã bỏ đi cũng dần tiêu tan. Chuyện ấy đã lùi vào quá khứ.

Còn bây giờ, cậu đang ở đây. Quyết tâm hơn bao giờ hết.

Có năm vách đá. Mấy ả yêu nhên nhện quay cuồng xung quanh giống như lũ kền kền rình con mồi. Chúng thường xuyên dừng lại, cả ba con cùng lúc, những cặp chân áp sát xuống mặt đất, rình chờ bất cứ động tĩnh hay rung chuyển nhỏ nhất nào có thể là manh mối cho thấy sự hiện diện của các sinh vật sống trong khu vực. Hẳn là chúng đã nhận thấy một chuyển động nào đó, bởi vì chúng không rời khỏi cụm vách đá nữa. Chẳng bao lâu, chúng sẽ tìm ra vách đá nơi ba người đang ẩn náu, và thông báo vị trí của họ cho Quái vật. Cần phải tăng tốc lên.

Hai con chuột dừng lại đủ xa bảy yêu nhên nhện để không rơi vào trường cảm nhận của chúng. Náu

Mộng giới ONIRIA

mình sau một phiên đá lớn, chuột Eliott quan sát tua tuần tiểu đáng sợ của chúng. Cậu biết rõ mấy con vật cứng này của Quái vật hành động tốc độ ra sao, những sợi tơ của chúng chắc chắn đến thế nào, và nhất là chúng có kết nối trực tiếp với con rỗng. Mặc dù đang trong lột chuột, cậu cũng không thể mạo hiểm tiến xa hơn mà không thu hút sự chú ý của chúng.

- Họ trốn ở vách đá nào? cậu hỏi.

Nàng tiên bé nhỏ chỉ vào vách đá thứ hai từ bên trái sang, trông giống một chiếc giày ống lộn ngược. Chỉ có việc đánh lạc hướng ba sinh vật đáng ghét kia nữa thôi. Nói thì dễ, làm mới khó. Eliott và Farjo đã lập ra một kế hoạch trong lúc chạy bốn chân trên lớp sỏi đá. Đã đến lúc kiểm tra hiệu quả của kế hoạch ấy.

Sau khi Eliott gạt đầu ra hiệu, Farjo biến thành một con bướm trắng nhỏ. Nó bay đến tận cụm vách đá. Hai ả yêu nhện nhện nhìn thấy nó. Một trong số chúng lập tức quay mặt đi, không mấy để tâm. Con còn lại nhìn Farjo hồi lâu rồi mới quay đi. Khi biết mình đã không còn bị quan sát nữa, con bướm biến mất giữa hai bụi cây. Vài giây sau, một con vật béo núc đầy lông có cái mõm nhọn và đôi tai tròn ra khỏi bụi. Trong số các loài vật trên sa mạc, Farjo đã chọn biến mình thành một con chuột núi. Ý tưởng của nó là thuyết phục mấy ả yêu nhện nhện rằng chính con vật này đã gây ra những chuyển động mà chúng

nhận thấy lúc trước, chứ không phải ba người đang lẫn trốn trong hốc núi. Nó diễn vai của mình rất đạt. Nó phình mồm ra, dựng đôi tai lên, rồi lại chui tọt vào bên trong bụi cây ngay khi nhìn thấy ả yêu nhện nhện đầu tiên, lòng sục hết bên này đến bên kia, chạy từ vách núi này sang vách núi khác... Tóm lại, nó cố tình thu hút sự chú ý của mấy ả.

Đã đến lượt Elliott. Cậu nhắm mắt, để cho tâm trí trống rỗng. Việc này khá khó khăn, bởi vì cậu phải giữ nguyên hình dạng chuột bằng mọi giá. Cậu hình dung ra ba dáng người trùm kín trong những chiếc áo choàng bằng da tắc đà hoa đang lẫn trốn. Những bản sao mà cậu sẽ cho biến mất ngay khi không còn cần đến nữa. Một trong ba ả yêu nhện nhện nhìn thấy những ảo ảnh đó chuyển động, lập tức đuổi theo. Nhưng vẫn chưa đủ. Elliott lại nhắm mắt lần nữa: một chiếc ống xi đồng thò ra từ một chiếc áo choàng, một cơn mưa cát thần giả bay ra. Ả yêu nhện nhện thứ hai lập tức lao đến. Nhưng ả yêu nhện nhện thứ ba vẫn nhìn theo con chuột núi. Elliott buột miệng thốt ra một câu rủa. Vậy cậu phải làm gì để đánh lạc hướng cả ả này? Cậu quyết định chơi bài ngựa. Cậu cho xuất hiện một bức tường chằng dây thép gai giữa nhóm người chạy trốn giả và hai ả yêu nhện nhện đang đuổi theo. Lúc này, bảy yêu nhện nhện không thể không biết rằng chúng đang đối mặt với một Mộng Chủ

Mộng giới ONIRIA

nữa. Tuy nhiên, ả nhện thứ ba vẫn không nhập hội với hai ả kia.

Eliott liền quyết định chơi một ván được ăn cả ngã về không. Cậu chạy hết tốc độ lên vách đá nơi có cái hốc trong khi nàng tiên ánh sáng lao về phía ả yêu nhện nhện. Khi đã trốn vào trong bụi cây, cậu liếc mắt nhìn lại phía sau. Nàng tiên ánh sáng đang ném về phía ả yêu nhện nhện những nụ hoa, những ống xoắn, những dây trang trí Giáng sinh, nàng quấy rầy ả đến mức ả không còn biết phải xoay sở ra sao nữa. Eliott len lỏi giữa các cành cây và xuất hiện trước lối vào hốc đá. Tim cậu đập dồn dập khi nhìn thấy đồng sỏi đá chặn ngang lối vào. Cậu cố sức đẩy những hòn đá để lấy lối đi, nhưng những cẳng chân chuột bé xíu của cậu không đủ mạnh mẽ. May mắn thay, chú chuột núi đã nhanh chóng đến giúp sức cho cậu. Họ cùng nhau lăn được những hòn đá sang một bên. Nhưng ngay sau lưng, họ đã thấp thoáng nghe thấy các chuyển động, nên càng ra sức gấp rút hơn. Eliott nhìn qua một cái khe giữa các cành cây... Và phát hoảng! Hai ả yêu nhện nhện kia đã quay lại. Cậu đã ngừng nghĩ đến các bản sao mà mình đã tạo ra: hẳn là chúng đã tan biến rồi!

- Được rồi đấy, Farjo thì thầm.

Viên đá mà nó vừa dịch ra để lộ một cái lỗ vừa đủ lớn để hai con chuột có thể lách vào bên trong hốc đá. Farjo biến hình. Eliott lao vào đầu tiên. Và thấy ngay trước mặt mình là một chiếc ống xi đồng.

- Đừng thôi! cậu kêu lên. Là em đây! Eliott đây!

- Eliott! cả ba giọng nói cùng kêu lên, trong khi cậu bé lấy lại hình dáng con người.

Con chuột thứ hai len vào bên trong hốc đá. Til lập tức đưa ống xi đồng lên môi. Bằng một phản xạ nhanh gần bằng người Oza-Gora, Eliott giơ tay lên và gạt chiếc ống xi đồng sang một bên. Luồng cát thần đậu vào vách núi, ngay bên đuôi của con chuột.

- Được rồi, cậu nói. Đây là Farjo.

Anh chàng thợ cát tròn xoe mắt khi nhìn thấy con chuột biến thành con khi.

- Không thể tin được! anh thì thầm.

Nhưng ngay lúc đó, đám chân lạnh lẽo của mấy ả yêu nhện nhện đã tìm cách mở lối để lách vào bên trong hốc đá. Nhanh như chớp, Eliott nắm lấy tay ba và bà nội cậu. Farjo túm lấy cẳng chân cậu, còn Til đặt tay lên vai cậu. Eliott nhắm mắt.

Khi ả yêu nhện nhện đầu tiên vào đến bên trong hốc đá, nó đã trống rỗng.

HAI MỘNG CHỦ

- Chúng ta đang ở đâu đây? Til hỏi.

- Trong một phòng bệnh.

Eliott quay sang ba cậu, ngưỡng nghịu.

- Con xin lỗi ba, nhưng đây là địa điểm đầu tiên hiện ra trong tâm trí con khi con nhìn thấy ba.

Cậu còn chưa nói hết câu thì ba cậu đã ôm chầm lấy cậu. Đôi tay vị phóng viên siết quanh người Eliott chặt đến nỗi lưng cậu oằn xuống trong một tư thế không dễ chịu chút nào.

- Con còn sống, Eliott, con còn sống! Philippe thốt lên. Gặp lại con ba mừng quá đi mất!

Và vị phóng viên ra sức hôn hít, vuốt ve cậu con trai. Eliott hơi đờ người trước những cảm xúc triu mến của ba mình. Cuộc gặp gỡ này khiến cậu bối rối nhiều hơn cậu tưởng. Trên thực tế, đã xảy ra biết bao

nhieu chuyện từ lần cuối cùng hai ba con nói chuyện với nhau, đến nỗi Eliott có cảm giác mình đang đứng trước mặt một người xa lạ.

- Ba à, ba làm con ngạt thở đấy, rốt cuộc cậu cũng lên tiếng.

- À, đúng, đúng rồi, tất nhiên là thế, Philippe lúng búng và lùi lại một bước.

Eliott vặn vẹo hai bàn tay, cậu không biết phải nói gì. Philippe cũng có vẻ không thoải mái. Vị phóng viên chăm chú ngắm nhìn các chi tiết trong phòng bệnh hoàn toàn do Eliott tạo ra.

- Vậy hóa ra chính con đã làm ra những thứ này! Philippe thì thầm, vừa tự hào vừa ngạc nhiên. Chính con đã đưa tất cả chúng ta đến đây sao?

- Vâng.

- Từ này đến giờ, bà nội con đã cố gắng hướng dẫn ba thực hiện một cú nhảy chỗ, nhưng ba vẫn không thể làm được!

- Cũng không phức tạp lắm đâu ạ, Eliott trả lời và nhún vai. Con làm quen rồi.

- Và chủ yếu vì cháu là một Mộng Chủ tài năng! bà Lu xen vào.

Eliott quay sang bà nội. Khi nhìn thấy bà, cậu cảm thấy như có một cơn sóng dễ chịu vừa dâng lên trong tim.

- Cháu biết không, bà đã vô cùng lo lắng cho cháu đấy! bà thì thầm.

Mộng giới ONIRIA

Eliott nhào vào vòng tay bà nội. Cậu nép vào người bà, nhắm mắt lại, tận hưởng toàn bộ cảm giác dịu dàng thiếu vắng suốt những ngày qua.

- Tại sao bà không tự nhảy chỗ hả bà? cậu đột ngột hỏi và tách ra khỏi bà.

- Bà không còn quyền năng của một Mơng Chủ nữa, bà Lu giải thích. Til đã đưa bà đến đây bằng một chiếc đồng hồ cát trắng.

Eliott quay sang phía Til. Khi nhìn thấy anh, cậu nhú mày. Có điều gì đó không ổn: Farjo cùng anh chàng thợ cát đang đứng cạnh nhau như không có chuyện gì xảy ra. Eliott đã nhìn thấy họ ôm choàng lấy nhau trong lúc ba cậu ôm hôn cậu, nhưng cậu không nghe thấy bất kỳ câu hỏi hay lời bình luận nào. Có vẻ Til đã đón nhận việc Farjo sống lại như một lẽ hiển nhiên. Thế nhưng chính anh đã cùng Eliott đào cái hố dưới gốc cây dừa cơ mà! Cả anh cũng đã tưởng rằng chú khỉ chết thực sự rồi.

- Anh không có vẻ gì là ngạc nhiên khi nhìn thấy Farjo còn sống nhỉ, Eliott ngạc nhiên.

Til cắn môi.

- Trên thực tế, chuyện này càng khẳng định những điều Katsia tiết lộ với tôi lúc trước, Til trả lời. Có hai con dao cần ngọc thạch: một con giết chết vĩnh viễn, con kia thì không. Tôi cho rằng cô ấy đã nhờ làm thêm một con dao nữa để đánh lạc hướng và...

- Anh đã nói chuyện với Katsia! cả Eliott và Farjo cùng kêu lên.

- Đúng thế. Ngay trước khi Jabus ném con dao xuyên thấu tim cô ấy. Katsia đã...

Giọng anh chàng thợ cát như vỡ ra, mặt anh méo xệch.

- Chính tôi mới là người Jabus nhắm tới, anh thì thăm. Katsia đã hy sinh để cứu mạng tôi.

- Thế... Con dao đó là con dao nào? Farjo bối rối hỏi.

Til ngẩng đầu lên. Đôi mắt anh lấp lánh nước mắt.

- Cô ấy không thể cho tôi biết được. Cô ấy đã chết thật rồi.

Eliott lặng lẽ đón nhận tin dữ. Từ khi Katsia đi theo Quái vật, không lần nào cậu nghĩ đến cô mà không cảm thấy cơn giận dữ trào lên. Nhưng khi cậu biết rằng cô đã hy sinh bản thân để cứu mạng Til như thế, khi cậu biết rằng cô có hai con dao, rất nhiều chuyện bỗng thay đổi! Một bàn tay khê xoa lên vai cậu.

- Ta hiểu rằng mọi người đều choáng váng, bà Lu nói. Nhưng chúng ta không nên quên rằng việc cấp bách bây giờ là giải thoát Oniria khỏi Quái vật.

Eliott khịt mũi, rồi quay sang ba cậu. Til, Farjo và bà Lu cũng quay sang. Rốt cuộc, chính Philippe mới là người đang nắm giữ toàn bộ niềm hy vọng của họ!

Còn ông thì mở tròn xoe mắt như hai trái dừa.

Mộng giới ONIRIA

- Tại sao mọi người lại nhìn con như thế? ông hỏi.
Eliott thờ dài.

- Vậy là mọi người chưa hề nói gì với ba cháu!

- Cháu thử nghĩ xem, quả thực là mọi người chưa có đủ thời gian cho việc ấy, bà Lu nói. Trước hết phải giải thích cho ba cháu biết Oniria là gì, và ba cháu có những quyền năng ra sao, đồng thời phải tránh gây sự chú ý của ba ả yêu nhện nhện. Ba cháu đã làm xuất hiện được các đồ vật, nhưng về vụ nhảy chỗ thì chúng ta đang vướng mắc. Bây giờ, may là chúng ta đã có chỗ ẩn nấp. Chúng ta sẽ được yên ổn hơn để có thể giải thích cho ba cháu hiểu về sứ mệnh của mình.

Philippe đưa mắt hết nhìn mẹ rồi lại nhìn con trai, rồi nhìn sang Til và Farjo, để rồi lại nhìn Eliott.

- Chờ đã! vị phóng viên kêu lên. Mọi người muốn rằng con, chính con, sẽ làm Quái vật biến mất sao?

- Đúng là thế, bà Lu khẳng định. Đó là sứ mệnh mà mẹ đã...

- Tại sao không yêu cầu Eliott làm việc đó? Philippe ngắt lời bà. Nếu con không nhầm, thì thằng bé có những quyền năng giống hệt con, và nó biết sử dụng chúng tốt hơn con nhiều!

- Ba à, chính ba đã tạo ra Quái vật, Eliott xen vào. Thế nên ba là người duy nhất có thể biến nó thành kẻ vô hại, hoặc làm cho nó biến mất.

Philippe tròn xoe mắt.

- Chính ba đã tạo ra nó sao...

Giọng nói của vị phóng viên Mộng Chủ tắt lịm trong cổ họng.

- Cách đây mười ba năm, Eliott nói thêm. Ngày hôm đó, trong lúc chơi cờ, ba đã tranh cãi với ông ngoại Brest. Ông muốn ba bỏ nghề phóng viên trước khi cưới mẹ, bởi vì ông thấy nghề đó quá nguy hiểm. Nhưng ba đã từ chối, và hai người cãi nhau. Đêm đó, ba đã mơ thấy mẹ bị giam cầm trong một pháo đài do một con rồng ba đầu canh giữ. Con rồng đó chính là Quái vật.

Bốn cặp mắt cùng nhìn vào Eliott, ai nấy đều sững sờ.

- Làm sao... làm sao con biết được chuyện đó? Philippe lúng búng hỏi, mặt tái nhợt.

- Chuyện đó không quan trọng, Eliott đánh trống lảng. Con còn biết cả những chuyện xảy ra sau đó cơ. Con biết rằng ba đã tìm thấy chiếc đồng hồ cát trong tủ của bà nội khi bà phải ở bệnh viện vì gãy tay, con biết rằng ba đã đến Oniria cùng mẹ, con biết rằng ba đã nghĩ đến Quái vật, khiến cho nó xuất hiện ở nơi ba mẹ đang ở, và chính hắn đã giết chết mẹ. Con biết rằng ba đã lén cất chiếc đồng hồ cát vào chỗ cũ, và ba không bao giờ kể chuyện đó với bất kỳ ai, nhất là với con. Ba biết chính xác mẹ con chết như thế nào, nhưng suốt từ bấy đến nay ba đã nói dối chúng con.

Mộng giới ONIRIA

Philippe rã rời ngã phịch xuống một chiếc ghế.

- Ba rất xin lỗi, Elliott ạ, vị phóng viên rên lên. Giá mà con biết ba hối hận đến thế nào!

Một bàn tay bịt chặt miệng, bà Lu cố giấu nỗi bàng hoàng. Til và Farjo đưa mắt nhìn nhau đầy phân vân. Còn Elliott, cậu như đã biến thành một người khác. Công khai tiết lộ tất cả những sự thật mà người khác không hề biết khiến cậu có cảm giác ngây ngất như của đấng toàn năng. Cậu chỉ có một mong muốn: tiếp tục. Tuôn ra cái dòng thác ngôn từ đầy hần học để trả thù cho tất cả những lời nói dối mà mọi người đã bắt cậu phải chịu đựng. Thậm chí không hề ý thức được việc đó, cậu tiến đến cúi xuống bên ba cậu. Đôi mắt cậu lạnh lẽo và khắc nghiệt chẳng khác nào những bức tường trắng của phòng bệnh.

- Thế rồi một hôm, Quái vật đã quyết định sẽ sử dụng ba, cậu nói tiếp. Với sự trợ giúp của Jabus, hăn đã thao túng ba, để ba biến hăn thành sinh vật gần như bất khả chiến bại như ngày nay. Và ba đã buông xuôi theo ý hăn. Ba đã cho hăn quyền năng biến đổi kích thước theo ý muốn, cho hăn có thể khoác lên mình diện mạo con người, ba đã tặng cho hăn ba ả yêu nhen nhện, ba đã đưa hăn dạo chơi khắp Vương quốc Oniria... Và chính nhờ ba mà hăn gieo rắc cái chết cùng nỗi tuyệt vọng trên toàn mộng giới.

Hai cánh tay kéo Elliott lùi lại. Là Til.

- Đủ rồi đấy, Eliott! anh chàng thợ cát rầy la cậu. Cậu im ngay đi, toàn nói vớ vẩn thôi!

Ngồi rúm ró trên chiếc ghế, Philippe nhìn Eliott bằng ánh mắt van nài.

- Ba xin con, Eliott! ông lúng búng. Hãy tha lỗi cho ba! Ba... Hồi ấy ba không hiểu gì về những chuyện đã xảy ra. Ba chưa từng muốn như thế. Ba không bao giờ muốn mẹ con phải chết! Ba yêu mẹ con biết nhường nào!

Bị giữ chặt ở đầu kia căn phòng trong cánh tay rắn chắc của Til, Eliott không tìm cách thoát ra. Cậu nhìn ba mình bằng ánh mắt ghê sợ. Ôi chao, ông ta mới đẹp đẽ làm sao, vị phóng viên đầy tự tin luôn thách thức những nỗi hiểm nguy trên khắp Trái đất! Mà lại không chịu nổi những lời trách móc chính đáng của đứa con trai 12 tuổi.

Bà Lu lao đến bên Philippe, ôm choàng lấy con trai, thì thầm an ủi. Eliott không hề muốn nhìn thấy cảnh tượng ấy. Cậu quay nhìn đi chỗ khác. Và cậu bắt gặp Farjo. Ánh mắt đầy buồn rầu và thất vọng, con khi vừa nhìn cậu vừa lắc đầu.

Chỉ đến lúc ấy, Eliott mới hiểu ra rằng cậu đã đi quá xa.

- Cậu thực sự tin rằng bằng cách đó cậu sẽ giúp ba mình giải thoát chúng ta khỏi Quái vật hay sao? Til thì thầm bên tai cậu.

Mộng giới ONIRIA

Eliott không nói gì. Til nói đúng. Til luôn nói đúng. Đúng đến nỗi cậu phát cáu. Eliott không biết điều gì vừa khiến cậu cư xử như thế. Tất cả cứ tự nhiên tuôn ra, giống như một vụ núi lửa phun trào. Toàn bộ thiện chí của cậu bỗng tan biến, bị lấn át bởi cơn giận dữ không thể kiểm soát dâng lên từ gan ruột cậu. Và bây giờ, cho dù Eliott biết rõ rằng cậu vừa cư xử như một kẻ ngốc, cậu vẫn không thể bình tĩnh lại được. Có lẽ cậu cáu kỉnh vì đã hành xử sai còn nhiều hơn vì những lý do khiến cậu nổi giận. Til vừa buông tay, cậu đã quay mặt vào tường, hai tay khoanh trước ngực, kiên quyết không nói thêm lời nào nữa.

Sau lưng cậu, bà Lu đang cố an ủi con trai.

- Con không phải chịu trách nhiệm về những chuyện đã xảy ra đâu, bà khẳng định. Hoặc nếu có thì mẹ cũng phải chịu trách nhiệm không kém gì con! Lẽ ra mẹ phải nói với con về chiếc đồng hồ cát. Lẽ ra mẹ phải nói với con về Oniria. Ôi, giá mà con biết mẹ muốn nói với con về Oniria đến thế nào!

- Nhưng Marie đã chết vì lỗi của con! Philippe nức nở. Eliott lớn lên mà không có mẹ vì lỗi của con!

- Không đâu, Philippe ạ! Đó không phải là lỗi của con.

- Nhưng CHÍNH CON đã tạo ra con rồng đó. CHÍNH CON!

- Đúng thế, Til xen vào. Và đó là một tin rất tốt, Philippe ạ. Bởi vì bây giờ, khi đã biết hết mọi chuyện

rồi, chú sẽ có khả năng giải thoát chúng tôi khỏi con quái vật đó.

Philippe hỉ mũi. Vẫn đứng quay mặt vào tường, Eliott không bỏ sót lời nào trong câu chuyện. Cậu nghe thấy bà Lu giải thích cho ba cậu hiểu tất cả những gì mọi người trông đợi ở ba cậu. Quái vật gây ra cho người tạo ra nó một nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào máu thịt, đến nỗi mọi người quyết định từ bỏ ý tưởng biến hẳn thành một con rồng tốt bụng vô hại, để tập trung vào một hướng duy nhất: khiến hẳn biến mất. Cựu *phái viên* giải thích chi tiết với Philippe về việc một Mộng Chủ phải hành động thế nào để làm biến mất những gì anh ta tạo ra. Til khuyến khích Philippe bằng cách đảm bảo rằng vị phóng viên hoàn toàn có thể làm được. Farjo nhiệt tình hoan hô khi rốt cuộc Philippe cũng làm biến mất hộp diêm vừa tạo ra vài phút trước.

Còn Eliott, cậu thấy Philippe hành động không có bài bản gì cả. Không thể chịu nổi nữa, cuối cùng cậu cũng quay người lại.

- Như thế không đủ đâu! cậu kêu lên.

Cả bốn cặp mắt cùng đổ dồn về phía Eliott. Không ai bình luận lời nào khi cậu tiến lại gần họ. Cậu cảm thấy biết ơn họ về điều ấy. Ánh mắt cậu bắt gặp ánh mắt ba cậu. Cậu nở một nụ cười ngượng ngịu, rồi nhìn đi chỗ khác.

- Khi ba đối mặt với Quái vật, ba sẽ bị xúc động,

Mộng giới ONIRIA

ba sẽ sợ hãi, cậu nói. Phải để ba tập luyện trong một bối cảnh đáng sợ.

Cậu đứng sững trước mặt ba cậu.

- Ba nghĩ ba có thể làm xuất hiện một sinh vật kinh khủng nào đó không? cậu hỏi.

- Cháu đòi hỏi ba cháu quá nhiều đấy, Eliott ạ, bà Lu xen vào. Ba cháu giờ mới bắt đầu, nên sẽ không thể làm xuất hiện một sinh vật sống được đâu.

Bà quay sang phía con trai.

- Nhưng con hoàn toàn có khả năng làm biến mất một sinh vật sống! bà vội nói thêm.

- Vậy thì chính cháu sẽ tạo ra bối cảnh, Eliott nói. Còn ba, ba sẽ phải làm cái hộp diêm của ba xuất hiện và biến mất trong cái bối cảnh mà con sẽ tạo ra cho ba.

Philippe gật đầu. Eliott lồng tay mình vào tay ba.

- Ba sẵn sàng chưa? cậu hỏi.

- Rồi, Philippe khẳng định.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Eliott nhắm mắt. Cậu cảm thấy bàn tay ba mình run lên trong tay cậu ngay trước khi mở mắt ra. Phải nói rằng cậu không hề làm mọi việc một cách nửa vời. Cả hai cha con đang đứng dưới đáy một bể bơi có vách cao và trơn nhẵn, trong đó lúc nhúc hàng trăm con rắn đang ngóc đầu thối phỉ phỉ, sẵn sàng mổ người. Eliott biết rằng chúng hoàn toàn vô hại, chẳng

khác gì những con giun đất tầm thường. Nhưng cậu không nói điều đó cho ba cậu biết. Mặt khác, các sinh vật cậu tạo ra trông thật đến nỗi chẳng cần phải cố gắng lắm để có thể tỏ ra sợ hãi.

- Chúng... chúng có thật không? Philippe lúng búng hỏi.

- Có, Elliott vừa trả lời vừa vung chân để vấy một con rắn ra. Ba hãy làm xuất hiện hộp diêm nhanh lên đi, con không muốn mình bị cắn ở đây đâu.

Vẫn để tay trong tay con trai, Philippe nhắm mắt lại. Nhưng có lẽ một con rắn đã luồn vào giữa hai chân Philippe, bởi vì vị phóng viên bỗng nhảy bật ra sau và mở choàng mắt ra, không làm xuất hiện bất cứ hộp diêm nào.

- Nào, ba tập trung vào đi, Elliott khuyến khích. Nếu chúng trở nên hung hãn, con sẽ bảo vệ cả hai chúng ta.

Philippe lại nhắm mắt. Cánh tay run lên như vừa bị mắc chứng Parkinson. Vị phóng viên còn chưa quen với những bối cảnh khủng khiếp như thế này. Elliott khẽ siết tay ba cậu để khuyến khích. Philippe cũng siết tay đáp trả. Vài giây sau, một hộp diêm xuất hiện trên mặt đất, ngay trước mũi chân vị phóng viên.

Theo phản xạ của người hạ giới, Philippe cúi xuống để nhặt hộp diêm, quẹt thật nhiều que và giơ ra trước mặt một con rắn đang dựng đầu lên trước mặt Elliott. Con vật vội lùi lại, lũ rắn xung quanh cũng lùi theo.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng chuyện đó không kéo dài: những ngọn lửa tắt ngấm rất nhanh, và lũ rắn lại trườn về phía họ.

- OK, bây giờ ba phải làm nó biến mất, Eliott nói.

Vẫn run rẩy, Philippe đóng hộp diêm lại. Eliott hét lên một tiếng khi lớp da của một con rắn trườn dọc chân cậu. Với sự nhanh nhẹn gần bằng một người Oza-Gora, Philippe túm lấy phần đuôi con vật vẫn đang thò ra bên dưới gấu quần Eliott, và ném nó về đâu kia bể bơi.

- Đồ chết tiệt, để cho con trai tao yên! vị phóng viên gào lên và ôm chặt lấy Eliott.

Cậu bé Mơng Chủ biết rằng ba cậu cũng không tự tin hơn cậu. Nhưng Philippe đã chấp nhận rủi ro bị rắn cắn để cứu con trai. Phản ứng đầy tình yêu thương ấy nhắc cho cậu bé Mơng Chủ nhớ đến tất cả những lần ba cậu đã bảo vệ, khuyến khích, vỗ về cậu bấy lâu nay. Nước mắt cậu trào ra.

- Ba sẽ đưa chúng ta ra khỏi đây, con đừng lo, Philippe nói, vị phóng viên đã hiểu nhầm lý do con trai mình khóc.

Philippe nhắm mắt lại. Hộp diêm lập tức biến mất. Eliott mỉm cười. Lần này, ba cậu đã làm rất nhanh. Đến lượt cậu nhắm mắt để đưa cả hai ra khỏi cái nơi ghê tởm này. Nhưng những tiếng rít đã ngừng trước cả khi một hình ảnh đầy đủ được tạo ra trong tâm trí cậu. Cậu mở mắt, ngạc nhiên. Hai cha con đã quay lại phòng bệnh nơi bà Lu, Til và Farjo đang chờ họ.

Không phải cậu đã nhảy chỗ, mà là ba cậu! Nhu cầu bảo vệ con trai đã giúp vị phóng viên mọc cánh: Philippe vừa nhảy chỗ thành công lần đầu tiên.

Eliott ngẩng đầu nhìn ba, trong mắt cậu ánh lên một tia tự hào. Philippe mỉm cười với cậu. Họ không cần đến lời nói để diễn tả niềm hạnh phúc mà rốt cuộc họ cũng cảm thấy khi tìm lại được nhau.

- Ba đã sẵn sàng rồi! Eliott tuyên bố.

Bà Lu, Til và Farjo cùng vỗ tay. Có tiếng tinh tinh cắt ngang màn hoan hô của họ. Anh chàng thợ cát thọc tay vào túi và lấy ra viên đá truyền tin.

- Có tin nhắn của Vua Cát, anh thông báo. Họ đã sẵn sàng mở lại cổng lớn. Họ sẽ bọc lót chúng ta trong khi Philippe tập trung vào Quái vật.

Anh ngẩng đầu lên.

- Nếu mọi người muốn thì chúng ta đi thôi, anh nói.

Eliott quay sang phía ba cậu, tim đập thình thịch. Bàn tay cậu vẫn nằm gọn trong tay vị phóng viên. Cậu không muốn buông ra nữa.

- Ba cảm thấy mình sẵn sàng chưa, hả ba? cậu hỏi.

Philippe hít một hơi thật sâu.

- Ba nghĩ ba đã sẵn sàng trong khả năng của mình rồi, ông nói.

Eliott siết chặt tay ba mình.

- Ba sẽ làm được, ba ạ, cậu đảm bảo. Con biết là ba sẽ làm được mà.

43

TRONG MIỆNG RỘNG

Eliott cho cả năm người họ xuất hiện ở khu vực nằm giữa chiến hào trong cùng và cổng lớn sừng sững phía sau. Trước mặt họ, hàng trăm đôi mắt đang chờ đợi, ẩn trong những chiến hào và dưới những gốc cây. Đội quân ác mộng chỉ chờ có lệnh là tiếp tục cuộc chiến. Eliott nuốt nước bọt và nắm chặt tay các bạn đồng hành của cậu hơn nữa. Cậu muốn biết chắc mình có thể đưa họ ra khỏi đây kịp thời nếu chẳng may lũ ác mộng tấn công. Còn lúc này, từ cả hai phía, không ai dám nhúc nhích.

Một âm thanh kim loại vang lên.

- Cổng mở đấy, Til thì thầm.

Cùng lúc đó, một tên tướng người sói tiến lên. Hắn đứng thẳng trên hai chân, sẵn sàng tru lên. Đội quân đằng sau hắn bắt đầu náo động. Eliott cố kiểm

chế để không hét lên. Không còn nghi ngờ gì nữa: người Oza-Gora mở cổng lớn chính là tín hiệu mà lũ ác mộng đang chờ đợi. Chúng sắp tấn công, và tất cả những gì nằm trên đường đi của chúng sẽ bị nghiền nát. Elliott nhắm mắt. Cậu phải đưa cả năm người họ rời khỏi đây.

- Chờ đã! một giọng nói rền vang.

Elliott mở mắt ra. Một cái bóng khổng lồ vừa xuất hiện bên trên những hàng quân đầu tiên của lũ ác mộng. Quái vật. Philippe siết tay Elliott chặt đến nỗi như muốn bẻ gãy nó. Cậu bé quay nhìn sang ba cậu. Khuôn mặt Philippe méo xệch, đôi môi run rẩy. Rõ ràng việc nhìn thấy Quái vật là một cực hình tâm lý thực sự đối với ba cậu.

- Những kẻ này thuộc về ta, con rồng vừa nói vừa đứng lên trước hàng quân, cách nhóm người nhỏ bé chỉ vài chục mét.

Sau lưng năm người bạn đồng hành, âm thanh sột soạt và tiếng bước chân cho thấy quân đội Oza-Gora đang dàn trận xung quanh cổng lớn. Hai nhân vật nhập hội với họ. Bên trái là Vua Cát, ngồi thật thẳng trên lưng vịt. Bên phải là Aanor, xinh đẹp và nghiêm nghị trên lưng thiên nga.

Công chúa tặng cho Elliott một nụ cười. Rồi nàng ngậm một viên kẹo tăng âm và ngẩng đầu nhìn về phía quân thù.

Mộng giới ONIRIA

- Hỡi các công dân ác mộng, ta là Aanor, công chúa của Vương quốc Oniria, nàng nói bằng giọng được khuếch đại gấp bội mà từ đầu này đến đầu kia khu rừng đều có thể nghe thấy. Phần lớn các người biết rõ rằng ta không thể nói dối. Thế nên hãy nghe cho rõ đây, vì ta có điều này cần nói với các người.

- Người không có quyền nói chuyện với quân đội của ta, công chúa ạ, Quái vật nổi cáu.

Hắn há hoác các miệng màu đỏ, sẵn sàng khạc lửa để chinh đốn hành động mà hắn cho là xác xược của Aanor. Eliott nhanh chóng nắm tay và kéo ba cậu đến trước con thiên nga, để biến hai người thành một tấm khiên Mơng Chủ bằng da bằng thịt. Quái vật neho mắt giận dữ. Hắn ngậm miệng lại. Thay cho luồng lửa là một màn khói dày đặc phụt ra từ lỗ mũi hắn.

- Các người có biết tại sao con rồng này không thiêu cháy ta không? Aanor tiếp tục cất tiếng.

Nàng chỉ vào Philippe.

- Người đàn ông này tên là Philippe Lafontaine. Chú ấy là một Mơng Chủ, và chính chú ấy đã tạo ra thứ mà các người gọi là Quái vật. Nếu chú ấy chết, thù lĩnh của các người cũng biến mất cùng chú ấy.

Có tiếng la ó lan ra trong hàng ngũ ác mộng.

- Im lặng! Quái vật gầm lên.

Hắn tiến lên một bước rồi vươn cái đầu màu xanh về phía Vua Cát. Eliott lập tức tạo ra một cái vực ngay

dưới chân con Quái vật, khiến nó phải bay lên để giữ thăng bằng. Những tiếng thì thầm lan ra từ khắp các phía.

- Các người tưởng rằng Quái vật thực hiện được những kỳ tích mầu nhiệm chẳng? Aanor nói tiếp. Các người tưởng rằng hắn có những quyền năng của thần thánh chẳng? Hắn đã nói dối các người! Hắn chỉ làm một việc là thao túng Mộng Khách đã tạo ra mình để có được những năng lực mới và lừa bịp các người thôi. Nhưng vì bị thao túng quá nhiều, Mộng Khách đó đã biến đổi thành Mộng Chủ, và sự phản trắc của Quái vật sẽ sớm khiến chính hắn phải trả giá.

- Chính cô ta mới đang thao túng các người! Quái vật hét lên. Hãy nhớ tại sao các người lại ở đây. Hãy nhìn xem kẻ nào về phe với lũ người Oza-Gora: ban ĐTD! Hãy nhớ rằng Vua Cát đã làm tất cả để biến những cư dân ác mộng thành nô lệ.

Đội quân ác mộng náo động. Bầy yêu nhện nhện lượn lòng vòng xung quanh chủ nhân của chúng. Những kẻ khác, thuộc đám trung thành nhất, đã tiến đến bên Quái vật, quyết tâm không để chiến thắng của mình vượt khỏi tay. Chúng chặt hạ những cây to để làm thành cầu bắc qua các chiến hào.

Eliott siết chặt tay ba cậu.

- Ba phải làm cho hắn biến mất, ngay lúc này, cậu thì thầm. Ba hãy hình dung là hắn không có ở đây.

Mộng giới ONIRIA

Philippe nhắm mắt lại.

- Ba hãy hình dung ra các sinh vật khác, những chiến hào, rừng cây, nhưng không có con rồng nào hết, Eliott nói tiếp. Ba hãy nhớ lại quang cảnh nơi đây trước khi hấn xuất hiện. Ba hãy tưởng tượng là quang cảnh lúc này cũng chính xác như thế.

Philippe nhắm chặt mắt đến nỗi mí mắt như thụt vào bên trong hốc mắt. Bàn tay vị phóng viên co rút lại bên trong bàn tay Eliott. Cậu bé Mơng Chủ cố gắng trấn tĩnh, nhưng hàng đầu tiên trong đội quân ác mộng đang tiến tới đây đe dọa.

- Ba không làm nổi! Philippe thì thầm. Con Quái vật này... Ba đã mơ thấy nó suốt bao lâu nay. Nó... Nó đã giết chết mẹ con, Eliott ạ! Ba không thể làm như nó không tồn tại được.

- Ba hãy nhớ rằng ba đã ngăn cản không cho nó giết con! Eliott hoảng hốt kêu lên. Ba đã khống chế được nó một lần, ba có thể làm như thế lần nữa.

Philippe thở hổn hển. Rồi nhắm mắt, nhưng Quái vật vẫn còn đó. Nó tiếp tục tiến bước, đầy đe dọa. Sáu con mắt của nó nhìn chòng chọc vào Eliott.

- Nào, ba ơi! Ba làm ngay đi!

Quái vật đột nhiên biến mất. Eliott không tin nổi vào mắt mình nữa.

- Ba ơi! Cậu thốt lên. Ba đã thành...

Giọng Eliott vỡ ra. Quái vật vừa xuất hiện trở lại,

ngay trước mặt cậu. Hắn không hề biến mất, mà chỉ giảm thiểu kích thước xuống bằng một con ruồi để không bị phát hiện, trước khi quay trở lại vóc dáng quen thuộc. Con rồng vươn cái cổ dài ra. Nó đưa cái miệng đen há hoác về phía cậu bé Mộng Chủ. Eliott bị bất ngờ đến nỗi không kịp phản ứng gì. Cậu cảm thấy những chiếc răng khép lại quanh người mình, rồi nhấc bổng cậu lên cao chẳng khác gì những cánh tay kim loại của một chiếc đu quay. Bàn tay cậu bị giăng ra khỏi tay ba cậu, và cậu bay lên không trung, bị kẹp giữa hàm răng của con Quái vật.

Bên dưới, Philippe đã mở mắt ra. Vị phóng viên kinh hoàng nhìn cậu con trai đang bị nhấc lên cao.

- Ba làm tiếp đi ba! Eliott hét lên. Ba nhắm mắt lại đi! Ba có thể làm nó biến...

Hai hàm răng rồng nghiêng chặt lại, khiến cậu nghẹt thở không nói nổi nữa.

- Nếu người muốn con trai mình còn sống mà gặp người, Philippe Lafontaine ạ, thì hãy đầu hàng đi, một trong ba cái đầu găm lên như sấm.

Ba á yêu nhئن nhئن đã xông lại gần Philippe. Til cùng bà Lu vũ trang bằng ống xì đồng, Farjo biến hình thành một con báo, cả ba cùng chen vào giữa để ngăn chúng đặt những cái chân đầy lông lá lên người vị phóng viên Mộng Chủ. Về phần mình, Aanor và Vua Cát cũng bay lên để đến tiếp cứu cho Eliott.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng cái đầu đỏ và cái đầu xanh của Quái vật ngăn không cho họ đến gần cậu.

Eliott nhắm mắt lại. Mọi chuyện đều ổn cả, cậu tự nhắc bản thân. Mình chỉ cần một cú nhảy chỗ chính xác là thoát được khỏi đây. Mình đang không ở trong miệng Quái vật, mình đang ở... Nhưng hai hàm răng của Quái vật càng đâm sâu hơn nữa vào da thịt cậu, buộc cậu phải hét lên và mở choàng mắt ra. Con rồng bay lượn vun vút trong không trung, khiến Eliott quay cuồng, cậu phải nỗ lực hết sức để không ngất đi. Cậu nhắm mắt lần nữa. Nhưng việc này quá khó với cậu. Dạ dày cậu như cuộn trào ra miệng, cậu không thể tập trung đủ để sử dụng các quyền năng của mình. Tóc trên đầu Eliott đột nhiên dựng đứng: con rồng đang lao thẳng xuống. Miệng, mắt, má Eliott như bị lèn chặt vì áp suất của khí quyển. Mặt đất lao về phía cậu với một tốc độ chóng mặt, cả cậu lẫn Quái vật sắp nát bét đến nơi! Một tiếng hét vang lên. Phải mất mấy giây, Eliott mới nhận ra rằng tiếng hét ấy thoát ra từ chính miệng cậu.

Cách mặt đất chừng một mét, con rồng lại bay lên. Eliott nôn thốc tháo tất cả những gì cậu đã ăn trong ngày. Một cú rung lắc mạnh khiến đầu cậu quay cuồng, và những gì lọt vào trong tầm nhìn của cậu khiến chân tay cậu co rút cả lại. Ba cậu đang bay cách cậu vài mét, vị phóng viên bị ngậm chặt trong cái miệng màu xanh. Hóa ra đây là mục đích của cú lao

thẳng đứng vừa rồi: Quái vật vừa tóm được Philippe chẳng khác gì ngắt một bông hoa. Chiếc khiên bảo vệ bằng chính người Mộng Chủ đã không còn trên chiến trường. Bây giờ thì chẳng còn gì chống lại đợt tấn công của lũ ác mộng nữa.

- Tất cả vào vị trí chiến đấu! cái miệng màu đỏ ra lệnh.

Con rồng bay bên trên đội quân của hắn để ban bố các mệnh lệnh. Đường bay của nó khá ổn định, nên Eliott có thể nhân dịp này mà nháy chỗ. Nhưng bây giờ khi ba cậu cũng đã bị cầm tù trong một cái miệng của con Quái vật, thì không có chuyện cậu làm việc đó.

- Nhắm mắt lại đi ba, Eliott hét lên để át tiếng gió rít. Hãy làm hắn biến mất.

- Nhưng chúng ta sẽ ngã mất! Philippe hét hoảng kêu lên.

- Con sẽ tạo ra những chiếc dù. Ba hãy làm hắn biến mất đi! Eliott nài nỉ. Ba có thể làm việc đó mà.

Hai hàm răng của con Quái vật lại nghiền chặt dữ dội, khiến Eliott không thể nói thêm. Lần này, cảm giác đau đớn dội lên từ vùng bụng khiến cậu phải cúi nhìn về phía rốn. Và hét lên một tiếng. Cậu đang chảy máu. Rất nhiều. Quá nhiều. Cứ với tốc độ này, chỉ vài phút nữa cậu sẽ ngắt xủ. Ánh mắt cậu lướt lên phía chiếc lọ bằng ngọc đeo ở cổ. Thần dược... Nếu uống lúc này, cậu có thể chữa lành vết thương.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng quyền năng Mơng Chủ của cậu cũng sẽ biến mất. Chưa phải thời điểm thích hợp!

Khung cảnh càng lúc càng quay cuồng xung quanh Elliott, và không chỉ vì những cú nhào lộn của Quái vật trong không trung. Cậu bắt đầu choáng váng vì mất máu. Cậu phải lựa chọn thật nhanh. Nếu uống thần dược, cậu có thể ở lại bên ba cậu. Cậu có thể giúp ba cậu làm cho Quái vật biến mất. Nhưng sau đó cả hai cha con sẽ rơi xuống, không có dù, và sẽ nát bẹp trên mặt đất. Nếu không uống, cậu vẫn còn cơ hội thoát khỏi nanh vuốt của Quái vật bằng cách nhảy chỗ, và sống sót. Nhưng cơ may ấy mỗi lúc một mong manh hơn, cùng với những giọt máu chảy ra khỏi cơ thể cậu.

Con thiên nga của Aanor hiện ra trong tầm mắt Elliott. Sinh vật trắng tinh lấp lánh trong ánh mặt trời ấy có điều gì đó thật thần diệu. Giống như một thiên thần xuất hiện để nâng đỡ cậu đúng lúc cậu phải đưa ra quyết định khó khăn nhất trong cuộc đời. Aanor đang ở đây, ngay bên dưới cậu. Giống như nàng vẫn luôn ở bên cậu, cho dù cậu có làm gì. Nàng không bao giờ phán xét cậu. Ngay cả khi cậu không tỏ ra xứng đáng. Ngay cả khi cậu bỏ mặc số phận của Oza-Gora.

Elliott hiểu rằng cậu cũng phải làm như thế với ba cậu. Philippe phải biết rằng con trai yêu ba hết lòng, bất chấp những chuyện đã xảy ra, bất chấp tất

cả những gì ông đã làm, hoặc không làm. Eliott cố cất tiếng nói, nhưng cậu đã kiệt sức. Giọng nói của cậu không thoát được ra khỏi cổ họng, hơi thở của cậu đã quá yếu. Cậu liền dồn hết sức lực còn lại để túm lấy cái lọ bằng ngọc đeo trên cổ. Cậu mở nắp rồi uống một ngụm thần dược. Hơi ấm lan tỏa đến tận các đầu ngón tay cậu. Cảm giác đau đớn biến mất cùng với cái cục nghẹn đang chặn ở cổ họng Eliott. Cậu quay nhìn sang cái đầu xanh của con Quái vật, ba cậu đang ra sức nhắm mắt nhưng vẫn không thể làm được gì.

- Ba ơi! Eliott gào lên thật lực, để chắc chắn là ba cậu nghe thấy.

Philippe mở mắt ra. Hai cha con nhìn nhau, ánh mắt họ bị cắt quãng bởi hai cú rung lắc.

- Ba ơi, con tha thứ cho ba, Eliott nói thật rành rọt. Ba không thể ngăn được cái chết của mẹ. Ba nói dối chúng con suốt nhiều năm ròng. Nhưng chẳng sao cả, việc đó cũng không thay đổi điều gì. Con yêu ba, ba ạ, và con tha thứ cho ba tất cả.

Bị giam cầm trong cái miệng xanh của Quái vật, Philippe giàn giụa nước mắt. Tuy nhiên, khuôn mặt vị phóng viên bỗng rạng rỡ hẳn lên. Philippe có vẻ thư thái. Hoặc nhẹ nhõm. Giống như vị phóng viên đã phải đeo theo một gánh nặng trong suốt nhiều năm, và gánh nặng ấy vừa tan biến. Suốt chiều dài ký ức của mình, Eliott chưa bao giờ nhìn thấy nét rạng

Mộng giới ONIRIA

rõ ấy trên mặt ba cậu. Giữa những giọt nước mắt, nụ cười của vị phóng viên nở ra như một chiếc cầu vồng. Philippe đưa tay về phía Elliott, cậu cũng giơ tay đáp lại. Nhưng hai cha con cách nhau quá xa và bị rung lắc quá nhiều nên ngón tay họ không thể chạm vào nhau. Không sao cả. Trái tim họ cùng chung một mối xúc cảm dạt dào. Tâm hồn họ đang quăn quýt với nhau.

Philippe chăm chăm nhìn Elliott hồi lâu, rồi nhắm mắt lại. Một lát sau, Elliott cảm thấy mình lao xuống trong khoảng không. Không còn hai hàm răng, không còn những cú rung lắc. Quái vật đã biến mất. Ba cậu và cậu cùng rơi tự do, họ sắp nát bẹp trên mặt đất. Elliott thà không nhìn cú rơi mà cậu chẳng thể làm gì để ngăn cản này. Cậu nhắm mắt lại. Và nói lời vĩnh biệt với cuộc đời.

Có thứ gì đó va mạnh vào bụng và chân cậu. Cậu cảm thấy đà rơi chậm lại, rồi thân thể cậu được kéo lên. Cậu mở mắt khi còn cách một tấm thảm lông màu trắng chừng vài xăng ti mét. Cậu ngẩng đầu.

- Aanor! cậu thì thẩm.

Cậu đã đáp xuống lưng thiên nga, và đang nằm giữa sườn và cánh nó. Aanor túm lấy chiếc áo thun của cậu bằng một tay, để cậu khỏi trượt xuống. Nàng đang mỉm cười.

- Quái vật biến mất rồi! Nàng nói. Cậu đã làm được, Elliott ạ!

Tim đập hết tốc lực, Eliott chống tay để đu lên ngói trên lưng thiên nga, ngay sau công chúa, người vừa cứu mạng cậu.

- Thế còn ba tôi? cậu lo lắng hỏi.

Aanor chỉ tay sang phải.

- Cậu nhìn xem, nàng nói.

Cách đó một chút, Philippe đang ngồi vắt vẻo trên lưng một con vịt cổ xanh khổng lồ, hai cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng Vua Cát.

Vui sướng như muốn phát điên, Eliott siết chặt Aanor. Cậu ngã đầu vào lưng nàng.

- Chúng ta thành công rồi! cậu thì thầm mà vẫn không dám tin vào sự thật. Quái vật đã biến mất... Chúng ta thành công rồi!

Aanor buông một bên dây cương điều khiển thiên nga và siết chặt cánh tay Eliott.

- CẬU đã thành công, nàng chỉnh lại.

- Không đâu, là ba mình, Eliott đính chính. Mình có làm được gì đâu!

Aanor ngoảnh đầu sang bên, ghé sát vào mặt Eliott.

- Cậu tin chắc thế chứ? nàng thì thầm. Cậu đã nói gì với ba cậu, để ba cậu làm được như vậy?

Hình ảnh khuôn mặt rạng rỡ của vị phóng viên in sâu vào tâm trí Eliott, và những lời nói của Tiên cây lại vang lên trong đầu cậu: “Năng lực Mộng Chủ của

Mộng giới ONIRIA

cháu rất mạnh mẽ, *phái viên* trẻ tuổi ạ, nhưng cháu còn sở hữu một năng lực vĩ đại hơn nhiều. Chính vì năng lực ấy mà ta đã chọn cháu.” Eliott khẽ há miệng. Cậu vừa hiểu ra. Tiên cây gửi cậu vào tâm giới không chỉ để giải thoát các nàng tiên ánh sáng: cả cậu cũng cần hiểu rõ những chuyện đã thực sự xảy ra, để có thể tha thứ cho ba mình. Hóa ra cái quyền năng rất mạnh mẽ mà Tiên cây nói với cậu chính là nó: lòng vị tha!

- Mình đã tha thứ cho ba tất cả những gì xảy ra quanh cái chết của mẹ, Eliott nói. Chuyện này nghe thì có vẻ ngu ngốc! Thế nhưng chính nó lại làm thay đổi tất cả.

- Còn lâu mới là ngu ngốc, Eliott ạ, Aanor nói. Không phải ai cũng có khả năng tha thứ đâu, cậu biết mà. Cậu có thể tự hào về bản thân mình.

Bằng một cử chỉ quyết đoán, công chúa lấy tù và ra.

- Bám chắc vào nào! nàng cảnh báo Eliott.

Nàng cho thiên nga lao xuống phía đội quân ác mộng. Việc thủ lĩnh đột ngột biến mất đã khiến tất cả bọn chúng sững lại nghi hoặc. Chiếc tù và của Aanor sẽ xoa dịu những nghi hoặc ấy trong lòng chúng. Nàng đồn sức thổi.

- Hỡi các công dân ác mộng, hãy hạ vũ khí xuống! nàng kêu gọi. Hãy đầu hàng đi, và các người sẽ được tiếp tục cuộc sống bình thường trong Vương quốc Oniria!

Eliott đưa mắt nhìn xuống dưới. Rất đông các ác mộng đã tiến lên để hạ vũ khí hoặc quỳ xuống trước mặt trưởng lão Mashar và tiên nữ Badiane, để tỏ ý quy phục, trước ánh mắt cảnh giác của Cox cùng đội quân của ông. Những kẻ khác bỏ chạy về hướng ngược lại, tìm kiếm các Cửa Mật để trốn vào đó.

Aanor cho thiên nga đậu xuống đất. Eliott cùng công chúa lập tức được chào đón bởi bà Lu, Farjo và Til, họ dành cho hai người những cái ôm siết chặt. Đến lượt Philippe cùng Vua Cát hạ cánh, nhập hội cùng nhóm người vui sướng ấy.

- Ba đã thành công, ba ơi! Ba đã thành công! Eliott vừa thốt lên vừa lao vào vòng tay ba cậu.

Philippe vui mũi vào tóc con trai.

- Đây là nhờ có con, Eliott của ba ạ, ông dịu dàng nói. Con đã giúp ba dọn dẹp được ý nghĩ vẩn canh cánh trong lòng.

Eliott ở lại trong vòng tay ôm siết của ba cậu hồi lâu. Rồi cậu được đón chào bởi Farjo và Til. Philippe đưa tay về phía Vua Cát.

- Liệu tôi có thể biết tên người đã cứu mạng mình không? ông hỏi.

Vua Cát nhìn bà Lu bằng ánh mắt bối rối. Eliott, Til, Farjo và Aanor cùng thôi bày tỏ niềm vui sướng, lo lắng chờ đón chuyện sắp xảy ra. Vua Cát nắm lấy

Mộng giới ONIRIA

bàn tay của vị phóng viên trong hai bàn tay to lớn run rẩy vì xúc động.

- Ta tên là Amastan, ông nói bằng giọng run run.

Bà Lu đưa tay nắm lấy tay cả hai người họ.

- Philippe này, mẹ có nhiều chuyện cần nói với con, liên quan đến Amastan, bà thì thầm.

Một tiếng hét vang lên. Elliott quay lại. Một bóng người lách qua đám đông ác mộng, khiến chúng rã ra khi hắn đi qua. Và đột nhiên hắn xuất hiện, trước mặt trường lão Mashar và tiên nữ Badiane, chỉ cách ba người hạ giới chừng chục mét. Jabus, ánh mắt điên dại, mặc một chiếc áo gi lê gắn đầy thuốc nổ trên lưng, kíp nổ nằm gọn trong lòng bàn tay lạnh lặn của gã. Ai nấy kinh hoàng nhìn gã, kể cả đám ác mộng, chúng đã co cụm tách ra xa hết mức gã đàn ông đeo thuốc nổ. Không còn ai dám cử động, kể cả các quân nhân.

- Ta muốn Vua Cát! Jabus hỗn hển. Giao Vua Cát ra đây cho ta! Và chỉ cần một kẻ nào đó sờ vào vũ khí hoặc ống xì đồng, tất cả chúng ta sẽ cùng xuống địa ngục.

Elliott kinh hoàng nhìn thấy Vua Cát bước lên phía trước.

- Jabus, chúng ta sẵn sàng tha thứ cho những sai lầm của người, ông vừa nói vừa rẽ một lối đi giữa đám nhân viên của ban ĐTD. Bỏ cái kíp nổ ấy xuống.

- Ta không mắc sai lầm nào hết! Jabus hét lên, khuôn mặt tím tái. Chính người mới là một sai lầm đấy!

Eliott tìm kiếm một ý tưởng. Làm gì bây giờ, khi phải đối mặt với kẻ điên loạn này? Không còn các quyền năng của Mộng Chủ, cậu cảm thấy mình thật vô dụng. Đầu óc cậu bỗng lạnh toát khi ánh mắt của gã thợ cát phản bội nhìn vào khoảng giữa hai nhân viên ban ĐTD, nơi cậu đang đứng.

- Còn người, chỉ cần người nhắm mắt, ta sẽ cho nổ tung tất cả! gã đe dọa.

Eliott sợ run người. Cậu mở tròn xoe mắt để chắc chắn là sẽ không vô tình chớp mắt khiến Jabus hiểu nhầm. Vua Cát vẫn tiếp tục tiến về phía gã, từng bước một. Ông dừng lại bên cạnh trưởng lão Mashar đang đứng như trời trồng.

- Gần hơn nữa, Jabus ra lệnh. Ta muốn chắc chắn người là kẻ đầu tiên phải trả giá. Người đã phá hủy cuộc đời ta.

- Tự người đã phá hủy nó một mình, Jabus ạ! Vua Cát đỉnh chính.

- Câm ngay! Jabus gào lên.

Đôi mắt gã điên loạn, không ngừng đảo khắp xung quanh. Gã trông chừng tất cả mọi người. Có vẻ không thể nào thoát khỏi sự cảnh giác của gã. Bàn tay Eliott, nhớp nháp mồ hôi, lẩn ra sau lưng tìm kiếm bàn tay của ba cậu. Philippe nắm lấy bàn tay con trai ông và siết chặt. Phải chăng Jabus sẽ thực sự giết chết tất cả bọn họ? Thế còn đám ác mộng đang sau gã, tại

Mộng giới ONIRIA

sao chúng không can thiệp? Tất cả bọn chúng đổ dồn mắt nhìn vào Jabus. Những kẻ còn chưa hạ vũ khí lại cầm chắc những gì chúng mang trên tay. Đường như chúng đang chờ đợi kết quả hành động của gã thợ cát, giống như bấy kền kền trông đợi cuộc tấn công của đàn sư tử. Eliott không thể không cảm thấy căm ghét những kẻ cơ hội không chút liêm sỉ luôn lựa chọn đứng về phía kẻ mạnh, bất chấp kẻ đó là ai.

Vua Cát đã đến sát gần gã thợ cát. Vẫn không ngừng cảnh giác phe Oza-Gora, Jabus nở nụ cười giận dữ để chào đón người mà gã cho là phải chịu trách nhiệm về tất cả những thất bại của gã. Hắn đưa tay lên, ngón cái giờ cao bên trên kíp nổ.

- Chiều tướng, hết cờ! gã rống lên.

Một tiếng nổ vang lên. Miệng Jabus há hốc ra vì ngạc nhiên, đôi mắt gã đờ ra. Rồi gã ngã vào tay Vua Cát. Một vệt máu đỏ loang rộng trên lưng gã. Chiếc kíp nổ treo lưng lửng, đung đưa trên áo gi lê của gã. Eliott rùng mình. Chết rồi! Jabus chết rồi! Họ đã được cứu sống! Nhưng ai là người đã dám bắn gã? Cậu bé Mơng Chủ ngẩng đầu lên. Sau lưng Jabus, đứng trước hàng ác mộng đầu tiên, tay phải Katsia vẫn đang chĩa súng về phía gã. Tay trái cô đỡ Sherpak, ông bị thương, quần áo vấy đầy máu và phải chột vạt lăm mới đứng vững nổi.

- Katsia! có ai đó kêu lên sau lưng Eliott.

Bóng Til lao lên trước. Eliott cũng chạy theo anh,

cùng với Farjo. Nhưng Til là người đến bên Katsia đầu tiên.

- Đây là lần thứ hai em cứu mạng anh trong ngày hôm nay! anh thốt lên.

Không để Katsia kịp trả lời, anh ôm choàng lấy cô bằng đôi cánh tay vạm vỡ, rồi hôn lên miệng cô. Elliott và Farjo đỡ lấy Sherpak để giải phóng cho cánh tay của Katsia, cô lập tức quàng tay quanh cổ anh chàng thợ cát. Họ hôn nhau hồi lâu, say đắm, như thể người này áp sát vào người kia đã trở thành một nhu cầu sống còn và cấp thiết.

- Vậy ra yêu nhau là như thế này sao? Katsia hỏi giữa hai nụ hôn.

- Đúng, là thế này đấy! Til vừa trả lời vừa hôn lên má, lên mắt, lên tóc cô. Là thế này đấy! Chính xác là thế này!

Những giọt nước mắt hạnh phúc chảy dài trên má Katsia, trong khi Til nâng bổng cô lên giống như một nàng công chúa.

- Em cứ tưởng em không được sinh ra để làm việc này! cô thì thầm.

- Em nhầm rồi! Til vừa trả lời vừa đặt cô xuống cồn cát để hôn cô được dễ hơn. Anh yêu em, Katsia ạ! Anh yêu em!

Và những nụ hôn lại tiếp tục. Dường như không bao giờ có thể dừng lại.

Mộng giới ONIRIA

Về phần mình, Elliott và Farjo đã đặt Sherpak nằm xuống mặt đất sỏi đá. Cậu bé Mơng Chủ vẫn đang chịu tác dụng của thần dược, nên cậu xòe rộng hai bàn tay phía trên những vết thương của Sherpak. Ông bị thương ở rất nhiều chỗ, cho thấy ông đã trải qua một cuộc chiến đấu vô cùng gay cấn với mấy tên người sói. Nhưng quyền năng chữa lành của Elliott đã mang lại những điều kỳ diệu. Chẳng bao lâu, Sherpak đã ngồi dậy, vừa kịp lúc để ôm siết lấy Shaïa vừa chạy đến.

- Em cứ tưởng anh chết rồi! bà kêu lên.

- Anh vững vàng hơn em tưởng đấy, Sherpak trả lời và siết chặt vợ trong vòng tay.

Ngồi trên mặt đất sỏi đá, chờ dần vì xúc động và mệt mỏi, Elliott lặng lẽ ngắm nghía toàn bộ khung cảnh xúc động đang bao quanh cậu. Til và Katsia không rời nhau ra nữa. Shaïa ôm chặt chồng trong tay. Xa hơn, bảy kiến đang vận chuyển thi thể Jabus. Vua Cát, trưởng lão Mashar và tiên nữ Badiane đang chia sẻ niềm vui. Ba cậu ôm chặt bà nội cậu. Gisèle, Cox, Mitchell cùng những người khác nữa. Rồi đến những ác mộng đã quyết tâm quay trở lại hàng ngũ và hạ toàn bộ vũ khí. Cuối cùng, ánh mắt Elliott dừng lại ở Aanor. Nàng Aanor tuyệt diệu, xinh đẹp từ đằng xa cũng không rời mắt khỏi cậu. Cậu muốn ôm choàng lấy nàng trong vòng tay. Cậu muốn hôn nàng. Nàng là nàng thơ, là nguồn sức mạnh của cậu. Không có nàng,

có lẽ cậu đã không bao giờ ra khỏi tâm giới. Không có năng, có lẽ cậu không bao giờ có đủ dũng khí để tha thứ cho ba cậu. Không có năng, có lẽ cậu đã rơi xuống nát bẹp trong sa mạc Oza-Gora. Thế nhưng cậu sắp phải quay về hạ giới rồi. Mà không có năng.

- Có vẻ cuối cùng cậu cũng có thể về nhà rồi, anh bạn ạ! Farjo vừa nói vừa đến ngồi bên cạnh cậu.

- Đúng thế, Elliott nói, cổ họng cậu nghẹn lại. Có vẻ là như thế.

BUỔI LỄ CHIA TAY

Eliott đã tự tạo cho mình một bộ trang phục hoàng tử để dự lễ an táng Jov'. Cậu thiết tha muốn vinh danh người từng là thầy dạy, cũng là người dẫn đường của cậu trong thời gian cậu ở Oniria. Tách khỏi bầu không khí trang trọng trong vài giây, cậu đưa mắt nhìn khắp sa mạc một lượt. Màu xám của sỏi đá được tô điểm bởi ánh hoàng hôn rực rỡ. Không gì có thể khiến ta ngờ rằng ở nơi này vừa mới diễn ra một trong những trận chiến tồi tệ nhất trong lịch sử Oniria. Chỉ trong vài giờ, các xác chết đã được chôn cất, các chiến hào được lấp kín. Người ta cũng chôn cất cả thi thể của phù thủy Tromar, kẻ đã giết hại Jov', kẻ đã phải trả giá cho việc sử dụng con dao cần ngọc thạch bằng chính mạng sống của mình. Khu rừng với những bản sao của Tiên cây đã bốc hơi nhanh chóng

như khi nó mọc lên. Chỉ còn lại một cái cây duy nhất ở giữa sa mạc, đại sứ cuối cùng của sinh vật kỳ diệu kia ở xứ sở của người Oza-Gora. Nó cũng rung rinh trong dịp lễ này.

Ánh mắt Eliott lướt sang Aanor. Nỗi xúc động khiến nàng càng xinh đẹp hơn ngày thường. Được các thành viên còn lại của Đại hội đồng chỉ định làm nữ hoàng tạm thời trong lúc chờ đợt bầu cử sắp tới, nàng vừa có bài diễn văn chính thức đầu tiên, nhằm vinh danh ông vua nổi loạn đã từng làm đảo lộn cuộc đời nàng và cuộc đời của biết bao người khác. Khiêm nhường trong chiếc váy đen, nữ hoàng Dithilde âu yếm ngắm nhìn con gái. Mèo Lazare, vừa sống lại, hết cọ vào người này lại cọ vào người kia. Til đã được giao một vị trí bên cạnh tân nữ hoàng. Trưởng lão Mashar đã phong cho anh chức vị đại sứ của xứ Oza-Gora tại lâu đài Hedonis, với hy vọng sẽ củng cố mối quan hệ ngoại giao giữa Vương quốc Oniria và cung điện Wadiyat của Oza-Gora. Katsia đứng lùi lại một chút, ngay sau lưng anh chàng thợ cát, Farjo đậu vắt vẻo trên vai cô, giống như thời kỳ yên bình trước đây. Trên hàng ghế đầu tiên, được bao bọc giữa Chrouf và Giséle, Pom' không ngừng khiến Eliott ngạc nhiên vì nghị lực của bà. Bà ngồi thẳng lưng, không hề khóc. Tuy nhiên, cậu bé Mộng Chủ biết rõ lúc này bà đang cảm thấy cô độc đến nhường nào.

- Jov' và ta được tạo ra cùng nhau, lúc trước bà

Mộng giới ONIRIA

vừa thổ lộ với cậu. Ta không bao giờ hình dung rằng chúng ta lại có thể qua đời riêng rẽ với nhau. Ta sẽ phải tạo ra cho mình một cuộc đời mới, khi không có ông ấy.

Khi thuyền trưởng Zrrrrk, Vua Cát và hai phiến quân hạ chiếc quan tài xuống phần huyết mộ đào dưới gốc bản sao của Tiên cây, Elliott siết chặt tay bà Lu.

- Lần đầu tiên cháu gặp ông ấy, cậu thì thầm, ý nghĩ rằng một người Oniria có thể chết đã khiến ông ấy cười nhiều đến mức đau hết cả bụng.

Bà Lu mỉm cười.

- Đó là một hình ảnh đẹp mà ta nên giữ về ông ấy, bà nói.

Elliott cũng khẽ bật cười căng thẳng. Những giọt nước mắt lăn dài trên má cậu. Ba cậu dịu dàng siết chặt bàn tay kia của cậu, khiến trái tim cậu cảm thấy được an ủi rất nhiều. Elliott vừa mất đi người từng giống như người cha của cậu trong thời gian cậu lưu lại Oniria. Nhưng cậu đã tìm lại được người cha thực sự của mình. Họ sắp cùng nhau trở về thế giới của họ, gắn bó với nhau hơn bao giờ hết.

Mặt trời biến mất phía chân trời đúng lúc xẻng đất cuối cùng phủ kín quan tài của Jov'. Hàng trăm ngàn tiên ánh sáng vào vị trí xung quanh đám người dự tang lễ, dùng ánh sáng dịu dàng của họ kéo dài thêm cái ngày vốn dĩ đã rất dài này. Một trong số họ, có lẽ

là nàng tiên đã đến nơi ẩn náu của Jov' để tìm ông và dẫn đường đưa ông đến tận cổng lớn của Oza-Gora, lại gán lớp đất mới lật để trồng lên đó một hạt mầm. Ngay lập tức, một cái cây nhỏ mọc lên từ đất. Giữa những cái lá mềm mại là những quả táo nhỏ vàng óng. Giống hệt quả táo trên cây quyền trượng của ông vua nổi loạn.

Mọi người im lặng hồi lâu, rồi bản sao của Tiên cây cất tiếng.

- Ta muốn *phái viên* và *người đại diện* bước lên phía trước, Tiên cây nói.

Eliott buông tay ba và bà nội rồi tiến đến phía Tiên cây. Cậu biết rằng mọi cặp mắt đang đổ dồn vào cậu, nhưng không vì thế mà bối rối. Cậu đã quen với việc này rồi.

Katsia nhanh chóng đi đến bên cậu, lưng khom lại, mắt nhìn xuống đất. Ngoại trừ Til, cô không dám nhìn thẳng vào mặt người nào từ khi quay trở lại. Khi Eliott cho cô biết rằng cô đã nhầm khi khẳng định Jov' phản bội, lúc đầu cô đã từ chối dửng dưng. Chính vì thiếu tin tưởng vào Jov' mà cô đã bỏ rơi bạn bè mình. Thế nên cô tự phán xét rằng sự hiện diện của mình tại buổi lễ cũng không phù hợp chẳng khác nào sự hiện diện của nữ hoàng Dithilde, người đã truy đuổi ông vua nổi loạn trong suốt bốn năm. Nhưng

Mộng giới ONIRIA

Vua Cát đã khẩn khoản yêu cầu cả hai người họ tham dự buổi lễ. Theo ông, đây trước hết là thời khắc để hòa giải, và những sai lầm trong quá khứ không nên trở thành nguồn gốc gây chia rẽ. Til cũng nói thêm vào để thuyết phục họ, và việc vĩnh biệt vị vua nhỏ bé từng dạy cho cô rất nhiều điều đã khiến Katsia xúc động nhiều hơn mức cô muốn thừa nhận.

Nhưng vào lúc này, lời gọi mời của Tiên cây và nghĩa vụ phải tiến lên trước ánh mắt của tất cả mọi người khiến Katsia cảm thấy gần như hối tiếc vì đã đến đây.

- *Người đại diện* hãy ngẩng đầu lên! Tiên cây ra lệnh. Cô ấy đã chứng tỏ đầy đủ sự gắn bó của mình với các điều luật bất biến. Nếu không có cô ấy, chúng ta sẽ không đạt được bất cứ điều gì cả.

Cô nàng ưa phiêu lưu rụt rè ngược mắt lên. Mặc dù đã có những lời động viên của sinh vật kỳ diệu là Tiên cây nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

- Bây giờ, hai người phải trả lại ta những món quà mà ta đã giao cho hai người.

Eliott tiến lên đầu tiên. Cậu cởi sợi dây đeo cái lọ bằng ngọc. Một cành cây chìa ra để nhận lại nó, và cái lọ nhanh chóng biến mất trong tán lá.

- Lại gần hơn nữa đi, Eliott, Tiên cây thì thầm. Ta muốn lắng nghe trái tim cháu.

Eliott tiến lại gần. Tán lá khép lại quanh cậu, và

cậu thả lỏng người trong ánh mắt của Tiên cây. Vô số những bản khoản dồn dập nảy sinh trong tâm trí cậu. Một số bản khoản là về Oniria, số khác đã đưa cậu về với hạ giới nơi cậu sắp trở lại. Vài phút sau, tán lá mở ra.

- Elliott, Tiên cây nói, để tưởng thưởng cho lòng dũng cảm và trung thành của cậu, ta đã quyết định giảm nhẹ một phần những nỗi lo âu trong tâm trí cậu.

Elliott nhướng mày ngạc nhiên. Cậu không biết mình thực sự phải chờ đợi đón nhận điều gì.

- Gia đình của *phái viên* trẻ tuổi, hãy tiến lên, Tiên cây nói.

Elliott quay nhìn về phía đám đông. Bà Lu kéo Philippe đến bên Elliott và Tiên cây.

- Cả người nữa, Amastan ạ, Tiên cây nói thêm.

Đến lượt Vua Cát bước lên và căn môi ngưỡng nghịu, còn Philippe thì quay nhìn ra chỗ khác. Bà Lu đã giải thích mọi chuyện với con trai, nhưng Philippe vẫn chưa chấp nhận nổi điều đó. Vị phóng viên không gào thét, cũng không đóng sầm bất cứ cánh cửa nào, nhưng lại công khai phớt lờ Vua Cát, và mối quan hệ giữa Philippe với mẹ đã lạnh nhạt đi rất nhiều. Lúc này, Philippe chỉ mỉm cười với con trai mình. Elliott quá hiểu tâm trạng của ba cậu. Suốt đời mình, bà Lu đã nuôi dạy vị phóng viên với một lời nói dối, và sự thật vừa bị đập vào mặt ông. Niềm an ủi duy nhất của

Mộng giới ONIRIA

Philippe chính là biết được rằng người mà vị phóng viên vẫn gọi bằng “ba”, Charles, đã biết ngay từ đầu rằng Philippe không phải là con ruột của ông. Ít nhất thì với Charles, bà Lu đã không nói dối, mặc dù bà chưa bao giờ kể với chồng mình về Oniria. Charles đã chấp nhận tình cảnh ấy, và đã nuôi dạy Philippe như con trai mình.

Thế nên ba cậu cần thời gian. Eliott biết điều đó. Cậu chỉ hy vọng là sẽ có một ngày ba cậu hòa hợp được với nguồn cội của mình.

- Amastan, ta sẽ cần đến chiếc đồng hồ cát màu xanh đấy, Tiên cây nói.

Vua Cát lấy từ trong túi ra chiếc đồng hồ cát mà Armis đã giao lại cho ông lúc trước, và đưa nó cho sinh vật kỳ diệu. Tiên cây đưa nó lên môi rồi khẽ thổi. Trong một lát, chiếc đồng hồ cát chuyển sang màu đỏ chói, rồi lấy lại sắc xanh bình thường. Tiên cây đưa nó cho bà Lu.

- Louise Lafontaine, chiếc đồng hồ cát này đã được rửa sạch lời nguyền. Từ giờ trở đi, người có thể đến đây bất cứ lúc nào người muốn, để thăm người mà người chưa bao giờ hết yêu thương.

Đôi má bà Lu đỏ ửng lên. Bà rụt rè đưa mắt nhìn Vua Cát, rồi nhận lấy chiếc đồng hồ cát.

- Cảm ơn Tiên cây, bà bối rối thì thầm.

Eliott không thể không mỉm cười. Nhìn thấy bà

nội cậu hạnh phúc như thế khiến cậu cảm thấy vui đến nỗi thấy mình sẵn sàng chấp nhận ý nghĩ là cậu có hai người ông, Charles và Amastan, người hạ giới và người Oza-Gora, một hiền nhiên và một phi lý, một người đã chết và một người còn sống.

- Philippe và Eliott Lafontaine, Tiên cây nói tiếp, các người sẽ phải đưa ra một quyết định.

Eliott giật mình. Cậu trao đổi một ánh mắt với ba cậu, rồi quay sang phía Tiên cây.

- Việc hai người cùng lúc thuộc về cả mộng giới và hạ giới là một mối hiểm nguy đối với sự cân bằng của hai thế giới. Chính vì thế, ta sẽ yêu cầu hai người chọn thế giới mà các người mong muốn thuộc về. Cho dù quyết định thế nào, hai người vẫn có thể sử dụng chiếc đồng hồ cát để du hành từ thế giới này sang thế giới khác. Nhưng cuộc sống của hai người sẽ vĩnh viễn ở lại thế giới mà hai người sẽ chọn. Hai người có thể trở thành người hạ giới hoàn toàn, hoặc người Oza-Gora hoàn toàn.

Philippe trả lời đầu tiên.

- Tôi chọn hạ giới, vị phóng viên nói không chút chần chừ. Cuộc sống của tôi là ở đó, nó vẫn luôn ở đó và tôi không muốn sống ở bất kỳ nơi nào khác.

Tiên cây thổi vào mặt vị phóng viên. Một luồng sáng bao bọc Philippe trong vài giây, rồi vị phóng viên lấy lại vẻ ngoài bình thường.

Mộng giới ONIRIA

- Philippe, ta vừa chữa lành tất cả những tổn thương mà những tháng dài bị ép ngủ vừa rồi đã gây ra cho thân thể ngươi. Ta cũng đã loại bỏ khỏi ADN của ngươi tất cả những dấu vết của người Oza-Gora. Như vậy, ngươi sẽ có thể sống yên ổn, không cần lo sợ nguồn gốc bí mật của mình bị phát giác.

Tiên cây quay sang Elliott:

- Còn cậu, Elliott, cậu chọn thế giới nào?

Elliott chờ người. Vài phút trước, việc cậu sắp trở về hạ giới là một điều hiển nhiên. Nhưng chỉ cần biết rằng có thể có một khả năng khác, cậu đã rơi vào một sự phân vân khủng khiếp. Một lần nữa, cậu nhìn từng người bạn của mình ở mộng giới. Cuộc sống của cậu đã đảo lộn khi ở bên tất cả những sinh vật phi thường này. Cậu đã trở thành một người khác. Một người tốt đẹp hơn, mạnh mẽ hơn. Cậu có một sự gắn bó vô hạn với thế giới của những giấc mơ. Trong một thoáng, cậu thích thú hình dung ra cuộc sống mà cậu có thể có ở đây, tại Oza-Gora này. Cậu có thể trở thành thợ cát tập sự, làm việc ở Thủy tinh Cung, đổi những bài học Toán và Ngữ pháp lấy những bài học về sàng cát và đồng hình. Và nhất là, cậu có thể tiếp tục gặp Aanor. Ánh mắt Elliott lướt nhìn về phía đôi mắt vàng óng của nàng công chúa. Sẽ hạnh phúc biết bao nếu mỗi ngày được tắm mình trong nguồn sáng ấy... Và cũng thật sai lầm! Aanor sẽ không già đi, còn cậu thì có. Và điều luật bất biến số năm sẽ ngăn cách cậu

và nàng, giống như nó đã chia rẽ bà Lu và Vua Cát. Người Oniria và người Oza-Gora phải sống trong thế giới riêng của mình, luật đã quy định thế. Nếu cậu chọn Oza-Gora, Aanor cũng không thể là một phần trong cuộc sống đó. Và cậu sẽ còn phải sống xa những người khác nữa: ba cậu, Chloé và Juliette, bà Lu, kể cả dì Christine và trường học...

Có điều gì đó khép lại trong tâm hồn Elliott, giống như một giấc mơ đẹp vừa tắt. Cuộc sống của cậu không phải ở đây.

Cậu thở dài.

- Cháu chọn hạ giới ạ, cậu thì thăm.

Elliott cảm thấy bàn tay ba cậu trĩu mền siết chặt vai cậu. Tiên cây thối nhẹ vào mặt cậu, luồng gió ấy sẽ loại bỏ khỏi thân thể cậu tất cả những gì là dấu vết của một đứa trẻ lai giữa hạ giới và Oza-Gora: những giác quan phát triển vượt bậc, sự nhanh nhẹn và linh hoạt phi thường... Sẽ chỉ còn lại sự gắn bó, những kỷ niệm, và một cách thức tư duy khác biệt về thế giới. Hơi thở ve vuốt khuôn mặt Elliott có hơi hướng của sự từ bỏ. Đó là cơn gió nhẹ mơn man đôi má của người thủy thủ đang rời khỏi bến cảng để lên đường ra biển lớn. Đó là lời vĩnh biệt với một phần trong con người cậu, như chặt đứt một phần cơ thể. Elliott đưa tay tìm kiếm bàn tay ba cậu. Cậu níu vào đó giống như bầu vú vào cây cột buồm giữa cơn bão biển.

Mộng giới ONIRIA

Khi luồng gió ngừng thổi, Eliott mỉm cười nhận ra rằng ý nghĩ đầu tiên của cậu là về huấn luyện viên thể dục. Cậu khẽ cười căng thẳng và nghiêng người sang phía ba mình.

- Huấn luyện viên điên kinh của con sẽ không thể hiểu đã xảy ra chuyện gì đâu, cậu rí tai Philippe.

Philippe ôm siết Eliott vào lòng.

- Ba yêu con, con trai ạ, ba cậu nói.

- Con cũng yêu ba, ba ạ.

Tán lá sọt soạt đặt vào lòng bàn tay Eliott hai chiếc kẹo nhỏ bọc giấy xanh lấp lánh.

- Những chiếc kẹo này sẽ loại bỏ các thành phần Oza-Gora trong ADN của hai em cháu, Tiên cây vừa nói vừa nháy mắt. Cháu hãy đưa cho chúng khi về đến nhà, và cả gia đình có thể yên tâm vui sống.

- Cảm ơn bà, Eliott nói.

Eliott tự nhủ khi trở về, cậu sẽ phải kể về Oniria với Chloé và Juliette. Có lẽ là cả với dì Christine nữa.

Tiên cây quay sang phía Katsia. Cô nàng ưa phiêu lưu lập tức đưa cho bà con dao cần ngọc thạch mà những phiến quân đã trao lại cho cô, vui sướng vì được giải thoát khỏi thứ vũ khí gieo rắc cái chết, sự chia rẽ và nỗi tuyệt vọng ấy. Tuy nhiên, có một điều mà Katsia vẫn còn tiếc nuối về con dao kết liễu. Một điều duy nhất. Cảm giác mà cô có được sau khi dùng

nó để hạ sát Sigurim. Lần đầu tiên trong đời, cô thấy mình có thể bị tổn thương. Trong vòng một giờ đồng hồ, cô di chuyển giữa đám ác mộng đang điên cuồng và biết rằng chúng có thể chấm dứt sự tồn tại của cô. Trong vòng sáu mươi phút, cô đã cảm thấy rừng mình mỗi khi ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt của con rồng ba đầu với tính cách không thể dự đoán. Trong vòng ba nghìn sáu trăm giây, cô đã có cảm giác mình đang sống.

Cô nàng ưa phiêu lưu vẫn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì tán lá của Tiên cây đã bao bọc xung quanh cô. Cũng giống như Eliott lúc trước, cô để mặc cho thân thể mình được vỗ về trong cái kén êm ái ấy của Tiên cây. Cô để cho những ý nghĩ trong đầu được tự do, mặc dù biết rằng chúng đang bị quan sát. Chẳng sao cả! Bây giờ, cô chẳng còn gì phải che giấu nữa. Cô bộc bạch những tình cảm thâm kín nhất: sự miệt mài học hỏi, cảm giác chối bỏ đối với sự bất tử của chính mình, những cảm giác mới mẻ mà cô vừa phát hiện ra: nghi ngờ, xấu hổ, bất lực, tình yêu... Càng lật đi lật lại những cảm giác ấy trong đầu, viễn cảnh về việc quay trở lại với cuộc sống trước đây càng khiến Katsia cảm thấy bối rối.

- Cô biết không, ta có thể thay đổi cuộc sống của cô, giọng Tiên cây thì thâm trong đầu Katsia.

- Thay đổi cuộc sống của tôi ư? Katsia hỏi. Thay đổi như thế nào?

Mộng giới ONIRIA

- Ta có một đề nghị dành cho cô đây, Tiên cây đáp lại. Nếu cô quan tâm, ta có thể tặng cho cô một cuộc sống thú vị hơn cả cuộc sống mà trong thâm tâm cô đang mong muốn. Nhưng lựa chọn của cô sẽ là vĩnh viễn. Cô phải dành thời gian suy nghĩ về nó.

- Đề nghị gì vậy?

Bên ngoài Tiên cây, mọi người bắt đầu thắc mắc. Quả thực, *người đại diện* đã ở trong tán lá rất lâu rồi. Vậy là đã xảy ra chuyện gì? Im lặng đột ngột bao trùm cử tọa khi cuối cùng tán lá cũng mở ra. Elliott không thể rời mắt khỏi khuôn mặt Katsia. Cậu khó lòng nói rõ điều đó chính xác là gì, nhưng cô nàng ưa phiêu lưu đã có thứ gì đó khác lạ. Trông cô có vẻ... thư thái. Đúng, chính là thế. Khi quan sát cô vào lúc ấy, Elliott nhận ra rằng đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Katsia với một khuôn mặt bình thản như thế.

- Ta đã quyết định thưởng cho *người đại diện* một ân huệ đặc biệt, Tiên cây tuyên bố.

Mọi người nhìn nhau. Những tiếng rì rầm vang lên. Elliott nhìn chăm chăm vào đôi môi của Tiên cây.

- Ta đã đọc thấy trong trái tim Katsia niềm mong muốn được rời khỏi vị thế của một người Oniria, cũng như sự bất tử mà nhiều hình ảnh do Mơng Khách tạo ra Katsia vẽ ra ở hạ giới đã mang lại cho cô ấy. Ta đã quyết định thực hiện ước nguyện của cô ấy. Ta đã đưa ra một đề nghị, và Katsia đã chấp thuận.

Lần này, những tiếng thì thầm to nhỏ vang lên khắp nơi. Elliott sững sờ nhìn cô nàng ưa phiêu lưu chăm chăm, chờ nghe đoạn tiếp theo.

- Katsia sẽ đi sang thế giới kia, Tiên cây tuyên bố. Cô ấy sẽ trở thành người hạ giới.

Elliott thốt kêu lên thán phục. Cậu không phải là người duy nhất. Farjo cũng há hốc miệng. Còn Til, anh đứng bất động chẳng khác nào một bức tượng.

- Katsia sẽ nhanh chóng trở lại bên ta, và ta sẽ bao bọc cô ấy trong tán lá. Khi tán lá mở ra, cô ấy sẽ biến mất khỏi thế giới của chúng ta để hoàn toàn thuộc về hạ giới. Đó là một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ, một xuất phát mới dành cho cô ấy.

Mọi người xôn xao. Những lời nói hốt hoảng vang lên khắp nơi. Nhưng người bị tác động mạnh nhất có lẽ là Til. Anh đã trở nên gần như trong suốt, giống hệt như khi anh miên du đến hạ giới.

- Ta nghe thấy một số người trong các người nói đến việc vi phạm điều luật bất biến số hai, Tiên cây nói thêm. Các người nói đúng. Chính vì thế mà có một điều khoản đổi lại, mà *người đại diện* đã chấp thuận để đảm bảo lợi ích của tất cả mọi người. Khi Katsia thức dậy ở hạ giới, tất cả những gì liên quan đến Oniria sẽ bị xóa bỏ khỏi trí nhớ cô ấy: các địa điểm, các sự kiện và kể cả con người. Cô ấy sẽ không còn biết gì về sự tồn tại của thế giới chúng ta nữa.

Mộng giới ONIRIA

Lần này, mọi người cùng im lặng. Ai nấy đều sững sờ, đầu tiên là Elliott. Vậy là Katsia sẽ thức dậy ở hạ giới, mất hết trí nhớ. Và cô tự nguyện làm điều đó! Thật khó tin hết mức!

- Nhưng mà... nhưng liệu... nhưng thế thì... cậu lúng búng.

Cô nàng ưa phiêu lưu quay sang nhìn cậu. Nụ cười nhẹ của cô che giấu nỗi xúc động trong lòng.

- Cậu sẽ không được giận tôi vì không nhận ra cậu khi chúng ta gặp nhau ở hạ giới đâu đấy, cô nhắc nhở.

- Em... Không đâu! Tất nhiên là không rồi, Elliott trả lời.

Những bản khoản mà cậu muốn hỏi cô không thể nào tìm được đường để thoát ra qua môi cậu. Chính cậu cũng vừa lướt qua ý định thay đổi cuộc sống. Nhưng hoàn toàn không còn ký ức ư! Lao vào một thế giới với những dấu mốc hoàn toàn khác, đồng thời mất đi cả những ký ức về những người mà ta từng yêu quý ư! Chính là đánh mất con người mình! Katsia bất bình về vị thế của một người Oniria đến mức sẵn sàng lựa chọn khả năng ấy sao?

Cô nàng ưa phiêu lưu tiến đến bên cạnh Elliott và vỗ mạnh vào vai, vào lưng cậu.

- Tôi rất vui được quen biết cậu, nhóc ạ, cô nói. Cậu là một cậu bé tốt bụng. Và tôi xin lỗi vì đã khiến cậu khiếp sợ khi tôi giết Farjo.

Eliott nuốt nước bọt. Cậu những muốn nói điều gì đó, bất kể là gì, nhưng tất cả lời lẽ đều mắc kẹt trong cổ họng cậu. Cô nàng ưa phiêu lưu tách ra và đi về phía tất cả những khuôn mặt đang lặng lẽ dõi theo nhất cử nhất động của mình. Cô kéo Farjo và choàng tay ôm siết lấy nó.

- Tôi sẽ nhớ cậu đấy, em trai ạ, cô nói.

- Ôi không, bà chị đừng có nói ngược thế chứ! con khi nổi cáu, mắt nó đã đỏ hoe. Logic mà nói, chỉ vài phút nữa là bà chị sẽ quên hết, kể cả sự tồn tại của tôi. Chính tôi mới là người phải nhớ chị.

Katsia nhăn mặt ngượng nghịu.

- Cậu giận tôi sao? cô hỏi.

- Không đâu, Farjo trả lời. Tôi hiểu mà. Nhưng chắc chắn là sẽ có một khoảng trống trong ngọn hải đăng của chúng ta. Tôi tin là mình sẽ phải chuyển nhà thôi.

Katsia khẽ xoa đầu con khi, rồi quay sang Til. Anh chàng thợ cát có vẻ vô cùng bối rối. Anh gần như không đứng vững nữa. Katsia hít một hơi thật sâu.

- Til này, những gì anh giúp em khám phá ra... em chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình lại cảm nhận được, cô thì thầm.

- Vậy thì tại sao? đôi môi run rẩy của Til đáp lại. Tại sao em lại rời đi ngay lúc này?

Katsia cắn môi để khỏi khóc.

Mộng giới ONIRIA

- Anh biết là em cảm thấy ngột ngạt với cuộc sống ở đây mà, cô nói. Đến mức em sẵn sàng làm bất cứ việc gì! Nghe theo lời phỉnh phờ của Quái vật chẳng hạn.

- Quái vật biến mất rồi! Til biện hộ.

- Nếu không phải hần thì sẽ là một ai đó khác! Katsia trả lời. Một cuộc đời bất tử, như thế quá dài, Til ạ! Và em không muốn lặp lại những gì em vừa làm. Nó giống như một quả bom nổ chậm. Em không muốn chờ đến khi nó nổ tung.

Til nhắm mắt. Katsia áp tay vào má anh chàng thợ cát, ngón cái của cô nhẹ nhàng vuốt ve da mặt anh.

- Dù sao, tất cả những chuyện này cũng không thể ổn thỏa được, cô lúng búng. Anh thì mỗi ngày đều già đi, còn em thì không. Với lại, một người Oza-Gora cũng không thể kết hợp với một người Oniria, vì không phù hợp với điều luật bất biến số...

Đôi môi Til khiến Katsia không thể nói thêm được nữa. Hai khuôn miệng áp vào nhau hồi lâu, như để in sâu vào nhau trước khi phải chia xa vĩnh viễn. Rồi Til chợt lùi lại.

- Anh hy vọng rằng em sẽ có một cuộc đời tươi đẹp ở hạ giới, anh nói.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Katsia. Cô nấn ná tay mình hồi lâu trong bàn tay anh chàng thợ cát, rồi chuyển sang người bên cạnh. Cô lần lượt

chào Aanor, Pom', Gisèle, Sherpak, Shaïa, Chrouf, thậm chí cả Cox và Mitchell, trước khi quay sang chào Vua Cát và bà Lu. Cuối cùng, cô dừng lại trước mặt Philippe.

- Chú đã giúp cháu hiểu ra nhiều điều, cô nói. Cháu cảm ơn chú.

- Cô biết không, hạ giới cũng không đơn giản hơn nơi này đâu, Philippe nói.

- Cháu biết, cô trả lời. Nhưng ở đó, rốt cuộc cháu sẽ được tự do trở thành chính mình.

Không hề quay nhìn phía sau, cô tiến về phía Tiên cây. Trong suốt màn chào tạm biệt của Katsia, Eliott thấy cổ họng mình nghẹn lại khi nghĩ đến những gì chính cậu sắp mất đi trong vài phút nữa. Ánh mắt cậu nhiều lần chìm sâu trong đôi đồng tử vàng óng của tân nữ hoàng. Nhưng khi Tiên cây khép tán lá lại xung quanh Katsia, toàn bộ sự chú ý của cậu tập trung vào cô nàng ưa phiêu lưu ấy. Cậu ngưỡng mộ lòng can đảm của cô gái này. Thay đổi vĩnh viễn cuộc sống của mình, cắt đứt hoàn toàn với quá khứ để đến gần hơn với con người thật sự của mình... Trong suốt thời gian cậu đã trải qua cùng Katsia, bây giờ là lúc cậu ngưỡng mộ cô nhiều nhất.

Tán lá của Tiên cây vừa mở ra. Katsia đã biến mất.

Cuộc đời mới của cô vừa bắt đầu, đâu đó dưới hạ giới.

Eliott hít một hơi thật sâu. Bây giờ, đến lượt cậu phải tỏ ra can đảm. Có đủ dũng khí để chia tay những người bạn và trở về hạ giới, nơi cậu biết quá rõ những gì đang chờ đợi mình. Cậu dành thời gian nói lời tạm biệt với từng người, những người đã đồng hành cùng cậu ở mộng giới.

- Thỉnh thoảng cậu hãy đến thăm chúng tôi nhé! Farjo và Til nhắn mạnh.

- Em hứa mà.

- Nhưng dù sao cũng không nên quay lại quá thường xuyên, Pom' khuyên. Cháu có cuộc sống của mình ở hạ giới mà.

Eliott ôm siết lấy bà hoàng bé nhỏ.

- Bà nói đúng, bà Pom' ạ. Và bà đừng lo! Nếu có bao giờ cháu quên, thì chúng ta đều biết rằng bà Lu sẽ rất vui được nhắc cho cháu nhớ mà.

Bà Lu nhăn mặt với thằng cháu trai rồi cũng choàng tay ôm siết bà bạn Pom'.

Eliott quay sang Aanor. Cậu bước đến bên nàng rồi cầm lấy tay nàng. Cậu không biết phải nói gì. Hai người đã nói với nhau mọi chuyện, chẳng còn gì để nói thêm nữa. Vậy thì cất tiếng phỏng có ích gì? Nếu là để nói những điều ngớ ngẩn, hoặc nhắc lại những gì cả hai đều đã biết, chẳng thà im miệng còn hơn. Aanor ôm lấy cậu trong đôi cánh tay mềm mại, rồi

đặt một nụ hôn lên má cậu. Khi nàng đứng thẳng người trở lại, cậu giật mình. Một giọt lệ vàng óng lấp lánh trên khóe mi nữ hoàng trẻ tuổi. Cậu mỉm cười.

- Cậu sẽ là một nữ hoàng tuyệt vời! cậu nói.

- Còn cậu, cậu vẫn sẽ là một người hạ giới tuyệt vời, nàng trả lời. Tạm biệt Eliott.

- Tạm biệt Aanor.

Eliott siết chặt tay Aanor lần cuối cùng. Rồi cậu dồn hết sức lực để tách khỏi nàng. Cậu không muốn kéo dài thời khắc này.

Khi cậu bước đến bên Vua Cát, tim cậu như vỡ ra thành ngàn mảnh.

- Cháu là một cậu bé đặc biệt, Eliott ạ, người đàn ông cao lớn nói. Những gì cháu vừa làm, hẳn là ta không đủ sức để tự làm được. Chỉ có số phận mới buộc ta phải làm vậy.

Eliott hiểu rằng Vua Cát đang nói về bà Lu. Cậu ngưỡng ngạu cúi đầu.

- Cây miên điệp của cháu đã được đưa về giá của ta, Vua Cát nói, cố tỏ ra bình thản. Và ngay khi ba cháu có cây miên điệp mới, ta cũng sẽ dành cho nó một vị trí thích hợp.

Eliott không biết phải trả lời ra sao. Liệu cậu có cần cảm ơn Vua Cát về sự quan tâm đặc biệt đó không? Cậu được giải thoát khỏi thế bí khi đôi cánh tay vạm

Mộng giới ONIRIA

võ của Vua Cát siết chặt lấy cậu, khiến cậu không thể nói, thậm chí không thể thở nổi nữa.

Khi Vua Cát nói lỏng vòng tay, Eliott cảm thấy một bàn tay luồn vào tay cậu. Là bàn tay bà Lu, bà đang đeo chiếc đồng hồ cát màu xanh trên cổ.

- Cháu đã sẵn sàng gặp lại thân thể của mình ở hạ giới chưa? bà hỏi.

Eliott hít một hơi thật sâu, rồi thở ra thật mạnh.

- Cháu sẵn sàng rồi, cậu nói.

Cậu đặt bàn tay kia của mình vào trong bàn tay ba cậu. Vua Cát, Til và Sherpak đứng trước mặt họ, ống xì đồng sẵn sàng trên miệng. Eliott đưa mắt nhìn một lượt những người bạn của cậu ở Oniria và ở Oza-Gora, và, bên trên luồng ánh sáng từ các nàng tiên, cậu tạm biệt cả vùng sa mạc đá sỏi mà cậu vẫn hình dung ra rõ mồn một từng đường nét ở trong bóng tối. Vua Cát bắt đầu đếm: 1, 2...

Ba luồng cát bay ra từ ba chiếc ống xì đồng, và sa mạc Oza-Gora biến mất.

QUAY VỀ HẠ GIỚI

Eliott thức dậy ở một nơi tối tăm và chật hẹp. Ngay bên cạnh cậu là một vách đá, cách mặt cậu chỉ chừng vài chục xăng ti mét. Nhưng khó chịu nhất là có thứ gì đó đâm vào cánh tay cậu. Còn đứng quần cậu thì nóng bỏng.

- Cháu đừng ngồi dậy ngay! bà Lu cảnh báo.

Eliott quay đầu nhìn sang bà nội. Bà đặt một ngọn đèn bên cạnh cậu. Cậu giật mình. Ở khuỷu tay cậu có đặt một ống truyền, nối với một túi chất lỏng. Đôi mắt cậu lướt xuống phía bụng. Một ống thông tiểu thò ra bên ngoài chiếc áo bệnh nhân của cậu.

- Phải giữ cho thân thể ba con cháu hoạt động trong lúc hai người ngủ chứ, bà cậu vừa giải thích vừa nhẹ nhàng cởi bỏ những thứ đồ vật lúc này đã không còn cấp thiết ra khỏi người Eliott.

Cuối cùng cũng được tự do cử động, Eliott ngồi dậy. Cậu thay quần áo trong lúc bà Lu lo cho ba cậu, rồi cậu đưa mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ tối tăm có những bức vách bằng đá.

- Vậy hóa ra hầm mộ là thế này đây hả bà? cậu thốt lên.

Cậu hét lên một tiếng khi một hình thù ma quái tiến đến phía mình, rồi bình tĩnh trở lại khi nhận ra đó là Armis.

- Xin lỗi vì đã làm cậu sợ, Eliott ạ, cô phân trần. Tôi muốn nói lời tạm biệt với ba người.

- Cô thật tử tế, bà Lu nói. Cảm ơn cô đã chăm lo cho thân thể hai ba con Eliott trong lúc tôi vắng mặt. Cảm ơn vì tất cả!

- Chúng tôi chỉ làm việc của mình thôi mà, Armis trả lời và nhún đôi vai trong suốt. Nhưng có chuyện này tôi phải nói với mọi người.

Cái bóng trong suốt thứ hai lại gần. Là một người miền du khác mà Eliott không quen.

- Chúng tôi vừa đi tuần một vòng trong khu vực này, Armis thông báo. Có một đội cảnh sát rõ ràng là biết rất rõ về nơi này vừa đi vào bên trong hầm mộ. Chúng tôi đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau. Họ biết rằng ba người đang ở đây. Họ đang tìm mọi người đấy.

- Trời đất ơi! bà Lu thốt lên. Họ mà tìm thấy cả ba chúng tôi cùng lúc, thì tôi sẽ bị buộc tội bắt cóc là cái chắc!

- Thế thì không được để cho họ tìm thấy chúng ta, Philippe vừa nói vừa nhảy nhót tại chỗ. Có lối ra nào để Elliott và con có thể kín đáo chuồn ra ngoài, ngược với lối mà đội cảnh sát đó đi vào không?

- Họ đến từ phía nào vậy? bà Lu hỏi.

Armis giơ tay chỉ sang bên trái.

- Le Val-de-Grâce, bà Lu khẽ nói qua kẽ răng.

Bà đứng dậy, lục trong chiếc túi vải và lấy ra cả đồng giấy tờ phô tô chi chít những chữ viết tay, rồi chăm chú nghiên cứu. Elliott và những người khác không dám gây ra bất cứ tiếng động nhỏ nào.

- Thấy rồi, cuối cùng bà cũng reo lên. Có một cái giếng lên được mở cách đây chưa đầy một tháng, cách chỗ này chừng nửa giờ đi bộ. Chỉ hy vọng là từ đó đến giờ cảnh sát chưa hàn lại nắp giếng!

Bà ra hiệu cho Elliott và Philippe lại gần rồi chỉ cho họ thấy con đường mà họ phải đi trên tấm sơ đồ đầy những ký hiệu kỳ quặc, “cửa mèo”, “dòng nước thụt”, “ngã tư chết chóc”... Elliott rung mình. Ba cậu đưa tay cầm mở giấy tờ. Bà Lu đưa cho họ hai chiếc đèn pin cùng một mớ pin thay thế.

- Hai ba con phải giữ gìn hai chiếc đèn pin này như con người trong mắt mình, bà cảnh báo. Những lối

Mộng giới ONIRIA

đi dưới này là một mê cung thực sự, và hoàn toàn tối om. Không có đèn là chết chắc đấy!

- Chúng tôi đi cùng hai người! Armis lên tiếng. Chúng tôi sẽ đảm bảo cho hai người được an toàn, và sẽ chiếu sáng cho hai người bằng Sa thạch trong trường hợp cần thiết.

- Đúng là một ý tưởng hay, bà Lu gật đầu nhẹ nhõm. Nhưng đừng quên cẩn thận cái đầu nhé, hai ba con không có mũ bảo hiểm đầu. Cả dưới chân nữa, mặt đất ở đây đầy những điều bất ngờ. Và nhất là phải luôn đi cùng nhau!

Eliott và Philippe hứa là sẽ cẩn thận và không rời nhau chút nào. Rồi hai cha con biến mất trong những đường hầm tối om, hai bóng người đi cùng họ.

Còn lại một mình, bà Lu giấu hết tất cả những dấu vết về sự hiện diện của Eliott và Philippe trong ngăn kéo của chiếc túi bằng da tạc đà hoa. Bà chỉ để lại những đồ vật chứng minh cuộc sống một mình của bà trong hầm mộ: bình nước, các hộp diêm, cái chăn giữ nhiệt, đồng nển, cái bếp cắm trại... Chỉ còn thiếu những tấm bản đồ mà bà đã đưa cho Philippe. Nhưng không cần lo chuyện đó, bà đã thuộc lòng lối ra. Bà chỉ hy vọng lối ra ấy sẽ giúp bà gặp được đội cảnh sát đang truy tìm họ. Bởi vì không có cách nào khác, bà phải đầu hàng thôi. Như vậy, họ sẽ dừng việc

tìm kiếm lại, và Philippe cùng Elliott sẽ thoát ra khỏi hầm mộ mà không bị phát hiện.

Bà Lu đeo chiếc túi vải lên vai, xỏ chân vào đôi ủng, đội mũ bảo hiểm, cầm lấy cây đèn axetylen rồi bước vào lối đi. Chẳng mấy chốc bà đã nghe thấy giọng nói của hai viên cảnh sát đang lội bì bõm trong một đường hầm ngập nước. Bà tiến về phía họ, giả vờ hoảng loạn.

- Ôi, các anh đây rồi! bà kêu lên. Chào các anh! Mừng quá, gặp được các anh đây rồi! Tôi bị lạc và...

Giọng bà vỡ ra thật đúng lúc, khi bộ đồng phục màu xanh của viên cảnh sát đầu tiên tiến vào vùng ánh sáng tỏa ra từ chiếc đèn pin của bà.

- Cảnh sát, bà nói. Thôi, cũng tốt mà! Tôi thà bị phạt còn hơn chết rục ở đây. Đã ba ngày nay tôi đi lòng vòng ở đây! Tôi không còn thức ăn, bình nước cũng cạn khô rồi. Đèn của tôi lại sắp tắt... Thời gian này các đường hầm đều vắng tanh. Không gặp được ai, tôi tuyệt vọng quá.

Hai nhân viên cảnh sát lại gần bà.

- Bà có phải là Louise Lafontaine không? một viên cảnh sát hỏi.

Bà Lu cố tình mở mắt tròn xoe, giả vờ ngạc nhiên.

- Đúng, là tôi đây, bà ấp úng. Nhưng làm sao mà các anh...

- Bà chỉ có một mình sao? người kia hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Đúng thế, tôi vừa nói rồi đấy thôi! bà Lu trả lời.
Làm sao các anh lại biết tên tôi?

- Làm ơn đi theo chúng tôi, thưa bà Lafontaine, viên cảnh sát thứ nhất nói tiếp. Thanh tra Baratte sẽ giải thích mọi chuyện với bà khi chúng ta lên đến mặt đất.

- Thanh tra Baratte ư! Ông ấy là ai thế?

Viên cảnh sát quay lại.

- Viên thanh tra phụ trách điều tra vụ mất tích của Philippe Lafontaine và Eliott con trai anh ta, viên cảnh sát trả lời. Bà có gì để nói với chúng tôi về họ không?

- Vụ mất tích của ... bà Lu kêu lên. Nhưng cả Eliott và Philippe đều đang hôn mê ở bệnh viện cơ mà!

- Họ không còn ở bệnh viện kể từ Chủ nhật tuần trước, viên cảnh sát thứ hai đáp lời. Cảnh sát vừa mở cuộc điều tra về vụ này.

- Bắt cóc! Nhưng không thể có chuyện đó được! Kẻ nào có thể bắt cóc hai người đang hôn mê cơ chứ... Mà để làm gì?

Bà Lu đang tự hỏi liệu bà có diễn hơi quá không, thì viên cảnh sát thứ nhất rọi đèn thẳng vào bà.

- Thưa bà, chúng tôi không có thẩm quyền trả lời các câu hỏi của bà, anh ta nói. Đề nghị bà đi theo chúng tôi.

Bà Lu nhẹ cả người vì có lý do để im lặng. Bà thôi

tranh cãi và đi theo hai viên cảnh sát. Họ gặp hai cảnh sát mặc đồng phục màu xanh khác, hai người này chịu trách nhiệm báo tin: họ đã tìm thấy Louise Lafontaine, chỉ còn phải tìm người cha và đứa con trai nữa thôi. Bà Lu rùng mình. Họ sẽ không ngừng tìm kiếm! Mong là Philippe và Eliott ra được khỏi đường hầm trước khi bị phát hiện!

Thứ đầu tiên mà bà Lu nhìn thấy khi bước ra ánh sáng ban ngày chính là dải băng cách ly dài hai màu đỏ-trắng. Tiếp theo là một người đàn ông hói đầu mặc đồng phục đứng khoanh tay nhìn bà chăm chú. Xung quanh ông ta, có chừng chục cảnh sát nữa. Và bên cạnh ông ta, đứng thẳng như một chữ I trong bộ váy áo đồng bộ, là Christine.

- Bà Lu! hai giọng nói vui mừng vang lên.

Chính là Chloé và Juliette. Thoát khỏi sự cảnh giác của đám cảnh sát, chúng chui qua dải băng cách ly và lao đến bên bà nội, trong khi bà vẫn đang bò lồm cồm trên mặt đường nhựa.

- Nào, chị Lafontaine, nhờ chị giữ các con chị lại cho, viên thanh tra cúi kính nói. Tôi chấp nhận cho chị đến đây chỉ vì chị đã nhất quyết yêu cầu điều đó với thẩm phán. Nhưng tôi không thấy mình có nghĩa vụ gì phải độ lượng với hai đứa bé bướng bỉnh này.

Trong lúc ấy, hai bé gái sinh đôi ra sức ôm hôn bà nội và kêu lên những tiếng vui mừng và nhẹ nhõm.

Mộng giới ONIRIA

Thậm chí Chloé còn nhảy một vũ điệu vui vẻ vô cùng âm ỉ. Trong lúc ấy, Juliette ôm chặt cứng bà nội trong vòng tay.

- Bà nhớ phải giả vờ như là cháu đang không nói chuyện với bà nhé, Juliette thì thầm vào tai bà Lu. Mẹ nói rằng mẹ đã đọc nhật ký của bà, mẹ đã biết hết mọi chuyện và sẽ cố gắng đưa bà thoát khỏi tình cảnh này. Ba cháu với anh Eliott đâu ạ?

Đằng sau dải băng cách ly, Christine cố gắng kéo dài thời gian.

- Tôi rất lấy làm tiếc, thưa thanh tra, chị phân trần. Tôi không biết làm gì với chúng vào lúc 7 giờ sáng. Mà tôi cũng phải thừa nhận rằng... Dạo này, chúng đúng là bất trị.

Bà Lu giấu miệng vào hõm tai cô cháu gái. Bà không cần tự ép mình vì nước mắt đã tự trào ra.

- Cái nắp cống có ghi "I.D.D.", hạt Des Carrières. Phố Gaité, gần Montparnasse. Họ sẽ ra chỗ đó.

- Chloé, Juliette, giọng Christine cau kinh vang lên. Quay lại đây ngay lập tức!

Phải cần hai người đàn ông mặc đồng phục mới khống chế được hai cô bé, để buộc hai đứa chấp nhận rời xa bà nội. Chúng vừa ra đến ngoài dải băng cách ly, Christine đã cho cả hai đứa một trận té tát. Nếu đó là cách để đánh lừa viên thanh tra thì chị đã thành công rực rỡ!

Đến lượt người đàn ông hói đầu ấy chui vào bên trong dải băng cách ly. Ông đưa tay ra đỡ bà Lu đứng dậy, rồi đứng trước mặt bà, hai tay chống hông.

- Tôi là thanh tra Baratte, ông nói. Tôi phụ trách điều tra vụ mất tích của Philippe và Eliott Lafontaine. Ngay lúc này, tôi chỉ có một câu hỏi: họ đang ở đâu?

- Nhưng tôi làm sao mà biết được! bà Lu rên rỉ. Trong đường hầm tôi đã nói với mấy anh kia rồi. Đã ba ngày nay tôi lạc trong khu hầm mộ, tôi tưởng mình sắp chết đến nơi!

Bà ngồi sụp xuống nức nở và úp mặt vào hai bàn tay.

- Tôi mệt mỏi quá rồi, bà nấc lên. Tôi đã sợ biết bao! Thế mà bây giờ các anh lại thông báo với tôi rằng con trai và cháu nội tôi đã mất tích...

Viên thanh tra lùi ra, vẫn không rời mắt khỏi bà già.

- Tùy bà thôi, thưa bà Lafontaine. Theo ý tôi, hẳn là bà sẽ khai những điều hoàn toàn khác khi đội cảnh sát đang lục soát dưới hầm ngầm tìm được hai người mất tích. Còn lúc này, đề nghị bà đi theo tôi.

Ông ta lấy điện thoại trong túi ra.

- Tôi sẽ lập tức báo với thẩm phán về việc tạm giữ bà.

Bà Lu hoảng hốt đưa mắt nhìn Christine. Nhưng mặt chị vẫn lạnh tanh, không tỏ chút gì là thông cảm với mẹ chồng. Ngược lại. Chị tỏ ra lạnh lùng và xa cách hơn bao giờ hết. Chị quay sang viên thanh tra.

- Bây giờ tôi phải đưa hai con gái tôi đi học, chị

Mộng giới ONIRIA

nói. Tôi đề nghị ông hãy cho tôi biết ngay khi có bất kỳ tin tức gì.

Rồi nữ luật sư đưa mắt nhìn về phía cái hố sâu trên vỉa hè, nơi mẹ chồng chị vừa chui ra. Chị thở dài.

- Và nhất là hãy báo cho tôi biết nếu các ông tìm thấy Philippe và Eliott! chị nói.

- Cô sẽ là người thứ hai biết tin, viên thanh tra đảm bảo. Ngay sau thẩm phán.

Đã hơn một giờ đồng hồ Philippe, Eliott và hai người miên du đi trong những đường hầm hoàn toàn xa lạ đối với họ. Rất nhiều lần họ phải nằm xuống mà trườn trên mặt đất, trong những cái ngách chỉ rộng vừa đủ cho một người có vóc dáng bình thường chui qua. Họ đi qua những đồng sụt lở, những dấu hiệu kỳ quặc vẽ trên các bức tường, nhưng may thay, họ không gặp bất kỳ cảnh sát nào. Được sự giúp đỡ của hai cư dân Oza-Gora trong vai trò người soi đường, cuối cùng họ cũng đến gần cái giếng mà bà Lu đã chỉ.

- Cầu thang đây rồi! giọng Armis đột ngột vang lên. Hai người đã đến nơi!

Eliott rảo bước, rọi chiếc đèn pin trên tay về phía trần của đường hầm. Đột nhiên, luồng sáng ra khỏi vách tường để chiếu vào một cái giếng cao và tối. Những thanh kim loại được gắn đều đặn trên tường tạo thành một cái thang mất hút vào trong bóng tối.

- Cao kinh khủng! Elliott nghẹn lời.

- Khoảng hai chục mét, Armis khẳng định, cô đã bay lên đến tận mặt đường.

Rồi cô lại bay xuống đường hầm.

- Chúng tôi chờ hai người, phòng khi cái nắp đã bị hàn lại, cô thông báo.

- Cảm ơn chị, Elliott nói.

- Cảm ơn hai người vì mọi chuyện, ba cậu nói thêm.

Rồi ông đặt chân lên bậc thang đầu tiên.

- Ba lên trước, Philippe nói. Hẳn là cái nắp khá nặng đấy, ba không nghĩ là con đẩy được nó lên đâu.

Elliott nhướng mày.

- Con nhắc lại với ba là ba vừa nằm trên giường bệnh tận sáu tháng đấy, cậu nói.

- Còn ba, ba xin nhắc cho con nhớ là Tiên cây đã trả lại cho ba một thân thể mới tinh, và ba đang sốt ruột muốn dùng đến nó đây, Philippe đáp trả.

Elliott mỉm cười. Cậu thích thú với sự đồng lõa mới mẻ này giữa hai ba con. Cậu để Philippe trèo lên trước, rồi đến lượt cậu leo lên cái thang kim loại. Cái giếng vừa hẹp vừa cao, một số bậc thang đã bị hoen gỉ khiến việc trèo lên cực kỳ khó khăn. Cậu nhẹ cả người khi rớt cuộc ba cậu cũng ngừng trèo. Họ đã đến nơi.

Mộng giới ONIRIA

- Con soi đèn giúp ba! Philippe yêu cầu.

Eliott giơ cây đèn về phía cái nắp kim loại tròn ở trên đầu họ. Từ vị trí của cậu, không thể biết được nó có bị hàn từ bên ngoài hay không. Philippe xòe hai bàn tay ấn lên. Một tiếng động khê, rồi cái nắp dịch sang bên cạnh chừng vài chục xăng ti mét.

- Mở được rồi! vị phóng viên kêu lên.

Trong lòng Eliott bỗng cảm thấy nhẹ bỗng, cậu nghiêng đầu nhìn xuống bên dưới. Bóng dáng Armis đứng đưa giữa giếng, dưới cậu vài mét.

- Được rồi, cậu thì thăm. Cái nắp mở được ạ.

- Tuyệt vời! Tạm biệt Eliott! Tạm biệt Philippe.

- Tạm biệt! hai cha con cậu đồng thanh chào.

Rồi Eliott ngửa đầu nhìn lên trên.

- Mong là chúng ta không bị cảnh sát tóm đúng lúc chui ra ngoài, cậu thì thăm.

Philippe đẩy mạnh, và ánh sáng ban mai mùa đông tràn vào trong giếng. Vị phóng viên xê dịch cái nắp cống bằng gang nặng nề sang một bên, để lộ một miệng hố rộng đủ để chui ra ngoài. Rồi trèo lên những bậc thang cuối cùng, đu người lên mặt đường nhựa. Lên đến nơi, Philippe thốt kêu lên một tiếng nghẹn ngào. Eliott suýt mất thăng bằng.

- Ba ơi? cậu gọi.

Nhưng ba cậu không trả lời. Phải chăng ba cậu đã rơi vào tay cảnh sát? Ôi không, Eliott nghĩ, mong là

ở chỗ này bây giờ không có cảnh sát! Đến lượt cậu đu mình lên vỉa hè, tìm đập thành thịch. Khi đã ngồi được trên mặt đất, cậu ngẩng đầu lên.

Bốn cặp mắt đang nhìn cậu chăm chú.

Bốn nụ cười nở rộng.

Của ba cậu, dì Christine, Chloé và Juliette. Và bốn phía xung quanh là ánh mắt ngạc nhiên của những khách bộ hành còn ngái ngủ, hẳn là họ đang tự hỏi cái cậu bé lấm đay bùn đất kia làm gì trên vỉa hè vào lúc 8 giờ sáng như thế này.

Đến lượt Elliott mỉm cười. Cậu vui sướng được gặp lại Paris.

GIÁNG SINH

Đây là lễ Giáng sinh tuyệt vời nhất trên thế giới.

Dì Christine đã lo liệu mọi chuyện đầu vào đây, và Eliott cảm thấy tình cảm ngưỡng mộ cậu dành cho mẹ kể đột ngột tăng vọt. Khi ba cậu cùng cậu ra khỏi hầm mộ, dì Christine đã đưa cho họ những bộ quần áo sạch để xóa dấu vết thời gian họ ở dưới hầm mộ. Nhưng chủ yếu là dì đã cho họ chìa khóa câu chuyện mà họ sẽ kể lại để giải thích về vụ mất tích: “chúng loạn tâm thần ở bộ phận chăm sóc đặc biệt”, một chứng hoang tưởng không thể kiểm soát mà nhiều bệnh nhân mắc phải khi họ thức dậy sau một cơn hôn mê dài. Và thế là Philippe đã kể với cảnh sát rằng khi tỉnh dậy sau cơn hôn mê, vị phóng viên đã tin chắc rằng các bác sĩ, y tá, cảnh sát và cả người vợ đều muốn Philippe cùng Eliott phải chết, và họ đang

bị những người ngoài hình tinh tóc đỏ săn đuổi. Vị phóng viên liền cùng con trai bỏ trốn để thoát khỏi cái chết chắc chắn, và buộc cậu phải sống lẩn trốn, ngủ dưới các gầm cầu và tránh né tất cả mọi người... Cho đến khi Philippe nhận ra rằng tất cả chỉ là một ý nghĩ điên cuồng không hề có cơ sở nào. Eliott cũng kể lại mọi việc tương tự, và phiên bản đó đã được các bác sĩ khẳng định. Còn về việc hai cha con đột ngột thức dậy, thì bác sĩ Charmaille đã thêm vào danh sách những trường hợp khỏi bệnh phi thường mà y học còn chưa giải thích được. Hồ sơ vụ việc được đóng lại, và sau một đợt kiểm tra tâm lý khắc nghiệt, Philippe đã được quyền trở về nhà để đón Giáng sinh.

Về phần mình, bà Lu không bị tạm giữ lâu. Ngay khi Philippe và Eliott được tìm thấy, Christine đã rút đơn kiện, và thẩm phán tuyên bố miễn tố. Không có bất kỳ bằng chứng nào mặc dù vẫn tiếp tục nghi ngờ, thanh tra Baratte chỉ có thể tuyên phạt bà Lu vì đã xuống hầm mộ Paris, nơi công chúng bình thường bị cấm vào.

Cả gia đình quây quần xung quanh cây thông mà hai chị em sinh đôi đã trang trí. Giọng những ca sĩ nhí hát những bài thánh ca Giáng sinh vang lên trong loa. Mùi rượu vang nóng do bà Lu chuẩn bị khiến mũi ai nấy đều ngứa ngáy. Những tờ giấy lấp lánh sắc màu rực rỡ đủ các hình dạng và kích thước dưới gốc

Mộng giới ONIRIA

thông. Eliott ngắm nghía tất cả với một nụ cười ngây ngất, như thể hôm nay là Giáng sinh đầu tiên của cậu.

- Chỉ còn thiếu một thứ duy nhất! Philippe nói.

Ông quỳ xuống rồi bò lồm ngồm ra sau chổng quà để bật dây đèn nháy. Khi những ngọn đèn sáng lên, hai cô bé sinh đôi hét vang vì vui sướng. Eliott cũng không thể không ngất ngây trước cây thông lớn được tô điểm bằng những ngôi sao lấp lánh giống với vũ điệu của các nàng tiên ánh sáng đến lạ lùng. Rồi ánh mắt cậu nhìn sang ba cậu, vị phóng viên đang ngồi xồm trước cây thông, nụ cười nở trên môi. Eliott kêu lên một tiếng thán phục. Hai chân cậu như hẫng đi, và cậu ngã ngối xuống ghế xô pha.

- Eliott, cháu ổn chứ? bà Lu vội hỏi.

Cả gia đình quay lại nhìn cậu. Eliott gật đầu, vừa mỉm cười vừa khóc. Yên tâm, Philippe, Christine, Chloé và Juliette tiếp tục công việc chuẩn bị cho bữa tiệc. Nhưng bà Lu đến ngồi bên cậu. Eliott nghiêng sang phía bà nội.

- Ba cháu ngồi trước cây thông Giáng sinh, cậu thì thầm. Đó là một trong những ảo ảnh mà Tiên cây đã cho cháu nhìn thấy! Hình ảnh dễ chịu duy nhất!

- Ôi chao, những hình ảnh của Tiên cây! bà cậu xúc động.

Eliott đột ngột quay sang phía bà.

- Mà này, bà Lu ơi, một hôm bà đã nói với cháu là

hình ảnh dễ chịu duy nhất Tiên cây cho bà xem chính là hình ảnh khiến bà đau khổ nhiều nhất. Đó là hình ảnh gì vậy ạ?

Bà Lu đỏ mặt.

- Đó là nụ hôn đầu tiên mà bà trao cho Amastan, bà thì thầm.

Eliott không kịp đáp lời bà: chuông cửa vừa vang lên. Ai có thể bấm chuông nhà họ vào buổi sáng của ngày lễ Giáng sinh như thế này? Bàn tay mọi người đều đỡ ra, tim họ bắt đầu đập thình thịch, người nọ lo lắng nhìn người kia... Ai nấy đều có cùng một ý nghĩ trong đầu. Phải chăng là cảnh sát? Phải chăng trò lừa bịp của họ đã bị phát giác? Sau một thoáng sững sờ, Christine đi ra phía cửa. Không còn ai dám lên tiếng. Chỉ có giọng hát lạnh lạnh của những ca sĩ nhí vang lên trong phòng khách.

Khi Christine quay trở lại, mọi người đều thờ phào. Chị ta đang mỉm cười.

- Tìm con đấy, Eliott ạ, Christine thông báo.

Eliott giật mình. Tìm cậu ư? Có thể là ai được nhỉ? Cậu đứng dậy, đi ra cửa và tròn xoe mắt. Đứng trên ngưỡng cửa là Théophile, hai mắt nhìn dán vào tám tám chùi chân, cậu ta hết nhấc chân nọ lại nhấc chân kia.

- Chào, chàng thộn mặt mụn lên tiếng.

- Chào, Eliott nói. Cậu đang làm gì ở đây thế?

Mộng giới ONIRIA

- À thì, tôi nghe ti vi nói rằng cậu đã tỉnh lại, thế nên...

Cậu ta đưa cho Eliott một tập giấy dày.

- Đây là bài học trong những ngày cậu nghỉ, cậu ta nói. Tôi nghĩ cậu sẽ cần đến. Để theo kịp lớp, cậu biết đấy.

Théophile ngược lên.

- Đừng lo, đây không phải là bài tôi chép đâu! Tôi đã phô tô bài của Justine, bạn ấy viết đẹp hơn, lại còn không có lỗi chính tả.

- Ái chà! Cảm ơn, cậu thật tử tế, Eliott lúng búng.

Philippe bước lại gần chúng. Rồi chào Théophile, cậu ta rõ ràng là rất ấn tượng khi được bắt tay vị phóng viên.

- Cháu thật tử tế vì đã nghĩ đến Eliott, Philippe nói. Nhưng mà này, sao sáng nay cháu không ở nhà?

Théophile nhún vai.

- À thì, mẹ cháu phải trực ở bệnh viện, cậu ta nói. Còn ông bà cháu thì sống ở xa. Thế nên cháu chỉ có một mình.

Philippe đưa mắt nhìn Eliott. Cậu bé hiểu ngay. Cậu gật đầu.

- Thế thì nếu cháu đồng ý, Philippe nói tiếp, chú mời cháu ở lại ăn trưa với gia đình chú.

Mắt Théophile mở tròn xoe như hai quả bóng.

- Ô, chú có chắc là mọi người muốn thế không? cậu ta hỏi. Cháu không muốn làm phiền cả nhà.

- Cả nhà tôi đều muốn thế mà! Eliott trả lời.

Sự rụt rè của Théophile nhanh chóng bị khuất phục bởi sự nhiệt tình của Chloé và Juliette, bởi vô vàn sự quan tâm nho nhỏ của bà Lu, bởi những chiếc bánh ngon lành mà dì Christine làm, và bởi sự tò mò vô hạn của Philippe, vị phóng viên có vẻ thực sự say mê với cuộc sống của cậu bé học sinh. Ngay cả Eliott cuối cùng cũng tặng cho cậu bạn một trong những bộ đồ chơi điện tử mà cậu vừa nhận được, cậu ái ngại vì bạn mình không có món quà nào khi mọi người đều được mở quà. Nhân dịp này, Eliott nhận ra rằng Théophile cũng thích những trò chơi giống cậu, và cả hai bắt đầu say sưa tranh luận về những chiến thuật tuyệt nhất mà chúng nên áp dụng.

Juliette bỗng vụng về làm đổ cốc soda lên áo thun của Théophile, Eliott vội chạy vào phòng cậu để tìm áo cho bạn thay.

Và chính lúc đó, cậu nhìn thấy nó. Cái gói nhỏ đang ngụy trên chiếc bàn đầu giường.

Vừa lúc trước, nó không có ở đó, Eliott chắc chắn là như thế. Tim đập thình thịch, cậu ngồi xuống giường và xé lớp giấy bọc. Bên trong có một cái hộp, một tấm thẻ, và một vật khiến cậu bé mỉm cười: một

Mộng giới ONIRIA

cái mặt nạ thông ngôn! Eliott đeo nó lên mặt, rồi mở phong bì ra.

Eliott, chúc cháu Giáng sinh vui vẻ!

Ta không nghĩ rằng đây là kiểu quà mà người ta thường tặng cho các cậu bé ở hạ giới, nhưng ta cho rằng nó có thể hữu ích với cháu...

Hôn cháu,

Amastan.

P.S. Phải ấn vào để nó hoạt động.

Eliott mỉm cười. Cậu còn chưa hoàn toàn chấp nhận việc Vua Cát chính là ông nội của cậu, nhưng việc ông nghĩ đến cậu khiến cậu xúc động. Cậu mở chiếc hộp. Bên trong, có một con đế lớn bằng kim loại được quét sơn, đặt trên một thanh gỗ dẹt. Eliott nhú mào. Đồ vật kỳ lạ này có thể làm gì cho cậu? Tò mò, cậu thò tay cầm con vật lên và ấn vào nó. Đồ vật đó phát ra một tiếng rắc khô khốc. Lập tức, một chồng sách bị vứt lỏng chổng trên sàn bằng ngang phòng rồi tự chạy vào vị trí của mình trên giá sách.

- Hóa ra là thế! cậu bé thốt lên.

Cậu lại ấn con đế lần nữa. Lần này, ba đôi tất chui ra khỏi gầm giường để nhảy vào giỏ đựng quần áo bẩn.

- Thú vị quá đi mất!

Eliott đang sắp sửa ấn con đế lần thứ ba thì có

người gõ cửa. Cậu vừa kịp giấu món đồ vào trong
chăn thì Chloé đã thò đầu vào.

- Nào, anh có nhanh lên không? con bé hỏi. Bạn
anh bị lạnh rồi kìa. Và mẹ bảo chúng ta sắp ngồi vào
bàn ăn.

- Anh ra đây! Eliott trả lời.

Cậu chờ cho đến khi em gái biến mất trong hành
lang để mở ngăn kéo bàn đầu giường. Cậu kéo chiếc
đáy kếp mà ba con cậu đã cùng chế tác, rồi giấu con
đế dọn phòng vào đó. Bàn tay Eliott nắn nà thêm đôi
chút trên chiếc khăn mùi soa màu trắng có thêu chữ
“A” mà cậu cũng giấu trong ngăn kéo này. Cậu không
thể cưỡng nổi ý muốn lấy nó ra và vùi mũi vào đó
trước khi cất lại vào chỗ cũ. Rồi cậu đóng chiếc đáy
kếp lại, vớ lấy chiếc áo thun rộng nhất trong ngăn tủ
và đi ra cửa. Khi đã đặt tay lên nắm cửa, cậu quay nhìn
lại chiếc bàn đầu giường. Khung ảnh có lồng ảnh của
mẹ cậu, chiếc khăn mùi soa của Aanor, món quà của
Vua Cát... Chiếc bàn đầu giường này đang trở thành
ngôi đền thiêng lưu giữ kỷ niệm về tất cả những người
mà cậu nhung nhớ. Nhưng ở bên ngoài cánh cửa này,
còn có những người khác, rất hiện hữu, và họ đều
đang chờ cậu. Eliott mở cửa, bước ra cùng họ.

Bà Lu ngây ngất. Món gà tây hấp dẫn đến nỗi
không còn sót lại miếng nào, mặc dù con gà nặng đến
ba kí lô. Théophile ăn nhiều đến nỗi cậu ta phải nói

Mộng giới ONIRIA

cả cúc quần trước ánh mắt tinh nghịch của Elliott. Bà Lu phần khởi tuyên bố rằng một thực khách nhiệt tình thế này xứng đáng được mời trở lại bất cứ khi nào cậu ta muốn.

Đến giờ tráng miệng, Elliott lấy từ trong túi ra hai chiếc kẹo bọc giấy xanh mà Tiên cây đã đưa cho cậu. Không chút ngạc nhiên, Chloé và Juliette ăn ngon ngấu ngay lập tức. Khung cảnh bữa ăn vui nhộn đến mức không ai nhận thấy luồng ánh sáng bao bọc cả hai trong khoảng một giây, minh chứng cho thấy những dấu vết về nguồn gốc Oza-Gora trong người chúng đã biến mất.

Bà Lu mang ra một chiếc bánh khúc cây phủ kem tuyệt đẹp, và Philippe mở một chai sâm panh. Christine gờ ly lên và dùng cán dao gỗ khiến nó kêu lanh canh. Mọi người cùng im lặng. Ai nấy đều quay nhìn về phía chị.

- Con có điều này cần thông báo với cả nhà! chị nói.

Elliott chăm chú nhìn mẹ kể bằng ánh mắt ngờ vực. Mặc dù Christine đã kéo họ ra khỏi rắc rối, chị vẫn là Christine. Chị đã phần nào chấp nhận sự tồn tại của Oniria, nhưng điều đó mâu thuẫn với những gì chị vẫn luôn tin tưởng suốt đời mình đến nỗi mọi người tạm thời ngừng nói với chị chuyện đó, cho đến khi chị muốn nghe tiếp. Thậm chí chị còn đòi mọi người chờ thêm vài năm trước khi dẫn hai bé gái sinh đôi vào mộng giới. Chloé và Juliette rất cuộc đã

chấp nhận rằng vụ trốn chạy vừa rồi của gia đình nằm trong danh sách dài của những chủ đề mà chúng sẽ được biết “khi chúng đủ lớn để hiểu chuyện”.

Thế nên vào lúc này, Eliott chuẩn bị tinh thần đón chờ điều tồi tệ nhất.

- Cả gia đình chúng ta vừa trải qua một giai đoạn rất khó khăn, Christine bắt đầu, và hiển nhiên là chúng ta cần nghỉ ngơi một thời gian để chuẩn bị thật tốt cho lần khởi hành tiếp theo. Thế nên...

Chị đưa mắt nhìn Philippe, vị phóng viên gật đầu khuyến khích vợ.

- Con đã quyết định không nhận vị trí công việc đang chờ con ở London nữa.

- Cái gì, chúng ta không đi nữa sao ạ? Eliott ngạc nhiên kêu lên.

- Chúng ta sẽ ở lại đây! Christine khẳng định. Ít nhất là cho đến cuối năm học.

Eliott vô cùng ngạc nhiên. Những ngày vừa qua, cậu không dám hỏi han gì về chuyện ra đi. Có biết bao chuyện khẩn cấp khác cần giải quyết! Nhưng cậu đã hình dung rằng những chiếc thùng các tông vẫn nằm la liệt trong hành lang không phải là không để làm gì, và chúng sẽ sớm được chất đầy đồ đạc phục vụ cho vụ di chuyển của cả gia đình.

Christine nhìn bà Lu, ánh mắt đầy ẩn ý.

- Con cần chút thời gian để xem xét lại mọi việc,

Mộng giới ONIRIA

sau chuyện này, chị nói. Chính vì thế, con đã quyết định xin nghỉ phép. Con sẽ quay lại làm việc khi nào tất cả chúng ta ổn hơn.

- Thế à mẹ! Juliette kêu lên.

- Thật là tuyệt! Chloé hưởng ứng. Bọn con sẽ được gặp mẹ nhiều hơn!

- Mẹ sẽ đến trường đón chúng con sao? Juliette hỏi.

Không chờ câu trả lời, hai cái ghế đã bị xê đi trên sàn, và hai bé gái lao đến ôm cổ mẹ, mỗi đứa một bên. Christine để cho chúng ôm hôn xong, rồi quay sang phía Eliott.

- Và nếu vị trí sắp tới của con hoặc của Philippe phải đưa chúng ta đến Berlin, London hoặc Rio, con hứa là cả nhà mình sẽ cùng bàn bạc để đưa ra quyết định.

Nghे thấy những lời đó, Eliott cười ngoác miệng. Câu nói này, phát ra từ miệng Christine, còn khó tin hơn tất cả những gì cậu đã nhìn thấy, đã trải qua tại Oniria!

Mọi người đang cụng ly thì tiếng chuông cửa lại vang lên. Rất dài. Quá dài đến mức đáng sợ. Một cơn hoảng loạn lại xâm chiếm Eliott. Cậu đưa mắt nhìn quanh bàn, và biết rằng mình không phải là người duy nhất hình dung ra vóc dáng cao ngều của viên thanh tra hói đầu Baratte ở bên ngoài cánh cửa. Christine đứng dậy. Rồi đến Philippe. Rồi đến bà Lu cùng

mấy đứa trẻ con. Tất cả xúm xít ở lối ra cửa, kể cả Théophile. Hay là bà Lu đã để quên trong hầm mộ một bằng chứng nào đó về thời gian Eliott và Philippe lưu lại dưới đó? Hay là cảnh sát đã nhận thấy một điểm khác biệt khi so sánh lời kể của hai người mất tích? Hay là công tố viên đã yêu cầu mở lại cuộc điều tra? Đầu óc Eliott quay cuồng với những kịch bản tồi tệ nhất có thể xảy ra. Đột nhiên, bất cứ chuyện gì cũng trở nên có thể xảy ra. Tim cậu đập cuống quýt cả lên khi Christine đưa tay xoay tay nắm cửa. Cậu nín thở khi cánh cửa mở ra.

Người đứng ở đó không cao cũng không hơi đâu, mà thấp lùn, béo tốt và có mái tóc xoắn tít. Trên tay người đó không cầm thẻ cảnh sát, mà là một cái đĩa bằng đất nung có phủ một tấm vải.

- Tôi đã làm mấy cái bánh rán, mọi người có muốn nếm thử không? bà Binoche hỏi.

Mọi người cùng phá lên cười.

Chuông cửa không reo thêm lần nào nữa.

Và đó là Giáng sinh tuyệt vời nhất trên đời.

LỜI CẢM ƠN

Tôi xin gửi lời cảm ơn nhiệt thành tới Victor, người vốn là một luật sư, và mới được nhận tước hiệu danh dự là “tư vấn viên pháp luật của Oniria”, người đã kiểm tra để chắc chắn rằng cuộc điều tra của thanh tra Baratte được tiến hành theo đúng trình tự quy định.

Xin cảm ơn người khám phá hầm mộ mà tôi rất yêu quý (người đó sẽ tự nhận ra mình), không có người ấy có lẽ tôi sẽ không bao giờ nảy ra ý tưởng biến bà Lu thành một tín đồ ưa khám phá lòng đất của Paris.

Cảm ơn mẹ, người đã giúp con khám phá cuốn sách *Bằng chứng thiên đường* của tác giả Eben Alexander. Chính trong tác phẩm này mà Christine đã khám phá ra sự tồn tại của “chứng loạn tâm thần ở khu vực chăm sóc đặc biệt”, giúp gia đình cô thoát khỏi một tình huống khó khăn. Điều này còn hữu ích hơn nữa đối với tôi.

Cảm ơn Inès và Adèle. Cuốn sách này là câu trả lời cho câu hỏi muôn thuở của hai bạn ấy: “Nhưng sao lúc nào mẹ cũng phải làm việc thế, hả mẹ?”

Cảm ơn Alexandre, người đã đảm nhận rất tốt mọi chuyện khi tôi sống cuộc đời của một tác giả, giữa các triển lãm và các buổi ký tặng sách.

Cảm ơn tất cả các bạn, những độc giả trung thành, các biên tập viên kỳ diệu và các nhà sách nhiệt tình, những người đã dõi theo đến cùng câu chuyện của cậu bé Eliott. Cuộc phiêu lưu chung của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi!

MỤC LỤC

1. ĐÀO CHÍNH.....	7
2. Ở PARIS.....	17
3. VUA CÁT.....	19
4. CHIẾN THẮNG CỦA NỖI KINH HOÀNG.....	43
5. HÀM MỘ.....	60
6. HỘI CHỢ ĐIỀU ƯỚC.....	73
7. NHỮNG KẺ THÙ TỐT NHẤT.....	85
8. VÁN SÀN CỘT KẾT.....	105
9. THAO TÚNG.....	112
10. BAN CÔNG.....	124
11. VỤ LỤC SOÁT.....	136
12. ĐÀO THOÁT.....	153
* NGUỒN GỐC CỦA CÁI ÁC.....	161
13. TÂM GIỚI.....	172

14. ÔNG NGOẠI VÙNG BREST.....	185
15. SỰ THẬT.....	196
16. THÉOPHILE.....	225
17. LÍNH GÁC ĐÊM.....	229
18. MẠNH MỚI.....	250
19. NHỮNG NÀNG TIỀN ÁNH SÁNG.....	254
20. CỌC TIÊU.....	271
* NGUỒN GỐC CỦA CÁI ÁC.....	291
21. ỦY BAN THAM MUU.....	306
22. BÍ MẬT CỦA BÀ LU.....	312
23. BỎ TRỐN.....	320
24. TRỪNG PHẠT.....	332
25. ĐOÀN QUÂN.....	337
26. LỤC LỘI.....	341
27. KHÔNG THỪA NHẬN.....	345
28. THỦ ĐOẠN.....	354
29. ĐẤT ĐỀN.....	357
30. VÔ PHƯƠNG TỰ VỆ.....	362
31. BA PHÚT.....	366
32. MÈO LAZARE.....	368

33. GIÁP LÁ CÀ.....	375
34. NHỮNG SINH VẬT THIÊN CHÍ.....	383
35. CHIẾC PHONG BÌ.....	390
36. ÁO GIÁP LƯỚI.....	398
37. ĐIỆN RÒ, ĐIỆN RÒ, ĐIỆN RÒ.....	400
38. THIÊN ĐƯỜNG.....	408
39. TÙ VÀ CỦA NỮ HOÀNG.....	421
40. CUỘC CHIẾN OZA-GORA.....	434
41. NGƯỜI CHẾT VÀ NGƯỜI SỐNG.....	464
42. HAI MỘNG CHỦ.....	478
43. TRONG MIỆNG RỘNG.....	492
44. BUỔI LỄ CHIA TAY.....	512
45. QUAY VỀ HẠ GIỚI.....	533
46. GIÁNG SINH.....	546
LỜI CẢM ƠN.....	558

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập
KHÚC THỊ HOA PHƯỢNG

Biên tập: Nguyễn Ngọc Châm

Bìa: Theo nguyên bản

Trình bày: Chu Hương

Sửa bản in: Ngọc Mai

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (024) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (024) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Website: www.nxbphunu.com.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre de Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (028) 38234806